

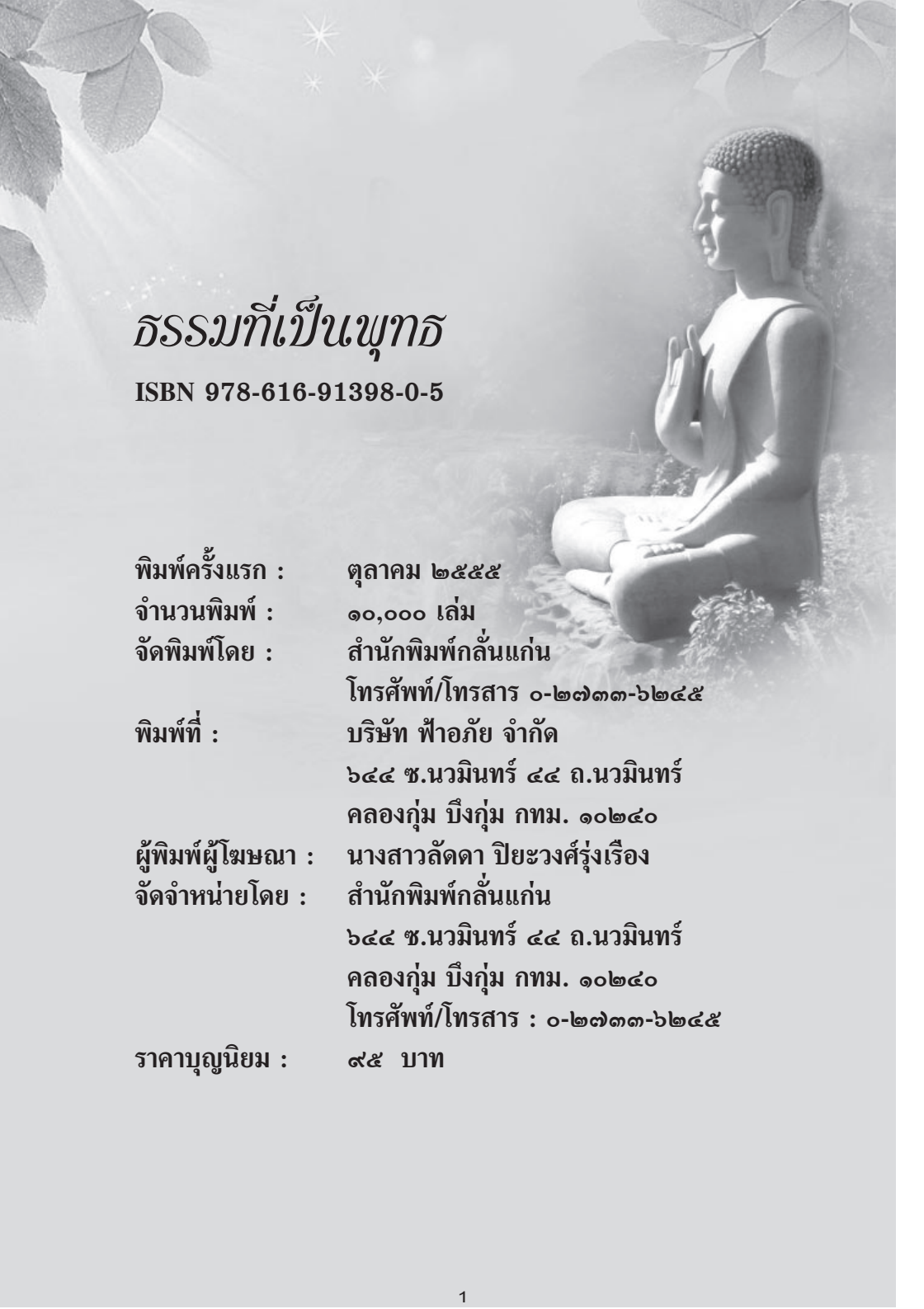
ครบรอบ ๑๘ ปี หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น

ธรรม ที่เป็น **พญาคบ**

ธรรมที่เป็นพุทธ

ISBN 978-616-91398-0-5

-
- พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๕
จำนวนพิมพ์ : ๑๐,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์ก้านแก่น
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
- ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- ราคาบุญนิยม : ๙๕ บาท

คำนำ

งานที่ทำต่อเนื่องมาโดยตลอดงานหนึ่งของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก คือ งานเขียนและเผยแพร่หนังสือธรรมะ ถึงขนาดมีคำขวัญว่า **“เราจะพิมพ์หนังสือธรรมะให้ท่วมโลก”** งานเขียนแต่ละเรื่องทำด้วยความอุตสาหะอย่างยอดเยี่ยม เพราะเป็นนามธรรมลุ่มลึกละเอียด เพื่อถ่ายทอดสัมมาทิฐิ ความหมาย อรรถะ ธรรมะ จากวิถีปฏิบัติจริง ให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจทั้งนำไปปฏิบัติได้ถูกทางก้าวพ้นทุกข์ได้แท้ไปตามลำดับขั้น

“ธรรมที่เป็นพุทธ” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้ใช้ศิลปะ นิรุกติ ปรากฏการณ์ ในการสื่อสภาวะนามธรรมดุจซีกของลิ้นให้ตื่น เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจ ผู้ใดตระหนักเห็นคุณค่าตำราสื่อธรรมสาระนั้น พยายามอ่านพินิจ ไตรตรองทุกคำความทีละหน้าที่ละบท คงจะพบคำตอบอย่างชัดเจน ว่าชีวิตเกิดมาทำไม ควรพากเพียรฝึกฝนสิ่งใดเรื่องใด เพราะหนังสืออันเปรียบเสมือนกระจกใสเล่มนี้ ได้สะท้อนภาพขยายนัยหมายสัตว์ทางจิตวิญญาณ ว่า เป็น “ชาติ” เดรัจฉาน นรก เปรต อสุรกาย เทวดา มาร พรหม ฯลฯ อย่างกระจ่างแจ้งแล้ว เพื่อการปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมชีวิตจิตวิญญาณตนเอง สู่ทิศทางเจริญในกุศลธรรมตามรอยบาทพระบรมศาสดายิ่ง ๆ ขึ้นไป

กราบนมัสการขอพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ที่มอบตำราชั้น อภิธรรมแก่พุทธศาสนิกชนได้ศึกษา และขอขอบคุณทุกฝ่ายทุกท่านที่เสียสละอยู่เบื้องหลัง เพื่อให้งานสำเร็จลงด้วยดี

ในวาระครบรอบ ๑๘ ปี **“เราคิดอะไร”** ขอโน้มมอบ **“ธรรมที่เป็นพุทธ”** แทนใจ แต่มवलสมาชิและผู้มีอุปการคุณทุกท่าน

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ **“เราคิดอะไร”** สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น

คำปรารภ

หนังสือเล่มนี้ “เกิด” ขึ้นมาเพราะกระแสของสังคมแท้ๆ
เหตุจากการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเนื้อหาสาระของพุทธ-
ศาสนาที่มี “กรณีลั่นต้อโคก” เป็นมูล

แม้แรกๆจะตกเผด็จจะเถียงร้อนกันจัดแรงกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้
อาตมาก็ไม่จำเป็นต้องมานั่งขีดนั่งเขียนหนังสือเล่มนี้ เพียงแต่อาตมาก็
เทศน์ไปบ้าง เกี่ยวกับเรื่องตามกระแสของสังคม ที่เขามีประเด็นนั้น
ประเด็นนี้กัน

ก็ตามประสาอาตมานั้นแหละ เพียงแต่พูดถึงเนื้อหาของ
พุทธธรรมเป็นหลัก เท่าที่อาตมามีภูมิจะพูดถึงและคิดว่าจะประโยชน์
เมื่อเห็นว่าควรจะแสดงความเห็นในข้อผิดข้อถูกบ้างตามภูมิ
ของตนด้วยความมั่นใจ

ซึ่งก็แน่นอนละว่า เมื่อระบุนความเห็นของตนลงไปว่า แบบนี้ถูก
แบบนี้ไม่ถูก

มันก็เท่ากับรับรองหรือชมข้างหนึ่งและติเตียนหรือชมอีกข้างหนึ่ง
เสียไม่พ้น

ดังนั้น หากใครจะว่า อาตมาติคนนั้น ถล่มคนนี้บ้าง แม้ที่สุดจะ
หาว่าอาตมาดูหมิ่นคนโน้นไปเลย อย่างนี้เป็นต้น

ก็ยอมตีความเช่นนั้นได้แน่นอน หรือจะเอาผิดในประเด็นอื่นๆ อีกหลากแ่ง มากเชิง หากจะเอาผิดกันให้ได้จริงๆ ก็เอาได้!

อาตมาเชื่อความเก่งของคนสมัยนี้ที่จะให้ใคร“ผิด” เขาสามารถเอาได้นะ..! อาตมา“เชื่อ” อย่างจริงใจ เพราะเจอมาแล้ว

จึงเชื่อสนิทที่สุด ไม่ใช่พูดไม่มีหลักฐาน

ก็ขอยืนยันว่า อาตมาไม่ได้ไปตัดสิน ไม่ได้ไปถล่มทลายผู้หนึ่ง ผู้นี้แต่อย่างใด ออกจะระวังตัวด้วยซ้ำ

แต่อาตมาเมื่อกล่าวถึงผิด ถึงถูก โดยเฉพาะ“ผิด” มันก็ไปโดนคนที่“ผิด”อันมีมากเหลือเกิน เข้าให้

อาตมาจึงถูกเห็นว่า ไปว่าคนอื่นอยู่ได้ หนักหนาสาหัสเอาการ !

แต่อาตมาก็น่าจะพูดอะไรออกไปมากกว่านี้ จะดีกว่า น่าจะเป็นประโยชน์กว่า เอาแต่อมพะนำ หรือพูดแต่น้อย

เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เป็นเหตุการณ์ที่ดีมาก ที่ทำให้ผู้คนสนใจราวเรื่องเกี่ยวกับ“เนื้อหาสาระของพุทธศาสนา”

มีหลากชั้นหลายเชิงมากมายแ่งเงื่อนเรื่องราวเหลือเกิน

ทั้งด้านดีด้านไม่ดี ทั้งกว้าง ทั้งลึก อันจะให้ความรู้แก่ประชาชนได้ดียิ่ง

โดยเฉพาะมีแง่ลึกดีเข้าถึงแก่นแท้ชั้นนิพพานชั้นอัตตาชั้นอนัตตาทีเดียว

แม้อาตมาจะมีความรู้ความเห็นตาม“ความเป็นความมี”ของอาตมาก็เถอะ

อาตมาก็มั่นใจในความเป็นพุทธศาสนิกชนอันมีศักดิ์และสิทธิ์ของมนุษย์คนหนึ่ง ที่ได้มอบกายถวายชีวิตแก่พระพุทธศาสนา สุดเกล้าสุดเศียร ทั้งเลือดเนื้อและวิญญาณอย่างแนบแน่นอยู่กับพระพุทธศาสนา ด้วยการดำเนินชีวิตมาจนปานนี้แท้ๆ

อาตมาเห็นว่ามิเหลือมลิกหลายแ่งที่ยังไม่มีคนแ่งะ จึงขอแ่งะบ้าง
เมื่อรู้สึกเช่นนี้หนังสือเล่มนี้จึงเกิดขึ้น อาตมาเทศน์เกี่ยวกับเรื่อง
“ธรรมที่เป็นพุทธ” มาตลอดที่ทำงานมา ๔๐ กว่าปีแล้ว พุดลำนวนตนเอง
ภาษาตนเองก็มากแล้ว

เฉพาะอย่างยิ่งเจตนายกอ้างหลักฐานจากพระไตรปิฎก หรือแม่
บาลีกำกับใส่ไว้ ก็ดูออกจะมากไปหน่อย รวากับคนเก่งภาษาบาลี

แต่ไม่ใช่เลย เพราะเราไม่เก่งบาลีต่างหาก จึงต้องวงเล็บซ้ำ
แล้วซ้ำอีก แปลกำกับไว้แล้วไว้อีก เพราะกลัวจะผิด หากใครรอกตา
ไปบ้างก็อภัยด้วยเถิด

จึงเป็นหนังสือออกมดั่งที่เห็นนี่แหละ แล้วตั้งชื่อว่า “ธรรมที่
เป็นพุทธ” ก็เชิญลองอ่านดู

รู้สึกจะวนเวียน ซ้อนซ้ำและย้อนขอกเอาการอยู่ ซึ่งเรื่องมัน
ก็ต้องซ้ำต้องซ้อนย้อนนนวนอย่างนี้

นี่ยัง“วน”ยัง“ซ้ำ”น้อยไปด้วยนะ ตั้งใจอ่านดีๆเถิด คงจะได้
ประโยชน์บ้าง ที่พุดมานั้นไม่ได้แก้ตัวหรอก เพราะที่จริงอาตมาใช้ความ
เก่งเขียนได้เท่านี้ !

สมณะโพธิรักษ์

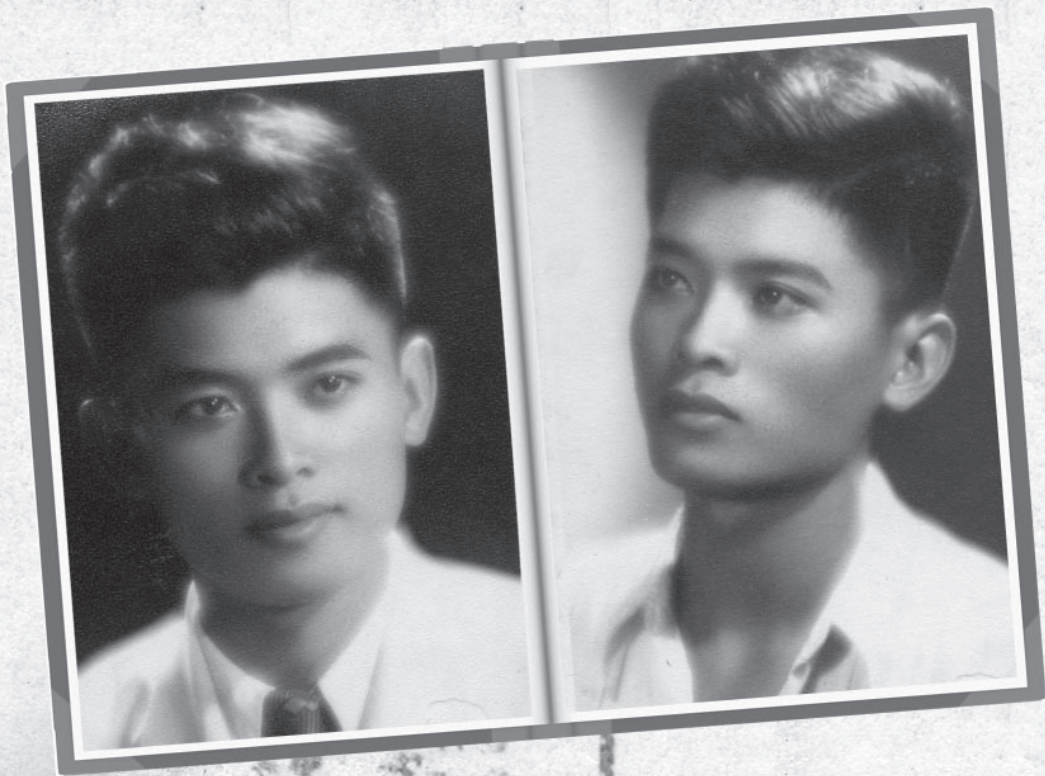
๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕

สารบัญ

บทที่ ๑	ขอบคุณชีวิต	๙
บทที่ ๒	ชีวิต “ชาติชั่ว”	๓๑
บทที่ ๓	“ชาติ” นี้ของชีวิต	๑๗๓
บทที่ ๔	สิ้น “ชาติ” ก็สิ้น “ชั่ว”
ชีวิตที่มีใจทำ “ชั่ว” ไม่เป็น	๒๗๑

บทที่ ๑ ขอบคุณชีวิต

ถึงวันนี้ (๒๙ ก.ค. ๒๕๕๕) อายุตัวเลขของอาตมาก็เริ่มปาเข้าไป ๗๙ ปีแล้ว อีกไม่นานก็จะถึง ๑๐๐ ปี แต่จะถึงหรือไม่ ยังไม่รู้ ทว่าอาตมาตั้งใจจะพยายามอยู่ให้มันถึง ๑๕๑ ปี

● ๑๕๑ คือ ความคาดหวัง

ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่ชาวโศก และคนอื่นที่ได้ยินได้ฟังกัน ต่างก็หัวร่อในใจกันไป โดยเฉพาะคนข้างนอกที่ไม่ใช่ชาวโศก

จะมีไม่หัวร่ออยู่บ้าง เพราะค่อนข้างจะเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ก็ช่วยลุ้นและช่วยทำ คนละไม้คนละมือ

เพราะคนที่อยู่ได้ถึงหรือเกิน ๑๕๐ ปีนั้น มันไม่ใช่ธรรมดา อย่าไม้ดีกว่า มนุษย์ยุคนี้จะเป็นไปได้รึ้อ?

ก็จริงนะ

สถิติอายุคนยุคนี้ที่บันทึกนำมายืนยันกันอยู่ในสังคมโลก ก็
แค่ไม่เกิน ๑๒๐ ปีกันเลย อย่างเก่งก็เกิน ๑๐๐ กว้านิดหน่อย

อาตมาไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นหรอก จะถึงหรือไม่ถึงที่พูดไว้ ก็
ไม่มีปัญหาเลยสำหรับอาตมา เพียงแต่ตั้งตัวเลขไว้โก้เท่านั้น

และใครจะคิดอย่างไร จะว่าอย่างไร ก็ไม่มีปัญหาอีก เพราะ
ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นจริงๆ

ถ้ามันเป็นจริงได้ก็วิเศษสิ แต่แม้จะไม่ถึง ๑๕๐ ก็ช่างปะไร
ได้เท่าไรก็เอา ตายเมื่อไรก็ตายกัน ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรสักนิด

● ตั้งปณิธาน แต่ไม่ยึดมั่นถือมั่น

อาตมาอยู่มาถึงทุกวันนี้ อายุปูนนี้(ย่าง ๗๙)ก็ยังปราดเปรียว
กระปรี้กระเปร่าเท่านี้ ผ่องใส ใจสบาย กายแข็งแรง ทำงานได้ผล

ตั้งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ก็ดีเป็นไหนๆแล้ว

อาตมา “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” จริงๆ

คำว่า “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” เนื้อหาสาระสำคัญของคำความนี้
อาตมาหมายถึงอย่างนั้นจริงๆ ไม่ใช่พูดว่า “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” เล่นๆ
หรือเปรยปรายโก้ๆ เท่ๆ ตามที่โลกเขาชอบทำกัน

แต่ขอยืนยันว่า “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” จริงๆ

● เป็นความจริงระดับปรมาตม์ เขียวแหละ

ที่ว่า “จริงๆ” ในที่นี้นั้น มันจริงไปถึงขั้นปรมาตมธรรมทีเดียว ตาม
ที่อาตมามีจริงในใจของอาตมา

ซึ่งก็คือ “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” ที่เป็น “ปรมาตมธรรม” นั่นเอง

อาตมาพูดจริง อาตมาหมายถึงว่า อาตมามี “ความไม่ยึดมั่น
ถือมั่น” ที่เป็นสัจธรรมขั้น “ปรมาตมธรรม” จริงๆ

ที่อาตมามั่นใจว่า อาตมามีได้เป็นได้
ที่อาตมาเป็นได้มีได้ ก็เพราะอาตมาศึกษาธรรม ปฏิบัติธรรม
ของพระพุทธเจ้า ซึ่งอาตมามั่นใจว่าเป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”

● ที่ได้ดีเพราะธรรมของพระโคตม

และอาตมาเห็นชัดว่า ที่ได้แบบนี้ เป็นได้แบบนี้เพราะอาตมา
ปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ” ตามที่อาตมาเข้าใจ และเป็นได้ทำได้จริง

คำว่า“ธรรมที่เป็นพุทธ”นี้ อาตมาต้องขอกภัย ที่อาตมาบังอาจ
ยืนยันของอาตมาเอง ว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”

มันเหมือนกับว่า ไปว่าคนอื่นที่เขาปฏิบัติกัน ซึ่งเป็นอย่างอื่น
เพราะไม่เป็นดังที่อาตมาเป็น ไม่ตรงตามที่อาตมาพูด และเป็นอยู่

ซึ่งที่จริง ใครๆก็สามารถยืนยันว่า ของตนเองเป็น“ธรรมที่
เป็นพุทธ”ตามแบบของตนได้ทุกคน

ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะคนมีความเห็นต่างกันไป

● ต่างกันไม่แปลก แปลกซี ถ้าไม่ต่างกัน

ต่างคนก็มั่นใจว่า ของตนเองถูก ของคนอื่นผิด ก็เป็นปกติ
ธรรมดาแท้ๆ มันก็แย้งกันไปตามทีเห็นที่เป็น ไม่เห็นจะต้องสงสัยอะไร

เมื่อเห็นต่างกัน ก็ทำต่างกัน ทำของตนไปลิ

ผลที่ได้มันก็ต้องต่างกันอีกนั่นแหละ เมื่อใครพอใจผลที่ได้
ของตน ตนก็ต้องมีต้องเป็นอย่างนั้นๆ

ผลที่ได้ตามที่ตนเข้าใจ เมื่อมันเข้าใจต่างกัน ผลที่ได้มันก็
เกิดต่างกัน มันก็เป็นเรื่องจริง

งอะไรละ ต่างคนก็ต่างได้ต่างเป็น เมื่อเชื่อว่านั่นคือประโยชน์
จากศาสนาตามที่ตนรู้ ตนเชื่อ ตนปฏิบัติตาม ตนก็ได้ก็เป็นตามนั้น

และศาสนาพุทธก็เป็นสาธารณะด้วย ใครๆก็มีสิทธิ์ศึกษาปฏิบัติและเชื่อถือนับถือบูชาตามที่ตนเข้าใจมั่นใจอย่างบริสุทธิ์ใจ ซึ่งเมื่อมันต่างกัน ต่างคนก็ต้องมีสิทธิ์พูดว่า ของตนถูกของผู้อื่นที่ต่างจากตนผิด!
มันก็ถูกแล้ว จะให้เป็นอื่นไปจากความจริงนี้ได้อย่างไร ?

● จะมั่นใจ ก็ต้องสุภาพ-อ่อนโยน

ในเมื่อ“ความมั่นใจ”ของแต่ละคน มันยืนยันทันอย่างนั้นแล้วจริงแย้งกัน ค้านกัน มันก็ธรรมดา เพียงแต่อย่าปด อย่าหยาบอย่าวิวาทกัน อย่ามุ่งร้ายต่อศาสนานั้นๆหรือศาสนาอื่นใดก็แล้วกัน ใครจะยึดอย่างไร ก็ตามจริงของแต่ละคน ใครจะ“ยึด”อย่างอุบาทวนก็ยึดไป หรือใครจะ“ยึด”อย่างสมาทานก็ยึดไป ก็แล้วแต่ภูมิรู้ของใครของมัน อดมาก็สมาทานไปตามที่อดมาเห็นดี และมั่นใจ และยึดมันตามที่อดมาเห็นควรทำจริง แต่ไม่ได้ยึดมันถ้อมันจนเป็นภัยแน่ไม่ว่าแก่ตนหรือแก่ผู้อื่น ตามภูมิอย่าทำร้ายต่อศาสนาหรือต่อกันและกัน มันเลว นี้พูดตรงๆ

● ทำจริง ก็ต้องได้บาปจริง

แต่ถึงแม้จะทำ มันก็บาปตามจริงที่ทำ ไม่เห็นจะแปลกอะไร และบาปนั้นก็ไม่มีใครห้ามได้ด้วย ใครทำเลวทำบาปนั้น ก็ต้องบาปหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำจริงตามสัจจะ ก็ได้บาปจริงตามสัจจะ “กัมมัตสกะ” กรรมใดใครทำก็เป็นของตนเอง คุณทำบาปนั้นแล้ว คุณจะไม่เอาบาปนั้นก็ไม่ได้ มันเป็นของคุณ

คุณต้องรับมรดก ทั้งบาปทั้งบุญที่คุณทำทุกกรรมนั้นๆ(กัมมทายาท)

รู้บาปกันให้ชัด แล้วอย่าทำ ทำแล้วต้องเป็นบาปของตน
ทำบุญก็เป็นของตน รู้จริงให้ได้จริงกันเถิด แต่อย่ายึดมั่นถือมั่น
ทั้งบาปทั้งบุญ!

คุณจึงต้องมี“ญาณ” ที่สามารถกำจัด“อุปาทาน” ความยึด
ของตน

- เครื่องมือกำจัดอุปาทาน

นั่นคือ ต้องมี“สัมมาทิฐิ”ใน“อุปาทานทั้ง ๔” แล้วกำจัด
“อุปาทาน” จนกระทั่งที่สุด“หมดอุปาทาน”สิ้นเกลี้ยงในชั้นธ ๕

- อตมาเข้าใจอัตมาก็พอ !

อตมาบอกว่า อตมา“ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น” ก็เป็นความเข้าใจของ
อตมา ว่า อตมาไม่ยึดมั่นถือมั่นตามที่อตมาเข้าใจ

อตมาบอกว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”ตามที่อตมาเข้าใจ อตมา
ก็เข้าใจและเชื่อมั่นตามนั้นจริงๆ

ถ้าใครถามอตมาว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”เป็นอย่างไร

อตมาก็ว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ” ต้องเป็น อย่างอตมาเป็น
นี้แหละ

อตมาก็ต้องตอบตรงๆตามความรู้ความเข้าใจของอตมา
ว่า อตมาเชื่อมั่นอย่างนี้ หมายถึงนี้แน่นอน

- ความแตกต่างระหว่างยึดมั่นอุปาทาน กับยึดสมาทาน

ถ้าใครจะว่าอตมา“ยึด” ก็ถูก อตมายึด!

แต่ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น! อตมา“ยึด”อย่างสมาทาน ยึด

เพื่ออาศัยก่อกอง ทำประโยชน์ต่างหาก

แต่ถ้าท่านผู้ใดยืนยันว่าอาตมา“ยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทาน)
ก็นี่แหละ ท่านผู้นั้น“ยึดมั่นถือมั่น”เข้าให้แล้วไง!

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“อุปาทาน” ซึ่งมีอยู่ ๔ อย่าง
หรือสูงสุดก็ต้องพ้น“อุปาทานชั้นที่ ๕” และอาศัยสมาทานชั้นที่ ๕ อยู่
เพื่อพหูชนที่ตายะ-พหูชนสุชายะ-โลกานุกัมปายะ ดังอรหันต์ทั้งหลาย

● ตีแต่ว่าเขา แต่อิเหนาเป็นเอง

ฉะนั้น ความรู้ความเชื่อของคุณผู้ใด ถ้ายังยืนยันหรือ“ยึดมั่น
ถือมั่น”ว่า อาตมา“ยึดมั่นถือมั่น”อย่างนั้น คุณก็เข้าใจตามทิวฏฐิของคุณ
ก็คุณนั่นแหละ“ยึดมั่นถือมั่น”ว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้องไม่ใช่
อย่างที่อาตมาพูด และอย่างอาตมาปฏิบัติจนเป็นจนมีอยู่นี้แน่
ทั้งๆที่อาตมาบอกแล้วว่า อาตมา“ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น” แม้
อาตมาและหมู่กลุ่มอาตมาจะมีจะเป็น อย่างไรก็ดีที่เป็นอยู่ ในขณะนี้
นั่นเป็น“ความเห็น”ของอาตมา

● แม้ทำได้จริง แต่ดีกว่านี้ยังมีอีก

อาตมาก็พูดไปตามความจริงของอาตมา
และอาตมาก็เป็นได้ทำได้จริง ตามที่อาตมามีภูมิรู้ ได้เท่านี้
เป็นเท่านี้

และพวกเราชาวอโศกทั้งหลายก็รู้ว่า ดีกว่านี้ยังมีอีก
เราไม่ได้“ยึดมั่นถือมั่น”อยู่แค่นี้ หรืออย่างนี้เท่านั้น
แต่ขณะนี้อาตมาก็เห็นจริงว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น เป็นพุทธ
ตามที่อาตมาเป็นได้มีได้แบบนี้ๆ แม้จะได้เท่านี้ในขณะนี้

โดยตรวจสอบตามคำสอนของพระศาสดาอย่างเกาะติด

ชนิดที่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ ยิ่งที่สุดทีเดียว

- **หลักใหญ่แห่งคำสอน เริ่มตรงไหน**

และทั้งหมดของคำสอนที่ศึกษากัน ก็มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” หรือ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” เป็นหลักใหญ่

เริ่มตั้งแต่ตรวจสอบว่า เราปฏิบัติได้ตรงตาม“ศีล”ของพุทธ ซึ่งเป็น“ธรรมนุญ”ของพุทธแท้ๆ หรือไม่?

หลักสำคัญของไตรสิกขา ซึ่งเป็นเครื่องชี้ขี้ความเป็นศาสนา พุทธ คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล คนที่เป็นพุทธจะต้องปฏิบัติตาม

ถามว่า คนไทยจะต้องปฏิบัติตาม“ธรรมนุญ”ไทยใหม่ละ ก็ต้อง ปฏิบัติ ไซ้ใหม่ แต่ถ้าไม่ปฏิบัติตาม ก็ยังเป็นคนไทยแต่เป็นขบถ

ก็ถ่วงความเจริญของประเทศ ผิดธรรมนุญบางข้อถึงเข้าคุก

- **ศาสดาให้เวียนขาดสิ่ง“ไม่ดี” ใครเวียนขาด คนนั้นก็“ดี”**

แต่ถ้าท่านไม่เห็นเช่นอาตมา ท่านก็ไม่มี“ศีล”นี้กัน ไซ้ใหม่? ชาวอโศกเห็นสำคัญ เห็นสำคัญยิ่งยวดด้วย จึงพากันทำ

ซึ่งก็เห็นได้ชัดๆอยู่ว่าท่านเป็นเช่นนั้นกัน แต่เราไม่เห็นเช่นนั้น อาตมาก็พาชาวอโศกปฏิบัติตามอย่างมั่นใจว่า นี่คือ“ศีล” ที่เป็นหมวดแห่ง“ศีล”ชั้น“ธรรมนุญ”ของศาสนา

เป็น“ศีลธรรมนุญ”ของพุทธ จึงชื่อว่า “พุทธธรรมนุญ”ของ พุทธศาสนาโดยแท้

- **ใครไม่มี“ธรรมนุญ”นี้ เขาก็ไปมี“ธรรมนุญ”อื่น**

ใครไม่ถือตาม“ธรรมนุญ”นี้ เขาก็ไม่เอา ก็ทิ้งไปเลย

บัญญัตินี้ของพระพุทธศาสดา ก็ไม่มีในศาสนาของเขา

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ให้อิสระเสรีสัมบูรณ์ ไม่บังคับใคร ถ้าสังคมใดยังอยู่ใน“นิติพุทธ-นิติธรรม”นี้ ก็ชื่อว่า“พุทธ”อยู่ แต่ถ้าไม่อยู่ใน“นิติพุทธ-นิติธรรม”ของศาสดาที่บัญญัติไว้แล้ว เขาไปเอา“นิติ”อื่นหรือบัญญัติเอง เขาก็เป็นศาสนานั้น ก็จริงตามลัทธิจะ

● “ศีล”มีหลายอย่าง หลายนัย

“ศีล”ของพุทธ นอกจาก“ศีลธรรมนุญ” คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล นี้แล้ว ก็ยังมีวินัย ที่เป็น“ศีลอาชญา” ถ้าทำผิดต้องถูกปรับตามฐานานาโทษ

วินัยนี้ พระพุทธเจ้าจำเป็นต้องบัญญัติขึ้นภายหลัง ไม่ใช่“ธรรมนุญ”แต่ต้น ที่เป็นหลักแห่งการชี้บ่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”

“ศีล”นอกนั้นถ้าไม่เป็น“สุกต”ก็เป็น“ทุกกฏ”ตามกรรมของผู้ทำ ใครทำ“สุกต”ก็ดี “ทุกกฏ”ก็ดี ทำแล้วเป็น“วิบากของตน”ทั้งนั้น

“สุกต” คือ กรรมที่“ทำดี”แล้ว สังสมลงเป็น“ผลของกรรม”เรียกว่า“วิบาก”ไม่ต้องสารภาพผิด ไม่ต้องขอโทษใคร ไม่เป็นอาบัติ

“ทุกกฏ” คือ กรรมที่“ทำชั่ว”แล้ว ก็สังสมลงเป็น“วิบากของกรรม”เรียกว่า“วิบาก”เช่นกัน ซึ่งโดยธรรมนั้น ทุกกฏบางอย่างควรสารภาพผิด ควรขอโทษ ควรแก้อาบัติ ควรสารภาพผิดนั่นเอง

“ทุกกฏ”คือกรรมชั่วบางอย่าง ที่ไม่ได้กำหนดเป็นวินัย ถ้าผู้ทำควรสารภาพ ควรขอโทษ ก็ทำเกิด ก็ปลงอาบัติเสีย คือสารภาพผิด

สังคมก็ยกให้ อภัยให้ แล้วตั้งใจแก้ไขตนเอง อย่าทำอีก ทำแต่ดี ก็จะไม่มีการวิบากบาปใหม่อีก

● ตนต้องแก้“กรรม”เอง ไม่มีใครบังคับอาจแก้กรรมให้คนอื่นได้

แต่“กรรม”ใดๆก็ตาม ที่ทำแล้ว จะทำมากหรือน้อยปานใด

ก็ตาม เป็นจริงทั้งสิ้น ล้วนสั่งสมลงเป็น“วิบาก”ทั้งนั้น ทุกประการ
ไม่มีใครมีสิทธิ์แก้กรรม หรือลบล้างกรรมให้ใครได้
ปลงอาบัติแล้ว อย่าทำชั่วให้ได้ ก็ไม่มีวิบากบาปใหม่อีก
แต่วิบากที่ทำแล้ว ก็ต้องเป็นวิบาก จะลดล้างได้ด้วยกรรมใหม่
ตนเองเท่านั้นที่ล้างกรรม-แก้กรรมของตนได้ คนอื่นไม่มีสิทธิ์
“กรรม”ปัจจุบันที่ตนทำนั่นเอง คือ“เจ้ากรรมนายเวร”แท้
ที่จะเป็น“ตัวแปร” สามารถ“แก้กรรม”ที่เป็น“วิบาก”ให้แก่เจ้าตัวได้

- **แก้บาป-แก้บุญ ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดแก้ได้ นอกจากตนเอง**

“กรรมเป็นของตนเอง”(กัมมัตสกะ)ตามหลักของพุทธ
ไม่มีใคร“ทำกรรม”ใด ให้เราได้เลย ไม่ว่า“บาป”หรือ“บุญ”
โดยเฉพาะ“การแบ่งบุญ”หรือ“แบ่งส่วนบุญ”

“บาป”หรือ“บุญ”ที่ทำลงไปแล้ว ก็ตกผลึกเป็น“ผลกรรม
องค์รวม”เรียกว่า“วิบาก”

“วิบากบาปหรือบุญ”ที่เจ้าตัวได้ทำมาแล้ว จะตกผลึกลงไป
สังเคราะห์กับ“วิบากเก่า”อย่างเป็นอจินไตย(ไม่ควรคิด,คิดเอาไม่ได้)
เสร็จก็เป็น“วิบากอดีต”หรือ“วิบากเดิม”หรือ“วิบากเก่า”

- **แก้กรรม คือ ต้องปฏิบัติ“กรรมใหม่”ในปัจจุบัน**

ซึ่ง“วิบากอดีต”จะเปลี่ยนไปได้ หรือจะ“แก้วิบากกรรมเก่า”ได้
ก็ด้วยการทำ“กรรมใหม่”ในปัจจุบันเท่านั้น ในที่อื่นไม่มี

หากทำ“กรรมใหม่ในปัจจุบัน” ถ้าทำ“กรรมชั่ว” ก็จะไปแก้
“วิบาก”จาก“บาปเดิม” เป็น“วิบากบาป”หนักขึ้นร้ายขึ้นกว่าเก่า

หากทำ“กรรมใหม่ในปัจจุบัน” ถ้าเป็น“กรรมดี” ก็จะไป
แก้“วิบาก”จาก“บุญเดิม” เป็น“วิบากบุญ”ดีขึ้นเจริญสูงขึ้นกว่าเก่า

- “ตัวแปร”สำคัญ จึงอยู่ในขณะเรามี“ชีวิต”ปัจจุบัน ที่รู้จัก“ชาติ”
 ดังนั้น เราจึงจะต้องปฏิบัติ“กรรมใหม่ที่เป็นปัจจุบัน”ให้เกิด
 “ผลกรรม”ที่สร้าง“วิบากบุญ”ให้ได้ในปัจจุบันนี้เอง ที่อื่นปฏิบัติไม่ได้
 “ตัวแปร”ที่สำคัญ จึงอยู่ที่“กรรมใหม่”ในขณะเรามีองค์ประกอบ
 ของกายยาววาหาคีบกวางศอก พร้อมจิตวิญญาณหรือใจเรานี่เอง
 จะสามารถ“สัมผัส”สิ่งที่ปรากฏ(ภาวะ)จริง จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 ทั้ง“ชาติ”ที่เป็น“สมมุติธรรม”และทั้ง“ชาติ”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”สัมบูรณ์
 “ชาติ”คำนี้ ลึกซึ้งสำคัญยิ่งยวด ที่จะได้รู้แจ้งความสำคัญ
 วิเศษ ว่า สุดพิเศษอย่างไรสำหรับการตรัสรู้“ธรรมที่เป็นพุทธ” ใน
 การสาธยายต่อไปข้างหน้า

- จะรู้จัก“ชาติ”ได้ ด้วยการศึกษาอะไร? อย่างไร?

พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่อง“ชาติ”นี้ไว้ใน“ปัจจุสมุปบาท”
 คือ “การเกิด”(ชาติ)ของบุญของบาปแท้ๆที่ต้องศึกษาให้ดีๆ

ศาสนาที่ไม่มีหลักวิชา“ปัจจุสมุปบาท” ไม่มีทางรู้ความเป็น
 “บาป”เป็น“บุญ”แบบนี้ได้ แม้ชาวพุทธเองแท้ๆก็เผลอ ใช้จะสามารถรู้
 ความเป็น“ชาติ”ชนิดนี้กันได้ง่ายๆ

การศึกษานั้นมีใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”เท่านั้น จึงจะมี“ดวงตา
 แห่งธรรมหรือตาทิพย์”(ธรรมจักษุ) ที่สามารถ“สัมผัส”การเกิดของ
 “บาป” และการเกิดของ“บุญ”ได้จริงอย่าง“รู้อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบัน
 นั้นทีเดียว”(ซานโต บัสโต วิหริติ)

ขอรักยเถิด อย่าหาว่าอาตมายกยอศาสนาพุทธเกินไป จนเห็น
 ไปว่า อาตมายกศาสนาตน แล้วไปชมศาสนาอื่นเลย

อาตมาอาจจะผิด ก็ขอรักยไว้ก่อนแล้วกัน เพราะอาตมาไม่รู้
 จริงๆว่า ศาสนาอื่นมีศาสนาใดสอนปัจจุสมุปบาทด้วยเหมือนกัน

● ตาที่พยที่วานั้น ศึกษาจากหลักธรรมอะไร จึงจะได้

ที่สำคัญ แม้“ธรรมที่เป็นพุทธ” ก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ก่อนนะ
ถ้าไม่สัมมาทิฏฐิ ก็ไม่สามารถจะมี“ตาที่พย”รู้แจ้งความเป็น
“ชาติ”ที่สามารถเห็น“บาป” เห็น“บุญ”เช่นว่านี้

เมื่อเป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”สัมมาทิฏฐิ จึงจะทำความเกิดของ
“วิบากบุญ” อันเป็นโลกุตระที่จะรู้แจ้งเห็นจริงในปัจจุบันได้ เพราะมีวิธี
ปฏิบัติอันเอก ที่สัมบูรณ์ที่สุด ได้แก่ “สัมมาอารยมรรค อันมีองค์๘”

ซึ่งก็คือ“ไตรสิกขา” ศีล-สมาธิ-ปัญญา ซึ่งมันก็อันเดียวกันกับ
การปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา๘”นั้นแหละ และมันก็ไม่ต่างจากการปฏิบัติ
“โพธิปักขิยธรรม๓๗” หรือ“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ”เลย

ถ้าเข้าใจเป็น“สัมมาทิฏฐิ”อย่างดีแล้ว จะไม่มองว่าเป็นคนละเรื่อง
ส่วนจะปฏิบัติอย่างไร? ต้องติดตามศึกษาให้ดีๆต่อไป

ขอแสดงความยินดี กับหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ที่นำเสนอสิ่งจะมาจนครบ ๑๘ ปี
ขอเป็นกำลังใจให้เสนอสิ่งจรรวมตลอดไป
จาก ครอบครัวตำนานน้ำ ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์
ข้าว RC และธัญพืชปลอดสารพิษ

โทร.๐๘๗-๐๒๕-๙๖๐๐, ๐๘๗-๖๙๓-๕๕๐๐

● “ศีลธรรมนุญ” ตัวบ่งชี้แสนสำคัญ

ศาสนาพุทธมี“ศีล”เป็นหลักสำคัญของศาสนา ทั้งในการปฏิบัติของแต่ละคน และทั้งเป็นเครื่องบอกลักษณะความเป็นศาสนาของตน

อาตมาเห็นว่า “ศีลธรรมนุญ” คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีลนี้ นี่เองเป็นเครื่องชี้บ่งความเป็น“พุทธ”อย่างสำคัญ เพราะเป็นเครื่องยืนยันของศาสนา ชาวพุทธต้องช่วยกัน“รักษาศีล”อันเป็น“ธรรมนุญ”ของพุทธไว้ให้เป็นที่ปรากฏ เรามั่นใจ เราจึงทำตามนี้

คือ รักษา“ศีล” ที่เป็นจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล ไว้ให้ได้

เพราะเห็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”ของชาวพุทธ พระพุทธเจ้าบัญญัติขึ้นเป็นหลักฐาน ตั้งแต่เบื้องต้น เพื่อชี้บ่งว่า

ศาสนาพุทธของพระองค์ เป็นเช่นนี้ๆแล

- **ศีลสิกขีต้องมาก่อน**

ไม่เช่นนั้นเราก็ไม่มีหลักเบื้องต้นที่ยืนยันความเป็นศาสนาพุทธไว้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สัมผัสได้เป็นสามัญทั่วไปของมนุษยชาติในโลก

แล้วค่อยยืนยันกันด้วย“ความเป็นสมาธิ-เป็นปัญญา” และ“วิมุตต”ต่อไป อันเป็นเครื่องชี้บ่งที่ละเอียดชั้นลึกซึ่งขึ้นไปอีกเป็นลำดับ

- **“ศีลธรรมนุญ”เป็นรากฐานของศาสนาพุทธ ที่เกิดก่อน“วินัย”**

นั่นก็คือ ความเป็นศาสนาพุทธจะไม่มีสิ่งทีพระพุทธเจ้าทรงให้“ละเว้น” ให้“งดเว้น” กระทั่งต้อง“เว้นขาด”(เวรมณ)ในศาสนาของพระองค์ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ใน**จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล**

ถ้าผู้ใดได้อ่านพระไตรปิฎก เล่ม๙ ทุกสูตร จะเข้าใจได้ทีเดียวจะไม่สงสัยเลยว่า “ศีล”ในศาสนาพุทธนั้น คืออะไร ท่านตรัสไว้ที่ไหนที่เป็น“ศีล”เท่านั้น ไม่ใช่“วินัย”นะ

เพราะศีล ๕ กิติ ศีล ๘ กิติ ศีล ๑๐ กิติ ศีลยิ่งกว่านั้นกิติ ล้วนอยู่ใน**จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล**นี้ทั้งสิ้น

ที่พระพุทธเจ้าทรงย้ำนักย้ำหนา ในทุกข้อ ทุกครั้งที่ตรัสถึง“ศีล”แต่ละข้อแต่ละหมวด ว่า นี่เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

ส่วนวินัยนั้นเกิดตามเหตุตามนิทาน ที่มีต้นเรื่องให้พระพุทธเจ้าต้องบัญญัติหลักเกณฑ์นั้นๆขึ้นให้ปฏิบัติกันทีหลัง“ศีล”

จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีลจึงเป็น“พุทธธรรมนุญ”

เพราะอุบัติขึ้นมาอย่างอิสระพิสุทธ์เลิศของพระพุทธศาสนา โดยแท้ ชนิดที่เป็นหลักบัญญัติ“ศีล” ต้นเค้าของพุทธศาสนา

- **“ศีลธรรมนุญ”แม้ยุคนี้ก็ปฏิบัติได้ จึงเป็นอภากาลิโก**

เมื่ออาตมาและหมู่กลุ่มชาวอโศกได้พากันปฏิบัติตาม“จุลศีล

-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้ได้ แม้จะเป็นสังคมยุคนี้ เราก็มั่นใจว่า เรายังมี“ธรรมที่เป็นพุทธ” ตามความเห็น(ทฤษฎี)ของเรา

และเราก็พอใจ สบายใจ สุขสงบใจเห็นคุณค่าของการได้“ศีล”ได้“ธรรม”ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ได้อาศัย“ศีล”อาศัย“ธรรม”ที่อาตมาพากันเป็นได้ทำได้ เป็นอยู่มีอยู่ในชีวิต

● ตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนหลายเชิงหลายชั้น

โดยเฉพาะ อาตมาได้ตรวจสอบความเป็นได้จริงตามพุทธพจน์ สอบธรรมวินัยของพุทธ ๘ ข้อ กัถิ กถาวัตถุ ๑๐ กัถิ วรณะ ๙ เป็นต้น อาตมาก็เห็นว่า มันก็เป็นได้ตรงตามพระพุทธรพจน์นั้นอยู่แท้

อาตมาก็พากันได้ศีลได้ธรรมตามที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติไว้ อาตมาจึงยืนยัน“ธรรมที่เป็นพุทธ”ที่อาตมาเชื่อมั่นอย่างนี้

● คุณยืนยัน อาตมาก็ยืนยัน เราอยู่กันคนละมุม

ท่านก็ยืนยันของท่านอยู่ใช่ไหมแล้วว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”ไม่ใช่อย่างที่อาตมาเป็น แต่เป็นอย่างภูมิรัฐของท่าน และตามที่ท่านเป็นอยู่ ยิ่งไงๆ ท่านก็เชื่อว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้องไม่ใช่อย่างที่อาตมาเป็น ต้องเป็นอย่างที่ท่านรู้ท่านเป็น ท่านยืนยันมันแน่ ใช่ไหม?

ว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้องเป็นตามภูมิรัฐที่ท่านมีท่านเข้าใจ และที่ท่านเป็นกันมีกันอยู่ แม้ในส่วนใหญ่สังคมไทยอีกด้วยนะ

● ขอวยพรสิ่งที่ท่านยึดถือ ขอให้เจริญๆ !

ท่านก็“ยึดมั่นถือมั่น”ของท่านไปเถิด “ยึด”อย่างที่ท่านเป็นนั่น แล้วจะคงมันยืนนานมั๊ย โดยสัจจะมันเป็นอื่นได้อีก มันควรเปลี่ยนไปสู่ความเจริญขึ้น ใช่ไหม อย่าให้เสื่อมไปจากที่ยืนยันอยู่ที่นี่แล้วกัน

ถ้าไม่เสื่อมจากนี้ และยังไม่คงที่ตามที่เป็นอยู่ แต่เจริญเข้าสู่
สัมมาทิฏฐิขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ มันก็น่าจะเป็นนะ อาตมาว่า
มันจะไม่เปลี่ยนแปลงเลยหรือไง จะไม่มีปรโตโฆสะกันเลยหรือ
อาตมาเห็นชัดว่าท่านก็เป็นอย่างของท่านตามที่ท่านเชื่อถือ
ท่านก็ยินดีของท่าน ท่านก็ทำของท่านอยู่แล้ว เห็นๆกันอยู่
อาตมาไม่ย้อแย้งอย่างของท่านเป็นกันนั้นหรือ
ยิ่งท่าน“ยึด”อย่างนั้น เป็นมันแน่นหนาไม่เปลี่ยนไปอีก ก็
ยิ่งแน่นอนว่า ท่านยึดมันถือมัน

● ไม่ได้ขู่ แต่ระวังเสื่อมต่ำ

ทุกสรรพสิ่งไม่เที่ยง ตั้งอยู่อย่างเดิมไม่ได้ ยกเว้นนิพพาน
อาตมาว่าท่านก็รู้

หากไม่สามารถรักษาความคงที่ แต่ยิ่งเสื่อมกว่าที่เป็นอยู่
กันนั้นแหละคือความไม่เจริญ ...อย่าให้เสื่อมแล้วกัน!

ท่านจะรู้อย่างนี้ เเท่านี้ จะมีจะเป็นเช่นที่ท่านเป็นไปอย่างนี้
เท่านี้ไม่เปลี่ยน ไม่เป็นอื่นไปจากที่เป็นนี้จริงๆนะหรือ?

● การยึดของอาตมากับการยึดของคุณ เราแตกต่างกัน

อาตมาก็เป็นของอาตมา และอาตมาจะเป็นอย่างที่อาตมาเป็น
ได้ไปเรื่อยๆ ถ้าจะว่าอาตมา“ยึด”ตามทิฏฐิของอาตมา ก็ขอยืนยันว่าใช่!

แต่อาตมามั่นใจว่า อาตมา“ยึด”อย่างอาศัย ยึดอย่างสมาทาน
ยึดอย่าง“อตั้มมยตา”(ความทำได้ดังประสงค์ เช่น สามารถยึดได้-วางได้ง่ายตาย)

ไม่ได้“ยึด”อย่างยึดมันถือมัน ไม่ได้“ยึด”อย่างอุปาทาน

แล้วท่านละ ท่าน“ยึด”อย่างไรกันแน่?

ส่วนอาตมาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า ยึดพุทธธรรม ตามที่

อาตมาศึกษาเข้าใจ ว่า

“ธรรมที่เป็นของพุทธ” เป็นอย่างที่อาตมามีภูมิรู้
และปฏิบัติตามภูมิรู้ เท่าที่ได้บรรลุธรรม ตามที่อาตมามีภูมิรู้
มาจนปานนี้ อาตมาก็พอใจ สบายใจ สุขสงบใจ เท่าที่ได้ที่เป็น
แต่อาตมา “ไม่สันโดษในกุศลนะ” อาตมายังกุศลให้ถึงพร้อมอยู่

● ขอบคุณชีวิตนี้

เห็นคุณค่าของการได้ธรรมอย่างนี้ที่สุด อาศัยธรรมที่เป็นได้
ทำได้นี้ เป็นอยู่มีอยู่กับชีวิตในขณะนี้ ปัจจุบันนี้ ก็แสนดีหลาย

เป็นได้ตามที่เป็นได้อย่างนี้ เท่านั้น ในความเป็น “ชีวิต” ก็เห็น
“ความประเสริฐ” (อาริยะ ซึ่งไม่ใช่ไปเก่งแบบลึกลับๆ) ของชีวิตบ้างแล้ว

เช่น เห็นจริงแล้วว่า มาเป็นคนจนนี้ดีกว่าเราจะไปรวย ตรงกับ
คำว่า “อัปปีจจะ-สันโดษ” แล้ว และอย่างนี้จิตก็สงบจริงแล้ว (บริเวก)

หรือ เรามาเสียสละ (จาคะ) เหน็ดเหนื่อยเพื่อผู้อื่น (สังคหะ) นี้
เราก็เป็นคนมีลักษณะของคนดีแล้วจริง ไม่สงสัย เห็นจริงชัดเจน เรา
จึงเต็มใจทำ เพราะมันใจว่า นี่คือ คุณค่าแท้ของคนยิ่งกว่าได้ามิส

เราทำงานโดยจิตไม่อยากจะอะไรตอบแทนนี้ ก็ดีจริงๆนะ เรา
จึงทำให้ได้อย่างนี้จริงๆ ส่วนใครจะไม่เชื่อว่าจริงก็ไม่มีปัญหา ไม่เป็นไร
ข้อสำคัญ แม้จะทำงานปานนี้ “ใจเรายังสงบติดเดิม” อยู่มั๊ย?
ถ้ายังสงบอยู่ มีกิเลสกระสันหวั่นไหวมั๊ย?

อาการ “อกุศล” แม้นิดแม้น้อยเท่าธุลีมีในใจมั๊ย?

หากยัง “สงบสุข” (อุปสม=ปรหม่มงสุข) ติดเดิม ก็ยังใช้ได้

ฯลฯ ... เป็นต้น

ก็ “ขอบคุณชีวิต” แล้ว ที่ได้พบพุทธศาสนา ได้ฟังพุทธศาสนา
อย่างนี้ๆ แสนมั่นใจในบัดดล เพียงเท่านั้น ในขณะนี้

ได้เท่านี้ เพียงแค่นี้ ก็ดีแล้ว สาธุสะ!!!

- ในอนาคตยังมีหลักธรรมอื่นอีกที่ล้ำลึกเพื่อพัฒนาต่อของศาสนา
แต่ถ้าอาตมาในอนาคต อาตมาเปลี่ยนไปจากที่เป็นนี้ ใน
ขณะนี้ อาตมาก็ต้องเป็นไปตามที่อาตมาเปลี่ยนไปในอนาคตโน้น
และถ้าอาตมาก็พอใจ สบายใจ สุขสงบใจ ที่ได้ธรรมอย่างโน้น
อาศัยธรรมที่เป็นได้ทำได้นั้นในอนาคตโน้น เป็นอยู่มียู่ในชีวิตตอนโน้น
แล้วยิ่งทวิ“ปัญญา ปัญญาธิริย ปัญญาพละ ธรรมวิจย
สัมโพชฌงค์ สัมมาทิฎฐิ มัคคังคัง” [องค์ธรรม ๖ ที่เป็นมรรคผลของ
ทิฎฐิ ๖ นี้ ซึ่งอยู่ใน“มหาจัตตารีสกสูตร” พตปฎ.เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘]
อาตมาก็ยิ่งจะเปลี่ยนไปเป็นอย่างโน้น อยู่อย่างโน้น
“ไม่ยึดมั่นถือมั่น” อยู่อย่างเดิมแน้

<p>ขอแสดงความยินดี ครบรอบ ๑๙ ปี เราคิดอะไร</p> <p>● เฝัฒประภา วันละ</p> 	<p>ขอร่วมเป็นกำลังใจ จงมุ่งมั่นก้าวต่อไป</p> <p>● มาติกา วรรณะ</p>
---	---

● **ตรวจสอบแล้ว....เป็นได้จริง !**

ตราบใดที่อาตมาได้ตรวจสอบความเป็นได้จริง ตรงตาม“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ของพุทธ เป็นต้น ตามพุทธพจน์สอภธรรมวินัยของพุทธ ๘ ข้อก็ดี กถาวัตถุ ๑๐ ก็ดี วรรณะ ๙ ก็ตาม

หรือตรงตามหลักธรรมที่สุตประเสริฐมากมายหลากหลายของพระศาสดา แม้แต่ใน“สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗”อีก เป็นต้น

เมื่ออาตมา เห็นว่า มันเป็นได้ตรงตามพระพุทธรพจน์นั้นอยู่แท้ อาตมาก็ยังคงเป็นเช่นนั้นไปตลอด

“มันใจ”ใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”เช่นนั้นคงเดิม

แต่“ไม่ยึดมันถือมัน”ในอะไรๆทั้งนั้น

● **ที่ไม่ยึดมันถือมันเพราะเหตุปัจจัยอนาคตยังมีอีกมากมาย**

เพราะสรรพสิ่งในอนาคตมัน“ไม่เที่ยง” ตราบใดที่นิพพาน “เที่ยง”แท้แน่จริง ก็ขอให้เราเที่ยงใน“นิพพาน”ที่เราเป็นเราได้เกิด

แม้ชีวิตจะเปลี่ยนไปจากเดิม อาตมาไม่ยึดมันถือมันอยู่อย่างเดิม แน่ อาตมาขอเปลี่ยนไปเอาตามที่เป็นที่มีได้ในอนาคตโน้น..จริง

อาตมาขอยืนยันอีกตามเดิมว่า อาตมาบำเพ็ญบารมีโพธิสัตว์

แม้อาตมาจะถึงอนาสวะตามภูมิของอาตมาแล้วในขณะนี้ก็ตาม

อาตมาก็ยังมีปณิธานในอนาคตสัมมาสัมโพธิญาณที่อาตมายังไม่ถึงที่สุดแห่งที่สุดอยู่ เพราะอาตมายังไม่ใช่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

● **ที่ไม่ยึดมันถือมัน เพราะเจริญกว่านี้ยังมีอีก!**

อาตมาก็ไม่ยึดมันถือมันว่า “ธรรมที่เป็นของพุทธ”จะต้องเป็นอย่างที่อาตมาเป็น และชาวอโศกเป็นอยู่อย่างนี้ อย่างปัจจุบันนี้ ในขณะนี้ ณ บัดดลนี้ เท่านั้น เท่านั้น

เพราะอาตมายังเห็นว่า ความเจริญยิ่งกว่านี้ยังมีอีก
เมื่อเป็นไปอย่างโน้น ตึกว่านี้ มีความเจริญกว่านี้ ประเสริฐกว่า
นี้ มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติกว่านี้ อาตมาก็เปลี่ยนไปตามโน้น
เห็นไหมว่า อาตมาไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น ...?
ว่า “ธรรมที่เป็นของพุทธ” ต้องเป็นอย่างนี้ขณะนี้ ต้องไม่เป็น
อย่างโน้น อย่างที่จะเปลี่ยนไปในอนาคตขณะโน้น หรือขณะอื่นอีกๆ
ส่วนท่านนั้นท่านจะ “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” อย่างอาตมาหรือเปล่าละ
หรือจะยัง “ยึดมั่นถือมั่น” อย่างของท่านอยู่...?
ของท่านนั้น อย่างไร?
ของอาตมาอย่างไร?
เอาให้แน่ๆ มั่นๆ แหม่นๆ ชัดๆ นะ!

● ขอดึงเตือน อย่ายึดมั่นในสิ่งที่ท่านรู้จักกันนักเลย

หรือว่า ท่านจะ “ยึดมั่นถือมั่น” ว่า “ธรรมที่เป็นของพุทธ” จะ
ต้องรู้อย่างนี้เท่านั้น ไม่ต้องมีปรโตโฆสะ อีกแล้ว

และคงยืนยัน “โยนิโสมนสิการ” แบบนี้ ว่าสัมบูรณ์แล้ว

ได้ผลอย่างนี้ ไม่มีแบบอื่นที่ดีได้เท่านี้อีก ต่างจากนี้ไม่มีดีกว่า
นี้อีกแล้ว ท่านจะ เป็นอย่างที่ท่านเป็นอยู่มีอยู่นี้ ไม่เปลี่ยนไปเป็นอื่นอีก
ท่านเชื่อว่าท่านสัมมาทิฏฐิแล้วเต็มที่ แน่ชัด มั่นใจนะ

● เป็นโลกุตรระแנםะ!? เป็นอเทวนิยมจริงนะ!..?

โดยเฉพาะอย่างที่เป็นที่มีได้อยู่นี้ของท่านเป็นโลกุตรธรรมแล้ว
หรือ? สัมมาทิฏฐิพันเทวนิยม เป็นอเทวนิยมแน่แท้แล้วหรือ?

ท่านมีวิชา ๘ ตามพระอนุสาสณี จนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็นเทวดา-มาร-พรหมแล้วด้วยปัญญาอันยิ่ง (เช่น วิปัสสนาญาณ)

ไม่ลืกลับ(อรหัง)ในความเป็นพระเจ้าหรือในความเป็น“สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ” กระทั่งเป็นที่สุด“อรหัตต์”แล้ว กระนั้นหรือ?

● **สิ่งที่ท่านรู้ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปอีกแล้วหรือ?**

ท่านจะยึดมั่นถือมั่น ว่า“ธรรมที่เป็นของพุทธ”ตามที่ท่านเข้าใจ และทำได้เป็นได้อยู่ แล้วท่านก็พอใจ สุขสำเร็จสำราญใจ เห็นคุณค่าของการได้ธรรมอย่างที่ท่านยึดนี้ อาศัยธรรมที่เป็นได้ทำได้อยู่ขณะนี้ เป็นชีวิตอย่างนี้ไป ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง)

เท่านี้ กระนั้นหรือ?

“ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้องอย่างนี้แหละ ตามที่ท่านเข้าใจอยู่ในขณะนี้ และเป็นอยู่ขณะนี้ ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากนี้อีกเลย

ก็เชิญท่านยึด“ธรรมที่เป็นพุทธ”ของท่านอยู่เถิด

อาตมาไม่ยึดมั่นถือมั่นตามท่านหรอก

● **ท่านเข้าใจ ความเจริญ ความเสื่อม อย่างไร? แค่นี้?**

เพราะความไม่เที่ยงนั้น มีทั้ง“ความเสื่อม” และ“ความเจริญ” ที่ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น แต่ควร“เจริญ”ให้ยิ่งๆขึ้นไปเรื่อยๆ มิใช่หรือ?

ท่านบรรลุ“สัมมาสัมโพธิญาณ”แล้วหรือ?

หรือแค่“อรหัตต์”ก็ได้..เอ้า ท่านบรรลุแล้วหรือ?

ท่านหมดสิ้นความเป็น“สัตว์”(โอปปาติกะ)ในชาตินี้แล้วหรือ?

● **ขอบคุณชีวิต ที่ทำให้รู้จัก“ชาติ”**

อาตมาเกิดมาได้อายุอย่าง ๗๙ ปีนี้ จึงขอบคุณ“ชีวิต”อย่างยิ่ง ที่ทำให้อาตมาได้พบพุทธศาสนาใน“ชาติ”นี้

และได้ปฏิบัติ “ธรรมที่เป็นพุทธ”ใส่ชีวิต

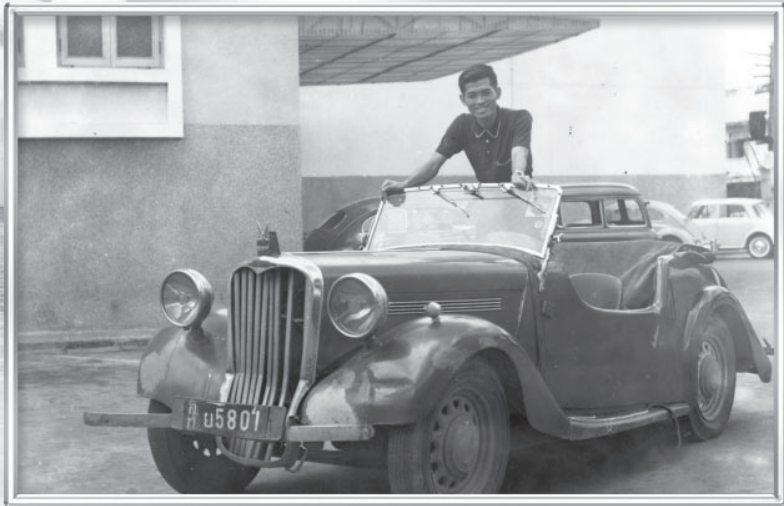
จนกระทั่งได้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ชาติ”ให้แก่ชีวิต
ให้“อัฐภาพ”แห่ง“ชีวิต”ที่อาตมา“ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น”แล้วนี้
มีแต่เจริญๆๆในกุศล (กุศลัสถุสสัมปทา)
ยังชีวิตอยู่กับ“ความไม่เที่ยง”เช่นนี้ ฉะนี้แล
คงอยู่กับ“อตัมมยตา” (ความเกี่ยวก็ได้ วางก็ได้)
อาศัย“ธรรมที่เป็นพุทธ”นี้ไปตราบจะปรินิพพาน

ผลไม้หวานชื่นจิต
“เราคิดอะไร” หวานคุณค่า
สื่อสารหวานปัญญา
เป็นก้าวกล้าหน้าชื่นชม

● รังสรรค์ - สมพร วัฒนธรรมรัตน์ และครอบครัว

บทที่ ๒

ชีวิต “ชาติชั่ว”

อาตมาไม่ได้กล่าวคำหยาบหรือกนะ
อย่าเพิ่งรีบ“ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอาไปกระเดียด”
จริงอยู่..ภาษานั้นฟังตามสามัญแล้ว มันฟังได้ว่าหยาบ แร่ง
แต่ตามธรรมะแล้ว มันลึกซึ้ง น่าฟังยิ่ง ยิ่งซาบซึ้งถ้ารู้ธรรมะ
ชีวิต“ชาติ”ชั่ว เป็นภาษาธรรมะที่ชี้ชัดตามลัจจะ เพื่อบอก
ความจริง โดยเฉพาะคำว่า“ชาติ” ซึ่งสำคัญมากในภาษาธรรม

- คำว่า “ชาติ” คำนี้ สำคัญมากในหนังสือเล่มนี้

หากนักปฏิบัติธรรมผู้ใดไม่รู้ฎุฎรู้ถ้วนครบชัดแจ้งลึกซึ้งพอใน
คำว่า“ชาติ” ก็หมดสิทธิ์บรรลุ“ธรรมที่เป็นพุทธ”แน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะผู้นั้นจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แต่ความจริงของ
คำว่า“ชาติ”ที่มีอยู่ใน“ธรรม” ซึ่งเรียกเต็มคำว่า“ธรรมชาติ”

จึงจะไม่สามารถ“ดับ”ความเป็น“ชาติ”ที่อยู่ในปฏิจจสมุปบาท
จะยังไม่“พ้นอวิชชาสังโยชน์หรืออวิชชานุสัย” สัมบูรณ์เด็ดขาด

ผู้นั้นอย่างเก่งก็อยู่กับ“ธรรมชาติ” ถ้าสามารถทำ“ธรรมชาติ”ให้
สมดุลงได้ ชีวิตก็เรียบร้อย ราบรื่น ไปได้คล่อง ไม่ติดขัด สงบดี
ชั่วระยะหนึ่งแล้วก็จะแปรเปลี่ยนไป ไม่เที่ยง ไม่มั่นคง ยังยืนทรอก

● ไม่มี“สุขที่เป็นนิพพาน” ประมั่งสุขยัง เพราะไม่รู้“ความเป็น“ชาติ”

ที่หลงผิดกันว่า แค่นี้เท่านั้นคือ “ความสงบสุขของธรรมที่เป็น
พุทธ” ซึ่งมีอยู่มากในสังคมปราชญ์ผู้มีปัญญาในทุกวันนี้

ก็ขอมันใจตอบกันเลยว่า ยังไม่ใช่ปรมัตถธรรมที่แท้ของ
“ธรรมที่เป็นพุทธ” ที่มีสัจธรรมสูงสุดกันที่“นิพพาน”

นั่นมันแค่“สมมุติธรรม” ที่พันทุกข้ออยู่สงบแบบโลกีย์เท่านั้น
เป็นแค่“สันติโลกีย์” ยังหาใช่“สันติโลกุตระ”ไม่

ซึ่ง“สงบสุข”อยู่ได้เท่าที่สามารถรักษา“สมดุลงของเหตุปัจจัย”
ไว้ได้ หากเหตุปัจจัยไม่สมดุลงเมื่อใด ขอยืนยันว่า ความสุขสงบชนิดนี้
จะ“กลับกำเริบ”(สังกุปป์)ได้แน่นอน ไม่เที่ยงแท้ ไม่ยั่งยืนตลอดไป

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แค่“สมมุติธรรม” ยังไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ชาติ”ที่อยู่ใน“ปฏิจจสมุปบาท” อันเป็น“ปรมัตถ-
ธรรม”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

● ศาสนาพุทธไม่ใช่จบแค่รู้แจ้ง“ธรรมชาติ”

อาจจะรู้สึกซึ่ง แต่ถ้าภูมิแค่นี้ ก็รู้แค่วิสัยตรรกะ(ตักกาวจรา)
และจะชื่นชมโสมนัสอยู่แค่“ธรรมะ”คือ“ธรรมชาติ”เท่านั้น
จึงพ้นไปจาก“ธรรมชาติ”ไม่ได้ ยังมี“ชาติ”โชนโทอยู่อีกต่อไป
ความสงบสุขอันเป็นแค่โลกียะสามัญที่ยังเป็นแค่“ธรรมชาติ”

ธรรมชาตินั้นแม้จะรักษาสมดุลไว้ได้เก่งปานใด ก็ผันแปรไปได้ไม่เที่ยง

● “ธรรม”ที่ไม่มี“ชาติ”เท่านั้น เที่ยงเด็ดขาด

เพราะ“ธรรมชาติ”ทั้งหลาย ไม่เที่ยง แปรปรวนไปเป็นธรรมดา
“ธรรม”ที่ไม่มี“ชาติ”เด็ดขาดแล้วเท่านั้น ที่เที่ยง ไม่แปรปรวน
นั่นคือ “นิพพาน” ซึ่งเป็นภาวะที่ไม่มี“ชาติ”ใดๆกันอีกแล้ว

“นิพพาน”มีอยู่ใน“ใจ”ของคนผู้ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิถึงที่สุดแห่ง
“ธรรม”สำเร็จจริงเท่านั้น และตราบที่ผู้มี“นิพพาน”ในใจจะยังอยู่ ยัง
ไม่ปรินิพพาน ก็คงมี“นิพพานธาตุ”นั้นอยู่ในชีพของผู้นั้นอยู่ที่นั่นเท่านั้น

● “นิพพาน”จะไม่มีอยู่ ณ ที่ใด เมื่อผู้นั้น“ปรินิพพาน”แล้ว

เมื่อ“ปรินิพพาน”แล้ว ก็ไม่มี“นิพพานธาตุ”นั้นอยู่ ณ ที่ไหน
“ความเที่ยงของนิพพาน”อยู่ที่“ใจ”ของอรหันต์ผู้ยังชีวะแห่ง
“จิตนิยาม”อยู่ ยังไม่“ปรินิพพาน”ไปจากโลกแห่ง“ความมี”(ภาว)แค่นั้น

ผู้ที่สามารถ“ดับ”ความเป็น“ชาติ”ใน“ใจ”ของตนเองได้สำเร็จ
อย่างสัมมาทิฏฐิเท่านั้น จึงจะ“เที่ยงแท้”(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดไป
(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนไปอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้
(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)

● ผู้หลงว่าตนได้“นิพพาน” คือมี“มิจฉาผล” ไม่มีสิทธิปรินิพพาน

แต่หากผู้ศึกษาปฏิบัติยังไม่สามารถ“สัมพัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ความเป็น“ใจ”เป็น“จิต”เป็น“วิญญาน”เป็น“มน-มโน”ในธรรมารมณ
ของตนแล้วก่จัดความเป็น“ชาติ”แห่งความเป็น“สัตว์”ที่ยัง“อยู่อยู่”
(วิหรันต)ใน“กามาวจร-รูปาวจร-อรูปาวจร” และยังเป็นการเกิดของ
“โอปปาติกะ” ได้สำเร็จสัมบูรณ์ ผู้ศึกษาปฏิบัตินั้น

ก็ไม่สามารถ“ปรินิพพาน”ได้อย่างเป็นจริง มีแต่หลงตนว่าตน
บรรลุนิพพาน” ตนจะ“ปรินิพพาน” ตายแล้วจะไม่กลับมาเกิดอีก
ก็ได้แต่พูด ด้วยความ“หลงตน”ไปตามประสา

- **เพราะไม่รู้“ชาติ” แล้ว“ดับชาติ”ตามปฏิจจสมุขปาทได้สำเร็จ**

เพราะผู้ปฏิบัตินั้นยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“ชาติ”ที่อยู่ใน“ใจ”ตามหลัก“ปฏิจจสมุขปาท”ของพระพุทธเจ้า

เพราะนั่น..มันยังไม่ใช่“ความพ้นทุกข์ขอรียสัจ”หรือพ้นทุกข์
อันสงบแบบโลกุตระ อย่างสัมมาทิฏฐิ

มัน“สงบ”ได้ก็แค่ ชั่วระยะหนึ่ง อาจจะพยายามรักษาความ
สมดุลงของเหตุปัจจัยไว้ได้นานหน่อย ก็จะมีอยู่นาน ถ้ารักษาเหตุ
ปัจจัยนั้นๆไว้ไม่สมดุลงได้นาน ก็อยู่ได้เท่าที่เหตุปัจจัยนั้นยังสมดุลง

- **จึงไม่มี“ความสงบ”ที่เที่ยงแท้ยั่งยืนนิรันดร์**

สรุปก็คือ “ความสงบ”ชนิดไม่ยั่งยืนนี้ไม่ได้“ดับเหตุ” ไม่ได้“ดับ
ปัจจัย”แท้ ลงไปที่“เหตุปัจจัย”ของ“ใจ” ยัง“ดับเหตุที่ใจ”ไม่เป็น

“ดับแค่เหตุปัจจัย”ที่ไม่ใช่“เหตุปัจจัยของใจในใจ” อันเป็น
“ปฏิจจสมุขปาท” ก็ไม่มี“นิพพาน” ที่เป็น“ความสงบที่เที่ยงแท้”

- **ในเอกภพนี้ ไม่มีอะไรเที่ยงแท้เลย นอกจาก“นิพพาน”ที่แท้จริง**

เพราะในมหาจักรวาลหรือเอกภพนี้มีภาวะที่“เที่ยงแท้”แต่หนึ่ง
เดียวเท่านั้นคือ “นิพพาน” นอกจาก“นิพพาน”ไม่มีอะไรเที่ยงแท้เลย

“ความสงบ”โลกียะ จึงต่างจาก“ความสงบ”โลกุตระ ซึ่งไม่กลับ
กำเริบก็เพราะดับ“ชาติ”ในใจเป็น ถูกต้องตาม“สัมมา”แท้จริง และทำ
สำเร็จได้ไปตามลำดับ จากภูมิโสดาบันเป็นต้น กระทั่งจบภูมิอรหันต์

แม้ผู้ปฏิบัติใดจะ“ทวนกระแส”(ปฏิโสตั้ง) จนสามารถ“เข้ากระแส”(โสดาบันนะ)ได้ เป็นพระโสดาบันแต่ถ้ายัง“ดับ”ความเป็น“ชาติ”ไม่สุดถึงที่สุดขั้นสิ้นเกลี้ยง“อรูปอตตะ”บริบูรณ์ จนพ้น“อวิชชานุสัย” ก็ยังไม่ชื่อว่าเป็น“อรหันต์” ผู้ที่สามารถ“ปรินิพพาน”ได้
ชนผู้มีปัญญา ก็หลงว่าตนมี“นิพพาน”ได้ หลงว่าตนมี“สุข”ได้ แต่“สุข”นั้น เป็น“สุข”อัน“สงบจากกิเลสอาสวะ”จริงหรือไม่

● “นิพพาน”ต้องบริบูรณ์ด้วยวิโมกข์ ๘ อย่างมี“สัมผัส”ด้วย“กาย”

หากไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น“เห็น”(ปัสสติ)อาสวะของตน“ดับสิ้นสนิท”อยู่ขณะ“ผัสสะ”อยู่หลุดๆเป็นการ“ต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่”(อัฐวิโมกเข กาเยน สุลิตฺวา วิหฺรติ) ตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ ก็คงยังไม่สัมบูรณ์[พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙ และ ๑๕๑]

และบุคคลใดยังไม่“เห็น”ด้วยปัญญาเกิด ว่า“อาสวะทั้งหลายของบุคคลนั้น ลีนไปแล้วเพราะ“เห็น”ด้วยปัญญา”(ปัญฺญา ยัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺชีณา โทหนติ) ผู้นั้นยังไม่ชื่อว่า“เห็น”ภาวะแท้ภาวะจริง

ซึ่งเป็น“ปัญญา”ชนิดที่“เห็นกิเลส”ขั้น“อาสวะ”มันหมดให้เห็น ในที่นี้คำบาลีที่ท่านใช้ ดังยกอ้างมานั้นคือ“ทิสฺวา” อันหมายถึงผู้“เห็น”ด้วย“ปัญญา”เกิดรู้แจ้งอย่าง“สิ้นอาสวะ”(อาสวา ปริกฺชีณา)

ผู้บรรลุธรรมขั้น“นิพพาน”จริง ที่จะได้ชื่อว่า“อรหันต์” ตรงตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”จึงต้องมีเหตุปัจจัยมี “ของจริงปรากฏ”(ภาวสัจจะ) ครอบถ้วนทุกนัยของสัจจะตามที่พระพุทธวจนะทุกประการ

● ไม่ใช่หงส์หลับตาสะกดจิต ไม่มี“สัมผัส” แล้วปัญญาจะเกิดมาเอง

ไม่ใช่ นั่งหลับตาไป สะกดจิตไป ถึงเวลาปัญญาก็จะเกิด ฉลาดเฉลียวหยั่งรู้เองขึ้นมาเองได้ กลายเป็นอัจฉริยบุคคลไปเลย

ไม่ใช่อย่างนั้น จับประเด็นดีๆ รู้อย่าง“อาริยะ” มิใช่“อัจริยะ”
เป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นกิเลส” ที่มีตั้งแต่ขั้นต้น ชั้น
กลาง และชั้นปลายสุดคือ“อาสวะ” ที่ทำให้มันจางคลาย มันดับลง มัน
สิ้นไป เกิดผลเรื่อยๆตามที่ได้ปฏิบัติจนเกลี้ยงและได้ปฏิบัติทวนแล้ว
ทวนอีกจนมั่นใจ ด้วย“ปัญญาตนเอง”ได้แล้ว ว่า เสรีจกจ จบได้แล้ว
เรื่อง“ละกิเลส-ดับกิเลส” มิใช่ปัญญาชาญฉลาดเป็นอัจริยะ
เป็นคนไม่เฉลียวฉลาดเลยก็ได้ แต่เรียนรู้อให้ถูกต้องเป็น
สัมมาทิฎฐิ จึงได้รู้จักกิเลส แล้วทำให้กิเลสลดลงๆๆ จนหมดได้
ไม่ใช่ต้องเป็นคนฉลาดเฉลียว ซึ่งพากันหลงเข้าใจผิดไปคนละประเด็น

● ปัญญา“อาริยะ” มิใช่“อัจริยะ” ชื่อๆ ที่มๆ ก็เป็นอาริยะได้

คนชื่อๆ ที่มๆ คนไม่มีการศึกษาเป็นอรหันต์เยอะเยาะไปในยุค
พระพุทธเจ้า แต่แน่นอนผู้ฉลาดเฉลียวก็ย่อมมีเป็นอรหันต์ ยิ่งฉลาด
นั่นแหละยิ่งดี ขอให้เรียนให้สัมมาทิฎฐิเถอะ ยิ่งฉลาดยิ่งไม่ซ้ำหอก

ขอเพียงมี“ปรโตโฆสะ”(เปิดใจรับความรู้คนอื่นบ้าง) ฟังด้วยดีจะได้
ปัญญา “โยนิโสมนสิการ”เป็น หมายความว่า“ทำใจในใจ”ของตนได้ถูก
ต้องถ่องแท้ เป็นสัมมาทิฎฐิ จึงสามารถกำจัดกิเลสถูกต้อง

อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาดว่า “อาริยะ” คือผู้ต้องมีความรู้ชนิด
เดียวกันกับ“ อัจริยะ” หรือความรู้อันเลิศยอดทางโลกอื่นๆอีกสารพัด
ดังนั้น ต่อให้เก่งยอดรู้ปานใดแค่ไหน แต่ถ้าไม่ได้สัมผัส
“ปรมัตถธรรม”ที่เป็นสภาวะจริงครบถ้วนละเอียดหมดถึงชั้นปลายสุด
ยียันโทนโทหัดๆ ก็ยังไม่เป็น“อรหันต์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

● ผู้มีปัญญาชาญฉลาด แต่ไม่บรรลุนิพพาน คือผู้ทำลายศาสนามาก
สายปัญญา จึงมีผู้คนหลงทาง บานปลายออกไปหลากหลาย

กระทั่ง“ปัญญาที่ชาญฉลาด”นั้นแหละ ที่กลับมาทำลายศาสนาพุทธ
อย่างเสียหายมากกว่าสายเจโตหรือศรัทธาเสียอีก

หรือแม้ผู้ไม่ใช่สายปัญญา แต่เป็นสายเจโตหรือศรัทธา ที่ยังไม่
สัมมาทิฏฐิใน“สุขสงบ”ที่เป็นพุทธ แต่ก็มี“สุขสงบ”

และจะ“สงบ”หนักหนาสาหัสกว่าคนผู้เป็นสายปัญญา จน
กลายเป็น“สุขสงบ”ที่เลยเถิดเอาด้วย

● ผู้“สุขสงบ”เลยเถิด ทำลายความเป็น“มนุษย์”ของตนอย่างไร?

เพราะเป็นผู้มักน้อย สันโดษ ปลีกวิเวก ไม่เข้าสังคม หนีไปอยู่
ในป่าเขาถ้ำ จนเกินเหตุ เกินควรอันความเป็นมนุษย์ควรจะเป็น

กลายเป็นผู้ทำลายความเป็น“มนุษย์”ในโลกของตน เพราะทำ
ตนให้มีศักดิ์ฐานะ ไม่มีความรู้ ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีสมรรถนะ
ไม่มีความพิเศษ โดยเฉพาะไม่มีความประเสริฐ สมกับความเป็นมนุษย์
แต่ไปทำตนให้เท่ากับสัตว์ในป่า

● ความเป็น“มนุษย์” ต่างจากสัตว์เดรัจฉานอย่างไร?

เพราะไม่สัมพันธ์ชีวิตอยู่กับสังคมมนุษย์สามัญส่วนใหญ่ของ
โลก หนีสังคมสามัญไปอยู่ให้ผิดไปจากสัญชาตญาณมนุษย์ที่เป็นสัตว์
โหลง สัตว์สังคม จึงผิด“ธรรมชาติ”แท้ของ“ความเป็นมนุษย์”ในนัยนี้

จึงยิ่งผิดเลยเถิดไปหลงติดยึด“ธรรมชาติ”อยู่กับป่าเขาลำเนา
ไพร กลายเป็น“คน”ที่ศักดิ์ฐานะไม่ต่างไปจาก“สัตว์เดรัจฉาน” ที่มี
ชีวิตแค่เป็นอยู่ยังชีพตนให้รอดไปวันๆกินนอนยืนเดินนั่งอุจจาระ
ปัสสาวะจนตายทั้งชีวิตไปเท่านั้น

ไม่ตั้งใจชวนขายทำลิ่งที่เป็นประโยชน์ให้โลก ให้สังคมอย่าง
เป็นก็จะมีลักษณะตามที่มนุษย์ผู้เจริญพึงทำ แยกแยกไปจากตระกูล

มนุษย์ เผ่าพันธุ์มนุษย์(สัตว์มีใจสูง)ผู้นับถือกันว่าเจริญไปอย่างน่าเสียดาย

● มนุษย์“มีลักษณะ” ต่างกับมนุษย์“อริยชน” อย่างไร?

เพราะทั้งประสิทธิภาพ ทั้งสมรรถนะ ทั้งความรู้ ทั้งความพิเศษ ทั้งความประเสริฐที่เป็นคุณสมบัติมนุษย์พึงมีได้ กลับไปสู่“มีลักษณะ”

ที่จริงมนุษย์สามารถมี“อริยชาติ” หมายความว่า ความเป็นคนที่เจริญถึงขั้นประเสริฐ เป็นเวไนยสัตว์ที่สัตว์ที่สอนไม่ได้ แม้แต่มนุษย์ด้วยกันก็มีความวิเศษกว่าถึงขั้นมีอุตตริมนุสสธรรมได้ทีเดียว

คนที่ได้ชื่อว่า “อริยชน” นั้น คือ มนุษย์เจริญที่มี“ชาติ”(การเกิด)ถึงขั้นเป็น“อริยะ”ได้ทีเดียว คือ ทำความประเสริฐให้เกิดได้เกินกว่ามนุษย์สามัญเหนือความเป็นเวไนยสัตว์(สัตว์ที่มีการศึกษาที่ทำให้สูงส่งได้ยิ่งกว่าสัตว์อื่นด้วยกัน) ถึงขั้นมี“อุตตริมนุสสธรรม”ได้

เหนือคนที่ยังไม่เจริญ(มีลักษณะ) ที่ไม่สนใจการศึกษา

แต่เมื่อไม่ได้“ความเป็นอริยะ”กลายเป็นคนที่ได้แต่“สุขสงบ” ที่ไร้ประสิทธิภาพ ไร้ความประเสริฐ ไร้ความพิเศษ ไร้สมรรถนะ ไร้ความรู้ ไม่มีโลกวิทู คือ ไม่มีความรู้แจ้งในความเป็นโลกเป็นสังคมาตาม “ธรรมที่เป็นพุทธ”ดังที่พระพุทธเจ้าพาบรรลุโลกวิทูกันเลย

จึงไม่สามารถ“เป็นประโยชน์ต่อมวลชนในโลก”(พหุชนที่ตายะ)

จึงไม่สามารถ“เป็นสุขต่อมวลชนในโลก”(พหุชนสุขายะ)

จึงไม่สามารถ“เป็นผู้อนุเคราะห์โลก”(โลกานุกัมปายะ)

สมกับความเป็นผู้เจริญ ผู้ประเสริฐนับว่าบรรลุลักษณะที่เป็นพุทธ

● เพราะอะไร? จึงเป็นเช่นนั้น

เพราะเอาประสิทธิภาพ สมรรถนะ ความรู้ ความประเสริฐ ความพิเศษ ที่เป็นคุณสมบัติมนุษย์แท้ไปทิ้งเสีย ในป่าเขาลำเนาไพร โดย

ไม่รู้ตัวเองว่า ตนได้หลง“ติดยึด”ป่าเขาลำเนาไพรไปแล้วจริงๆ
หลง“ติดยึด”ป่านั้นผิด
แต่มี“ใจยินดี”ในป่าอย่างสัมมาทิฏฐินั้นไม่ผิด
เพราะ“ป่า”หรือเสนาสนะอันสงัดนั้นเป็นภาษาธรรม ที่หมายถึง
“ความสงบ”ตามรูปธรรมอันพึงสำเหนียกอย่างยิ่ง
ที่จะต้องมิปัญญารู้แจ้งชัดในสังขาระนั้น แล้วอย่าให้เลยเถิด
กลายเป็นคนทิ้ง“สุขสงบ”ไปเสียล่ะ
“ความสงบ”ที่เป็น“สุข”นี้ แม้เป็น“สุข”ที่เรียกว่า“สุขสงบ”แต่
ก็ยังมี“ความสงบ”ที่มีนัยสำคัญที่แตกต่างกัน ที่ต้องศึกษาทีเดียว

● “สุขสงบ”ที่มีจฉาทิฏฐิ เป็นอย่างไร?

“สุขสงบ”(รูปสม)นั้นคือ *ความเข้าไปสงบ* หมายถึง เจ้าตัว
เป็นผู้“ทำใจในใจของตน”(มนสิการิต)ให้เข้าไปสู่ความสงบ เมื่อทำได้อีก
เป็นผลสำเร็จ วิธีทำความสงบจึงมีอยู่หลากหลายวิธี

แต่วิธีที่นิยมกันมากที่สุด คือ “การนั่งหลับตาสะกดจิต
เข้าไปหยุดคิด หยุดไม่ให้มีนิเวรณ หรือหยุดนิ่งอยู่ในภวังค์”ในแบบ
meditation ที่เรียกกันว่า“ทำสมาธิ”หรือ“ทำฌาน” ซึ่งหมายใจกันว่า
เป็นการทำตนให้เข้าไปสู่“ความสงบ” ด้วยการสะกดจิตหลายวิธี

เมื่อสามารถทำมีผลสำเร็จ ก็ได้“ความสงบ”ชนิดนั้น
คือ ชนิดที่ได้ จะเป็นความเบาๆ ได้อยู่ง볍ๆ ได้อยู่งนิ่งๆ ได้อยู่ง
ว่างๆ ได้หยุดๆอยู่ เป็นคนเฉยชา เข้าชั้นเฉื่อยชา

● ต่างจาก“สุขสงบ”ที่สัมมาทิฏฐิตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ” อย่งไร?

สรุปก็คือ เป้าหมายดังที่กล่าวมานั้น มันตรงกันข้ามกับ
ความเป็นคนขวนขวายมาก กลายเป็นคนขวนขวายน้อย ซึ่งไม่ใช่พุทธ

มันไม่เป็นเวยยาวัจจมัย ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมแล้วจะสำเร็จเป็น
คนมี“บุญ”ชนิดนี้ คือ มีคุณงามความดีในการเป็นคนชวนชวาย
ทำงานสร้างสรรค์ ช่วยเหลือผู้อื่น จึงไม่เข้าข่ายตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”

มันไม่เป็นวิริยารัมภะ คือ พากเพียรอยู่เสมอ หรือมีกำลังแห่ง
ความเพียร(วิริยพละ) ตามคุณธรรมที่เป็นพุทธที่พระพุทธรเจ้าทรง
สรรเสริญส่งเสริม กลับเป็นคนไม่พากเพียรในการทำงาน เฉยๆเฉื่อยๆ

ไม่มี“อินทริย์ ๕ พละ ๕” ซึ่งผู้ปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”จะเกิด
“กำลัง”ทั้ง ๕ นี้ ได้แก่ ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา ทั้งกำลังที่เป็น
อินทริย์คือมีกำลังขั้นมรรค และทั้งเป็นพละคือมีกำลังขั้นผล

ยังเป็นประสิทธิภาพ-สมรรถนะ-ความรู้-ความพิเศษ ถึงขั้น
ความประเสริฐนั้น จะเป็นผู้มี“ความเชื่อมั่นในตน”(ศรัทธา)สูงส่ง
อาจหาญแก่งกล้าไปตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสสอนไว้จริงๆ คือ

จะมี“ศรัทธา”เจริญสูงขึ้น ซึ่งมีถึง ๑๐ ชั้น ตามที่พระศาสดาตรัส
ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘

● มี“ศรัทธา”แบบพุทธ “ศรัทธา”ไม่แบบพุทธด้วยหรือ ยังไง?

(๑) “ศรัทธา” ผู้มี“ความเชื่อ”แบบพุทธ คือ ไม่ใช่เชื่ออะไรทั่ว
ไปไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ เช่น เชื่อผีสาง เชื่อเวทมนต์ เชื่อลี้ดคักดีลิตีส์สารพัด
เชื่อจอมปลวก เชื่อเลอะเทอะเประอะไปหมด มันไม่มีปัญญา

หลักแรกก็คือว่าเป็น“ความเชื่อ”ที่ควรเชื่อในโลกนี้ มีหลักที่น่า
เชื่อยิ่ง เช่น พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ เป็นไตรรัตน์ นี่น่าเชื่อมั๊ย

หากคนใดเห็นที่น่าเชื่อ ก็มา“รับเอา”(ปฏิบัติคณฺห)พระไตรรัตน์
ไปเป็นสมบัติ ไปเป็นเรื่องสำคัญขงชีวิต

เพราะเห็นว่า คนน่าจะได้สิ่งนี้ เชื่อจริงๆว่า ควรเอามาให้ตน
ให้ได้ โอปนยโก ก็ใส่ใจ เรียนรู้ ปฏิบัติตาม ก็จะมีผลประพฤติ(จรณะ)

ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ” มีธรรมสมควรแก่ธรรมไปตามลำดับ
นั่นคือ เชื่อในความเป็นศาสนาพุทธ หรือเชื่อแบบพุทธ
ถ้าเชื่ออะไรเลอะไป ไม่ใช่เชื่ออย่างมีหลักตั้งว่านี่ ก็แน่นอนว่า
มันไม่เจริญจริงๆ อย่างที่เห็นๆเต็มสังคมพุทธในเมืองไทย เห็นกันมัย

● “ศรัทธา”ที่สัมมาทิฐิ จึงก่อให้เกิด“พุดติพุทธ”ขึ้นมาได้

พุดติของคน พุดติของสังคม ข้อต้นพระพุทธรเจ้าระบุไว้ชัดคือ
“ศีล” เป็น“จรณะ”(๑๕) คือ“พุดติพุทธ”ข้อต้น เป็นตัว“ความประพุดติ”
ของชาวพุทธในสังคมที่จะเห็นได้ สัมผัสรูปลักษณได้เลยทีเดียว

มี“พุดติพุทธ”เห็นอยู่-รู้ได้ จึงจะเรียกว่า มี“ธรรมที่เป็นพุทธ”

กล่าวคือ ผู้ที่มี“ศรัทธา”แบบพุทธนั้น เมื่อศึกษาปฏิบัติแล้ว
คนผู้นั้นจะมีศรัทธาที่ประกอบไปด้วย“ศรัทธา๑๐”กันทีเดียว

(๑) “ศรัทธา” ซึ่งเป็น“ความเชื่อ”ที่มีปัญญา รู้ว่าควรเชื่ออะไร

(๒) “ศีล” ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ” ต้องเอา“ศีล”มาเป็น
เครื่องตัดลินความศรัทธา ไม่ใช่ศรัทธาอะไรก็ได้ เชื่อเลอะเทอะน่าอาย

● ความจริง-ของจริง ที่พึงได้จริง คือ คน แต่ต้องเลือกคน

“ศีล”อยู่ในที่อื่นไม่ได้ นอกจากอยู่ที่“คน”เท่านั้น

ศรัทธาแรกจึงคือ ศรัทธา“คน” ผู้มีศีล เพราะ“คน”นี้แหละ
คือของจริง ที่จะพึ่งพากันได้ ช่วยกันจริง อยู่ในสังคมความเป็นคน

แต่“คน”ก็ทำลายร้ายกาจมาก จึงต้องเลือกผู้เป็นบัณฑิตจริง

อย่าเลือกคบพาลชน ต้องอ่าน“พาลชน”ให้ออก

คนที่ไม่น่าศรัทธา ก็อย่าไปศรัทธา ต้องใช้ปัญญาจริงๆ

“คน”ที่ไม่น่าศรัทธา คือ คนเลว คนโกง คนซี้โลก คน
ซี้พยาบาลจองเวร คนโกงบ้านกินเมือง คนมีแต่ความฉลาดซี้โกง ฉลาด

หลอกให้คนหลงนับถือ เชื้อ บุษบา ฉลาดเอาชนะคะคานข่มเบงเอาเปรียบ
ดั่งที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้ มันจึงเป็นสังคมคนเสื่อม สังคมต่ำ สังคม
ทุกข์ ผู้คนเดือดร้อน สังคมเหลวไหล เหลวแหลก
นั่นคือ สังคมของคนไม่มี“ศีล” แค่ศีลเบื้องต้น ก็จะได้เห็นได้

● “ศีล”บ่งบอกว่า ผู้นั้นเป็นคน หรือเป็นมนุษย์

เพราะ..ศรัทธาคนที่ไม่มีแค่“ศีล”พื้นฐานในความเป็นมนุษย์
“ศีลพื้นฐานในความเป็นมนุษย์”คือ “ศีล ๕” ก็ไม่ยึดถือเป็น
สำคัญ คนเดี๋ยวนี้ไม่เห็น“ศีล”เป็นสำคัญในความเป็นคนแล้ว จริงๆ
ใครจะประพุดติพิต“ศีล ๕”อย่างไร แคไหน ผิดข้อเดียว ผิดทุก
ข้อ เขาก็ไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลย จริงๆ ประหลาดแท้ๆ!!!!?

อาตมาเห็นแปลกมาก เป็นพุทธศาสนิกชนได้อย่างไร..???????

“ศีล ๕”เป็นเครื่องชี้วัดความเป็นคนขั้นต้น ขั้นต่ำสุดแล้ว

ถ้ายังไม่มี“ศีล”ขั้นต้นนี้ คนผู้นั้นยังจะเป็นคนอยู่หรือ?

ขออภัยเถอะ พุดมาถึงตรงนี้แล้ว อาตมาขออนุญาตออกนอก
เรื่องตอนนี้ไปหน่อยแล้วกัน

ขอพุดถึงความเป็น“ศีล”ให้เห็นชัดขึ้นอีกสักนิด

เพื่อจะเป็นประโยชน์บ้างสำหรับคน ถ้าใครไม่เห็นประโยชน์

ก็ขออภัยอย่างมาก จริงๆ

● คนไม่มี“ศีล” คือ คนไม่มีศีลปะ ศีลปะเป็นมงคลอันอุดม

[ต่อไปนี้เป็น ตัดมาจากข้อเขียนเขียนให้หนังสืออนุสรณ์เพาะช่าง]

คนไม่มีศีลก็คือมนุษย์ไม่มีศีลปะ ทุกคนเข้าใจดีว่าศาสนาต้องมีศีล
ดังนั้นศาสนาจึงเกี่ยวกับศีลปะอย่างยิ่ง

จิตใจจะสูงได้ต้องมีศีล จะเป็นมนุษย์ได้ต้องมีศีล นั่นคือ

จะต้องมีศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติทั้งเพื่อตนเอง หรือเพื่อผู้อื่น ก็ต้องใช้ศิลปะ นั่นคือ ก็ต้องใช้ศิลปะนั่นเอง

๑ “ศีล” เป็นแก่นแท้หรือราก(root)ของมนุษย์

เป็นต้นว่า ศีล ๕ นั้นเป็นแก่นแท้หรือราก(root)ของมนุษย์ ทุกผู้ที่ต้องรู้และใช้ประพฤติเพื่อตนและเพื่อผู้อื่น มนุษย์จึงจะสมชื่อว่ามนุษย์ ดังนั้น การมีศีล ๕ จึงเป็น“การเกิดราก-การหยั่งราก”(rootage)ในคน คนจะเป็นมนุษย์ได้ต้องเกิดราก(rooted) หยั่งรากลึก(rooted) ฝังรากลึก(rooted) รากคือศีล ๕ มนุษย์ต้องมีศีล ๕ เพราะมนุษย์คือ สัตว์ที่มีจิตสูงแท้จริง

๑ “ศีล” ซ้ำบ่งความเป็นมนุษย์ เช่นนี้เอง

เพราะฉะนั้น มนุษย์ ก็คือ

ผู้ไม่ทำร้ายสัตว์ใด มีแต่จะช่วยสัตว์อื่นด้วยเมตตา(นี่ศีลข้อ ๑)

ผู้ไม่เอาของของคนอื่น แต่จะเป็นผู้ให้คนอื่น ถึงที่สุดหมดตัวตน(ศีลข้อ ๒)

ผู้ไม่ละเมิดกามตามกำหนด และลดไปตามลำดับ จนหมดกาม(ศีลข้อ ๓)

ผู้ซื่อสัตย์สุจริตไม่ปดไม่เท็จไม่โกงไม่หลอกไม่กัลบักลอก(ศีลข้อ ๔)

และผู้มีปัญญารู้แจ้ง“ความเมา-ความมัวเมา”(สุรา-เมระยะ-มัชชะ) ที่ไปหลงเมาโลก หลงมัวเมาตามสังคัม มันหลอกเอา ต้องรู้แจ้งโลก(โลกวิทู)ตามพระพุทธเจ้าสอน จนถึงขั้นเป็นคนมีสติปัญญาอันเป็นญาณทัสสนะที่ไม่ ตกเป็นทาสโลกธรรม”(ศีลข้อ ๕)

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีสติ สัมปชัญญะ สัมปชาน

ผู้มีศิลป์ ๕ คือ ผู้มีศิลปะที่เป็นรากของความเป็นมนุษย์แท้ ผู้ยังไม่มีก็ยังไม่เป็นมนุษย์ไม่แท้ ยังเป็น“สัตว์”หลงนรก-สวรรค์เต็มตัว

◎ “ศิลป์ ๘-๑๐” เป็น“องค์ประกอบศิลป์”ที่เกิด“ศิลป์”พริ้วย่อง ส่วนศิลป์ ๘ ศิลป์ ๑๐ ขึ้นไป จนถึงโอวาทปาฏิโมกข์ศิลป์ทั้งหลาย นั่นก็คือ เหตุปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบศิลป์

ศิลปินต้องรู้จักเหตุปัจจัยเหล่านั้นให้ดี ว่าเป็นองค์ประกอบศิลป์ (composition) และรู้อย่างมีปัญญาแล้วนำมาประกอบใช้ให้เป็น“ศิลปะ” จึงจะเกิด“มงคลอันอุดม”(มงคลมุตตมมัง)

ผู้ไม่มีความรู้ในเหตุปัจจัยต่างๆรวมไปถึงวัตถุประสงค์และจิตวิญญาณที่จะมาใช้เป็นองค์ประกอบความประพฤติของตนขึ้น จึงใช้เหตุปัจจัยเหล่านั้นประกอบกรรมของตน จนกลายเป็น“ข้าศึกแก่กุศล,เป็นข้าศึกของใจ”(วิสุกะ)ทำลายตนและสังคมมนุษย์โลกอยู่ด้วยอวิชชา

แต่ผู้มีศิลปะ ต้องมีปัญญารู้จักเหตุปัจจัยต่างๆ คือ ศิลป์ ๘-๑๐ เป็นต้น จึงจัดองค์ประกอบศิลป์ (composition) คือมีศิลป์ กรรม ๓ จึงสุจริตยิ่งขึ้น ไม่ประพฤติ(อนาจาร)ผิดศีลจริง ไม่นำเสนอสิ่งที่ผิดศีลตามศีลที่ตนพึงทำนั้นๆ อย่างเห็นคุณค่าในความมีศิลป์ เพราะรู้ว่าตัวตนเป็นคน จึงทำตนให้เป็นคน สมกับเกิดมาเป็นคน

◎ “ศิลป์”ต่างๆ เป็นองค์ประกอบศิลป์อย่างไร ?

เป็นต้นว่า เหตุปัจจัยที่เป็นอาหารการบริโภค(ศีลข้อ ๖ วิกาลโภชนา ซึ่งตรงกับศีลข้อ ๙ ในจุลศีลแห่งธรรมนุญของพุทธ ตรงกับจรรยาข้อ ๓ โภชนมัตตัญญตา ตรงกับมัตตัญญตา จ ภัตตสมิง ในโอวาทปาฏิโมกข์) มีอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์ จะปรุงแต่งจัดสัดส่วนอย่างไร(มัตตัญญตา)

จะบริโภคก็ต้องมีศิลปะ ที่จะใช้เหตุปัจจัยเรื่องนี้เป็นอย่างเป็น

“มงคลอันอุดม”(ความประเสริฐที่มีบุญญาอันสูงสุด) ไม่ให้เป็น“ข้าศึก
แก่กุศล” ไม่ให้เป็น“ข้าศึกทำร้ายตน ทำร้ายผู้อื่น”

จะได้เป็นมนุษย์ ไม่เช่นนั้นจะเป็นสัตว์นรกสัตว์เปรตเอา
ง่ายๆ คือเป็นสัตว์อบาย สัตว์ที่ยิ่งกิเลสหนาขึ้นๆ(ปญฺ) เพราะใจต่ำลงๆ

และศีลข้อ ๗ (นัจจะ คีตะ วาทิตะ มาลา คันธะ วิเลปนะ ธารณะ
มณฑณะ วิภูสณฺฐานา) เหตุปัจจัยคือทำที่ลีลาของอิริยาบถทางกาย
(นัจจะ)จะใช้ทำทางอย่างไร ลุ่มเสียงลำเนียง(คีตะ)จะใช้เสียงลำเนียง
อย่างไร คำพูดคำจา(วาทะ)จะใช้อย่างไร จึงจะเป็น“มงคลอันอุดม”
ไม่ให้เป็น“ข้าศึกแก่กุศล” ไม่เช่นนั้นจะเป็นผลเสียหายต่อตนเองต่อ
ผู้อื่น ที่ยิ่งกิเลสหนาขึ้นๆ(ปญฺ)

เหตุปัจจัยเช่นดอกไม้ที่มีรูปร่างต่างๆดงาม(มาลา)ก็ดี ที่เป็น
กลิ่น(คันธะ)ก็ดี ที่เป็นสิ่งพอกสิ่งหุ้มสิ่งฉาบสิ่งทา(วิเลปนะ)ก็ดี ที่
เป็นภาวะมีอยู่เป็นอยู่ตรงไว้อยู่(ธารณะ)ก็ดี จะนำมาประกอบกันตกแต่ง
กัน(มณฑณะ)อย่างไร จึงจะเป็น“มงคลอันอุดม” ไม่ให้มันเกินฐานะ
อันควร เป็นการประดับประดาประติดประดอเกินฐานะ จึงจะ
พอเหมาะพอควร ไม่ให้เป็น“ข้าศึกแก่กุศล” ไม่เช่นนั้นจะเป็นผล
เสียหายต่อตนเองต่อผู้อื่น ซึ่งทำให้กิเลสยิ่งหนาขึ้นๆ(ปญฺ)

๑ ถ้าไม่มีบุญญาภิประพตติ“ศีล” ไม่ประเสริฐ

หรือศีลข้อ ๘ (อุจจาสนะ มหาสยนา) หลีกเว้นการปรารณาสูง
ปรารณาใหญ่ ปรารณามาก ไม่มีพอ ไม่มีถึงความใหญ่โตมโหฬาร
ธรรมะพระพุทเจ้าไม่เป็นไปเพื่อความมักมากมักใหญ่ใฝ่หรุ
แต่เป็นไปเพื่อความมักน้อย ละหน่ายคลาย จึงจะเป็น
“มงคลอันอุดม”

ไม่เช่นนั้น จะเป็นผลเสียหายต่อตนเองต่อผู้อื่น เพราะก่อกิเลสให้

หนาขึ้นๆ ให้มากขึ้นๆ(บุดู) ทั้งตน ทั้งผู้อื่นไปหมด

ยิ่งศีลข้อ ๑๐ ยิ่งต้องมีภูมิปัญญาสูงยิ่งขึ้นที่จะรู้ความหมายของ “ชาตรูป ราชต ปฏิกคหณา” ซึ่งจะเป็นผู้ประพฤติ “การรับเอา” หรือ “ไม่รับเอา” อันแสดงออกถึง “ความเห็นแก่ได้-ความเห็นแก่ตัว” ที่เป็นศิลปะอันยิ่งใหญ่ ถ้าใครประพฤติการไม่รับเอาของใครเลยได้เท่าใดก็คือ ผู้ที่มี “ศีล” สูงยิ่งๆเท่านั้นๆ คือ คนเป็น “ศิลปิน” ผู้สูงส่งยิ่ง

ผู้รู้จัก วิสูกะ กิติ คือ การแสดงออกที่เป็นข้าศึก

รู้จัก วิภูสนัญฐานา กิติ คือ การกระทำความหุรหุราพู่ฟ้าประดับประดาฟุ้งเฟ้อ

รู้จัก อุจจาสนนะ มหาสนนา กิติ คือ การมุ่งหมายจะให้สูงให้ใหญ่ จนผิดรูปผิดร่าง ผิดฐานะ ผิดเพราะมันใหญ่มันสูงเกินการ

ความมีภูมิปัญญา ที่จะทำงานให้เป็น “ศิลปะ” จึงเป็นความประพฤติที่ยิ่งใหญ่ในความเป็นคน

ความประพฤติ ที่เป็นท่าทีลีลา(นัจจะ) สัมเสียงสำเนียง(คีตะ) ภาษาคำพูดที่ตกแต่งขึ้นมาใช้(วาหิตะ) กิติ

รูป เสียง กลิ่น รส สิ่งฉาบพอกตกแต่งชโลมไล่ต่างๆ กิติ จึงต้องจัด “องค์ประกอบ” ให้เป็นศิลปะ จึงจะเป็น “มงคลอันอุดม”

๑ “ศีล” จึงเป็น “ศิลป์” ที่สำคัญยิ่งใหญ่อยูในตัวตน

จะเห็นได้ชัดว่า “ศีล” เป็นองค์ประกอบศิลป์ (composition) อย่างสำคัญแท้จริง ถ้าเข้าใจไม่เป็นสัมมาทิฐิ ก็อยู่กับสังคม ลิ่งแวดล้อมในโลกที่พาให้กิเลสหนาขึ้นๆ ไม่เป็นไปเพื่อละหนายคลาย ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า “ศิลปะเป็นมงคลอันอุดม” อย่างแน่นอน

“ศิลปิน” จึงคือผู้มี “ศีล” โดยแท้โดยตรง ไม่เช่นนั้นก็พาคนหลงทิศหลงทาง โดยใช้คำว่า “ศิลปะ” พาคนเข้รกเข้พวง กิเลสยิ่งหนา

โลกธรรมยิ่งเป็นการปรารภนาสูง ปรารภนาใหญ่ กันเต็มสังคมที่หลง
กันว่า“ศิลปะ”ดังที่เห็นๆเป็นๆกันอยู่จริง

“ศิลปะ”จึงไม่ใช่แค่วาดรูป ปั้นรูป แสดงหนัง เต็มรำ ร้องเพลง
อะไรกัน อยู่แค่นั้น

“ศิลป์”มีความหมายยิ่งใหญ่กว่านั้นมากมายยิ่งใหญ่เหลือหลาย
ต้องศึกษาความเป็น“ศิลป์” และความเป็น“ศิลปะ”กันให้รู้จริง

● ผู้ที่นำ“ศรัทธา”จึงได้แก่ผู้มีศิลปะ จึงชื่อว่าศรัทธาแบบพุทธ

ดังนั้น จะศรัทธาคนผู้ใด ต้องดูว่าเขามีศิลปะน้อย อย่างน้อยก็มี
“ศิลปะ ๕” จึงจะถือว่าเป็น“ศรัทธา”พุทธแท้

คนที่เจริญสูงขึ้นก็มีศิลปะสูงขึ้นๆ ไปตามลำดับจริง

มี“ศิลปะ ๕”ก็หมายความว่า มีความประพฤติไม่ละเมิด“ศิลปะ ๕”
อย่างน้อยบริสุทธิทางรูปธรรมภายนอกได้จริง ด้วยความ“ศรัทธา”

ผู้นั้นก็คือคน“เชื่อฟัง”ในพุทธธรรมจริงๆ(มีศรัทธินทรีย์) ถ้ายัง
เชื่อถึงขั้น“เชื่อมั่น”(ศรัทธาพละ) ก็ยังมี“ศรัทธา”แท้ยิ่ง เพราะมีปัญหา
รู้“บาป”รู้“ชั่ว”จริง จึงไม่ละเมิดศิลปะ

แม้จะปฏิบัติ“ศิลปะ ๕”ไม่ถึงขั้นบรรลุมรรคผล เพียงบริสุทธิ
กายกับวาจา ไม่กล้าละเมิดจริง ก็ชื่อว่า ผู้มี“ศรัทธา”ขั้นโคตรภูบุคคล

ถ้ายังบรรลุมรรคผลใน“ศิลปะ ๕” ก็เป็น“โสดาบัน” คนนี้ก็เป็นผู้มี
“ธรรมที่เป็นพุทธ”แน่นอนแล้ว ขั้นที่ ๑ ของศาสนาพุทธมีโคตรภูจิต

“ศรัทธา”ที่เจริญยิ่งขึ้นไปกว่าการมี“ศิลปะ”นี้ก็ ก็ต้องเป็นคนมี

(๓) พหุสูต หรือ พาหุสัจจะ

นั่นคือ ผู้มีความรู้“ธรรมที่เป็นพุทธ”จริง

ซึ่ง“พหุสูต”ก็คือ คนผู้บรรลุธรรมที่เป็นพุทธไปตามลำดับ

มิใช่คน“ผู้รู้” แค่เพียง“รู้มาก-เก่งมาก”เท่านั้น

“พหูสูต” คือ ผู้มีพุทธธรรม ผู้บรรลุพุทธธรรม ตามขั้นตอน

● พหูสูต หรือ พาทุสัจจะ คือ “ผู้รู้” นั้น “รู้” เช่นไร? แะไหน?

พหูสูต หรืออีกคำคือ พาทุสัจจะ ไม่ใช่แค่รู้ปริยัติ แต่เป็น ความรู้ขั้นปฏิบัติ ที่เกิดผล บรรลุธรรมนั้นๆกันเลย

จึงจะชื่อว่า “พหูสูต” หรือผู้มี “พาทุสัจจะ” แท้

แค่เป็นผู้ “ได้ฟัง” (พหูสูต) มา มาก ก็ คือ อยู่

แต่เป็นผู้บรรลุ “สัจจะ” (พาทุสัจจะ) ได้ มาก ย่อมดีกว่ามั๊ย?

คนที่ เป็นผู้คงแก่เรียน ก็ คือ อยู่ แต่ถ้าคนรู้มากที่ไม่ได้ลดละกิเลส หรือลดละกิเลสของตนไม่เป็นนี่แหละ ที่เป็นคนน่ากลัวอย่างยิ่ง

เพราะรู้มาก ได้เปรียบเรามาก แต่กิเลสมาก จึงเอาเปรียบ มากแน่ กิเลสมันไม่เคยไว้หน้าใครเลย แม้แต่ตัวเอง มันเลวจริงๆ

ดังนั้นหลักประกันของคน ของสังคม จึงไม่ได้อยู่ที่ “รู้มาก” ดัง ที่นิยมกันอยู่ ว่า เป็นผู้คงแก่เรียน หรือเป็นแค่ผู้รู้มาก ฉลาดมาก

ถ้าพหูสูต หมายความว่า แคนี่ อาตมาไม่เป็นหอกพหูสูตแค่นี้

ถ้าจะเป็น “ผู้รู้มาก” ต้องเป็นคน “กิเลสลดได้มาก” มาก่อน

รู้ถูก รู้จริง ลดกิเลสได้จริงไปตามลำดับก็เป็นพหูสูตตามลำดับ

พหูสูตหรือพาทุสัจจะที่อาตมาหมาย จึงหมายถึง ผู้กิเลสลดได้

จริง แม้ไม่รู้มาก่อน ขอให้เป็นผู้ลดกิเลสได้ก่อน ก็ถือว่าพหูสูตแล้ว

เป็นโสดาบันอย่างสัมมาทิฎฐิเป็นต้น นี่คือ หลักประกันขั้นต้น

ดังนั้น คนที่เป็นพหูสูตหรือพาทุสัจจะ ตามภูมิอาตมาจึงต่างจาก ที่ท่านเข้าใจกันทั่วไปส่วนใหญ่ และนับถือศรัทธากัน

แต่พหูสูตที่อาตมานับถือศรัทธา จึงเป็นคนละพหูสูต

อาตมาเอา “พหูสูต” แบบนี้ เป็นหลักประกันของสังคม

- หลักประกันที่แท้จริงของสังคม คือ อะไร?

หลักประกันของคน ไม่ได้อยู่ที่..“การศึกษาที่ไม่ลดทอน” ซึ่งมีแขนงต่างๆมากมายในโลกทุกวันนี้ ต่อให้มีการศึกษาแบบนี้สูงแค่ไหน ปานใด ก็ไม่ใช่หลักประกัน

ขอยืนยันเลย ถ้า“การศึกษาที่ไม่ลดทอน ทั่วประเทศไม่ได้” ต่อให้ศึกษาได้สูงส่งมากมาย เก่งเยี่ยมยอด ขนาดไหนก็ตาม

ไม่ใช่หลักประกันของสังคม

แต่กลับจะเป็นเครื่องทำลายสังคม ขอยืนยัน“ความเห็น”นี้

- รวยแล้วไม่โกง-ให้เงินเดือนสูงๆแล้วไม่โกง ตรรกะไร้สาระ !

หรืออย่างที่พูดกันว่า ให้เงินเดือนเขาสูงๆ-แพงๆสิ เขาจะได้ไม่โกง หรือ“คนรวยแล้ว”ไม่โกง ปล่อยเขา เขารวยแล้วจะโกงยังไง!

หลักการแบบนี้ ไม่ใช่“ตรรกะ”ที่ถูกต้องเลย เป็นไปไม่ได้ เป็นตรรกะที่ไร้สาระที่สุด

อย่าหลงเลอะเทอะกับ“ตรรกะ”แบบนี้กันอยู่เลย

หลักประกันที่แท้จริงของสังคม ที่เป็นไปได้ และเป็นจริงนั้น คือ คนที่มีการศึกษาที่ลดทอนได้จริง แม้ไม่เก่ง ไม่รู้มาก ไม่มีความสามารถมาก ก่อน ก็ไม่เป็นไร

เอาหลักประกันแบบนี้ก่อน ความรู้ ความสามารถค่อยเพิ่มได้ไปตามลำดับ

แต่เอา รู้ก่อน เามีความสามารถก่อน นำหน้าลดทอนนั้น สังคมนั้นล้มเหลว ขอยืนยัน

- พระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันไว้ชัด แต่แปลกันเอียงไปข้างโลกียะ

แม้พระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันว่า พหุสูตเท่านั้น ต้องมีทั้ง

๕ ข้อ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๘๗ ใน“ศีลสูตร”แท้ๆ

๑)พหุสสุตา ได้ยินได้ฟังมาก นี่คือ ต้องได้ยินจากสัตบุรุษ ไม่ใช่
ไปได้ยินนักรู้ความรู้ทางโลกเท่านั้น ฟังสัตบุรุษให้บริบูรณ์ (รู้ให้ถ้วน)

๒)ธตา จำได้ จับหลักหรือสาระได้ ซึ่งก็ต้องเป็นสาระที่เป็น
สังฆธรรม ให้บริบูรณ์ (จำได้)

๓)วจสา ปริจจา สะสมธรรม ประพตฺติรอบคอบ จะสอนจะพูด
อยู่เสมอล่องปาก จนเคยชินทีเดียว (อธิบายได้ถูกต้องล่องปาก)

๔)มนสานุเปกขิตาพิจารณาไตรตรองสังฆธรรมนั้นจนขึ้นใจ(ขึ้นใจ)

๕)ทิกฺขุญฺยา สุปฺปวิทฺธา แหวงทะเลาะธรรม เห็นแจ้งชัดด้วยปัญญา
(แหงตลอดด้วยดี)

ซึ่งหมายถึงลำดับการศึกษาธรรม จนบรรลุแล้วรู้แจ้งแหงทะเล
ชัดๆเห็นๆ ไม่ใช่ไปติดอยู่แค่“รู้มาก”

แต่ไปติดอยู่แค่ความรู้มาก ที่ทำให้เขาไปเป็นความรู้โลกๆที่
ไม่เกี่ยวกับการรู้ศีล-สมาธิ-ปัญญาตามที่ท่านตรัสไว้ใน“ศีลสูตร”นั้น

“ความรู้มาก”ที่ไม่เป็นไปเพื่อลดกิเลสจึงไม่เป็นหลักประกัน

● ทำความจริงของ“ศาสตร์”ผิดไป จึงสร้างโจรมาฆ่าโจร ชัดเจน

นอกจากไม่เป็นหลักประกันแล้ว ยิ่งเหมือนโจรได้อาวุธ ยิ่งได้
อาวุธที่ประสิทธิภาพสูงเท่าใด โจรยิ่งร้ายมากเท่านั้น

และโจรยิ่งเต็มล้นคมมากขึ้นๆ เพราะมีความรู้เป็นอาวุธ

เพราะฉะนั้น ศาสตร์ หรือศาสตร์รา จึงแปลว่า ความรู้หรืออาวุธ
แต่ถ้าทำให้“ศาสตร์”มันกลายเป็นอาวุธ มันก็ทำลาย ยิ่งเก่ง
ก็ยิ่งร้าย ยิ่งเดือดร้อนแน่นอน

พหุสสุตา ใน“ศรัทธา”หรือในที่ใดๆของพุทธศาสตร์ จึงมิได้
หมายแค่รู้อะไรก็ได้ หรือรู้ความรู้โลกๆ แต่รู้“โลกุตระธรรม”ของพุทธ

สรูป เมื่อศรัทธาพุทธแล้ว ก็มีศีล และจะเกิดพหูสูต
แล้วจะเจริญขึ้นเป็นถึง“ศรัทธา” ข้อที่ ๔

(๔)ธรรมกถิก คือ เป็นผู้แสดงธรรม ผู้เทศนา ผู้สืบทอดเนื้อหา
“ธรรมที่เป็นพุทธ” นั่นเอง

● ผู้ยังไม่บรรลุของตนเองก่อน แล้วสอนผู้อื่น ย่อมมัวหมอง

ถ้าผู้แสดงธรรม ก็แค่ที่ตนเอง“รู้”เท่านั้น หากประพฤติดัง
ไม่ได้ ยังไม่บรรลุธรรมจริง ก็จะสอนตามที่รู้ที่ไม่มีภาวะจริงรองรับ
ก็คือ ผู้ยังไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ว่า
“ทำคุณอันสมควรให้ได้ก่อน แล้วค่อยสอนคนอื่น จะไม่มัวหมอง”
ศาสนาเสื่อมมาก เหตุเพราะผู้ไม่บรรลุ มีแต่“รู้”นี้แหละ
มาสอน จึงผิดเพี้ยนไปจริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ดังนั้น พหูสูตจึงควรเป็นผู้รู้ขั้นบรรลุเป็นผู้สอน เป็นธรรมกถิก
ถ้ายังไม่บรรลุก็ต้องลั้งวระวังอย่างมาก ไม่ระวัง...พัง!

● “ศรัทธา”ไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่งามต้น-กลาง-ปลาย โดยลำดับ

ใน“ศรัทธา๑๐” จึงเป็นความเจริญธรรมไปตามลำดับขั้นตอน
ผู้มีความรู้มีปัญญาที่เป็นพุทธ จึงจะต้องเทศนาต้องสืบทอด
พุทธธรรม ต้องเป็นพระธรรมกถิก เพื่อสืบทอดต่อพันธู์ของศาสนา
ไม่ใช่จะเฉยไป ฉ่อยไป หยุดไป เป็นสัตว์ไร้สัญชาตญาณ
ตามธรรมชาติของสัตว์โลก เพื่อไม่ให้สูญพันธู์ จึงมี
ความชวนชวายเป็นสัญชาตญาณ ในการสืบทอดเผ่าพันธู์
และไม่ไขปล่อยปละละเลยให้แก่ผู้ไม่บรรลุจริงสอน
ดีไม่ตีกิเลสอัตรากั้ยังมาก ยิ่งสอนก็เลยยิ่งเสื่อมอย่างซับซ้อน
ผู้มีธรรมที่บรรลุจริง ตัวตนที่ถูกละไปก็ตี ความมีปัญญาก็ดี

เป็นสัจธรรมของจริง ที่ได้จริงมีจริง จึงจะเป็นไปตามจริงไม่เสื่อมง่าย

- ความเสื่อมในสังคมโลก เกิดจาก“การศึกษา”ผิด ที่หลง“ความรู้”
เพราะหลง“การศึกษา”แบบติดอยู่ที่“ความรู้”ไม่นึกถึงความจริง
“การศึกษาโลก”จึงเสื่อม เพราะได้แต่รู้ ทว่า“ทำไม่เป็น” ก็เสื่อม
ไม่ต้องพูดไปถึง “ศีลธรรม-คุณธรรม-จริยธรรม”เลย
นั่น..เขาลืมไปแล้ว และเป็นข้อแรกที่เขาลืมอยู่ตลอด
เอา“คนทำไม่เป็น”บริหารและยึดบัลลังก์การบริหาร ความเสื่อม
ของสังคมจึงเสื่อมตั้งแต่นั้นเรื่อยมา เสื่อมอย่างก้าวหน้าจนถึงวันนี้
ลำดับของ“ศรัทธา”แบบพุทธนั้น ยืนยันทั้งคุณธรรม และ
ยืนยันทั้งลำดับขั้นตอน ต้น-กลาง-ปลายที่หมุนรอบเชิงซ้อนสัมพันธ์สุด
จากข้อ (๔)ธรรมกถึก ผู้สอนธรรม ความเจริญแห่งศรัทธาก็จะ
ยิ่งเข้าสู่สังคมยิ่งๆขึ้น สอนส่วนย่อยแล้ว ก็จะเข้าสู่ส่วนใหญ่ยิ่งๆขึ้น

- พุทธที่แท้ ยิ่งเจริญยิ่งเข้าสู่สังคมยิ่งๆขึ้น ไม่ใช่หนีสังคม
(๕)เข้าสู่บริษัท คือ เข้าสู่สังคมหมู่กลุ่มมวลมนุษยมากขึ้นๆ ทำ
ประโยชน์แก่มวลมนุษย์ไปตามความสูงส่งของ“ศรัทธา”
สังเกตให้ดีนะว่า การเข้าสู่บริษัทนี้ หมายถึงอะไร

หมายถึงการก้าวหน้าที่ทำงานเพื่อสังคมพัฒนาขึ้นไปตามลำดับขั้นๆ เมื่อทำหน้าที่สอนสืบทอดพระธรรมได้แล้ว เป็นธรรมกถึก ก็ต้องเจริญขึ้นไปสู่สังคม จากส่วนน้อยสู่ส่วนใหญ่รอบกว้างขึ้นไปเรื่อยๆ

ต่อไปก็จะยิ่ง (๖) *แก้แค้นแล้วแสดงธรรมแก่บริษัท* หมายความว่า จะยังมีความเชื่อมั่นในธรรมที่ตนบรรลุ และมีความเจริญสูงของภูมิธรรม จึงมีความแก้แค้นแล้วอาจหาญยิ่งขึ้นตามภูมิธรรมแท้จริง จึงยังอาจหาญแก้แค้นแล้วจริงตามภูมิธรรมที่มีจริง แล้วยิ่งเต็มใจชวนช่วยช่วยศาสนาพระพุทธเจ้าให้เจริญยิ่งขึ้นตามบัญญัติธรรมดาด

เมื่อเข้าสู่บริษัทมากขึ้นๆกว้างขวางขึ้น ก็ต้องระวังเรื่องของสังคม จึงต้องตั้งอยู่ในวินัยให้ยิ่งๆดี

● เรื่องยากของการทำงานทางธรรม ที่เป็นโลกุตระธรรม

นั่นคือ (๗) *“ทรงวินัย”* ให้สำคัญ มิเช่นนั้นจะก่อให้เกิดความผิดพลาด เสื่อมเสียขึ้นได้ จึงต้องมี“วินัย”ให้ดี

ทรงวินัย หมายถึง ต้องรู้ทั้งกฎของสังคม รู้ทั้งศีลวินัยของศาสนา ที่จะต้องรู้จักมารยาทสังคม รู้จักสมมุติสังจะ

จะต้องรู้จักยืดหยุ่น อนุโลมปฏิโลม ผ่อนสั้นผ่อนยาวกับโลก กับสังคมเขาอย่างพอเหมาะ

เพราะความยากของการทำงานทางศาสนา โดยเฉพาะธรรมที่เป็นโลกุตระ อันเป็น“ธรรมที่ทวนกระแสโลก”ด้วย

ซึ่งต้องมี“สัลเลขธรรม” คือ ต้องขัดเกลาเขา มันฝืนใจเขา ตามใจเขาไปทั้งหมดก็ไม่ได้ มันต้องมี“อาริยะขัดขืน” อย่างชาญฉลาด

แต่ไม่ใช่แกมโกงเป็นอันขาด ต้องมีศิลปะที่ไม่ทุจริต ไม่ทำลาย ไม่เสียธรรม มีขัดใจนั้นแน่นอน แต่ไม่ให้ถึงวิวาท

จึงต้องมี“สังขารุเปกษาญาณ”(ญาณที่วางเฉยต่อสังขารของโลก

ของสังคมได้ดี)อย่างแข็งแกร่งต่อสังฆารเพียงพอจริง

และต้องมี“สัจจานุโลมิกญาณ”(ญาณที่ยึดหยุ่นอนุโลมปฏิโลมได้กับสังคมอย่างเก่ง)ที่สมบูรณ์ด้วย“สัพปริสธรรม ๗” ต้องมี“มัตตัญญุตตา”(ผู้รู้จักประมาณ) อย่างได้สัดส่วนที่พอเหมาะให้ได้เสมอ

ทรงวินัยจึงหมายถึง ทั้งกฎหลักเกณฑ์ต่างๆ ทั้งจารีตแบบแผน ทั้งธรรมเนียม และแม้ที่สุดถึงขั้นต้อง“อาริยะขัดขืน”อย่างสำคัญ

● **เรื่องนี้แหละ คือ เรื่องที่คนเข้าใจผิดกันมาก และยากจะอธิบาย**

พอมาดึง ข้อ (๘)“อยู่ป่าเป็นวัตร อยู่ในเสนาสนะอันสงัด” ลำนวนนี้แหละที่เป็นเจ้าปัญหา มาก ที่อธิบายยาก ต้องยืดขาด เพราะในสูตรนี้ท่านตรัสแต่เพียงว่า “อยู่ป่าเป็นวัตร อยู่ในเสนาสนะอันสงัด”

ผู้หลงผิดมักหลงพาเชื่อว่า นี่ไง..ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การปฏิบัติธรรมต้องออกไปปฏิบัติในป่า ในสถานที่อันสงัด

ซึ่งนั่นเป็นความเข้าใจยังไม่รอบถ้วน

แต่ความจริงมันต้องรู้ธรรมะต่อไปถึงความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับ“สันตสูตร”(ข้อ ๙)และ“วิชชยสูตร”(ข้อ ๑๐)อีก จึงจะรู้ว่า “อยู่ป่าเป็นวัตร อยู่ในเสนาสนะอันสงัด” เพื่ออะไร มีนัยสำคัญแต่อย่างไร

นั่นก็คือ ใน“สันตสูตร”นั้น เพื่อตรวจทวนดู“วิโมกข์ ๘”ที่ตนได้ปฏิบัติมา ว่า ได้ทำบริบูรณ์ไหม เจริญด้วยธรรมดีอยู่ไหม

เพราะ“วิโมกข์ ๘”นี่คือ “ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”แท้ๆทีเดียว ซึ่งประกอบไปด้วย“รูปฌาน ๘”แต่มีแค่ ๓ ข้อ และ“อรูปรฌาน ๕ สูงสุดก็“สัญญาเวทียตนิโรธ”

อย่าลืมนะว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น “ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”ทั้งหมด ไม่ใช่ภาวะที่อยู่ในภวังค์เท่านั้นอย่างที่เชื่อกันมา แต่เป็นภาวะที่มีกันอยู่ในปกติคนตื่นอยู่ ลืมตาสามัญ ทำการทำงาน อยู่ในทุกอิริยาบถนี้เอง

ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า *สัมพัลสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย*
สำเร็จอิริยาบถอยู่(อัญญ วิโมกฺเช กาเยน พุสฺสิตฺวา วิหฺรติ)

● “พุทธธรรม” ทั้งหมดจะสัมพันธ์กันขยายกันซับซ้อนวิจิตรยิ่ง

หากผู้มีปัญญาสัมมาทิฏฐิ อ่านพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ นี้ ตั้งแต่
แต่สูตรที่ ๑ “กัมตถียสูตร” ที่ว่าด้วยการปฏิบัติ “ศีล” ก็ดี ก็คือ
การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “ฉาน-สมาธิ-ปัญญา(ยถาภูตญาณ)-วิมุติ” มิใช่
เพื่อให้เกิดผลแก่กายกับวาจา ดังที่ได้สอนกันผิดๆมานานแล้วนั้นเลย

ล้วนเพื่อให้เกิดผลถึง “ใจ” บรรลุนิพพานแท้ๆ ซึ่งปฏิบัติศีลให้
เป็นกุศล แล้วเกิด “ฉาน-สมาธิ-วิมุติ” สู่อรหัตตผลบริบูรณ์โดยลำดับ

ซึ่งเป็นการปฏิบัติเพื่อให้เกิด “ฉาน-สมาธิ-วิมุติ” แบบพุทธมี
สัมพัลเป็นปัจจัยทั้งสิ้น และให้ใช้ “เตวิชโช” ตรวจสอบไปด้วยซึ่งสำคัญ

ดังที่เรากำลังพูดถึงอยู่นี้แหละ ว่า *จะออกไปประพฤตินป่า(อยู่*
ป่าเป็นวัตร)ในบางครั้งก็ทำ “เตวิชโช” จะหา สถานที่สงบพอสมควรที่
ใดที่หนึ่ง(อยู่ในเสนาสนะอันสงบ)ก็ได้ ก็ทำ “เตวิชโช” เพื่อตรวจความ
สัมบูรณ์

● จากปฐมปิณณาสกั อานิสังสววรรคที่ ๑ ทั้ง ๑๐ สูตรนี้ คือสมาธิพุทธ

แม้สูตรที่ ๒ “เจตนาสูตร” ก็ดี สูตรต่อไป “สีลสูตร” ก็ดี “อุป
นิสาสูตร” ก็ดี “อานันทสูตร” ก็ดี “สมาธิสูตร” ก็ดี กระทั่งถึงสูตรที่ ๗
สาริปุตตสูตร” ก็ดี และ “สัทธาสูตร” สูตรที่ ๘ ที่เรากำลังพูดถึง “ศรัทธา” กัน
อยู่นี้ก็ดี ล้วนสัมพันธ์กันและขยายกันอย่างซับซ้อนวิจิตรยิ่ง

ผู้ไม่สัมมาทิฏฐิ และไม่มีสภาวะของปรมาตถธรรมจะยาก
ที่จะเข้าใจได้ละเอียดถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน

พระพุทธเจ้าตรัสใน “ศรัทธาสูตร” นี้ ว่า “ได้ตามความปรารถนา

ได้โดยไม่ยาก ได้โดยไม่ลำบาก ซึ่งฉาน ๔ อัน มีในจิตยิ่ง เป็น
เครื่องอยู่เป็นสุขในปัจจุบัน” [ศรัทธาสูตร เป็นสูตรที่ ๔]

นี่คือ ข้อที่ ๙ ของ“ศรัทธา”ที่เรากำลังอธิบาย

นี้แหละหมายถึง หน้าที่ของ“ศรัทธา” ข้อ ๙ [ศรัทธาสูตร]
นั่นเอง คือ “ได้โดยไม่ยาก ไม่ลำบาก ซึ่งฉาน ๔”

“สูตรที่ ๙” [สันตสูตร] ก็เป็นสูตรที่ให้ตรวจทวนดู“วิโมกข์ ๔” ว่า
ตนได้ปฏิบัติมา ได้ทำบริบูรณ์หรือยัง เจริญด้วยธรรมที่อยู่ไหม..?

ส่วนสูตรต่อมาสูตรที่ ๑๐ คือ“วิชชยสูตร” ก็จะเข้าใจชัดเจนยิ่ง
ขึ้นอีก คือ จะไปอยู่ป่า ก็ตรวจภูมิตนด้วย“เตวิชโช”นั่นเอง จะออกป่า
ก็ได้ ไม่ออกก็ตาม “อยู่ในเสนาสนะอันสงบ”พอสมควรก็ได้แล้ว ท่านก็
บอกไว้แล้ว ว่า “อยู่ป่าเป็นวัตร”หรือ“อยู่ในเสนาสนะอันสงบ” เพื่อจะ
ได้รู้ว่าตนเองก้าวหน้าไปกับการเป็นพระธรรมกถึก(ผู้แสดงธรรม)นั้น ตน
มีอะไรบกพร่องเหลือเศษธุลีละอองใด หรือได้เจริญถึงขั้นสูงสุดแล้ว

ก็อย่าประมาท ต้องตรวจสอบเรียนรู้ศึกษาไปทำงานไป โดยมี“กัมมณียะ”ในภาคสะสม“สมาบัติตั้ง จิตตั้ง” คือ การงานอันเหมาะสม

ไปจนกว่าจะบริบูรณ์ด้วย“กัมมัญญา”ในภาคที่ทำให้เกิดคุณสมบัติ
ของ“อุเบกขา” คือ การงานอันสละสลวยสัมบูรณ์

เมื่อใดบรรลุครบ ๑๐ ข้อหรือ ๑๐ องค์นี้ นั่นคือบรรลุทั้ง
๒วิมุตติ เมื่อนั้นก็เป็นอันสมบูรณ์ด้วยองค์แห่ง“ศรัทธา”ที่บริบูรณ์

- ต้องปฏิบัติกระทั่ง“สัมผัสเห็น”การเกิดทางใจ คือ โอปปาทิกโยนิ

นั่นก็แสดงว่า พระธรรมกถึกผู้เผยแผ่พุทธธรรมนั้น ต้องเป็น
พหูสูต เมื่อ“เป็นพหูสูต” คือ ผู้ที่ได้ “ปฏิบัติตนให้มีคุณอันสมควรก่อนแล้ว
จึงสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง” ตามที่พระศาสดาทรงสอน

นั่นคือ เริ่มมีคุณธรรมขั้นโสดาบันก็พอสอนได้ อย่างน้อยก็

โสดาปัตติผล จึงจะเป็นผู้มีภูมิพ้นสักกายทิฏฐิที่เข้าถึง“ปรมาตถ์”จริง
แม้แต่“ปทปรมบุคคล”(พตปฎ. เล่ม ๓๖ “จตุกนิทเทส” ข้อ ๑๐๘) ที่
ยืนยันว่า เป็น “ผู้ฟังพุทธพจน์ก็มาก ทรงจำไว้ได้มาก สอนอยู่ก็มาก แต่
ไม่บรรลุผลใน‘ชาติ’นี้” ก็ยังยากที่จะสอนไม่ผิดเพี้ยน
เพราะยังไม่มี“ชาติ”(การเกิด)ที่เป็น“ธรรมเกิดหรือใจเกิด”
ในตน ซึ่งเป็นการเกิดที่เรียกว่า“โอปปาติกโยนิ” เป็น“การเกิดของใจ”
เป็นการผุดเกิด โดยมี“ใจ”ส่วนที่ตายในตน และตายแล้วก็ไม่มีซาก
ผู้ยังไม่มี“ชาติ”ทางใจ จึงต้องระวังเพราะยังไม่มีคุณธรรมอัน
สมควรก่อน จงสอนธรรมตามภูมิ ต่อเมื่อสูงสุดแล้ว ก็เป็นอันบริบูรณ์

● วิโมกข์ ๘ คือ รูปฌานและอรูปรูปร่าง สูงสุดก็นิโรธแบบพุทธ

ดังนั้น ผู้มี“ศรัทธา”ที่ยิ่งแก่กล้าขึ้น ก็ยิ่งจะต้องพากเพียร
ความเป็นผู้มี“คุณธรรมที่เป็นพุทธธรรมแท้ในใจยิ่งๆขึ้น”

นั่นคือ ต้องรู้แจ้งจริงภูมิธรรมของตนโดยมี“วิโมกข์ ๘” ว่า
ตนเจริญสูงส่งขึ้นเรื่อยๆอยู่หรือเปล่า ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัส

“วิโมกข์ ๘” คือ การปฏิบัติในปัจจุบัน ที่มี“สัมผัส”เป็นปัจจัย และ
ต้องครบด้วย“องค์ประชุม”(กาย)ภายนอก-ภายใน สำเร็จอริยาบถ
อยู่ แล้ว“รู้แจ้งด้วยปัญญา” จนถึงที่สุด“สิ้นอาสวะ”

● “กาย”คืออะไร? “สัมผัสด้วยกาย”คืออะไร?

เฉพาะอย่างยิ่ง ในประเด็นที่ว่า “ด้วยกาย” ซึ่งหมายถึง “ด้วย
องค์ประชุม” คือ ทุกอย่างครบพร้อมรวมกันสัมพันธ์กันอยู่ เป็นของ
จริง มีภาวะนั้นๆปรากฏอยู่ครบ ประชุมกันอยู่พร้อม ไม่ขาดจากกัน

“วิโมกข์ ๘”นี้ เป็นความรู้ในการหลุดพ้นที่มีครบทั้งภายนอกและ
ภายใน(พหิททา-อชฌัตตัง) ทั้งรูปและอรูปรูปร่าง ; รูปฌาน-

อรุณมาน : รูปสัญญา-อรุณสัญญา] ทั้งมหาภูตรูป(รูปหยาบที่เกี่ยวข้องจากภายนอกทั้งหมด) และอุปาทายรูป(รูปที่ถูกรู้ได้จากภายนอกเป็นภายนอกเนื่องต่อเข้าไปภายใน แล้วเป็นภายใน มีภายใน-เวทนา-จิต-ธรรม)

ต้องมี“สัญญา”ทำหน้าที่“กำหนดรู้”ในภาวะจริงที่ปรากฏอยู่ทุก“สัมผัส”ครบองค์ประชุม(กาเยน พุสิตวา วิหริติ) ทั้ง“รูปภายนอกที่เห็นอยู่”(พหิทธารูปานิ ปัสสตี) และทั้ง“อรุณภายในที่กำหนดรู้เห็นจริงอยู่”(อชฌัตตัง อรุณสัญญา) ซึ่งเป็นภาวะที่ตนเองสัมผัสเอง เป็นเอง ปรากฏเอง โดยส่วนตน(เอโก)

พูดภาษาง่ายๆซัดๆ ก็คือ สดๆ มีอยู่ สัมผัสได้หัลด์ๆ

ซึ่งไม่ใช่“ของแท้” ไม่ใช่เอา“ความจำ-ความคิด-เพียงภาวะที่มีในจิต เกิดในจิตเท่านั้น” ที่ได้รู้-ได้เห็น

แต่เป็น“รู้”หรือ“เห็น”ที่“สัมผัส”ของจริงนั้นๆ ปรากฏอยู่โทนโท มีทั้งรู้จุกู้แจ้งจู้จริงที่เป็นภายนอกต่อเนื่องเข้าไปภายในเป็นปัจจุบันธรรม ทุกอริยาบถสำเร็จการสัมผัสครบองค์ประชุมนั้นอยู่ จากความรู้ และการปฏิบัติที่เกิด“วิโมกข์ ๘”นี้อยู่ไม่ขาดสายแห่งการเนื่องต่อนั้น (อัญญ วิโมกเข กาเยน พุสิตวา วิหริติ)

เป็นการยืนยัน“ความรู้” (วิชชา) ที่พ้น“อวิชชา”(ความไม่รู้หรือพินความรู้ที่เป็นแค่ตรรกะเท่านั้น จนกว่าจะ“พ้นอวิชชาสวะ”

นอกจาก“ความรู้”ที่เป็นความรู้ของแท้ มีปรากฏการณ์จริงสัมผัสให้รู้จุกู้แจ้งจู้จริง อันเป็นภายนอก ว่า บรรลุจริงแล้ว ก็ยังต้องนำไปตรวจสอบด้วย“เตวิชโช”แล้วๆอีกๆ ให้บริบูรณ์ถ้วนครบ ให้เป็น“วิมังสา” จนครบ“อรุณมาน”สุดๆ“วิโมกข์ ๘” ไม่ขาดหกตกหล่น

เราจึงจะสัมบูรณ์ด้วย“เวทนา ๑๐๘” สัมบูรณ์ด้วย“๓ กาล” อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต จึงจะแน่ชัดว่า“เราพ้นอวิชชา ๘” สัมบูรณ์

● และต้องตรวจด้วย“เทววิโซ”แล้วๆอีกๆด้วย เพื่อสงบบัญญัติได้

จึงต้องตรวจสอบ“ภูมิธรรมของตน”ให้ยังอยู่เสมอ ด้วย “เทววิโซ” โดยปฏิบัติตามวิธีอานาปานสติ ที่มี“สำนวน”ที่ว่า“อยู่ป่า เป็นวัตร(วัตรคือ การประพฤติ ไม่ใช่หมายถึงการอยู่ประจำ) อยู่ในเสนาสนะ อันสงัด”นี้แหละ เพื่อตรวจทวนดูทั้ง“วิโมกข์ ๘” ทั้ง“ที่ตนได้ปฏิบัติมา ทุกๆปัจจุบันในชีวิตที่ผ่านมา”

ว่า ได้ปฏิบัติทุกอย่างเคยได้“สัมพัส”มาจริง ทั้งนอกและใน ทุก ภาวะอันเป็น“กามาวจรภูมิ”เป็นเบื้องต้น แล้วจึง“รูปาวจรภูมิ” ที่สุด “อรูปาวจรภูมิ” ได้ตรวจสอบดู“ความเป็นจริง-การได้สัมพัสมาจริง” ครบบริบูรณ์ด้วยลำดับหยาบ-กลาง-ละเอียด อย่างสมบูรณ์หรือไม่..?

● ทำความเข้าใจใน“อานาปานสติ”และ“เทววิโซ”ให้สัมมาทฎฐิติๆ

“เทววิโซ”นี่คือ การตรวจสอบโดยตั้งเอาอดีตของ“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”มารู้แจ้งความจริงให้ละเอียดลอออีกที ตามที่พระศาสดา ได้กำชับให้ทำภายหลังรับประทานอาหารอิ่ม ให้ไปหาที่สงบสงัด ป่า กัฏฐิ เรือนว่างกัฏฐิ ที่แจ้งกัฏฐิ ลอมฟางกัฏฐิ เป็นต้น ให้ปฏิบัติเสมอๆ

คนไม่เข้าใจละเอียดลออครบถ้วน ก็ชอบเหมาเอาตรงนี้เป็น เครื่องยืนยันตนที่มีทฎฐิตัตถิ “ลัทธิออกปฏิบัติในป่าแบบเทวนิยม” ว่า ปฏิบัติธรรมต้องออกไปอยู่ในป่าเป็นเอก และปฏิบัติหนักนังสมาธิ

ก็พยายามทำความเข้าใจ ฟังธรรมด้วยดี จะได้ปัญญา

จะเข้าใจได้ดี ว่า “วิโมกข์ ๘” ก็คือ การรู้แจ้งความหลุดพ้น ที่ปฏิบัติเข้า“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”แบบพุทธทั้งหมด รวมทั้งเป็นความรู้ที่รู้ จากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”อันปฏิบัติด้วยมหาสติปฎิฐาน และ เป็นความรู้ที่รู้จากการปฏิบัติ“อานาปานสติ”

ซึ่งรู้ด้วย“เทววิโซ”อันเป็นการตรวจสอบทวนทวนภูมิธรรมตน

- ยิ่งดูจาก“พร”ที่พระศาสดาตรัส ก็ยิ่งชัดยิ่งใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”
 - ลึกซึ่งไปอีก หากจะดูจาก“พร ๕ ประการ” ที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๐ ก็จะมีชัดเจนใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”
 - ผู้จะได้รับ“พร”หรือได้รับ“สิ่งประเสริฐ”จากการปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ” พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ ที่คนมักจะพูด“พร ๔ ประการ”เท่านั้น
 - ที่พระพุทธรองค์ตรัสนี้“พร ๕ ประการ” ซึ่งลึกล้ำกว่ากันเยอะ
 - ฟังดู ตั้งใจทำความเข้าใจให้ดี “พร ๕ ประการ”นั้น ได้แก่
 - ความมี“อายุ”(หมายถึงยังมีชีวิตอยู่) จะได้รับ“อิทธิบาท”เป็นพร(ความประเสริฐ)ให้แก่ชีวิต เป็นเครื่องแสดงให้เห็นประจักษ์
 - ความมี“วรรณะ”(หมายถึงยศชั้นฐานะ) จะได้รับ“ศีล”เป็นพร(ความประเสริฐ)ให้แก่ชีวิต เป็นเครื่องแสดงให้เห็นประจักษ์
 - ความมี“สุข”(หมายถึงอารมณ์หรือความรู้สึก) จะได้รับ“ฌาน”เป็นพร(ความประเสริฐ)ให้แก่ชีวิต เป็นเครื่องแสดงให้ประจักษ์
 - ความมี“โภคะ”(หมายถึงสินทรัพย์) จะได้รับ“พรหมวิหาร ๔”เป็นพร(ความประเสริฐ)ให้แก่ชีวิต เป็นเครื่องแสดงให้เห็นประจักษ์
 - ความมี“พละ”(หมายถึงกำลัง,แรง) จะได้รับ“วิมุติ”เป็นพร(ความประเสริฐ)ให้แก่ชีวิต เป็นเครื่องแสดงให้เห็นประจักษ์

- “อิทธิบาท”ของผู้“มีอายุ”นั้น แสดงความประเสริฐ เป็นยังไง?

ในบรรดา“พร” ทั้ง“อายุ-วรรณะ-สุข-โภคะ-พละ”นั้น ล้วนเป็น“ความประเสริฐ”ให้แก่ชีวิต ที่แสดงให้เห็นประจักษ์ได้ทั้งสิ้น กับผู้ปฏิบัติมีมรรคผล ที่เรียกว่า ความประเสริฐ หรือพร เช่น

“ในชีวิตที่ยังมีอายุอยู่”ของผู้นั้น ได้รับอริยมรรค ได้รับอริยผล นี่คือ อาริยทรัพย์แท้ ที่คนควรได้รับ เป็น“ความประเสริฐ”

จะมี“พร”หรือได้ความประเสริฐหรือไม่ ก็ดูที่มี“อิทธิบาท”

เป็นเครื่องแสดงอยู่โทนโทในตัวผู้บรรลุนั้น นี่คือ “ผู้มีอายุ” (อายุหา)
กล่าวคือ เมื่อผู้นั้นยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตายนั่น ก็จะเป็น
ความมีอิทธิบาท ๔ อยู่อย่าง “ประเสริฐ” ในผู้นั้นๆ

นั่นก็คือ จะเห็นปรากฏได้ว่า ผู้นั้นมีความพอใจในการทำงาน
ในชีวิต (ฉันทะ) มีความขยันหมั่นเพียรในการทำงานในชีวิต (วิริยะ) มี
ความเอาใจใส่ในการทำงานในชีวิต (จิตตะ) มีความพิจารณาไตร่ตรอง
ในการทำงานในชีวิต (วิมังสา)

เห็นแล้วใช่ไหมว่า ความประเสริฐ คืออะไร?

● **ก็..อายุ-วรรณะ-สุขะ-โภคะ-พละ** นี่แหละคือ **ความประเสริฐ**

ความประเสริฐของคน ก็คือผู้มีประโยชน์เพื่อมวลมนุษยชาติ
มีกำลัง มีแรง ก็ทำให้มวลมนุษยชาติ (พหุชนหิตายะ) แล้วเราก็อออาศัย
มีชีวิตอยู่ด้วย ชนิดที่ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลงแล้วแหละ

โดยมีแรง มีกำลัง ที่ประกอบด้วย “ปัญญา” ทำงานนั้นๆ ให้
เห็นว่า งานนั้นต้องเป็นงานที่ไม่มีโทษทั้งแก่ตน และแก่ผู้อื่น
แม้ปราชญ์หรือผู้รู้ทั้งหลายก็ไม่สามารถจะตำหนิงานนั้นได้ (อนวัชชะ)

ไม่ใช่มีแต่แรงมีแต่กำลังทำงาน โดยไม่มีปัญญาเลือกงาน
อันใดควร อันใดไม่ควร งานใดเป็นโทษ งานใดเป็นคุณ

ยังเป็นงานที่ทำโดยไม่มีกิเลส ที่จะมุ่งเอาอามิสใดๆแล้วด้วย
กำลังหรือแรง หรือพลังนั้นจึงเป็น “พละ” ที่ทำงานประเสริฐ
จริง...!!!

● **“พละ” ของ “ผู้ไม่มีกิเลส” แต่ยังมีอายุ คือผู้ทำงานด้วย “ปัญญา”**

“พละ” คือ วิมุตติ ความหลุดพ้นจากโลก ซึ่งพระพุทธเจ้าทรง
หมายถึง กำลัง พลังงาน ซึ่งก็คือ พลังสร้างสรรค์การงาน

คนที่มีความ “วิมุตติ” ใช้กำลังทำงานอยู่ อย่างมีแรงยิ่ง
ทำไปทำไม?

เป็นคนไม่ติดโลกแล้ว สร้างสรรการทำงานไปทำไม?

ในเมื่อตนเองก็ไม่ต้องการโลกธรรมแล้ว

ลาภ ก็ไม่ต้องการได้มาให้แก่ตน มาสะสมอะไรอีกแล้ว

ยศ ก็ไม่คิด ไม่กระสันจะมีกับเขาแล้ว

สรรเสริญ ก็ไม่ได้ใฝ่หา ปรรายณาแต่อย่างใดแล้ว

กามคุณ ๕ ก็ได้ละ ได้ลด ได้ล้าง ได้ตัดขาดมาแล้ว

อัฐตา ๓ ก็ชัดเจนหมดแล้ว เป็นอรหัตตา ไม่ลืกลับ ไม่มีแล้ว

ถ้าไม่ทำให้แก่สังคัมแก่โลก แล้วจะทำไปให้ใคร?

ให้อะไร? ให้แก่ฟ้า! แก่ดิน!

มีอะไรอีก

กำลังหรือแรงที่ทำงานนั้น จึงเป็น “พลัง” ที่มีปัญญาอันยิ่ง

เพราะเมื่อทำงาน ด้วย “โลก” มาให้แก่ตน เป็นตน เป็นของตน

ก็ไม่ใช้แล้ว ทั้งนั้น

เมื่อทำงาน ด้วย “ราคะ” มาให้ตนเสพรส ก็ไม่ใช้แล้ว

เมื่อทำงาน ด้วย “โทสะ” ได้สมโกรธ สมที่ไม่ชอบ ก็ไม่แล้ว

เมื่อทำงาน ด้วย “โมหะ” ที่หลงผิด ที่หลงใหล ที่หลงลืม ที่หลง

เหลือ ที่หลงดี ที่หลงตัว อย่างไม่พ้นวิจิกิจจณา ก็ไม่แล้วทั้งสิ้น

แล้วจะทำงานเพื่ออะไร? เพราะอะไร?

เมื่อไม่เพราะตน เพื่อตนแล้ว

ชัดเจนแล้วใช่ไหมว่า ชีวิตคนที่ไม่มีความอะไรแล้ว แม้ตัวตน เพื่อ
ตน ก็ไม่มีแล้ว ก็มีแต่ทำงานที่มีประโยชน์ให้แก่คนแก่โลก เท่านั้น

“โภคะ” คือ พรหมวิหาร ๔ เมตตา, กรุณา, มุทิตา, อุเบกขา
แล้วมี “อัมปมัญญา ๔” นี้ไปทำไม? ถ้าไม่มีไปเพื่อให้แก่มวลมนุษย

แก้สัวโลกและสรรพสิ่ง ที่ไม่ใช่เพื่อตัวตน นี่คือ โลกานุกัมปา

“สุข” คือ ฌาน จิตที่ไม่มีกิเลสนิเวรณ นี่แหละ “ความสุขยิ่ง” อันเหนือกว่า “สุข” ที่ชาวโลกได้รับ หรือ มีรสสุขกัน ไม่เหมือนกันนะ!

“วรรณะ” คือ ศิล ความเว้นขาดได้จากสิ่งที่ติดยึดต่างๆ ไปตามลำดับ เท่าที่ตน “เว้นขาด” สิ่งนั้นๆ ได้ตามขั้นตามชั้นแห่งศีล ก็สูงขึ้นๆ เป็นชั้นแห่งความเจริญในความเป็นมนุษย์

นี่คือ ยศชั้นวรรณะของศาสนาพุทธ หรือของพระพุทธเจ้า

“อายุ” คือ อธิบาท *ฉันทะ, วิริยะ, จิตตะ, วิมังสา* ที่ได้สาธยายมาแล้ว นั่นคือในชีวิตที่ยังไม่ตาย

● “อมตะ” คือ ไม่ตาย ความไม่ตาย มีด้วยหรือในโลก?

เมื่อ “ชีวิตยังไม่ตาย” เราจะมีอะไรอีกล่ะ ที่เหลืออยู่ในโลก ก็เหลือแต่ “อายุคือความยังไม่ตาย, ยังมีชีวิตอยู่” เท่านั้นที่แสดงภาวะอยู่ให้เป็นที่ประจักษ์

คนที่.. “ตน” ก็ไม่ใช่ “ตัวตน” ไม่ใช่ “ของตน” แล้ว

แล้วจะอยู่ไปทำไม..? ไม่ยอมตาย

แถมมีแต่ “อธิบาท” เสียอีก

หาก “ไม่ตาย” แล้วมันคืออะไร?

ในสูตรนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้มีอธิบาทสามารถจะตั้งจิตพากเพียรตน ปรับปรุงตนให้อายุยืนยาวเป็นกัปปี เกินกว่ากัปปี คือ เกินกว่าวาระที่ควรตาย ได้ตามบารมี นั่นแหละ

สรุปก็คือ แม้ไม่ตาย ก็สุขสบายแข็งแรง มีอายุยืนยาว ทำให้นึกถึงคำว่า “อมตะ” คือ “ความไม่ตาย”

คำนี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ มีอยู่ใน “มุลสูตร ๑๐”

● **ความเป็น“อมตะ” คือ ผู้หยั่งลงถึง“ความไม่ตาย” คืออย่างไร?**

ใน“มุลสูตร” นั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๕)

เริ่มตั้งแต่ข้อแรก“ฉันทะ” มีความยินดี จนถึงข้อที่ ๑๐
ท้ายสุด“ปรินิพพาน” ก็คือ หลักใหญ่ๆแห่งธรรมสำคัญๆ ได้แก่

[๑]มีฉันทะเป็นต้นเค้า(มุลกา) [๒]มีมณสิการเป็นแดนเกิด
(สัมภวะ) [๓]มีผัสสะเป็นเหตุเกิด(สมุทัย) [๔]มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง
(สโมสธนา) [๕]มีสมภาติเป็นประมุข(ปมุขะ) [๖]มีสติเป็นใหญ่
(อิธิปไตย) [๗]มีปัญญาเป็นยิ่ง(อุตตระ) [๘]มีวิมุติเป็นแก่น(สาระ)
[๙]มีอมตะเป็นที่หยั่งลง(โศคา) [๑๐]มีนิพพานเป็นที่สุด (ปรโยสาน)

ในที่นี้ยกมาเพื่อจะพูดถึงคำว่า“อมตะ” ที่แปลกันว่า ไม่ตาย
ซึ่งเป็นคุณธรรมขั้น ที่ ๙ ของ“มุลสูตร” สูงกว่าขั้นต้นๆมา
ตั้ง ๘ ขั้นทีเดียว และผ่านสมภาติ-ปัญญา-วิมุติที่ต้องเป็นต้องมีมาแล้ว ผ่าน
ขั้นที่ ๘ “วิมุติ”มาแล้วนะ

นั่นคือ มีคุณธรรม มีแก่น หลุดพ้นแล้ว ก็เลศดับหมดแล้ว

เพียงแต่ยังไม่เป็น“นิพพาน” ขั้นที่ ๑๐ จบ ที่สุดเท่านั้น

นั่นคือ ยัง“ไม่ตาย” ผ่านการมี“วิมุติ”แล้ว

● **“วิมุติ”คือ “ความหลุดพ้น” จากอะไร? หลุดพ้นอย่างไร?**

“วิมุติ” นี้ในความหมายกว้างๆ คือ ความหลุดพ้น

“หลุดพ้น”จากอะไร?

ก็“หลุดพ้น”จาก“กิเลส”นั้นๆแล้ว หรือหลุดพ้นจาก“ความติด
ยึด”นั้นแล้ว หรือหลุดพ้นจาก“ความเป็นสัตว์โลก”ชนิดนั้นแล้ว

● **แล้ว“ความเป็นสัตว์โลก”ที่ว่านั้น มัน“โลก”อะไร? พันอะไร?**

“โลก”อะไร? “พัน”อะไร?

โลกคือ “โลกของความเป็นสัตว์” ซึ่งมี ๓๑ โลกหรือ ๓๑ ภูมิ และ“สัตว์”ที่วานี้ ก็คือ “สัตว์ทางจิตวิญญาณ” เป็นสัตว์ทางใจ ไม่ใช่หมายเอาสัตว์ทางร่างกาย สัตว์บก ๔ ขา, ๒ ขา-สัตว์น้ำ- สัตว์ปีก-สัตว์เลื้อยคลาน หรือสัตว์ที่มีร่างมีกาย “สัตว์”ทางใจ ที่เรียกด้วยศัพท์ว่า “สัตว์โอปปาติกะ” [อ่านไปเรื่อยๆ จะรู้ว่าสัตว์ชนิดนี้คืออะไรในภายหลัง]

● แล้ว“พัน”อะไร? “พัน”อย่างไร?

“พัน”อะไร? “หลุดพัน”อย่างไร?

“พัน”จาก“ความเป็นสัตว์”ทางใจ ทางจิตวิญญาณ นั่นเอง ที่พูดกันว่า “พันสังโยชน์” (พันจากการถูกผูกความเป็นสัตว์ไว้ได้แล้ว) หรือวิสังโยค(ความหมายเดียวกันกับพันสังโยชน์)จาก“ความเป็นสัตว์นรก”ชนิดนั้น พันจากสัตว์อบาย“ตัวนั้น” (สัตว์ทางใจ=สัตว์เปรต ฯลฯ) พันจาก“ความเป็นเทวดา”ชั้นนั้น หรือ“เทวดาดนนั้น” เป็นต้น เพราะได้กำจัด“ชาติ”(ความเกิด)ของความเป็น“สัตว์นรกตัวนั้น” ถ้าบรรลุลสูงสุดหมดกิเลสทุกตัวเป็น“อรหันต์”ก็หมดสิ้นเกลี้ยงจากความเป็น“สัตว์” พันจากความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”นี้เอง “อรหันต์”จึงคือผู้หมดสิ้นความเป็น“สัตว์” สิ้น“โอปปาติกะ” “โอปปาติกะ”คือ สัตว์ที่ยังมี“ชาติ”

● ใครบ้างที่ยังมี“ชาติ” ?

คนที่ยังมี“ชาติ”ที่วานี้ คือยังมี“ความเกิด”เป็น“สัตว์”นั้นๆอยู่ใน “ใจ” หรือในจิตวิญญาณ”อยู่จริง แม้ขณะนี้จะไม่ออก หรือขณะนี้ พันความจำยังงๆ ก็ยังไม่มี“เกิด”อาการนั้น แต่มันก็ยัง“นอนนิ่งอยู่ในก้นบึ้งของใจ”ก็เป็นจริง เรียกว่า

“อนุสัย” ซึ่ง“ธรรมที่เป็นพุทธ”จะต้องปฏิบัติกำจัดมันได้สิ้นจริง
พิสูจน์ได้ อย่างครบทฤษฎีของพระพุทธศาสนา เป็นปัจจุบัน

● แล้ว“หลุดพ้น”อย่างไร? แล้วต้อง“หลุดพ้น”ไปทำไม?

ก่อนจะ“หลุดพ้น”ได้ ก็ต้องรู้จักความเป็น“สัตว์ทางใจ” หรือ
“สัตว์ที่เป็นจิตวิญญาณ”ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “สัตว์โอปปาติกะ”
ใน“ทิลกฐิติ ๑๐” ข้อที่ ๙ คือ “สัตตา โอปปาติกะ”

ถ้าไม่มี“สัมมาทิลกฐิติ”เสียก่อน ใน“ทิลกฐิติ ทั้ง ๑๐”นี้ คุณไปปฏิบัติ
“ธรรมที่เป็นพุทธ”ไม่บรรลุ“สัมมาผล”แนยิ่งกว่าแน

เพราะ“สัมมาทิลกฐิติ”นี้เป็น“ประธาน”การปฏิบัติทั้งหมดของ
“มรรค องค์ ๘” ที่เดียวนะ ประธานหลงผิดแล้ว ลูกน้องจะเป็นยังงัย?

ถ้าเข้าใจความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ไม่ได้ ไม่ถูกต้องตรงจริง
คุณก็ไม่สามารถรู้จักแจ้งแจ้งจริง“เทวดา, มาร(สัตว์ชั้นต่ำ), พรหม”แนย

เพราะ“เทวดา, มาร, พรหม”นี้แหละล้วนคือสัตว์ทางใจ” หรือ
คือ“จิตวิญญาณที่เป็นสัตว์เทวดา-สัตว์มาร-สัตว์พรหม”จริงงัย

เข้าใจแล้ว ก็ต้องปฏิบัติ“จับตัวสัตว์ที่ว่านี้”ให้ได้ในใจเราจริงงัย
และกำจัดมันให้ได้จริง จึงจะเป็นการหลุดพ้นจาก“สัตว์”ตัวนั้นได้จริง

ถ้าถามว่า แล้วต้อง“หลุดพ้น”ไปทำไม?

ก็ต้องตอบว่า “หลุดพ้น”ไปแบบนี้แหละ มันเป็น“อารยสัจ”
เมื่อหลุดพ้นแล้ว มันไม่ต้องมีมาร”นั้นมากวนอีก จึงพา

หากใครยังอยากมีมารนั้นๆอยู่ ไม่อยากหลุดพ้น ก็ไม่ต้องทำ

● ผู้ยังมีความรู้เป็น“เทวนิยม” จะเห็นสัตว์โอปปาติกะ มีรูปร่าง

“ความหลุดพ้น”จึง“พ้นจากความเป็นสัตว์ทางจิตใจ”ได้จริง

ผู้ที่ยังเป็น“เทวนิยม”อยู่ ก็จะพากันไปหลง“เห็น”เทวดา-มาร-

พรหม เป็นรูปเป็นร่าง เป็นตัวเป็นตนอย่างนั้น อย่างนี้

ทั้งๆที่“ใจ”หรือมโน พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนไว้ชัดๆว่า อสรีระ คือ มันไม่มีรูปไม่มีร่างอะไรเลย มันเป็น“นามธรรม” มันไม่มี“รูป”ยิ่งกว่า “อรูป”เสียอีก ไม่มีรูปอย่างที่ตาเนื้อเห็น มันเห็นได้แค่“อาการ”

เช่น “อาการ”ของ“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”เป็นต้น

จิตใจ คือ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่มี“สรีระ”

ถ้ามันเป็น“อารมณ์สุข” นั่นแหละคือ สัตว์สมมุติเทพ(เทวดาเก๊)

ถ้ามันเป็น“อารมณ์ทุกข์” นั่นแหละคือ สัตว์นรกแท้ๆ ใจมันกำลัง

เป็น“สัตว์ไม่สบาย”(สัตว์อบาย)แล้ว มันกำลังเป็น“อบายสัตว์”

จึงต้อง“สัมผัส”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของสัตว์โอปปาติกะ” ที่ว่านี่ด้วยตนจริงๆ จึงจะชื่อว่า“พันสักกายทิฏฐิ” สังโยชน์ข้อที่๑ แล้ว กำจัด“สัตว์ที่เป็นมาร”ที่เป็นต้นเหตุแห่ง“ทุกข์”ให้ได้ก่อน เป็นลำดับๆไป

จึงจะความพ้นทุกข์ขอรียสัจได้จริง ผู้พ้นทุกข์ขอรียสัจได้นี้ บางทีก็ใช้คำว่า“นิพพาน”แล้ว เพราะ“นิโรธ”ได้แล้ว

“หลุดพ้น”แล้ว ก็เลิกตัวนั้นตายแล้ว แต่ชีวิตยังไม่ตาย

● ชีวิตก็ต้อง“ตาย” สิ่งที่ยัง“ไม่ตาย”แท้ๆ คืออะไร?

ที่ยัง“ไม่ตาย” คือยังมี“อายุ”หรือยังมี“อิทธิบาท”แสดงภาวะอยู่ จึงน่าจะได้ขยายสัจจะ“ความไม่ตาย”ที่วิเศษ พิเศษนี้กัน

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ยังมีภาวะ“ไม่ตาย” หยั่งลง(โอคธา)สู่ ความเป็น“อมตะ”อยู่

คืออะไรกันล่ะ....?

ก็คือ ยังไม่ตาย คือนิพพาน“เป็น”[เป็นผู้มี“นิพพาน”แล้ว แต่คนผู้มี นิพพานยัง“ไม่ตาย” ยังมีชีวิตเป็นๆ] นิพพานของคนที่ยังไม่ตายนั่นเอง

ถ้าอย่างนั้น คน“ไม่ตาย”แบบนี้ ก็คือ คนอมตะ นะสิ!!!

ขอเป็นกำลังใจให้พ่อ
ผู้ไม่เคยย่อท้อเมื่อหนาย
ในการชี้ทางเดินสู่โลกุตระภูมิ
แก่ลูก ๆ ที่กำลังหัดเดิน
แม้แต่ผู้หลงทาง ที่มากด้วยอัตตมานะ
พอก็พากเพียรชี้ทางสว่างให้
ด้วยความเมตตายิ่ง
ช่างเป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่เท่าฟ้า เท่าจักรวาล
ลูกขออนุโมทนา

● จากครอบครัว ๘ คน (ขอนแก่น)

● คน“อมตะ” ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”คือเช่นนี้ นี่เอง

ถูกต้อง.. นี่แหละ คือ “คนอมตะ” ที่ไม่ใช่นิยาย มิใช่มนุษย์
ในจินตนาการ หรือมีใครคนในความเพ้อฝันใดๆ คนจริงที่อกาลิโก
คนอมตะจริง อกาลิโก คือ ยุคไหนก็มีได้ แม้แต่โลกยุคนี้
เชษฐมาพิสูจน์คนจริงนี้ได้ เอหิภัสลโก เชษฐมาดูของจริงได้
เป็นคนที่มึเนื้อหนัง มีพฤติกรรมจริง ที่แสดงภาวะอยู่ให้เป็นที่
ประจักษ์ลึทธิในโลก ในสังคมอันคนทั้งหลาย รู้เห็น สัมผัสได้

คือ คนที่มี“ตัว” แต่“ตน”ของท่านไม่มีแล้ว พุทธชัดอีกที คน
ที่ไม่มีตัวตน แต่ยังมีตัวตน

ง! ไช้มั๊ย?

● “สัจจะย่อนสภาพ” คือ คุณลักษณะพิเศษ วิเศษสุดยอดของคน

ภาษาลักษณะนี้ เรียกว่า “สัจจะย่อนสภาพ” เช่น ปฏินิสสัคคะ
หรือปฏินิสสรณะ หรือแม้แต่คำว่า ปฏินิสสัชชะ ปฏินิสสัฏฐะ ซึ่งขอ
อธิบายแบบอาตมานะ เอาเนื้อสาระที่มีสภาวะอัตตะที่อาตมามี มา
เป็นหลัก เพียงอาศัยภาษาและพยัญชนะที่กำหนดนั้นใช้ประกอบ

ปฏิ แปลว่า ทวน, กลับกัน, ตอบ, เฉพาะ, มุ่งยัง, ตรงกันข้าม

นิ แปลว่า ไม่มี, เข้า, ลง, ออก, ที่ต่ำ, ต่ำที่สุด, หลังที่สุด

สัคคะ แปลว่า สวรรค์, ที่แห่งความสุข

สัฏฐ แปลว่า ขจัดออก

สัชชะ แปลว่า ตระเตรียม, ตกแต่ง, จัดแจง, เรียบร้อย

สรณะ แปลว่า ที่พึ่ง, ที่ระลึก, บ้าน, เครื่องป้องกัน, ที่กำบัง]

ในภาษามีคำว่า “ปฏิ” กับคำว่า “นิ” เป็นคำหลัก แล้วต่อด้วย
คำที่บอกลักษณะสภาวะต่างๆ ที่ล้วน“ปฏิ”กับ“นิ”ทั้งสิ้น

ปฏิ คือ ทวน หรือ ย้อนกลับกัน

นี่ คือ *ไม่มี* หรือส่อลักษณะ *ปฏิเสธ*: *ลง, ออก, ที่ต่ำ, หลังที่สุด*
ซึ่งสื่อความหมาย ไม่แน่นอน ยึกยักกลับไปกลับมา นั่นเอง
ล้วนบอกลักษณะต่าง ๆ นั้น “ย้อนไปแล้วก็ย้อนมา” ช่างเหมือน
สภาวะของความเหลวไหล จับเอายึดเอาอะไรไม่ได้เลย

สวรรค์ ก็เหลวไหล ขจัดออก ละเอียดดีหรือเสียกันแน่
ตระเตรียม ตกแต่ง จัดแจง เรียบร้อย ละ เป็นอะไร ได้อะไร
ที่พึง ฯลฯ ละ ได้ที่พึง หรือไม่ได้ที่พึง

คุณลักษณะเช่นนี้ ต้องเป็นของ “คนอมตะ” นะ มิใช่หมายถึง
ลักษณะของคนเหลวไหล ไร้สาระแน่ๆ ต้องมี “คุณวิเศษ” ในตน
จึงจะเป็น “ชีวิต” ที่มี “สัจจะย้อนสภาพ” อันประเสริฐ
สามารถ “ทำประโยชน์ต่อมวลชนในโลก” (พหูชนหิตายะ)
สามารถ “สร้างสุขต่อมวลชนในโลก” (พหูชนสุขายะ)
สามารถ “เป็นผู้อนุเคราะห์โลก” (โลกานุกัมปายะ)
ฉะนั้นต้องหมายถึง คนผู้ “ไม่ยึดมั่นถือมั่นในอะไรๆ แล้ว” ตรง
ตามจุดหมายหลักของ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ที่พระพุทธรศาสดาตรัสยืนยัน
ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสรธรรม) ใดๆ ไม่ใช่ความเหลวไหล
เลอะเทอะ หรือเหลาะแหละ แต่อย่างใด

“สัจจะย้อนสภาพ” จึงเป็นคุณวิเศษอันยิ่งใหญ่

● คน “อมตะ” กับ “จอมโจรบัณฑิต” จึงเหมือนและต่างกันยิ่ง!

เพราะฉะนั้น *คนที่มี “ตัว”* แต่ *“ตน”* ของท่านไม่มีแล้ว หรือ *คน*
ที่ไม่มีตัวตน แต่ยังมีตัวตน จึงเป็นคนที่ทำงานให้แก่โลกแก่สังคม
ชนิดที่ แตกต่าง กับ *คนที่ยังมี “ตัว”* และ *“ตน”* ของเขาก็ยังมี
อยู่เต็มๆ ซ้ำยิ่งเต็มไปด้วยกิเลส เสียอีก อย่างสิ้นเชิง
จึงเป็นคน ๒ คน ที่แตกต่างกัน ปาน “ฟ้ากับเหว”

แต่ขยันเหมือนกัน เห็นมั๊ย..!?

ดีไม่มีดี คนที่ยังมี“ตัว” และ“ตน”ของเขาก็กียังมีอยู่เต็มๆ จะดูดี!

เข้าตากรรมการ ได้คะแนนสูงยิ่งเสียยิ่งกว่า เอาด้วยนะ!!!

ความเป็นจริงนี้ มีอยู่ในสังคมให้ศึกษา

● เพราะคนที่ว่านี้ จะเป็นคนที่มี“กำลัง ๔”อย่างพิเศษ-วิเศษจริง

ซึ่ง“คนอมตะ”จะเป็นผู้ที่ มี“กำลัง ๔” (พลัง ๔) และ“พันภัย ๕”

ได้จริง ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๙ พระพุทธศาสดาตรัสไว้ชัดเจน
ในความเป็นผู้บรรลู่ “ธรรมที่เป็นพุทธ”ว่า จะประกอบไปด้วย

[๑]กำลังของปัญญา(ปัญญาพลัง)

[๒]กำลังของความเพียร(วิริยพลัง)

[๓]กำลังของการงานอันไม่มีโทษ(อนวัชพลัง)

[๔]กำลังของการสงเคราะห์(สังคพลัง)

● จึง“พันภัย”ที่คนในโลกพันได้ยากมาก ๕ อย่าง

พันภัย ๕ ได้แก่ (๑)พันภัยในการเลี้ยงชีพ(อาชีวิตภัย)

(๒)พันภัยจากกฎกติกา(อสังคภัย)

(๓)พันภัยที่สะทกสะท้านในการเข้าสังคม(ปริสสารภัย)

(๔)พันภัยจากความตาย(มรณภัย)

(๕)พันภัยที่จะไปสู่นรกทางเสื่อม(ทุกคติภัย)

● เมื่อเกิดคนชนิดนี้หลายคน มากคน ก็เป็นสังคมชุมชน“คนอมตะ”

จึงเป็นคนหรือเป็นกลุ่มคนที่มีพหุติภาพทั้ง ๔ (กำลัง ๔) ที่
เห็นได้พิสูจน์ได้อย่างประจักษ์สิทธิ์ ตามสมรรถนะและโลกวิทูที่มีจริง

“ทำประโยชน์ต่อมวลชนในโลก”(พหุชนิตายะ)

“สร้างสุขต่อมวลชนในโลก”(พหูชนสุชาเย)

“ทำประโยชน์ต่อมวลชนในโลก”(พหูชนหิตายะ)

ให้แก่สังคมประเทศชาติอยู่ ตามฐานะของกลุ่มคนนั้นๆ จะมี “ธรรมที่เป็นพุทธ” สัมมาทิฏฐิจริงแค่ไหน และมีภูมิবারมีจริงเท่าใดๆ ซึ่งจะจริงแท้จริงยิ่ง ก็เพราะ“คนหรือกลุ่มคน”นี้ มีผลธรรม“พัน ภัย ๕” ตรงตามพระพุทธรวจนะ นั่นคือ

[๑]กำลังของคนที่มี“ปัญญา”จริง จะเป็นธาตุรู้แสนรู้ว่าอะไร เป็น“คุณ” อะไรเป็น“โทษ” หากคุณมี“ปัญญา”จริงๆบ้าง คุณจะพากัน ทำอะไรที่เป็น“โทษ”หรือทำ“คุณ”กันละ ก็ไม่น่าจะถามเลย ใช่ไหม จึงต้องเป็นคนที่มีคุณ มีประโยชน์แน่ๆ ไม่ใช่คนไร้ค่าแน่ และ“ปัญญาที่มีกำลัง”ชนิดนี้ ล้วนเป็นปัญญาที่มีพร้อมทั้ง “โลก ๓” ได้แก่ ๑.โลกุตรจิต ๒.โลกวิทู ๓.โลกานุกัมปา จริงแท้ด้วย

● “โลก ๓”ของคนอมตะนี้ เป็นอย่างไร? เป็น“กำลัง”แบบไหน?

“โลกุตรจิต” คือ จิต ที่อยู่เหนือโลกสามัญ ท่านไม่สุขไม่ทุกข์กับการอยู่กับ“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข”ที่ผู้ยังไม่หลุดพ้นยังต้องสุขๆ ทุกข์ๆอยู่ ใจของท่านมี“กำลังปัญญา”แล้ว ไม่ตกเป็นทุกข์เป็นสุขอีก

แม้จะทำงานร่วมอยู่กับมัน จะขยันพากเพียรด้วยปัญญา และขยันทำงานนั้นไม่ใช่เพื่อได้ แต่เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ซึ่งเป็น“กำลังวิริยะ-กำลังอนวัชชะ” และ“กำลังสังคหะ”นั่นเอง

“โลกวิทู” คือ รู้จักโลก ได้แก่ กามโลก-รูปโลก-อรุณโลก นี้ก็ “โลก ๓” ด้วยที่มี“สัตว์ยังสุขทุกข์เพราะกาม-สัตว์ที่ยังสุขทุกข์เพราะรูป-สัตว์ที่ยังสุขทุกข์เพราะอรุณ”อยู่ แต่“คนอมตะ”ไม่มี“สัตว์โลก ๓”นั้นแล้ว

เพราะรู้จักโลก รู้เท่าทันโลก รู้การอยู่กับโลกอย่างไม่มีสุขไม่ทุกข์ได้จริง จนกระทั่งเป็น“คนอมตะ” จึงอยู่อย่างเป็นประโยชน์ต่อ

มวลมหาชน อย่างก่อสร้างอยู่กับมวลมหาชน อย่างอนุเคราะห์โลก
ด้วย“กำลังปัญญา-กำลังวิริยะ-กำลังอนวัชชะ-กำลังสังคะ”
“โลกานุกัมปา” คือ ความสงสารโลก ความเอ็นดูโลก จึง
ช่วยเหลือโลกด้วยจิตใจเอ็นดูสงสาร
“กำลัง๔” นี้จึงยิ่งใหญ่ เป็นคุณต่อสังคม ต่อโลกแท้จริง

● สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน“มนุษย์” คือ อะไร?

“กำลังปัญญา”นี้แหละที่เป็นตัวสำคัญยิ่งยวดยิ่งใหญ่ของ
“อรรถภาพ” หรือของ“ชีวะ”แห่งสัตว์โลกที่ถึงขั้น“มนุษย์”

“กำลังปัญญา”นี้แหละที่เป็นตัวสำคัญยิ่งยวดยิ่งใหญ่ของ
พลังงาน ซึ่งเป็น“จิตนิยาม” และได้พัฒนาเป็น“จิต”ที่ถึงขั้น“อมตะ”ได้
จึงสามารถรู้แจ้งจริงใน“กรรมนิยาม” ที่สุดรู้จบ“ธรรมนิยาม”
รู้แจ้งจริงได้ถึงความเป็น“โลกียธรรม”และ“โลกุตรธรรม”ทีเดียว

● นอกจากมี“ปัญญา”ที่มีกำลังแล้ว ยังมี“ความเพียร”ที่มีกำลังอีก

[๒]กำลังของ“ความเพียร” ก็อีกแหละ คนที่มีคุณสมบัติที่
เป็นจริง คือ มีธาตุแห่งความพากเพียรอยู่จริงนี้ และเพียรอย่างมี
กำลัง ความเพียรก็ต้องเกิดด้วยกำลังนั้น พฤติกรรมแห่งความเพียรก็ต้อง
มีจริง แกรมมีปัญญาด้วย ก็ยิ่งเพียรในสิ่งที่มีคุณค่าประโยชน์แน่ และ
แน่นอนเขาก็ต้องไม่ใช่คนเฉื่อยๆเฉยๆ

ความเพียรนี้ เป็นความประพฤติที่เด่นชัดในคุณสมบัติของ
คน ที่ยืนยันได้ถึงไม่เห็นแก่ตัวอย่างสำคัญ

● คนมี“ความเพียร” แต่เป็น“ความเพียร”ต่างกันคนละโลก ยังไง?

กล่าวคือ ถ้าคนเห็นแก่ตัวที่“ชี้โลกให้แก่ตัวเอง” แน่แน่นอนก็

จะต้องขยัน เพราะเขาโลก จะเห็นความขยันพากเพียรแน่ เพราะ
เขายังทำ เขาก็ยิ่งได้เป็นของเขา เขาก็ยิ่งขยันหนี้สิน ก็เห็นชัดได้

แต่คนที่“ไม่ซีโลภ ไม่เห็นแก่ตัวแล้ว” เขาขยันพากเพียรเช่นกัน
นี่สิ! เขาไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง เพื่อจะได้มาให้ตนเองเลย
แต่ก็เป็นความประพฤติที่ขยันหมั่นเพียร เหมือนกัน
ส่วนคุณธรรมทาง“ใจ”นั้น คนละทิศเลย

ใครจะเห็น“ใจจริงของคน๒ แบบนี้”ได้ง่ายๆละ..?

ข้ามีหน้า คนที่ไม่ทำเพื่อตนเอง คนก็ยิ่งจะไม่เชื่อ!...???

มีแต่จะเพ่งโทษ และต่อต้านก่อน

เพราะคนชนิดนี้จะไม่รวย ก็ไม่สะสมแล้ว เขาไม่โลภแล้วนี่

ซ้ำร้ายเข้าไปอีก ถ้าไปขยันเพียร ไปทำงานเสียสละ คนก็ยิ่งจะ

กลับเห็นว่า คนๆนี้สร้างภาพ

หลอกแน่!!!! อมกฺุเขาทองมาพูดก็ไม่เชื่อ

คนก็ต้องคิดว่า หาทางเด่นดัง ต้องโลภ ต้องโกง ใครจะไว้ใจ!?

● สังคมไม่ไว้ใจกันแล้ว คนบริสุทธิ์ทำงานยากมาก เขาจะไม่เชื่อ

เห็นไหมว่า คนรวย หรือคนที่ใจมีความโลภ ขยันเพื่อเอานั้น คน
เขาไม่สงสัย เขาไม่ต้าน ไม่ตั้งข้อสังเกต เพราะเขาไม่ได้หลอกนี่!

เขาเป็นคนจริงใจ เขาก็แสดงชัดๆอยู่ว่าเขาโลภ เขาเห็นแก่ตัว

แต่คนที่ไม่รวยนี่ อายามาพูดเสียให้ยาก ไม่เชื่อง่ายๆหรอก

ยิ่งบอกว่า มาเสียสละ เขาก็ยิ่งหาว่า อวดตัวซ้ำหนักเข้าไปอีก

ยิ่งบอกว่า เราไม่ได้มาทำด้วยกิเลส มาทำด้วยใจบริสุทธิ์

คราวนี้ เขายังหัวเราะฟันหลุดเลย!

มีที่ไหนวะ...คนไม่มีกิเลส

เป็นยังงั้น!!! เห็นไหม?

- **สังคมทุกวันนี้** ราคาของ“คุณธรรม”โลกุตระ หาค่าไม่ได้ยิ่งๆ ที่จริง “จิต”สลับซับซ้อนนัยะนี้ ยังมีเชิงชั้นติดลบอีกหลายนัย เห็นไหมว่า ความหมุนรอบเชิงซ้อนของจิต มีหลากหลายนัย ถ้าคิดเป็น“คุณค่า”ของจิตเลว-จิตดี ที่ต้องตีราคาของ“จิตไม่โลภ”กับ“จิตโลภ”ตั้งว่านี้ ราคามันเป็นปฏิภาคกลับ ที่ต้องตีราคาในเชิง“อุปสงค์-อุปทาน”ตามลัจจะของสังคม

บวกลบคุณหารกันแล้ว “ราคา”กับ“คุณค่า”ในเรื่อง*ความโลภ* กับคนที่*ไม่มีความโลภ*สมัยนี้นั้น มันจะแพง จะสูงยิ่งกว่ากันยิ่งนัก

เป็นราคาปฏิภาคทับทวิ ที่ซับซ้อนตามอุปสงค์ของสังฆธรรม ในสังคมอย่างเหลือล้นทีเดียว

เพราะ“คุณค่าของคุณธรรม”ทุกวันนี้ มันขาดแคลน มันจำเป็น มันมีอุปสงค์สูง และมันมีค่าสำคัญเพื่อสังคมสูงยิ่งๆล้น ราคาจึงแพง

มันจึงเป็น“ความขยันเพียร” ที่มีคุณค่าสูงส่งสำคัญยิ่งกว่ากัน อย่างมีนัยสำคัญลึกลับตามสังฆธรรมความจริงนี้เกินจะกล่าว

ความมีใจสูงที่เห็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ทั้งๆที่ตนไม่ต้องได้ประโยชน์อะไร เห็นอยู่ลำบากด้วยซ้ำในงานต่างๆที่ทำ แต่ท่านก็ทำ

จึงเป็นความพากเพียรที่ต้องเกิดจาก“พลังปัญญา”แน่นอน ที่สุด ที่ผู้รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“คุณค่า”ประโยชน์ยิ่ง จึงทำ

ผู้มีปัญญามาก ยิ่งมุ่งมั่นมาก เพราะเห็นสังคมน่าสงสารมาก เว้นแต่..คนที่มีความเห็นแก่ตัวจะยังมีอยู่ในใจ มากหรือน้อย ก็จะมี“ความเพียร” ลดหลั่นต่างกันตามสังฆธรรม

“พลังปัญญา” กับ“พลังโลก”จึงมี“ความเพียร”กันคนละขั้ว ฉะนั้น

- “ความเพียร”ก็ไม่เหมือนคนโลก “สุข”ก็ไม่เหมือนคนติดสงบ และ“คนอมตะ”นี้จะเป็นคนไม่หลงติดยึด“ความสงบ”ด้วย

และก็ต้องไม่ใช่คนซีเกียด้วย เพราะมันตรงกันข้ามกับคำว่า
ขยันเพียรอยู่โทนโท

จึงไม่หนีไปหาสถานที่สงบๆอยู่ หรือหาทางอยู่เฉยๆว่างๆ
นิ่งๆสงบๆ หรือหลบไปทำสิ่งชอบ ไปหาเรื่องเสพสุข แม้แค่หลบนอน
ต่างกันกับ“สุขสงบ”ของผู้มี“พลังโลก” ที่ยัง“ติด”สุขสงบแบบ
เห็นแก่ตัวอยู่ และยังมีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าผู้ไม่ฉลาดยังซบซ้อนเสียอีก
จะเห็นได้ว่า มีเล่ห์ซบซ้อน หลบเลี่ยงอย่างมีเหลี่ยมร้ายนัก
ส่วนผู้มี“ความสงบ”ของใจ เพราะไม่มีกิเลสที่ทำให้ร้อนใจแล้ว
จึงเป็นผู้มี“สุขสงบ”ที่วิเศษลึกซึ่งสำคัญต่างกันกับ“สุขสงบ”ของฝ่ายที่ต้อง
“สุข”เพราะการยินดีในการอยู่เฉยๆว่างๆนิ่งๆ หลบๆหนีๆ

คนที่ยินดีพอใจในความอยู่เฉยๆว่างๆนิ่งๆ หลบๆ เลี่ยงๆ ก็ตรง
กันข้ามกับความขยันหมั่นเพียรอยู่แล้วซัดๆ

จิตขยันอุตสาหะไม่ติดไม่ยึด กับจิตติดยึดเฉยๆว่างๆนิ่งๆ
หนีๆ จึงต่างกันคนละขั้ว

และต่างกันมากอีก แม้คนขยันเพียรที่มี“ความฉลาด” ไม่ใช่
จริตเข้าป่าหาแหล่งเงียบๆ แต่เป็นจริตขยัน คนที่มีพลังฉลาดแกมโกง
และติด“ความสุขสงบ” แกรมขึ้นชอบความไม่อยู่เฉย

ก็มีความประพฤติที่เห็นได้ต่างกันชัดเจน ถ้าเข้าใจแง่ละเอียด

● “สุขสงบ” จึงมี ๒ แบบ

“ใจ”ของคนที่มี“สุขสงบ” จึงมี“การบรรลุผล” ๒ แบบ

คือ [ก] แบบ“สุขสงบ”ที่ปฏิบัติชนิด“นั่งหลับตาสะกดจิต
เข้าไปหยุดคิด หยุดไม่ให้มีนิรวณ หรือหยุดนิ่งอยู่ในภวังค์”ตามที่
เรียกกันว่า meditation ซึ่งเป็นการ“ทำสมาธิ”หรือ“ทำฌาน”ตามที่
รู้จักแพร่หลาย

กับ [ข] แบบ“สุขสงบ”ที่ปฏิบัติชนิดตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ” ดัง
ที่อาตมาพยายามแจกแจกแล้วแจกแจกอีกอยู่นี้แหละ

พอจะนึกตามได้ไหมว่า ความประพฤตินี้แสดงให้เห็นได้ ของ
คนที่มี“สุขสงบ”ทั้งแบบ[ก]และ[ข] ๒ แบบนี้ ว่า จะต่างกันชัดเจน
เพราะกำลังของ“ปัญญา”แตกต่างกันมาก คนละทิศก็ว่าได้

● “สุขสงบ”อันเข้าข่าย“ธรรมที่เป็นพุทธ” คือ คนอย่างไร?

ดังนั้น “กำลัง๔”ของคนที่มี“สุขสงบ” ๒ แบบนี้ จึงต่างกันชัดเจน
ที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ เพราะมี[๑]กำลังปัญญา(ปัญญาพละ)
[๒]กำลังความเพียร(วิริยพละ) [๓]กำลังการงานที่ไม่มีโทษ(อนวัชช
พละ) และทั้ง[๔]กำลังแห่งการมีประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น (สังคหพละ)

ผู้มี“สุขสงบ”ที่เกิดจาก“ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น เป็นคนอมตะ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ ๕๘

ส่วนผู้มี“สุขสงบ”ที่เกิดจาก“ธรรมที่ไม่ใช่พุทธ”หรือพุทธที่
ยังไม่สัมมาทิฎฐิ ก็จะไม่ใช่“สุขสงบ”อย่างคนอมตะ

● คนที่ไหน? แบบไหน? ยังไง? จึงมีชื่อว่า “คนอมตะ”

คนอมตะ มี“สุขสงบ”(วุปสม)แท้จริง สุขสงบสนิท จิตระงับเหตุ
ที่พาให้ไม่สงบได้เด็ดขาดแล้วตลอดกาล ไม่ว่าเวลาไหนๆ อยู่ที่ใดๆ

สำหรับ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ชัดเจน มีทุกอย่างยืนยันพิสูจน์ได้

แรกเริ่ม(มูลก)จาก“ยินดีต้องการ”(ฉันทะ)ธรรมที่เป็น“พุทธ”

แล้วรู้ที่เกิด(สัมภาวะ)จนทำใจ“เกิด”ได้ถ่องแท้(โยนิโสมนสิการ)

เพราะปฏิบัติในขณะที่“ล้มผัส”(ผัสสะ)จริง เป็น“เหตุ”(สมุทัย)

เพราะรู้แจ้ง“ความละเอียดในอารมณ์”(เวทนา)ว่า“เป็นที่ประชุม

ลง”(สโมสรรณา)ของสังขาร ค้นในเวทนามี“ตณหา”เป็นเหตุให้ก่ออารมณ์

เพราะปฏิบัติแบบพุทธนี้เอง จึงมี“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ)ได้ด้วยวิธี“ดับเหตุ”ถูกตัวคือค้นหา“ต่อหน้าต่อตา”(ปมุข)หรือ“เป็นหัวหน้า”(ปมุข)

เพราะมี“ความรู้ตัวทั้งภายนอกภายในอยู่เสมอ”(สติ) เป็น“ใหญ่”(อธิปไตย)หรือเป็น“อำนาจยิ่งใหญ่”(อธิปไตย)ในการปฏิบัติ

เพราะมี“ความรู้”(ปัญญา)ที่ยิ่งกว่า(อุตตร)เหนือกว่า(อุตตร)สามัญ

เพราะทำ“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)สำเร็จได้เป็น“แก่น”(สาระ)แล้ว

“ชีวิต”จึงมี“ความไม่ตาย”(อมตะ)หยั่งลงในใจ(โศคา)จริงแท้

เพราะมี“ความตายสนิท”ของ“กิเลส”ตัวการที่ทำให้ไม่สงบจริงสิ้น“ชาติ”แล้วนิรันดร คนผู้นี้ไม่มี“ชาติ”ของตัวตนนั้นเกิดในใจอีกแล้ว

ปฏิบัติพิสูจน์กระทั่งมี“กตญาณ” ญาณอันยืนยันทนเองได้

นี่คือ“ความสิ้นชาติ”ของ“คนอมตะ”

มี“ความตายจริง” ในชีวิตที่ยังเหลือ

“ชีวิต”ที่เหลือนั้น “ไม่มีการตาย”(ของกิเลส)นั้นอีกแล้ว

● “อมตะ”หยั่งลงแล้ว แต่ยังมี“นิพพาน”อีกเป็น“ที่สุด”(ปริโยสาน)

ฉะนั้นแล คนอมตะ หรือ“อมตชน” ผู้มี“วิมุตติ”แล้วก็หยั่งลงสู่ความเป็น“อมตะ” คือ คนไม่มีชาติ ใจไม่มี“กิเลสตาย”ในผู้นั้นอีก

ส่วนคนที่ยังมีกิเลสเหลือ คือ คนยังไม่อมตะ

เพราะยัง“ไม่ตาย”จริงสนิท ยังมี“ชาติ”อยู่ ยังไม่หมด“ชาติ”ครบทั้งในกามาวจร-รูปาวจร-อรูปราวจร จนสิ้น“อวิชชาขันธ์”ทุกภพ อย่างเป็นลำดับ..ต้น-กลาง-ปลาย ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

“สุขสงบ” จึงต่างกันด้วยประการฉะนี้

นี่คือ ผู้มี“สัมมาสมาธิ” มี“สัมมาวิมุตติ” มี“อมตะ”แล้วในคน

ซึ่งพร้อมจะทำ“ปรินิพพาน”ได้เป็นที่สุด หากประสงค์ทำตอนที่ตายกายแตกลง(กายัสสะเกทา) แต่ตอนนี้คนอมตะยังไม่ตาย

ยังมี“ชีวิต”อยู่จึงยังมี“นิพพาน”อยู่ในตนเป็นที่สุด(ปรีโยสาน)

- “สุขสงบ”ที่แตกต่างกัน ๒ แบบ จึงเห็นประจักษ์ ได้อย่างมีเหตุ
เห็นชัดแล้วใช่ไหมว่า ผู้“สุขสงบ”ของผู้มี“พลังปัญญา”ที่ปฏิบัติ
ลืมนำทำสมาธิตาม“มรรค ๗ องค์” กับผู้มี“ทิวฏฐิ”ว่า ทำสมาธิตาม
วิธีนั่งหลับตาสะกดจิต หนีเข้าหาที่สงบเป็นหลัก นั้นต่างกันหลายนัย
จึงต่างกันตั้งแต่วิธีคิด วิธีปฏิบัติ จนกระทั่งมรรคผลที่ได้ ต่าง
กันหมด แม้การทำกรงาน การขยันทำงานล้วนต่างกันอย่างสำคัญ
และยังมีชนิดที่มี“ปัญญา”ที่แตกต่างกันอีกหลากหลาย
ดังนั้น เมื่อ“พลังปัญญา”ก็ต่างกัน “พลังความเพียร”จึงต่างกัน
คนละแบบด้วย ไม่ว่าจะสายปัญญาที่อยู่บ้าน หรือสายศรัทธาที่อยู่ป่า
แม้ผู้ปฏิบัติ“ความสงบ”แบบหนีเข้าป่า หลับตาก่อน ก็นี่
ผู้ปฏิบัติสายนี้เพียรอย่าง“สงบ”ให้หนึ่ง ให้หลับ ให้หลับ ให้ห่าง
จากสังคม จากความเป็นสัตว์สังคมสัตว์โหลอย่างที่สุด เป็นหลักใหญ่
มี“เพียร”นะ เพียรจริงๆจังๆ แต่“เพียร”ไปคนละทิศ
เห็นชัดแจ้ง แจ่มแจ่มมัย ?
ว่าเพียรยิ่ง แต่เพียรเอาให้หยุดถ่ายเดียว หยุดจิตคิดด้วย ไม่
รับรู้อะไรได้ยิ่งดี ไม่เอาสังคมเลย นี่เพียรได้“สุขสงบ”แน่ ชนิดที่ ๑
“สุขสงบ”แค่นี้“ธรรมที่เป็นพุทธ”ก็มีได้ด้วย แต่มีงานเป็นหลัก
ส่วน“สุขสงบ”ที่ไม่ใช่“ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น เขาหยุดเป็นหลัก

- “สุขสงบ”ที่แตกต่างกันหลากหลาย ในสังคมพุทธ
ส่วนชนิดที่ ๒ นี้ แยกแบบย่อยไม่ไหวแล้ว มันหลากหลาย
จริงๆ ล้วนเป็นคนแสวงหา“สุขสงบ”กันทั้งนั้น ก็ว่า“สุข”ไม่ปรุงแต่งนะ
ทั้งๆที่ร่ำรวมมหาศาลนั้นแหละ และไม่ได้หนีออกไปอยู่ป่า

อีกแบบหนึ่งเพียร“สงบ”อย่างเคลื่อนไหว มีสติ ทำตนให้
แก่วักล้าเข้าสู่สังคัมบริษัท ทำตนให้ตื่น ให้อยู่ในสังคัมอย่างทำงาน

ยืนยันตนว่า ช่วยโลกได้มากที่สุด(พหุชนหิตายะเหมือนกัน)ด้วยนะ
จึงไม่ผิดแผกไปจากความเป็นสัตว์สังคัมสัตว์โฆลง ตามธรรมชาติในโลก
แต่ยังไม่สัมมาทิฏฐิสัมมบุรณ

กิเลสจึงพาไปหลากหลาย เช่น สายมหายาน สายอะไรอื่นแยก
ย่อยไปเยอะ ที่แตกนิกาย แตกความฉลาดแกมโกงออกไปสารพัดแบบ
อย่างในไทยแลนด์นี้ ก็มีมากมายหลากหลายแบบ

● “สุขสงบ”แบบไทยๆ ก็มีหลากหลายแบบมาก

ต่างก็ออกเผยแพร่อันด้วยเจตนาดี และมันใจไปต่างๆ ช่วยสังคัม
อยู่มากมายหลากหลาย อาตมาสาธยายไม่วิว

และมี“สุขสงบ”กันไปคนละแบบ หลากหลาย นานาสารพัน
บางแบบก็หวัง“สุขสงบ” แต่ก็มีลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขเพราะ
รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสกาย-สัมผัสใจ ตามกิเลสที่มีไปตามฐานะ

บางแบบก็ศึกษาฝึกฝน ได้“สุขสงบ”ตามกระแสนิยมนำพา
มากบ้าง น้อยบ้าง ตามฐานะแห่งบารมี และได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข
ด้วยโลกธรรมตามฐานะ ก็มีให้เห็นอยู่ดาษดื่น ในวงการศาสนาพุทธ

แบบนี้แหละที่เป็นกระแสหลักของสังคัมเมืองไทย

บางแบบทำ“สุขสงบ”ได้มาก อยู่ในป่า ตายในป่า หรือในบ้าน
ก็ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร สุขสงบนิ่งๆ เรื่อยๆ เฉื่อยๆ สงบจริงๆ เห็นได้
เป็น“กายลักชี” เदनชัต แต่พระพุทธรเจ้ายังไม่รับว่าเป็น“อมตชน”

มีลักษณะ มกน้อย สันโดษ สงบ เครื่องในศีลวินัยดีทั้งนั้น

และได้รับความเคารพบูชาในศาสนา

อาตมาก็เคารพโคตรภูกุคคลเช่นนี้ เพราะมกน้อยสันโดษ สงบ

เครื่องในศีลในวินัยดีจริง ไม่หลอกไม่อำพราง ไม่เบียดเบียนโลก

แต่ยังไม่ใช้“สุขสงบ”ที่“อมตะ”นั้น ก็เพราะ“ดับชาติ”ในใจไม่เป็น ยังไม่ตรง“ปฏิจาสัมบุบาท” ตรวจ“อวิชชา๘”ตามแบบพุทธไม่เป็น

ไม่มี“สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ไม่มี“วิชชา๘” ไม่มี“ญาณ๑๖” ไม่สามารถปฏิญาณตนได้ว่า เกิดผลในตนเอง ประจักษ์แจ้งกับตนเอง(สันตสิทธินิโก) เพราะไม่มีปัจจัยตัดตั้ง เวทิตตัพโพ ญาณุหิ จจริง

ถึงมีบ้างก็ไม่สัมบูรณ์ จึงยังไม่ใช้ผู้“อมตะ” ที่ไม่มี“ชาติ”

มีบางท่านเดาเอา ก็มี บางท่านหลงตนเองว่าบรรลุสูงสุด ก็มี

บางแบบดินะ ร่ำรวยมหาศาล แล้วไม่เอารวยเข้ามาให้ตน เอารวยออกทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นแก่สังคม แบบนี้ใครๆก็เห็นได้ว่าดี

● แม้จะได้“สุขสงบ” แต่ถ้าไม่ถึงขั้น“อมตชน” ก็ไม่หมดสิ้นชาติ

บางแบบทำ“สุขสงบ”ได้ ซึ่งเป็นแบบฤๅษีตาบสปฏิบัติกันมา ที่อาตมาเรียกว่า แบบนั่งหลับตาทำสมาธิสะกดจิตเข้าไปในภวังค์นั้นเอง แต่ประยุกต์การเคลื่อนไหวแบบของตน ไปตามทฤษฎีแห่งตน

ซึ่งยังไม่สัมมาทฤษฎี แม้จะมีความรู้แบบพุทธ ทำอาสวะบางชนิดระงับไปได้บ้าง แต่พระพุทธเจ้าไม่ทรงรับว่า “สำเร็จอิริยาบถอยู่” ชนิดที่“สัมพัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย” เพราะยังไม่ได้“สัมพัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่” อย่างสัมมาทฤษฎี ตามที่ได้อธิบายมาบ้างแล้ว

มีบางแบบได้รับความนิยมนับถือมหาศาล เพราะไม่ทำตนร่ำรวย มักน้อย สันโดษได้ดี และไม่รับโลกธรรมอะไรมากมาย จึงมี“สุขสงบ”ต่างกันไป มากมายหลากหลายแบบอีกแหละ

บ้างก็มีประโยชน์ทางปริยัติ บางท่านมีชื่อเสียงโด่งดัง

บ้างก็มีประโยชน์ทางปฏิบัติ บางท่านมีชื่อเสียงโด่งดัง

เพียงแต่ยังไม่สัมมาทฤษฎีเท่านั้น จึงไม่สามารถเป็น“อมตชน”

ได้สำเร็จบริบูรณ์ ตามความเป็นจริง หรือตามลัทธิธรรม

ไม่บรรลุมรรคผลใน“ชาติ”นี้ อย่างสูงจึงยังเป็น“ปทปรมชน”
คือ ผู้มีผลแค่ความรู้มากยิ่ง แต่ไม่บรรลุมรรคใน“ชาติ”นี้

- “อมตชน”ด้วยกันเมื่อพูดถึง“องค์ธรรม ๑๐”ของมุลสูตรก็รู้ตรงกัน

ผู้บรรลุมรรคถึงขั้น“อมตชน”จึงเป็นผู้มี“พลัง ๔”เพียงพอจริงๆ
เพราะ“พลังปัญญา”ก็จะมีปรากฏให้เห็นได้อย่างเหมาะสมแก่ผู้ได้
ชื่อว่า“อมตชน” คือ ต้องแสดงออกทางปัญญาพอจะตอบความมีมรรค
ผลได้ อย่างน้อยพูดถึง“โยนิโสมนสิกการ” ก็จะตรงกัน

พูดถึง“สัมผัส” ก็จะเข้าใจกันตรงกัน เพราะสัมผัสมาทัญญูกันแล้ว

พูดถึง“เวทนาในเวทนา” ก็จะตรงกันได้เช่นกัน

พูดถึง“สมาธิ-สติ-ปัญญา-วิมุติ”ด้วยภาษาอันพึงสื่อสภาวะ จะ
เป็นภาษาอะไรก็รู้ได้ เพราะตรงกันกับสัจจภาวะ ภาษาคือสื่อแค่นั้น

เช่นว่า คุณได้ลิ้มรส“พริก”แล้ว คุณจะพูดกับคนที่ได้ลิ้มผัสรส
“พริก”จริงเหมือนกัน คุณจะสื่อกันด้วยภาษาใด ไทย-จีน-แขก-ฝรั่ง
ซึ่งมันคนละภาษาแท้ๆ แต่เมื่อเข้าใจภาษาแต่ละภาษานั้นได้ดี มันก็
ต้องอธิบายถึง“รสพริก”นั่นที่เป็นภาวะจริงที่เราลิ้มนั่นแหละ ให้เขาฟัง

แม้จะไม่ใช้ภาษาบาลี ไม่ใช่ภาษาที่มีผู้บัญญัติใช้เฉพาะก็ตาม ผู้
ที่เคยลิ้ม“รสพริก”จริงเหมือนกัน เมื่อได้ฟังผู้ที่บอกเรานั้น ว่าได้ลิ้ม
“รสพริก” จะจริงหรือไม่ มันก็ต้องตรงกันกับ“รสพริก”จริงที่เราได้ลิ้ม
ไม่ว่าจะเป็นภาษาอะไร ถ้าตรงกับ“รสพริก”นั่นจริง มันก็สื่อด้วยภาษา
ที่รู้กันนั่นได้เลย สำหรับผู้มี“รสพริก”ทุกอย่างเหมือนกัน ตรงกัน

- “อิตตวาทูปาทาน”คือ ผู้ติดยึดแค่“ภาษา” เพราะไม่“มี”สภาวะ

ผู้ติดยึดแค่“ภาษา”แต่ไม่ได้สภาวะ คือผู้มี“อิตตวาทูปาทาน”

แต่ถ้าเป็น“สภาวะ”ของสมาธิ ของวิมุตติ ที่ถูกต้องของพุทธแล้ว
ถึงจะพูดเป็นภาษาของตนอย่างไร มันก็ต้องตรงกับสัจจะแท้แน่นอน
หากเป็น“สัมมาสมาธิ-สัมมาวิมุตติ”ที่บรรลู่“ธรรมที่เป็นพุทธ”
อย่าง“สัมมา”ตรงกัน เป็นแบบที่พระพุทธเจ้าท่านได้เหมือนกันจริง
ผู้มีของจริงก็จะรู้จะฟังแล้วเข้าใจกันได้ ไม่ติดอยู่แค่ภาษาเลย
แต่ถ้ายืนยันว่า ตนก็มีสภาวะ ทว่าไม่ยอมรับว่า ตนยึดภาษา
ซึ่งที่แท้เขาก็มีสภาวะแต่คนละอย่าง แม้อย่างนี้ก็แตกต่างกันแน่นอน

● “นानาสังวาส คือ อย่างไร?

เพราะสภาวะที่แต่ละคนมีได้ มันก็ต้องต่างกันคนละสภาวะแน่
นั่นคือ สมาธิ หรือวิมุตติ ของพระพุทธเจ้าคนละองค์แล้ว
ไม่มีใครก็ใครคนหนึ่งผิด อีกคนหนึ่งถูก
แต่เมื่อได้ยืนยันกันทั้งคู่แล้วนี่ ต่างก็ว่าของตนถูก
มันก็ถูกกันคนละถูก ถูกกันคนละอย่างแล้ว
พระพุทธเจ้าท่านก็ให้หยุดทะเลาะกันได้เลย ต่างคนต่างก็บอก
ของตนถูก ของอีกคนผิด ตนจริงทั้งคู่ เพราะมันต้องเป็นเช่นนั้น
พูดอย่างอื่นไม่ได้นี่ อย่างนี้แหละเข้าขั้น“นานาสังวาส”แล้ว
นี่คือ “นานาสังวาส” ที่แท้จริง ก็ต่างปฏิบัติกันไปเถิด

● “อิตตวาทุปาทาน”คือ ผู้ติดยึดแค่“ภาษา” เพราะไม่“รู้”สภาวะ
ถ้าผู้ใดยังเข้าใจ“นานาสังวาส”ไม่ได้ ก็จะถูกขี้ใจมุดตลอดที่เขา
ติเตียนของตนว่า“ผิด” เพราะใจตนยังยึดเป็นของตนอยู่ ยังมีอิตตา!
แม้จะหลงตนว่าตนเข้าใจ“อิตตา” และเชื่อว่าตนไม่มี“อิตตา”
ก็ที่ยัง“ติดใจ”ว่า ฉันทถูก คุณผิด นี่แหละ“อิตตา”ของคุณล่ะ!
ไปยึดตามโลก ก็ต้องทุกข์ตามโลก

“รู้โลก”ให้จริง เป็น“โลกวิทู” แต่อย่า“ยึด”โลก เพียงแต่ “ช่วย”โลกเท่านั้นก็พอแล้ว

อย่าเอาแค่“รู้”แต่ภาษาดียิ่งเก่งยอด แต่“ความเป็นอตตตา”ไม่รู้

● ต้องมี“อตตทานุญฺญิตฺติ” อย่าเอาแต่ติดยึดแค่“ภาษา”

อ่าน“นามธรรม”ของตน อ่าน“ใจในใจ”ของตนให้ออกเกิด

สัจจะ หรือ ถูกก็ดี-ผิดก็ดีนั่น นั่นมันแค่..*สัจฺญายะ นิจจานิ*

หมายความว่า คุณนั่นแหละ“กำหนดรู้ของตน”ว่านี่“สัจจะ”

นี่“ถูก”-นั่น“ผิด” ตามที่คุณกำหนดของตนเอง

นั่นแหละ“อตตตา”ของตนเอง ...มันไม่เป็นของคนอื่นเลย

การกำหนดเอาของคุณเอง ว่านี่แหละ“จริง” ยึดอย่างเที่ยงแท้

บาลีว่า “*สัจฺญายะ นิจจานิ*” คุณกำหนดเอง เป็นเอง ยึดเอง

คุณก็มี“จริง” มี“ถูก-ผิด”ตามการกำหนดของคุณ

หากคุณเข้าใจเช่นว่านี่ไม่ได้ ยังยึดอย่างนั้นอยู่ ก็อตตตาของคุณ

ต้อง“รู้จัก”สภาวะที่เรา“ยึด”จริงๆ เช่นว่านี่ให้ได้ จะรู้“อตตตา”

ต้องเรียนรู้“ความเป็นอตตตา”ในตน ถึงขั้น“อตตทานุญฺญิตฺติ”ให้ได้

กล่าวคือ ตามรู้ตามเห็น“ความเป็นอตตตา”ของตนในตนให้ได้

แล้วกำจัดมัน จนเห็นแจ้งว่า มันไม่มีอาการ“ยึด” จึงไม่มีทุกข์

● ยังมี“พลัง ๔”ข้อต่อไปคือ “ทำงานอันไม่มีโทษ”ก็ยิ่งยืนยันสัจจะ

ที่นี่ ข้อต่อมาของ“พลัง ๔” ที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่นี้ คือ

“อนวัชชพละ” ซึ่งจะยืนยันความเป็น“อมตชน” ได้ยิ่งขึ้นจาก

มี“พลังปัญญา” กับมี“พลังวิริยะ” ตามที่ได้สาธยายมาแล้ว

“พลังการทำงานอันไม่มีโทษ”(อนวัชชพละ)นี้ ถ้า“นานาสังวาส”

กัน ๑๔๐ องค์แล้ว ก็ต่างกัน หันไปคนละทิศ ชัดเจนมาก

ถ้าเห็นต่างกันไม่ถึง ๑๘๐ องศา ก็ขัดแย้งกันไปตามองศา
ที่มีกันมากน้อยเท่าที่มีจริงนั้นๆแหละ

ดังนั้น คนที่มี“สัมมาปัญญาและสัมมาวิริยะ” กับคนที่มี
“มิจฉาปัญญาและมิจฉาวิริยะ” ก็จะมีปัญญาต่างกัน แม้จะมี
ความขยันเหมือนกัน แต่จะทำงานที่“มีโทษ”ต่อตนเองต่างกันแน่

จะทำงานด้วยความขยันเหมือนกัน แต่จะ“มีโทษ”ที่ต่างกัน
อย่างลึกซึ้งทีเดียว

จะเป็นงานทำให้สังคม“สุขสงบ”ที่วิเศษพิเศษต่างกันคนละทิศ
งานจะเต็ม หรือจะลด โลก-โกรธ-หลง เสริมกิเลสยิ่งขึ้น
ให้แก่ตน โดยเฉพาะให้แก่สังคมมนุษยชาติ จะต่างกันอย่างลึกซึ้ง

● งานแสดงธรรมนี้แหละที่“มีโทษ” ทำลายคน ทำลายศาสนาเอง

แม้แต่แค่“งานแสดงธรรม” คนที่ไม่ใช่“อมตชน” กับคนที่เป็น
“จอมโจรบัณฑิต” ก็จะแสดงท่าทีลีลา(นัจจะ) ลุ่มเสียงสำเนียง (คีตะ)
ภาษาที่สรรหาคำพูดออกมาเสนอ(วาทีตะ) ต่างกันอย่างลึกซึ้ง

ยิ่งคนที่ไม่ใช่“อมตชน”แต่มีความฉลาดหลักแหลมมาก แฉม
เป็นคนกลบเกลื่อนเสแสร้ง แสดงบทบาทได้แนบเนียนอีกด้วย
เป็นการแสดงที่มึนยแฉงไม่ซื่อ มีกิเลสอกุศลในจิตอยู่

นักเสแสร้งผู้นี้ก็ยิ่งจะดูดี จะเรียกความนิยมได้ดีกว่าเอาด้วย
ซึ่งคนทั้งหลายทั่วไปก็จะเข้าใจยาก และอ่านออกยากมาก ถ้า
เห็นคนขยัน ๒ คนนี้ ว่า คนที่ขยันปากเพียรที่เป็นผู้มีคุณธรรมแท้
ไม่ได้ทำด้วยกิเลสโลก นั้นเป็นคนไหน

จะอ่านผู้เป็น“อมตชน” กับ ผู้เป็น“จอมโจรบัณฑิต”ที่ขยัน
ด้วยความโลกที่ยังเห็นแก่ตัว เพราะเขาต่างก็ขยันปากเพียรเหมือนกัน
“จอมโจรบัณฑิต”อาจจะสร้างจุดเด่นให้ตน เข้ากับกิเลสของ

ชาวบ้านผู้ยังมีกิเลสเป็นส่วนใหญ่ ตามเชิงฉลาดเล่ห์ของตน
หรืออื่นๆ ที่ยิ่งทำให้คนกิเลสยิ่งโตขึ้นหนาขึ้น เขาทำได้ทั้งนั้น

● “ศาสนาพุทธ”อย่างที่เราเห็นๆ ยังเป็นพุทธจริงแค่ไหน?

พระพุทธรูปเจ้าจึงมีวินัยปรับโทษหนักขึ้น“สังฆาติเสส”แก่ภิกษุ
ผู้แสดงธรรมเอาใจฉรวาวาส ประจบคฤหัสถ์ ปานนั้นทีเดียว ซึ่งเป็นโทษ
หนักขั้นรองปาราชิกทีเดียว ตรองดีๆ จะเห็นว่า“พุทธ”มิใช่อะไรที่เห็นๆ

ผู้แสดงธรรม ต้องแสดงธรรมเพื่อ“ขัดเกลา”(สลเสชะ) ไม่ใช่
ประเล้าประโลมใจ เอาใจชาวบ้าน ให้ชาวบ้านหลงติดหลงยึด โดย
เฉพาะให้มานับถือตน ให้เขาชอบตน ให้เขามาเป็นบริวาร ยิ่งเป็นไปเพื่อ
ได้ลาภสักการะสรรเสริญ มาให้ตน ก็นั่นแหละคือ“จอมโจรบัณฑิต”

ต้องให้จิตใจชาวบ้านกิเลสจางคลาย ไม่ใช่ยิ่งทำให้ชาวบ้าน
“กิเลสอยาก”ของเขาจัดจ้านขึ้น โตขึ้น มากขึ้น หนาขึ้น

แต่ภิกษุส่วนใหญ่ทุกวันนี้ ทำงานแสดงธรรมกันอย่างไร ก็ดูเอา
พิจารณาเอา ดูกันให้เห็นความจริงลึกๆ

● ขอสอดออกจากใจจริง ว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้ น่าสงสาร

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ น่าสงสารมาก อาตมาเห็นความอุตสาหะ
ของภิกษุสมณะทั้งหลายมากมายที่พยายามทำงานรักษาศาสนา เพื่อ
สืบสานศาสนาด้วยความจริงใจ เหน็ดเหนื่อยหนักหนา

ซึ่งอาตมาก็เห็นใจที่ท่านก็ต้องทำไปตามที่ท่านรู้ท่านมั่นใจว่า
นี่จริง นี่ถูก นี่ดี เป็นความบริสุทธิ์ใจของท่านจริงๆ อาตมาเชื่อ

แต่นั้นแหละ ความรู้ใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”มันลดลงมาเหลือแค่
เท่าที่เป็นอยู่จริงนี่ ทุกวันนี้อย่างดีจึงได้ประโยชน์แค่“กัลยาณธรรม”
หมายความว่า เป็นธรรมแค่โลกียธรรม ที่ไม่ถึงขั้น“โลกุตระธรรม”

แม้มันจะยังเหลือแต่ชื่อว่า“พุทธ”ก็ต้องขอบคุณ เหมือนอย่าง
กลอง“อานกะ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ก็ต้องเป็นจริงตามสัจจะนั้น

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งด้วยใจจริงจริงๆอีกครั้ง สำหรับท่านผู้
ประพุดิจริงที่ต้องอนุโมทนาสาธุตามที่ได้กล่าวมานั้น

ท่านที่ทำอย่างใดที่เข้าข่ายบุญก็ต้องได้บุญ ส่วนท่านที่ทำอย่าง
ใดเข้าข่ายบาปท่านก็ต้องได้บาปตามสัจจะทั้งนั้น ไม่มีใครหนีสัจจะได้

- “กรรม”เป็นสัจจะ ทำแล้วเป็นของเราจริง อย่าเล่นกับ“กรรม”เลย
ยิ่งผู้ใดทำบาปอย่างยิ่ง ทั้งเหน็ดเหนื่อยหนักหนาอีกด้วย
ระวังเถอะ! ชวยนะนั่น..

“กรรม”เป็นอันทำนะ ทำแล้วเลียงหรือโกหกซ้ำอีกก็ยิ่งชวยหนัก
เข้าไปอีก เพราะยิ่งบาปซ้ำบาปซ้อนให้ยิ่งทวีย้า ตามจริงนั้นๆ

อย่าเล่นกับ“กรรม”เชียว!!!

ใครจะเชื่อหรือไม่แคใดอาตมาไม่รู้

แต่อาตมาเชื่อที่สุดว่า “กรรม”นี้แหละคือ “ความจริง”ที่สุดยิ่ง
กว่าอะไรทั้งหมดสำหรับความเป็น“ชีวิตสัตว์โลก” โดยเฉพาะ“มนุษย์”

จะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็จงตรวจตนดีๆเถิด ว่า การงานที่เราทำนั้น
เป็น“การงานไม่มีโทษ” หรือ“การงานที่มีโทษ” กันแน่

- การงานอันไม่มีโทษ คือ“การแสดงธรรม”นี้ มีบาปก็ยิ่ง บุญก็ยิ่ง
ซึ่งผู้สามารถเข้าใจใน“การงานอันไม่มีโทษ”ได้ดีลึกซึ้ง ก็ต้อง
เป็นผู้มี“สัมปยุตธรรม ๗” จึงจะสามารถ“ประมาณงาน”(มัตตัญญุตาน)ที่
สมยุคสมสมัยอันเป็น“ประโยชน์”

ที่เป็น“ประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ”(พหุชนหิตายะ)

“ให้มวลมนุษยชาติเป็นอยู่สุข”(พหุชนสุขายะ)

หรือ“อนุเคราะห์โลก”(โลกานุกัมปายะ)

ได้อย่างเป็นจริงตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”

“การงานอันไม่มีโทษ” หรือ อนุวัชชะ นี้ จึงต้องอาศัย“กำลังปัญญา”อย่างสำคัญยิ่งจริงๆ ไม่เช่นนั้น ย่อมทำลายตนทำลายผู้อื่น ดังที่สาธยายมานี้ เห็นชัดๆ

ยิ่งเห็นคุณค่าของ“กำลังปัญญา”ว่าจะช่วยทำงานได้ชัดแจ่ม ยิ่งขึ้น เพราะถ้ายิ่งขยันแต่ไม่มี“พลังปัญญาอันอาริยะ”ก็ยิ่งพาฉิบหาย

● **จริงๆนั้น “การงานอันไม่มีโทษ” หรือ“อนุวัชชะ” คืออะไรแท้ๆ**

อนุวัชชะ แปลตามพยัญชนะว่า *ไม่ควรพูดตำหนิ* หมายความว่า
ว่า ปราชญ์หรือผู้รู้จริงจะไม่ตำหนิ“การงาน”ที่อาริยะบุคคลทำแน่

ปราชญ์หรือผู้รู้จริงท่านจะมีปัญญาลึกล้ำพอที่จะรู้ว่าอะไรดี

เพราะท่านเห็นได้ว่า การงานนั้นเป็นงานดี นั้น ๑

และ ๒ จะเห็นการทำงานของอาริยะบุคคลว่า มันต่างกันกับการทำงานของคนที่ไม่ใช่อาริยะบุคคล

แค่ ๒ เหตุนี้ ผู้รู้หรือปราชญ์จริง ก็จะไม่กล้าตำหนิผู้เป็นอาริยะบุคคลที่ทำงานใดขึ้นมาได้ง่ายๆ จะศึกษาด้วยซ้ำ

เพราะจะให้เกียรติอาริยะบุคคลว่า ท่านต้องมีปัญญาพอที่จะ“ทำการงานอันไม่มีโทษแน่นอน” เพราะท่านไม่ได้ทำด้วยกิเลส

แต่ท่านกลับจะทำงานด้วยพลังปัญญาของท่านที่มีแน่นอน

● **การสงเคราะห์ ที่มี“กำลัง” และมี“ปัญญา”นั้น ไม่ใช่สามัญ**

(๔)ที่นี้ข้อสุดท้าย “กำลังของการสงเคราะห์”(สังคหผละ)

นี่แหละ เป็นเครื่องซึ่งอันสำคัญยิ่ง ว่า อาริยะบุคคลย่อมมีชีวิตอยู่ด้วยการช่วยเหลือเกื้อกูล สงเคราะห์ผู้อื่นแท้จริง จะสร้างสรรค์

เสียสละอยู่อย่างเป็น“สุขสงบ” อันต่างจาก“สุขสงบ”ของคนที่ยังติดยึด
“ความสงบ”อีกแบบหนึ่งตามที่ได้สาธยายมานั้น แ่ๆ

เพราะผู้ที่มี“สุขสงบ”อย่างไม่ใช่โลกุตระนั้น เขาไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ” อย่างเป็น“ปรมัตถสังขะ”

เขาจะยังทำสิ่งที่เขา“ติดยึด”อยู่ โดยที่เขาไม่รู้ตัว เพราะไม่รู้ชัด
ว่า อะไร อย่างไรคือ “กรรม”ที่เรียกว่า“ชั่ว” กับที่เรียกว่า“บาป”

ชีวิตของคนแต่ละ“ชาติ”นั้น ถ้าเป็นอารยบุคคลจะแยกออกว่า
มีความ“ชั่ว” หรือมี“บาป” ก็ต้อง“รู้”ของตน แล้วหยุดให้ได้

กระทั่งสามารถดับ“เหตุ”ที่มันพา“ชั่ว”หรือพา“บาป”ได้สำเร็จสัมบูรณ์

ชั่ว คืออะไร? อย่างไร? ก็ต้องศึกษา ให้รู้จริง

บาป คืออะไร? อย่างไร? ก็ต้องศึกษา ให้รู้จริง

● สัจจะของคำว่า “ชั่ว” ต่างกันอย่างไรกับ “บาป”

ชั่ว คือ การทำผิดตาม“สมมุติสังขะ” มีบาปบ้าง ไม่มีบาปบ้าง
บาป คือ การทำผิดตาม“ปรมัตถสังขะ” มีชั่วบ้าง ไม่มีชั่วบ้าง
ผู้กระทำผิด กฏ กฏหมาย ศील วินัย จาริตประเพณี หลักการ
ของสังคม เป็นต้น ตาม“สมมุติสังขะ” สังคมนับว่า“ชั่ว”

ผู้กระทำผิด กฏ กฏหมาย ศील วินัย จาริตประเพณี หลักการ
ของสังคม ตาม“ปรมัตถสังขะ” ส่วนตัวผู้นั้นมี“บาป”

เช่น ผู้ต้องอยู่ใน“กฏ” ประพฤติผิด“กฏ”ที่“คนทั่วไป”ยึดถือกัน
(สามัญ) คือ ผู้ผิดตาม“สมมุติสังขะ”นับว่าเกิด“ชั่ว”(สามัญลักษณ์)

ส่วนผู้ที่ต้องอยู่ใน“กฏ” ประพฤติผิด“กฏ”ที่“ตนเอง”ยึดถือ
(ปัจเจก) คือ ผู้ผิดตาม“ปรมัตถสังขะ” นับว่าเกิด“บาป”(ปัจเจกตลักษณ์)

ทั้ง“ชั่ว”ทั้ง“บาป”ทำลงไปแล้วสั่งสมเป็น“วิบาก”(ผลที่ทำผิด)ทั้งคู่
“บาป”เป็นความผิดสำคัญในวิบากส่วนตน(ปัจเจก)ยิ่งกว่า“ชั่ว”

“ชั่ว”เป็นความผิดสำคัญในวิบากคนทั่วไป(สามัญยิ่งกว่า“บาป”
ดังนั้น“ชั่ว”จึงได้รับผลแห่งกรรมในขณะที่อยู่กับสังคัมป์จจุบัน
สำหรับ“บาป”ก็ต้องรับผลแห่งกรรมในส่วนที่เป็นของตนไป
กับ“ชาติ”ที่ยัง“ไม่ดับ” หรือที่ตนไม่สามารถ“ดับ”มันได้ ไปนิรันดร

● มารู้จักให้ชัดๆยิ่งขึ้น กับคำว่า“ชาติ” ที่มี ๒ นัย

“ชาติ”ใน“ปรมาตถธรรม” ผู้ใดสามารถ“ดับชาติ”นั้นๆได้แล้ว
อย่างสนิทสมบูรณ์ ก็ไม่มี“ชาติ”นั้นๆ ในที่ไหนๆอีกเลย

“ชาติ”ที่ยังไม่ดับ หรือที่ยัง“เกิด”อยู่นี้แหละที่เราจะต้องศึกษา
อย่างสำคัญ มันจะเกิดมีชาติ จะแก่มีชรา จะตายมีมรณะ อย่างไร?

พูดกันมาแล้วว่า *การเกิด กำเนิด* คือ “ชาติ” มี ๒ นัย

[๑] เกิดมาได้ชีวิตเป็นคน,สัตว์ แล้วก็ตายไป ร่างกายแตกดับ
ก็เรียกว่าชาติหนึ่ง ในความหมายหนึ่ง ตามสามัญความรู้พื้น ๆ ของ
โลกแบบสามัญ คือ *เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป* ตามไตรลักษณ์ ที่เป็น“สามัญ
ลักษณ์”ของธรรมชาติก็เป็นปกติทั่วไป นี่คือ“สมมุติสังขะ”

ซึ่งใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้องเรียนรู้ด้วย จะได้เห็นแท้เห็นจริงเพื่อ
รู้แท้จริงจริงว่า “ธรรมชาติ”ของ“สมมุติสังขะ”นั้น(สามัญลักษณ์)มันแตกต่าง
กับ“ธรรม”ที่ไม่มี“ชาติ”ของ“ปรมาตถสังขะ”ฉะนี้(ปัจจุตตลักษณ์)

“ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้องศึกษาให้รู้แจ้งเห็นจริงทั้ง “๒ สังขะ”

[๒] อีก“สังขะ”หนึ่งก็คือ “ชาติ”ที่เป็น“ความเกิดของสัตว์
โอปปาติกะ”(โอปปาติกโยนิ) หรือคำว่า“ชาติ”ในปฏิจจสมุปบาท อันมี
การศึกษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”เท่านั้นในโลก
แบบเฉพาะตน ที่เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ตามไตรลักษณ์ อันเป็น
เอกลักษณ์(เอกังส) หรือเป็น“เฉพาะตน”(ปัจจุตต) และเฉพาะพุทธธรรม

- “ชาติ” นัย ๑ ที่รู้จักกว้างขวางทั่วไป เป็นสามัญลักษณ์

“การเกิด” หรือ “ชาติ” นั้น อย่างข้อ [๑] ที่อาตมาแยกแยะมาในตอนต้น คือ การเกิดมาแล้วได้ชีวิตเป็นคน, สัตว์ แล้วก็ตายไป ร่างกายแตกดับ อันเป็นการเกิดสามัญของ “กำเนิด ๓” ทางชีววิทยา คือ “อณพชโยนิ-ชลาพชโยนิ-สังเสทชโยนิ”

ซึ่งต่างก็พอรู้จักกันอยู่ทั่วไปเป็นสามัญลักษณ์ว่า วิญญาณออกจากร่างกายไป “เกิด” ในภพใหม่ เป็น “ชาติ” คือ ตายจากร่างกาย แล้วไป “เกิด” (ชาติ) ในภพใหม่ หรือภพอื่น ที่ไม่ใช่อยู่ในร่างกายเดิมนี่

- ความเป็น “ภพ” หรือโลกนี้-โลกหน้าของสมมุติสัจจะ

“ภพอื่น” ที่เรียกกันว่า “ปรโลก” ตามความรู้ใน “ชาติ” อย่างข้อ ๑ นี้ จาก “ภพเก่า” ไปเกิด (ชาติ) “ภพใหม่” แบบนี้ ซึ่งคนทั่วไปก็เข้าใจกัน รู้กันถ้วนทั่วเป็นสามัญอยู่แล้ว ไม่ลึกซึ้งอะไร ไม่ยากที่จะรู้

มีเพียงแต่ว่า คนในโลกนี้บางคนเขาไม่เชื่อว่าจะมีวิญญาณ ออกจากร่างไปเกิดอย่างนั้น เช่น คนที่เชื่อว่า วิญญาณมีแคในคนเป็นนี้เท่านั้น คนตายลง ก็หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว ไม่มีอะไรอีก

คนพวกนี้ไม่เชื่อว่า มีสัตว์นรก เทวดาใดๆ คนชนิดนี้ น่ากลัว เพราะเขาไม่มีบาป ไม่มีบุญ เขาไม่มีนรก ไม่มีสวรรค์

เขามีเหมือนกันถ้าจะเรียกว่า นรก-สวรรค์ ก็เป็นแต่เพียงความทุกข์-ความสุขที่เขาได้เสพในชีวิตเป็นๆ นี้เท่านั้น ตายก็จบ

- คนไม่รู้ความเป็น “ภพ” เพราะอะไร?

อีกพวกหนึ่ง ก็เชื่อว่า มี “วิญญาณ” มีนรก มีสวรรค์ มีบาป มีบุญ แต่ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “วิญญาณ” จริงๆ ไม่มี “ปัญญาญาณ” ที่สามารถรู้แจ้ง “วิญญาณ” เพราะการศึกษาไม่ “สัมมา” เพียงพอ

พวกนี้พระพุทธเจ้าเรียกว่า พวกมี“อัตตวาทุปาทาน”(ยึดถือว่ามีอัสสา แต่รู้เพียงแค่พูดถึงได้เท่านั้น ไม่เคยสัมผัสของจริง) คือ รู้และนับถือว่ามี“วิญญาน”ระดับ“ปรมาตมัน”ทีเดียว แต่การศึกษาไม่สามารถมีความรู้ที่ทำให้“สัมผัสและต้อง”วิญญานหรือปรมาตมันตัวจริง

คนชนิดจึงเรียกว่า ชาว“เทวนิยม”

ชาวเทวนิยม ซึ่งไม่สามารถรู้เห็น“ความเป็นเทวะ”ได้จริง ต่างก็สอนเรื่อง“ปรโลก” คือ โลกใหม่ของจิตวิญญานอย่าง“ข้อ[๑]นี้ทั้งนั้น

แม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีจนาทิจูอยู่ก็เข้าใจการเกิดใน“ปรโลก” ได้แค่ชาว“เทวนิยม”เข้าใจกัน ได้เท่านี้อยู่อย่างนี้เช่นกัน

“ชาติ”หรือ“การเกิด”แบบนี้ ก็พอรู้ดีกันอยู่แล้วทั่วไป ใช่ไหม?

แม้ที่เรียกกันว่า “ความสุข”หรืออารมณ์สุขจากการได้สมบัติทั้งหลายทั้งปวง ได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ ได้เสพกามคุณ ๕ ได้บำเรออัสสา แล้วก็หลงดีใจเป็น“สุข”กัน ก็มีอารมณ์ชนิดนี้กันทั้งนั้น

ผู้ยังอวิชชาก็มี“สุข”แบบนี้กันจริง เต็มโลก

นี่แหละคือ อวิชชา คือ หลงติดความสุขที่ว่าเป็นจริงทั้งนั้น

“สุข”ที่ตัวเอง คือ “ทุกขอริยสัง”

- “สุข”แท้ๆ ไหง..บอกว่า“ทุกข์”ไปได้

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดๆว่า “สุข”อย่างวานี้แหละ คือ

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๘ ปี “เราคิดอะไร”
ก้าวกล้า ก้าวไกล ก้าวไปเพื่อสังคม

- กมลเพชร สิทธิกุลนะ ลำปาง

“สุขัลลิกะ” (“สุข”เป็นของเท็จ=อลิกะ)แท้ๆ ส่วน“ทุกข์”นั้น พระองค์ตรัสว่า “ทุกข์ขอรียัจจ” (“ทุกข์”เป็นของจริง ซึ่งผู้ประเสริฐแท้จะรู้ได้จริง=อริยัจจ)

“สุข”แท้ๆ ไหง..บอกว่า“ทุกข์”ไปได้

ใครรง? แม้งง ก็เก็บงงไว้ก่อน อ่านต่อไปเรื่อยๆเถอะแล้วจะรู้จากการสาธยายต่อไป

อาตมาก็เคยหลง เห็นว่า เป็น“สุข”อย่างที่ทุกคนก็“หลง”กันใน“ชาติ”นี้ คือ“ชาติ”ในชีวิตตามข้อ[๑] นี้แหละ หลงตามโลกจริงๆ

ชีวิตคนที่เกิดมาเป็นร่างเป็นกายใน“ชาติ” ตามข้อ[๑]นี้ ทุกคนช่วงแรกของชีวิต จะถูก“กระแสโลก”ครอบงำ แล้วก็จะหลงไปตามกระแสโลกไป แม้จะเป็น“ผู้มีบารมีเต็ม” ก็จะไม่ปรากฏก่อน

ไม่ละเว้นใครเลย จะถูก“กระแสโลก”ครอบงำทั้งนั้น บารมีขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่พ้นไปได้

● เกิดมาเป็น“พระพุทธเจ้า”แท้ๆ แต่ไม่มีคนเชื่อว่าท่านเป็นง่าย ๆ

ลองรำลึกทวนดูตามประวัติพระพุทธเจ้าก็ได้ พระพุทธเจ้าพระองค์นี้ประสูติออกมา ในหะแรกที่ประสูติแล้วเสด็จดำเนินไป ๗ ก้าว ก็ทรงเปล่ง“อสาภิวาจา”ว่า พระองค์เป็นผู้เลิศในโลก พระองค์เป็นผู้ที่เจริญที่สุดในโลก พระองค์เป็นผู้ประเสริฐสุดในโลก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย บัดนี้ ความเกิดใหม่ย่อมไม่มี

และแถมมีผู้รู้ตั้ง ๘ พราหมณ์ชั้นยอด ยืนยันตรงกันหมดว่า คนผู้นี้แหละคือ พระพุทธเจ้ามาอุบัติในโลกนี้แน่

เพียงแต่ ๗ พราหมณ์แบ่งภาคความยิ่งใหญ่ทางโลกและทางธรรมว่า หากอยู่ทางโลกก็ได้เป็นจอมจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ แต่ถ้าทางธรรมท่านองค์นี้แหละคือ “พระพุทธเจ้า”มาอุบัติในโลกแน่ ๆ

มีโกณฑัญญะพราหมณ์ผู้เดียว ที่ระบุว่า เป็นพระพุทธเจ้า

แน่นอน คติเดียวเลย ไม่เป็นอื่น

มีทั้งการยืนยันจากพระอาจารย์อลิตตาบส ว่า พระองค์จะได้เป็นพระพุทธเจ้าแน่ๆ ถึงกับร้องไห้ ที่ตนเองไม่มีวาสนาจะมีอายุยืนนานจนพระองค์ตรัสรู้ประกาศความเป็นพระพุทธเจ้า

มีทั้งทรงมีความพิเศษที่นิมิตให้เห็นมากมายหลายประการตลอดระยะพระชนม์ชีพ ซึ่งคนธรรมดาไม่น่าจะมีได้ ทำให้น่าเชื่อว่าพระองค์น่าจะเป็นพระพุทธเจ้าจริง

ปานนั้น ความเป็นพระพุทธเจ้า ก็ไม่ได้ปรากฏทันที คนทั้งหลายก็ได้แต่จะเชื่อหรือไม่เชื่อดี ว่านี่คือพระพุทธเจ้า

● ทำไม..“พระพุทธเจ้า”แท้ๆ ก็ยังหลงไปกับโลกเขาได้

และแล้วพระองค์ก็ต้องมีชีวิตหลงไปกับคนโลกๆ ไซ้ว่าจะได้เป็นตัวของตัวเองเต็มที่มาแต่เกิด ต้องมีเหตุปัจจัยให้เป็นไปกับโลกีย์ ตามวิบากของแต่ละคน ไม่มากก็น้อย

พระพุทธเจ้าพระองค์นี้ก็ไม่น้อย ๑๖ พรรษา ก็ต้องแต่งงาน ๒๙ พรรษามีพระโอรส จึงหันทิศสู่ทางธรรม กระนั้นก็ยังถูกระแสวิษณุยุคนั้นครอบงำ ต้องไหลไปตามกระแสของการปฏิบัติที่ถือว่าคนทั่วไปนิยมยกย่องกันที่สุดในยุค

การหลงแล้วไหลไปตามกระแสดังว่านี่ อาตมาเรียกว่า เหมือนคนเป็น“ลิงลมอมข้าวพอง” ซึ่งเป็นการละเล่นของไทยชนิดหนึ่ง

● โปธิสัตว์เกิดมาต้องเป็น“ลิงลมอมข้าวพอง” เป็นยังไง?

ซึ่งผู้เล่นเป็น“ลิงลม”นั้น จะต้องใช้ฝ่ามดปิดตา แล้วคุกเข่าหมอบคว่ำหน้าให้เพื่อนที่ร่วมเล่นโยกโคลงเขย่าไปมาจนเมามอง ผู้เล่นร้องเพลง“ลิงลมอมข้าวพอง”กัน เมื่อถูกโยกโคลงได้ที มันก็เหมือนคนเมาที่

มีนงๆ ไม่ใช่เป็นตัวของตัวเองเต็มที่ มันก็ไม่รู้อะไรเต็มสภาพ โชษัด
โชเซไปวิ่งไล่จับคนอื่นอย่างเมามๆ งงๆ ก็ “หลงไปว่าสุขสนุกสนาน”
วิ่งเป๋ๆ ไปๆ ไล่จับเพื่อนผู้ร่วมเล่นไปตามความหลงว่านี่คือ “ความสุข”

จนกว่าจะจับได้ใคร คนนั้นก็ไปเป็น “ลิงลม” ก็จะเป็น “ลิงลม”
เมามงไปจนกว่าจะหายเมามหายง จึงเป็นตัวของตัวเองขึ้นมาเต็มสภาพ
แม้พระพุทธรองค์ก็เช่นกันต้องเสียเวลาอยู่กับโลกเขาระยะหนึ่ง

- ก่อนจะเป็นตัวจริงของตนเอง ก็ล้วนยังหลงทิศ หลงผิดไปกับโลก

ทั้งๆที่ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้น ในชาติสุดท้าย ก็จะต้องเป็น
พระพุทธเจ้า แต่ก็เชื่อว่า..จะเป็นพระพุทธเจ้าได้ทันทีที่ประสูติ

แม้แต่ออกบวช ก็หลงทิศปฏิบัติไปตามการปฏิบัติแบบผิดๆ
ตามโลกที่คนทั้งหลายเขานิยมยกย่องกันอยู่ตั้ง ๖ ปี

- การออกไปปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปี นั้น ไม่ใช่การปฏิบัติที่เป็นพุทธ

อาตมาขออ้อนวณว่า การออกป่าปฏิบัติอย่างที่พระพุทธรองค์
ทรงประพฤติใน ๖ ปีนั้น เป็น “ทางผิด” ของ “ธรรมที่เป็นพุทธ”

ไม่ว่า..ความหลงผิดที่ว่า พระปฏิบัติจริงเพื่อบรรลุนิพพานนั้นจะ
ต้องออกป่า ลุยบุกเขาถ้ำ เป็นหลักใหญ่ที่ต้องทำตลอดชีวิต ก็ดี

ไม่ว่า..ความหลงผิดที่เชื่อกันว่า ต้องประพฤติตามอย่าง
ที่ปรากฏว่าพระพุทธรองค์ได้ทรงบำเพ็ญประพฤติต่างๆใน ๖ ปีนั้นทั้งหมด
ที่พระพุทธรองค์ทรงเรียกว่า ทุกกรกิริยา(กิริยาที่กระทำได้โดยยาก) ก็ดี

ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้พากันหลงยึดว่านั่นคือการปฏิบัติธรรมที่เป็น
พุทธ ขออภัยยืนยันว่า ไม่ใช่การปฏิบัติ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ทั้ง ๒ ประเด็น

แต่ไม่ได้หมายความว่า การปฏิบัติธรรมออกป่าไม่ได้ หรือการ
ออกไปปฏิบัติในป่าตามกาละอันควรนั้น ไม่ดี ดีแน่ถ้าสัมมาทิฐิ

การออกป่านั้น ต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ และต้องเป็นผู้ปฏิบัติ บรรลุผลธรรมเพียงพอ มี“สมาธิ”เพียงพอ จึงจะออกปฏิบัติในป่าได้

หากสมควรออกป่าไปเพื่อทดสอบภูมิธรรมตนบ้างสำหรับ บางท่านจึงออกป่าปฏิบัติ บางคนก็ไม่ต้องออกไปทดสอบในป่าเลย

อาตมาพูดอย่างนี้ แน่แน่นอนว่า ชัดแย้งกับ“ค่านิยม”ของคนยุคนี้ เกือบทั้งหมดมั้ง!

- ผู้เชื่อว่า ปฏิบัติธรรมของพุทธต้องออกป่า นั้น ยังเข้าใจผิด

เพราะอาตมาก็รู้ว่า ยุคนี้ ความเข้าใจ“ผิด”ดังว่านี้ เป็นที่ยอมรับว่าเป็น“ถูก” จนอาตมาพูดอย่างไรก็ยากมากที่จะเข้าใจ จะเชื่อกัน

แต่อย่างไรอาตมาก็ไม่ย่อท้อที่จะพากเพียรทำความเข้าใจให้ ผู้ประสงค์จะได้สัมมาทิฐิ เพื่อปฏิบัติให้ได้“ธรรมที่เป็นพุทธ”หรือ

ขอยกอ้างคำตรัสเรื่องออกป่า ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้สักกนิทหนึ่ง ท่านตรัสกับพระอุบาลี เมื่อพระอุบาลีทูลขอเข้าไปปฏิบัติในป่า คำตรัส นั้นจากพระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๙๙ มีความว่า

“ดูกรอุบาลี เสนาสนะ คือ ป่า และราวป่าอันสงัด อยู่ลำบาก
ทำความวิเวกได้ยาก

ยากที่จะอธิมรย์ ในการอยู่ผู้เดียว

ป่าทั้งหลายเห็นจะน่าใจของภิกษุผู้ไม่ได้“สมาธิ”ไปเสีย

ดูกรอุบาลี ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ว่า

เราเมื่อไม่ได้“สมาธิ”

จักสร้างเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด

ผู้นั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ จักจมลงหรือจักฟุ้งซ่าน”

อ่านทวนดูดีๆจะเข้าใจ ซึ่งยังมีอีกมากมายหลักฐานที่ยืนยันว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ” ไม่ใช่ธรรมะที่ต้องยึดเอาป่าเป็นที่ปฏิบัติเป็นหลัก

[ผู้ต้องการรู้เรื่อง“ป่ากับศาสนาพุทธ” หาหนังสือชื่ออย่างนี้แหละอ่าน
อาตมารวบรวมเขียนไว้นานแล้ว มีหลักฐานอื่นอีกให้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม]

- พระพุทธเจ้าไขความไว้เอง ว่า การปฏิบัติในป่า ๖ ปี คือทางผิด
ซึ่งการปฏิบัติทั้ง๖ปีของพระพุทธองค์อยู่ในป่าตามค่านิยมคนยุคนั้น
ไม่ใช่“ล้มมาริยมรรค” เป็น“ทางผิด”ของการปฏิบัติธรรม ของ
ศาสนาพุทธ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ ที่ท่าน
ตรัสไว้สั้นๆ แต่ครบความจริงทุกอย่าง ว่า

“เราชื่อว่า โขติปาละ

ได้กล่าวกะพระสุคตเจ้า พระนามว่า กัสสปะ ในกาลนั้นว่า

จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน

โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง

ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น

เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำได้ยากมาก(ทุกกรกิริยา)

ที่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคมตลอด ๖ ปี

แต่นั้นจึงได้บรรลุโพธิญาณ

แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุดด้วยหนทางนี้

เราอันบุรพกรรมตักเตือนแล้ว

จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางผิด ๆ

ตามคำตรัสนั้น คือ พระองค์ทรงเล่าว่า ชาติแต่ปางก่อนชาติ
หนึ่ง พระองค์เกิดเป็นชายหนุ่มชื่อว่า โขติปาละ ได้พบพระพุทธเจ้า องค์
ที่ชื่อว่า พระกัสสปะ

● ที่เสถียรเสถียรคุณแคลนนี้ ท่านยังเป็น“พระโพธิสัตว์”อยู่นะ !

แล้วได้กล่าวคุณแคลนพระเจ้า(ตอนนั้นท่านยังไม่ได้บรรลุปะเป็นพระพุทเจ้า) ว่า *จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ซึ่งแปลภาษาอย่างภาษาชาวโลกๆ ก็คือ จ้างให้!..ทำยังงัยก็ไม่สำเร็จหรือหน้า สัมผัสสัมโพธิญาณมันยากเหลือเกินนะ!*

ไปดูแคลนอย่างนั้นเท่านั้นแหละ ที่เป็นวิบากบาป ตกมาถึงปางจะตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้าแล้วแท้ๆ ปานนี้วิบากบาปนี้ยังใช้หนี้ไม่หมด ยังเหลือมาทวงหนี้เอาได้เลย บาปหนักบาปหนาขนาดไหน คิดดูดูเหมือนคุณแคลนชนิดเดียว แต่มันไปตำหนิพระพุทเจ้าพระพุทเจ้าพระพุทเจ้าสมณโคดมของเรา จึงต้องมาใช้หนี้วิบาก โดยต้องไปทรมาทกรรม ทำทุกกรกริยาอยู่ในป่าตั้ง ๖ ปี

● คุณแคลนชนิดเดียวแค่นั้น แต่บาปมันมหาศาลขนาดไหน คำนวนคุณ

แล้วพระพุทเจ้าก็ตรัสว่า ๖ ปีนั้น เราใช้หนี้กรรมเก่าที่เป็นวิบากบาป ด้วยสำนวนที่ว่า *เราอันบูรพกรรมตักเตือนแล้ว นั้นง*

และพระองค์ก็ตรัสย้ำอีกว่า *จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางผิด* ท่านบอกแล้วซัดๆนะ ว่า อย่าไปแสวงหากันทางนั้น มันมัน“ทางผิด”

ซึ่งท่านก็ตรัสไว้ท้ายบทซัดอีกว่า *ตลอด ๖ ปี เรามิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุดด้วยหนทางนี้*

พระพุทเจ้าตรัสไว้เองซัดๆขนาดนี้ชาวพุทก็ยังไม่สะดุดใจเลย ยังหลงทางกันไปจนได้ หลงไปตาม“ทางผิด”ที่ท่านต้องไปใช้หนี้บาปนั้น

ก็น่าเห็นใจชาวพุทที่หลงผิดกันในเรื่องนี้ต่อเนื่องมายาวนาน จนถึงทุกวันนี้ หลงผิดกันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ศึกษากันดีๆเถิด ไม่เช่นนั้นมันเสียเวลาไปอย่างน่าเสียดาย

บารมีขนาดเป็นพระโพธิสัตว์มหาสัตว์ ใน“ชาติ”เดียวกับที่เกิด

มาก่อนจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในชาตินั้นเองแท้ๆ ยังหลงได้กันถึงปานฉะนี้

ก็จงไตร่ตรองธรรม ที่มีความลึกซึ่งซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน ไปด้วยกรรมด้วยวิบากสารพัดของความเป็น“ชาติ”ให้ดีๆเถิด

- ความเป็น“ชาติ”เต็มไปด้วยกรรมวิบากมากมายอันเป็นอจินไตย

แม้แต่“ชาติ”อย่าง ข้อ [๑] ที่นับเอา“การเกิด”มาได้ชีวิตเป็นคน, สัตว์ แล้วก็ตายไป ร่างกายแตกดับ ก็เรียกว่าชาติหนึ่ง

แต่ละ“ชาติ”ก็ต้องพจญกับวิบาก และกระแสโลกแต่ละยุคที่เรา ยังมี“การเกิด”(ชาติ) พร้อมกับคู่เวรคู่กรรมอีกมากมาย

ยิ่งเป็นเรื่องของความเป็น“ภพ” เป็น“ชาติ” ที่เวียนวน“เกิด-ตาย” แล้วก็“ตาย-เกิด” กันเป็นร่างเป็นกายตัวตนบุคคลสัตว์ตามข้อ[๑]นี้ มันแสนจะล่องรู้ได้ยากแสนยากยิ่ง ว่า มันจะไปดับภพ จบชาติ กันได้ที่ไหน? อย่างไร? ถ้าไม่มีทาง“ตรัสรู้”ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”กันก่อน

ขนาดพระพุทธเจ้า วิบากทางร่างกายตัวตนคนสัตว์ดังว่านั้น เกิดมาในปางสุดท้ายจะต้องตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า สร้างศาสนาแท้ๆ ยังต้องรับวิบากบาปที่เหลืออีกไม่น้อยเลยกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้า

ต้องผ่านวิบากไม่รู้ลึนงงๆ คนเอยอย่าสะสมวิบากบาปกันเลย

- พุทธธรรมที่พระพุทธเจ้าปฏิบัติก่อนตรัสรู้“ชาติ”สุดท้ายนี้ ไม่มี

ในพระ“ชาติ”สุดท้ายที่เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ ท่านไม่ได้ปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”เลยมีแต่ใช้หนี่วิบากเท่านั้น ดังกล่าวมาแล้ว

แต่ในการศึกษาพุทธศาสนา ไม่ได้อธิบายอย่างที่อาตมาอธิบาย ซ้ำกลับยืนยันว่า ต้องปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าออกป่าใน ๖ ปีนั้น

ถือว่า นั่นคือ การปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ” ซึ่งขอยืนยันว่าผิด

ประเด็นนี้ผู้ศึกษาพระประวัติของพระศาสดาเข้าใจไม่สมบูรณ์ หรือเข้าใจผิดทีเดียว จึงเขียนพุทธประวัติออกมาผิดๆ

เพราะเป็นเรื่องที่รู้ได้ยากยิ่ง ไม่สามารถเดาหรือคาดคะเนเอา ก็เขียนขึ้นมาตามภูมิรัฐของผู้เขียน และข้อมูลที่ได้จากพระไตรปิฎก และจากอะไรอื่นๆบ้าง ก็ได้มาอย่างนั้น

● ขอภัยที่ตำหนิ“พุทธประวัติ”ที่เขียนกันมา

ก็ต้องขออภัยอย่างมาก ที่อาตมาตำหนิเรื่องพุทธประวัติที่ได้ใช้ ศึกษากันมา และถือกันว่าสมบูรณ์ดีแล้ว แต่อาตมาตำหนิเสียนี้!

ก็ถือเสียว่า มีทัศนะที่แตกต่างไปอีกแง่ก็แล้วกัน ผู้ใดเห็นว่าพอ ฟังได้ เห็นว่าอะไรจะได้ประโยชน์ก็เอาเถิด

ใครเห็นว่าอาตมาหลงเลอะไปใหญ่แล้ว ก็ปล่อยอาตมาไปตาม ฆาตกรรมก็แล้วกัน อาตมาก็คงตกรอกของอาตมาเองแหละ

พอพูดอย่างนี้ก็เห็นในมุมนี่ เพราะเหตุนี้ด้วย คือเมื่ออาตมาเห็นว่าท่านสอนกันผิดๆ มันก็บาป อาตมาก็เห็นอย่างนี้เหมือนกัน

จึงต้องรีบบอกให้ท่านแก้ไขกันเถิด แต่ก็คงได้น้อยมาก

ได้เท่าใดก็สาธุเท่านั้นแหละ อาตมาไม่บังอาจไปบังคับใคร และไม่นิยมการกดดันให้ใครเชื่อด้วย อย่าว่าไปถึงบังคับ หรือหลอกเลย

อะไรที่เห็นว่า ที่อาตมาพูดนี้ มันใช้ไม่ได้ก็ทิ้งไปก็แล้วกัน

● ขอภัยทำไม? แล้วทำไมต้องพูดด้วย ก็อย่าพูดสิ!

อาตมาจะปดตัวเองก็ไม่ได้ จะปดผู้อื่นก็ไม่ได้ และเสี่ยงไม่ได้ อีกด้วยที่จะต้องพูด ตามที่มั่นใจว่าถูกต้อง ว่าควรพูด

จึงต้องพูดความจริงของคนผู้หนึ่ง ที่เห็นว่าจำเป็นต้องพูด เพราะถ้าไม่พูดก็จะ“หลงผิด”ไปตามที่ได้หลงกันมาแล้วตั้งนานนั้นไปอีก

ไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ

สมณะอินธราธิ์

แล้วจะให้เอาตมาทำเฉย ปล่อยให้ผ่านไป ไม่บอกกันว่านั่นผิดนะ
เอาตมาใจดำไม่ไหว มันเสียหายมากยิ่งขึ้นด้วย

- **เผยใจจริงของ“เอาตมา” ถึงส่วนลึกของใจ**

เอาตมาเห็นอย่างนั้นะ ด้วยความจริงใจ

จึงจำต้องเปิดเผย ต้องรีบพูด ให้ทันวินาที และพูดให้มากอีก
ด้วย ยินดีอย่างยิ่ง และต้องขอบคุณอย่างยิ่งด้วยซ้ำ

ถ้าจะมีคนมาช่วยเผยแพร่ให้เร็ว

ทุกวินาทีที่ผ่านไป มีคนพากันเผยแพร่ความไม่ถูกต้องเท่าไร
ก็จะเป็นประโยชน์แก่โลกแก่สังคมมากยิ่งขึ้นเท่านั้น มิใช่หรือ?

คุณเห็นอย่างที่เอาตมาว่ามั้ยะ?

เอาตมาเห็นอย่างนั้นจริงๆ ด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ

จึงเห็นว่าต้องรีบเร่งเผยแพร่ ช่วยกันแจ้งความผิดพลาดแก่
สังคมด้วยความเมตตาเอ็นดู มิใช่ด้วยความโกรธความแค้นเคือง

มันมีแต่คนสมคบกัน สมประโยชน์กันทำความผิดใส่สังคม!!!

ฉะนั้น เราต้องเร่งมาช่วยกันแจจแจงความผิดให้สังคมได้รู้

ต้องทั้งรีบ และเร่งกันอย่างหนัก

เพราะสิ่งไม่ถูกต้องมันทำลายโลกมาก และเร็วเท่าแสงแล่นนะ!!

จริง!!!!

แล้วจะให้เอาตมาซ้ำได้อย่างไร?

- **คนเราฉลาดได้มากที่สุดเท่าที่ตนโง่ และต้องรู้จักโง่เท่าที่ตนฉลาด**

ถ้าจะให้เอาตมามั่วแต่ซ้ำๆอยู่ หรือทำเป็นธุระไม่ใช่ เอาตมา
ก็ทำได้ เชื่อมั้ยะว่าเอาตมาทำเป็นนะ

ง่ายด้วย เบาด้วย ไม่ต้องเผชิญกับเรื่องที่คุณเข้าใจไม่พอด้วย

สบายจะตาย

และคนที่เขาเลือกเอาการเป็นอยู่อย่างนั้น มีแน่

เท่าที่เห็นอยู่ในสังคมไทยที่เป็นอยู่จริงในทุกวันนี้ มันก็
เห็นกันโหนโท เยอะแยะ ตำตาอยู่ไต่งๆ คุณไม่เห็นเหรอ มากมาย
เสียด้วยซ้ำ

คนที่มาเอาภาระทำอย่างนี้ พุดอย่างนี้ ..นี่สิ จะมีเท่าไรกัน

แต่เอาตมาเลือกเอาอย่างที่เอาตมาเชื่อว่า ควรทำ

ใครจะว่าโง่ ก็ยอมรับว่าจริง! โง่ก็ได้

เอาตมาโง่ ตามที่ผู้นั้นเห็น

● “ปัญญาพละ” มีในคนผู้มี“ธรรมที่เป็นพุทธ”จริง

“ธรรมที่เป็นพุทธ”จริง จะทำให้คนผู้ปฏิบัติที่บรรลุนิพพาน
ได้จริงจะรู้ว่า การทำงานนั้น ไม่ใช่ทำเพื่ออามิสใดๆ และไม่ได้ทำเพราะ
โลภ-โกรธ-หลง แต่ทำด้วยความเมตตาเอ็นดู(อนุกัมปา)

เห็นว่า งานนั้น ควรทำ

เพราะรู้ชัดว่าทำเพื่อประโยชน์แก่มวลมหาชน จึงทำ

แม้ยาก แม้เหนื่อย แม้ต้องหนักหนาด้วยต้องบากบั่นต่อสู

และมุ่งมั่นสู้ด้วยความสงบ อหิงสา อโหสิ ชื่อสัตย์ เสียสละ

บริสุทธิ์ แม่น ประเด็น อีกด้วย

ซึ่งจะมี“กำลังปัญญา”ในตนเองนั้นแหละสามารถรู้ตนว่า
ตน“พ้นภัย๕” หรือในใจผู้ทำ“ไม่มีภัย๕”นั้น อย่างแท้จริงอีกด้วย

ฉะนี้แล ชื่อว่า“ปัญญาพละ”

● “ปัญญาพละ”ช่วยให้“พ้นมิชฉา”ทั้งกาย-วาจา-ใจ จริง

เพราะการกระทำ หรือการงานทั้งหมด(กัมมันตะ)ใดๆ

ที่กระทำอยู่นั้นปราศจาก “มิจฉา ๕” ใน “อาชีพ” (อาชีพ) (อาชีวะ) กำลังทำอยู่ ตามพระพุทธศาสนาทรงสอนว่าต้องเป็น “สัมมาอาชีวะ”

ที่กระทำอยู่นั้นปราศจาก “มิจฉา ๓” ใน “การงานทั้งหมด” (กัมมันตะ) กำลังทำอยู่ ตามพระพุทธศาสนาทรงสอนว่าต้องเป็น “สัมมากัมมันตะ”

ที่กระทำอยู่นั้นปราศจาก “มิจฉา ๔” ใน “การพูดจา” (วาจา) กำลังทำอยู่ ตามพระพุทธศาสนาทรงสอนว่าต้องเป็น “สัมมาวาจา”

ที่กระทำอยู่นั้นปราศจาก “มิจฉา ๓” ใน “การดำรินึกคิด” (สังกัปปะ) กำลังทำอยู่ ตามพระพุทธศาสนาทรงสอนว่าต้องเป็น “สัมมาสังกัปปะ”

ซึ่งเป็นการพัฒนา “กรรม” โดยตรงแท้ๆ ไม่ว่าอาชีพ-การกระทำ ทั้งหมด ภายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ล้วน “สัมมา” สัมบูรณ์แล้ว

การงานหรือการกระทำ (กรรม) ทั้งหมดนั้น ก็คือ การงาน อันไม่มีโทษทั้งตน และผู้อื่นในสังคม

● ผู้ทำงานที่ชื่อว่า “อมตะ” คืออย่างไร?

“การงานหรือการกระทำ” อย่างนี้แหละ คือ การงานที่ท่านทำ อันเป็น “การงานไม่มีโทษ” “การงานไม่มีบาป” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น การงานของคนที่ “หยั่งลง” (โศคธา) สู่ออมตะ” คือ สู่ออมตะ “ความไม่ตาย”

ผู้ชื่อว่า “อมตะ” จึงมีเครื่องชี้ “ความไม่ตาย” ที่เห็นได้ว่า “พิเศษวิเศษ” จริง คือ มี “กรรมประเสริฐ” ของผู้มี “อายุประเสริฐ” แสดงให้เห็นอยู่นั้นคือ การงานที่เต็มไปด้วย “อิทธิบาท” เป็นเครื่องแสดงความมี “อายุ” ของผู้มี “ความประเสริฐ” ดังที่ได้สาธยายมาแล้ว

ผู้มี “ธรรมที่เป็นพุทธ” ถึงขั้น “อมตะ” หรือ “ความไม่ตาย” นี้ คือ คนผู้ “พ้นสังโยชน์” ได้แล้วจริง มี “วิมุตต” แล้ว [ข้อ ๔ ของมูลสูตร]

การงานที่บาปหรือการงานที่มีโทษได้“ตายไป”สิ้นจากชีวิตแล้ว
แต่มี“กรรม”คือทำงานอยู่ และการงานนั้น หรือกรรมนั้น หรือ
กิจยานั้น จึงเป็นการงานหรือกรรมหรือกิจยา ของคน“ไม่ตาย”(อมตะ)
[ข้อ ๙ ของมูลสูตร] และยังไม่ถึงข้อ ๑๐ ของมูลสูตร คือ ยังไม่ทำ
“บทสวดท้าย”(ปริโยสาน) หรือยังไม่ถึง“การจบ”(ปริโยสาน)ด้วย“นิพพาน”

● “ความไม่ตาย”นี้ เป็น“สัจจะย่อนสภาพ”

ซึ่งเป็นภาวะธรรมที่เราเรียกกันมาว่า “สัจจะย่อนสภาพ”
(ปฏินิสสัคคะ)นั้นแล อันมีความซับซ้อนในความเป็น“ชาติ”อย่างสำคัญ
กล่าวคือ เป็น“คนไม่ตาย” ตามความเป็น“อมตะ”
แล้วที่มี“ชีวิต” เป็นๆอยู่นี้ “ชีวิต”จะไม่ตายหรือไง?
นี่แหละ...“สัจจะย่อนสภาพ” ในความเป็น“ชาติ”ข้อ[๑]แล้ว
เพราะจริงๆนั้น คนจะมีชีวิตอยู่ไม่ตาย อยู่คำฟ้าไม่ได้หรอก
“ชีวิตคน”ก็ต้อง“ตาย” แล้วบอกว่า“ไม่ตาย” มันคืออะไร?
แต่ที่ว่า“ไม่ตาย” ก็คือ “การเกิด”ของ“อายุ”หรือ“อิทธิบาท”
นั่นเองที่“ไม่ตาย” ได้แก่“กรรม” หรือ“การงานอันไม่มีโทษ”(อนวัชชะ)ทั้ง
ตนทั้งผู้อื่น ซึ่งเป็นการงานที่สัมบูรณ์ด้วย“สัมมาอริยผล”แท้ๆจริงๆ
ไม่มี“บาป” ไม่มี“โทษ”แน่นอนเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน
“คนไม่มีโทษ-คนไม่มีบาป” ที่“ไม่ตาย”(อมตะ)แท้ๆจริง
ฉะนี้แหละคือ งาน“อมตะ” เป็น“อมตะ”ของคนอมตะ

● ชัดๆอีกที ว่า อมตะที่เป็น“สัจจะย่อนสภาพ”นั้นคืออย่างไร?

พูดให้ชัดเจนอีกที... ทุก“กรรมการงาน”ของ“คนอมตะ”นั้น
“งานบาปหรือทำบาป”ได้ตายไปสิ้นแล้ว จึงมีแต่“งานบุญหรือทำบุญ”
เท่านั้นที่“เกิด”(ปสุต)อยู่นิรันดร เป็นสิ่งที่“ไม่ตาย”เที่ยงแท้ถาวรแน่แท้

นี่คือ “อมตะ” ที่ไว้ใจได้

อันเป็นความสำเร็จแท้ของ “ธรรมที่เป็นพุทธ”

นั่นก็คือ เป็นคนผู้ “สำเร็จ” แล้ว มี “วิมุตติ” แล้ว

“ชีวิต” มีความจบตามโอวาทปาฏิโมกข์แล้ว คือ สัพพปาปัสสะ
อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง

เป็นคนที่ “ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้วจริง พร้อมทำได้แต่กุศลเท่านั้น
เพราะได้ทำจิตให้ปล่อยใสสะอาดจากกิเลสสำเร็จสัมบูรณ์แล้ว”

ความหมายสั้นๆ ชัดๆ ก็คือ “งานบาป” นั้น ได้ “ตายไปสนิท”
แล้ว อย่างยั่งยืนถาวรแล้วจริง

“ชีวิต” ที่เป็นอยู่จึงมีแต่ “การงานบุญ” เท่านั้นที่ “ไม่ตาย” (อมตะ)

เพราะ “การงานบาป” ได้ตายไปสิ้นสนิท ไม่เกิดอีกแล้วถาวร

คงมีอยู่แต่ “งานบุญ” ส่วนเดียวเท่านั้นที่ยัง “อมตะ” (ไม่ตาย)

● “อตัมมยตา” คือ อะไร?

ส่วน “สังขะ ย้อนสภาพ” อีกนัยสำคัญหนึ่ง ตอนนี่จับเฉพาะ
เรื่อง “ความตาย” หรือ “ความไม่ตาย” สำหรับทางร่างกายของคน

ผู้มี “อมตะ” นี้ ตอนนี่เรามุ่งหมายเอา.. การตายของร่างกาย
แตกตายไป (กายัสสะ เกทา) แล้วเวียนมา “เกิดอีก” มีร่างกาย (สรีระ)
คือยัง “ไม่ตาย” สูญหายไปเลย

สำหรับ “อมตชน” ก็เป็นเรื่องเฉพาะของท่าน ท่านจะเวียนวน
มา “เกิด-ตาย” ใดๆๆ มี “ชีวิต” ก็ได้

หรือท่านจะตาย “สูญ” ไปเลย ไม่เกิดอีก (ปรินิพพาน) ก็ได้

นั่นคือ ไม่ต้อง “ตาย” ไปชนิดที่ “สูญ” ไปเลย แต่เวียนวนมา
“เกิด” อีก มาเป็นร่างกายใหม่ มีร่างกายคนใหม่ กลับมามี “ชีวิต”
วนเวียน “เกิด-ตาย” ใดๆๆ ไปอีก นิรันดร์ อมตะ ก็ได้

“อมตชน”ที่มี“วิมุตต”ท่านมี“อตัมมยตา”เต็มภาคภูมิแล้ว เพราะมี“สังขะย่อนสภาพ” ซึ่งเป็นคุณวิเศษชนิดพิเศษจริงๆ “อตัมมยตา”ในที่นี้ก็คือ เป็นคนที่จะ“ตาย”ก็ได้ ไม่“ตาย”ก็ได้ เช่น ท่านจะตายแล้วเกิดอีก หรือจะตายแล้วสูญไป ก็ได้ทั้งนั้น ดังนั้น “คนอมตะ”ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น“ผู้ไม่ตาย”นี้ จึงสามารถจะ “ไม่ตาย”(อมตะ)ไปนานเท่านาน ปานใดๆ ก็ได้ หรือจะ“ไม่ตาย”จนนิรันดรก็ได้ จึงชื่อว่า “อมตะ”(ไม่ตาย)

● ผู้“อมตะ” มีอะไร“ตาย” อะไร“ไม่ตาย” กันแน่?

ที่นี้ ความเป็น“ชาติ”ด้านจิตวิญญาณบ้าง “คนอมตะ”หรือ “คนไม่ตาย”นี้ คือ ส่วนที่“ไม่ตาย”ภายในความเป็น“จิต”ของท่านมีจริง ท่านยังมีแต่“กุศลจิต” ที่ยัง“ไม่ตาย”ในจิตของท่าน นั่นคือ ความเป็น“อกุศลจิต” คือ กิเลสของท่านผู้อมตะนี้ ได้“สิ้นชาติ-สิ้นเชื้อ”แห่ง“การเกิด”ไปแล้วอย่างถาวรยั่งยืน ไม่เกิดอีก “กุศลจิต” จึงถาวรยั่งยืนตลอดกาล “ไม่ตาย”ก็คือ “อมตะ”

● “สามัญญลักษณะ” แตกต่างจาก“ปัจเจกตลักษณะ”อย่างไร?

ถ้าอาตมามี“ธรรมที่เป็นพุทธ”จริงแท้ ถึงขั้นมี“กำลัง ๔”จริง ตรงตามที่พูดมา คนที่ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย ที่อาตมาประพุดติหรือพูด โดยเฉพาะคนส่วนใหญ่ ส่วนมาก ทั่วไปที่เห็นร่วมกันตรงกัน เขาก็จะว่าอาตมา“ชั่ว” ตาม“สามัญญลักษณะ” ก็ถูกแล้ว เพราะเขาไม่ได้เห็นอย่างอาตมาเห็น ไม่ได้รู้อย่างอาตมารู้ สมมุติว่า แม้ขณะที่ทำงานนั้น“ใจ”อาตมายังมีกิเลสนะ แต่งานที่ทำนั้นเป็นงานสัมบูรณ์ ไม่มี“มิจฉาผล” เป็น“สัมมาอริยผล”จริงๆ อาตมาก็ยังได้“บุญ” ไม่มีบาปพรอก

เพราะ“กรรม”ของอาตมาที่ทำขณะนั้น เป็น“ประโยชน์” ไม่มีโทษแก่ใคร เพียงแต่ผู้คนเข้าใจไม่ได้ เขาไม่ชอบ เขาไม่เห็นด้วย แต่แท้จริงมันเป็น“คุณค่าประโยชน์”ที่แท้ ที่ลึกซึ้ง รุ้ยาก งานนี้ จึงถูกต้อง ไม่ผิดเลยในด้าน“ปัจเจกตลัษณ์”

● “ชั่ว” แตกต่างจาก“บาป” อย่างไร?

แต่ถ้าคนผู้นั้นไม่มีกิเลสจริง แม้คนในสังคมจะว่าเขา“ชั่ว” ก็ไร้ถูก..ตาม“สามัญลักษณ์” ย่อมเป็นจริงตามที่ผู้คนเขามีความเห็นนั้นๆ

เท่าที่คนในสังคม หรือคนส่วนมากก็ตาม ส่วนน้อยก็ตาม ที่มี“สามัญ”ยึดถือกันอย่างนั้นตรงกัน ว่า“ชั่ว” เราก็ชั่วตามสามัญลักษณ์

ทว่า“กรรม”ที่ไม่มีกิเลสตอนนั้น ไม่มี“บาป”แน่นอน เพราะปราศจาก“เหตุบาป”ของคนทำ ในกรรมที่ทำนั้นส่วนตัวเขา“ไม่บาป”

นี่เป็น“ปัจเจกตลัษณ์” เป็นเรื่องเฉพาะตน

หรือแม้ผู้ทำจะมีกิเลสแต่ถ้า“กรรม”ที่ทำการเป็น“การงานอันไม่มีโทษ”(อนวัชชะ)จริง เพียงแต่ผู้รู้ลึกซึ้งถึงลัจจะไม่ได้ จึงเข้าใจผิดงานนั้นก็“บุญ”แล้ว

คนส่วนใหญ่จะเห็นว่า“โง่” ว่า“ชั่ว”ก็ตาม

นั่นมันเป็นจริงตามความรู้ความเห็นจริงของเขาคนทั่วไป

ก็เรื่อง“สามัญลักษณ์” เป็นเรื่องที่คนทั่วไปนับถือหรือยึดถือ

● ผู้“พ้นภัย ๕”ได้จริง เพราะจิตใจ“ไม่มีกิเลส”จริง

ปราชญ์หรือผู้รู้ที่มีจำนวนน้อย ที่มีภูมิรู้ถึงลัจจะ ก็จะสามารถรู้ได้ ก็เป็นธรรมดาที่จะไม่ติเตียน หรือไม่เห็นว่าเป็นชั่ว ว่าโง่(อนวัชชะ)

ดังนั้น ถ้าอาตมาได้ตรวจสอบงานที่ทำ ตรงตามคำสอนของพระศาสดาและตามภูมิตนเอง ตรวจสอบภาวะปรมัตตลัจจะแล้วว่าถูกต้อง

ใครจะว่าอาตมาโง่ ว่าชั่ว นั้น อาตมาไม่แปลก มันไม่กลัวแน่
อาตมามั่นใจในความจริง เป็นเช่นนี้จริงๆ
ใครจะมองอาตมาไปในแง่ร้ายใดๆ อาตมาก็ไม่สงสัยเลย
ถ้าอาตมาได้ตรวจตนเองแล้วว่า อาตมา“ทำ” และ“มี”ทุกอย่าง
ตรงตามคำตรัสของพระพุทธศาสดา

แม้จะเป็นการเลี้ยงชีพด้วยการเสียดสละ ไม่ใช่เพื่อได้อะไรมา
ให้ตน อาตมาก็พ้นความกลัวนั้น(อาชีวิตภัย)

แม้จะมีใครตำหนิติเตียนอาตมา อาตมาก็เข้าใจและมั่นใจใน
ลัทธิธรรมนั้นอยู่ อาตมาก็พ้นความกลัวนั้นแล้ว(อสิโลกภัย)

อาตมาจะสะทกสะท้านหรือไม่ มันก็แล้วแต่“กำลัง ๔”ของ
อาตมาว่า จะยังมีความแข็งแรงทางใจพอ หรือไม่?

แต่ถ้าอาตมามี“กำลัง ๔”เต็มก็จะไม่เกิดความหวั่นไหวในใจ
จะไม่กลัวเกรงการเข้าสู่สังคมบริษัทแน่นอน(ปริตสสารชชภัย)

หรือไม่ว่าจะเป็นใครคนใด ก็ตามบารมีธรรมที่มีจริงของแต่ละ
คน ที่จะ“ไม่สะทกสะท้านในสังคม” เท่าที่ตนเองมีบารมีเท่านั้นๆ

● คนผู้“พ้นความกลัวตาย”(พ้นมรณภัย) เพราะอะไร?

ยิ่ง“ความตาย” นี้ยิ่งลึกล้าที่จะรู้ และจะทำให้เราหายกลัว
ไม่ว่าจะเป็น“ความตาย”ทางร่างกาย ที่แตกตายไปจาก“ชาติ”
ทางร่างกายนั้น ง่ายที่จะรู้แจ้งเห็นจริง กว่า“ความตาย”ทางจิตใจ

หรือ“ความตาย”ทางจิตใจ ซึ่งเป็น“กรรม”ยังประพฤติดูอยู่
อันมีทั้งที่โลกนับและถือว่า“ผิด-ถูก” หรือว่า“ชั่ว-ดี” เป็นสามัญลักษณะ
ซึ่งเป็นเรื่องของ“กรรมนิยามและธรรมนิยาม”

และ“ความตาย”ทางจิตใจ ซึ่งเป็น“ธรรม”ยังมีอยู่“ในใจ”ทั้ง
ที่โลกไม่นับไม่ถือ เพราะเขาไม่รู้ด้วย แม้ตัวเองก็ยังไม่รู้ของตนยากยิ่ง

นี้ ที่ตนจะรู้เป็น“บาป-บุญ” เป็นปัจจัยตัดสินลักษณะ ซึ่งเป็นเรื่องของ ทั้ง“ธรรมนิยามและกรรมนิยาม”

ซึ่งผู้นั้นต้องมี“ภูมิธรรมที่เป็นพุทธ”สัมมาทิฏฐิ จึงจะสามารถหยั่ง รั้ว“ใจในใจ” ด้วย“สติปัญญาฐาน๔” รั้วรอบใน“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”

เจาะลึกลงไปรั้วแจ้งเห็นแจ้ง กายนอกกายกระทั่งถึงภายในกาย อย่างมีสัมผัสอยู่จริงเป็นปัจจุบันขณะที่สัมผัสนั้น และสังขารกันอยู่ไฉน

รั้วแจ้งเห็นจริง“เวทนาในเวทนา” ถ้วนครบ“เวทนา๑๐๘”

รั้วแจ้งเห็นจริง“จิตในจิต” ถ้วนครบ“เจโตปริยญาณ๑๖”

รั้วแจ้งเห็นจริง“ธรรมในธรรม” ถ้วนครบ“รูปธรรม-นามธรรม”

ทั้งที่เป็น“กุศลธรรม-อกุศลธรรม” โดยเฉพาะ“โลภียธรรม-โลภุทธธรรม”

● ผู้“หมดความกลัวตาย”แล้ว เป็นอยู่อย่างไร?

ก็จะรู้แจ้งเห็นจริง“การตาย”ทางกาย และ“การตาย”ทางใจ ครบถ้วน ว่าคืออะไร? ตาย-เกิดอย่างไร? อะไรตาย? อะไรเกิด?

เกิดแล้วไปไหน? ตายแล้วไปไหน? อยู่อย่างไรในที่นั้นๆ

รู้จักเห็นจริง“มรณะ”คือ“การตาย”คืออะไร?อย่างแจ่มแจ้ง

จนสามารถ“เกิด”(อุบัติ)ก็ได้ “ตาย”(อรณะ)ก็ได้ [อรณะ=สงบจาก

กิเลส,ช้ำศึก,สงคราม,บาป=ไม่มีกิเลส,ไม่มีช้ำศึก,ไม่มีสงคราม,ไม่มีบาป]

จบสุด“ไม่เกิดไม่ตายเป็นที่สุดแห่งที่สุด”(ปรินิพพาน)ก็ได้

จึงยังอยู่ตามที่ยังเห็นว่าตนยังไม่ควรตาย เพราะรู้แจ้งเห็นจริง ในการตายชนิดที่หมดจบ“สูญ”สลายหายไปได้จริงแล้ว ทำได้แล้ว

เมื่อสามารถจะเกิดก็ได้ จะตายก็ได้

จึง“หมดความกลัวตาย”สนิท ด้วยประการฉะนี้

● “อตัมมยตา-สัจจะย่อนสภาพสัมบูรณ์” นั้นอย่างไร?

ผู้จะเกิดก็ได้ จะตายก็ได้ นี่แหละคือ ผู้มี“อตัมมยตา”
ผู้มี“อตัมมยตา”สัมบูรณ์ คือ อย่างไรกันแน่?
คือ ผู้“ไม่ติดยึดแล้วสัมบูรณ์” สามารถ“ยึดก็ได้ ไม่ยึดก็ได้”
เพราะทำ“สัจจะย่อนสภาพ”ได้สัมบูรณ์ด้วย“พลังปัญญา”
ผู้นี้จึงเลือกเกิด เลือกตาย(ทางร่างกาย) ได้แล้วจริง
แต่ทางจิตนั้น“กิเลสตายสนิท” ไม่เกิดอีกแล้วนะ
จึงไม่มี“กิเลส”ใดๆในใจจะ“ตาย”อีกแล้ว มีแต่“ใจ”บริสุทธิ์
เมื่อเป็นผู้มี“ความไม่ตาย”วิเศษปานนี้ จึงชื่อว่า“คนอมตะ”

● “เลือกเกิด-เลือกตายได้”ละ ต่างจาก“ปรินิพพาน”อย่างไร?

ส่วนการ“เลือกเกิด-เลือกตายทางร่างกาย”ได้นั้น หมายความว่า
ชีวิตของคนผู้นี้ก่อนจะตายชนิดกายแตกตายไป(กายัสสละเสถา) จะตั้งจิต
เลือกกลับเวียนวนมา“เกิด”อาศัยร่างกายเป็นสัตว์โลกอีกก็ได้

หรือจะเลือกตายใน“ชาติ”นั้นเป็นชาติสุดท้าย คือ ก่อนจะตาย
จากร่างกายแตกตายไปจากชาตินั้นแล้ว ก็ไม่ตั้งจิต“เกิด”ต่อไปอีกแล้ว
จึงเป็นอัน“ตาย”สนิท สุกฺว“ภาวะ”ใดๆของท่านผู้นี้ไปตลอดกาล
ฉะนี้เรียกว่า “ปรินิพพาน” อันเป็น“ปริโยสาน”(จบการตาย
เป็นที่สุด, จบรวมยอดการตายแห่งการตาย)

● ทำไม..คนกลัวตกรราก็มี คนไม่กลัวตกรราก็มี...?

ผู้มี“กำลัง ๔” ย่อม“พ้นภัย ๕” คือ“พ้นทุกข์คติภัย” หรือ“ผู้
ไม่กลัวตกรรก”ข้อสุดท้ายของ“การพ้นภัย ๕” ข้อที่ ๕

คนกลัวตกรรก ก็เพราะไม่รู้จักนรกที่ถูกต้องแท้จริงอย่างเป็น
สัมมาทิฎฐิ และไม่สามารถทำ“เหตุ”ที่จะต้องตกรรกให้ดับสนิทไปได้

คนที่ไม่กลัวตกรกนั้น มี ๔ แบบ
 แบบที่ ๑ เพราะไม่เชื่อ ไม่รู้ว่า“นรกมีจริง” ก็ไม่กลัวนรกเลย
 แบบที่ ๒ เพราะกิเลสมาก จนด้านต่อการทำทายนรก
 แบบที่ ๓ คนหลงผิดตัวเอง ว่า ตนไม่ตกรกแล้ว ทั้งๆที่“ดับ
 เหตุ”แห่งการตกรกของตนไม่ได้ ยังไม่หมดสนิทอย่างสัมมาทิฐิ
 แบบที่ ๔ เพราะบรรลุนิยามธรรมไปตามลำดับ
 บรรลุนิยามธรรมไปตามลำดับจึงเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริง“นรก”
 ที่จริง จึงเป็นคนกลัวนรกจริงๆ เพราะรู้แจ้งเห็นว่านรกมีจริงเป็นจริง
 ครั้นตั้งใจปฏิบัติธรรมจริงจัง เมื่อสัมมาทิฐิ ก็“ปิดนรก”ได้
 โดย“ดับเหตุ”ที่เป็น“นรก”ได้สิ้นสนิทจริงอย่าง“สัมมาทิฐิ”
 จึง“พ้นการกลัวตกรก”ไปตามลำดับ ของ“อาริยบุคคล ๔”
 จนกระทั่งตนหมดสิ้น“นรก”สุดท้าย จึงสิ้นสุด“นรก”เป็นที่สุด
 แล้วคนผู้นี้จะ“กลัวตกรก”ไหมล่ะ ?
 หรือจะเอา“นรก”ตรงไหนมาตกล่ะ ?

● ผู้จะ“พ้นกลัวตกรก” ก็ด้วย“กำลังปัญญา”
 ตามบารมีแต่ละฐานะ

“ทุกคติ”คือ การไปสู่ที่ต่ำ ได้แก่ นรก คือที่พาไปหาทุกข์ พา
 ไปตกต่ำ พาไปชั่ว พาไปทำลาย พาไปทำร้าย ฯลฯ
 ขอยืนยันนะว่า “นรก”คือ *แดนของจิตใจ (สัมภาวะ)*
 “สัตว์นรก”คือ *จิตใจแท้ๆ* ที่ทุกข์ทรมานอย่างป็นจริง
 จะอยู่ในตัวเราขณะนี้ หรือตายร่างกายแตกตายไปแล้ว ก็เป็น
 “นรก”จริงที่“จิตใจ”ผู้นั้นต้องตกจริง ทุกข์ทรมานอย่างป็นจริง
 ผู้มี“โลกุตระปัญญา”จริง จึงจะรู้ความจริงของ“สัตว์นรก”นี้ได้
 และจะมี“กำลังปัญญา”รู้แจ้งเห็นจริงไปตามบารมีแต่ละฐานะ

ใจที่ทุกข์ทรมานตอนชีวิตเป็นๆนั้น ก็จริงเท่าที่คนเป็นผู้นั้น จะใช้“ภพ”ที่มีทางกาย คือ มี“กามภพ”ที่เป็นทางออกถึง ๕ ทวาร และ แถมยังมีอื่นๆอีกสารพัดที่เป็นองค์ประกอบให้คลายทุกข์ไปได้มากมาย

- “นรก”คนตาย ทุกข์ร้ายยิ่งกว่า“นรก”ของคนเป็น นักรกว่านักร

แต่เมื่อตายไปไม่มีร่างกายนั้น มีแต่“ใจ”ล้วนๆ(เอกจริง)

ตอนนี้แหละ “นรก”ของ“ใจล้วนๆ”ที่ต้องรับทุกข์ทรมาน ตามวิบากกรรมของตนจริงๆ ที่ไม่มีทางออกอื่นช่วยเลย

หลบเสียดังไป ระบายออกไปทางไหนๆ จะให้หยุดด้วยวิธีใดๆไม่ได้เลย จึงเป็น“ทุกข์ทรมาน”เต็มที นานจนกว่าจะหมดพลังวิบากนั้นๆ

ซึ่งมันหนักหนาสาหัสยิ่งกว่าที่เกิดในโลกชีวิตเป็นๆนี้อย่างหาประมาณไม่ได้ เป็นอจินไตยแท้ๆ

ขึ้นชมอุดมการณ์อุดมค่า
ขึ้นชมก้าวที่กล้าสื่อความหมาย
ขึ้นชมคมคิดสื่อคมคาย
ขึ้นชมเมืงทรายบุญนิยม

- ศูนย์รวมสวนเห็ดบ้านอรัญญิก

ทุกก้าว มั่นคง
ยืนยง ต่อไป

● ชีริศักดิ์ ลิ้มประสิทธิ์ศักดิ์

คนไม่มี“ญาณปัญญา”จะไม่สามารถ“รู้แจ้ง”ความจริงนี้ได้
จึงไม่กลัว

พระพุทธเจ้าตรัสถึงความเป็น“นรก”ที่มันทุกข์ทรมาน มันน่า
กลัวหนักหนามากมาย คนผู้ยิ่งหลงโลกีย์ มีกิเลสมาก จึงยิ่งจะตกนรก
จริงนี้ มากยิ่งขึ้น

เพราะประมาท“ทำชั่วบาป”ตอนเป็นๆ ไม่เชื่อว่าจริงจึงไม่กลัว
ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า ไม่เชื่อพระอาริยะ เพราะอวิชชา

● ทำไม“นรก”ตอนตาย จึงร้ายหนักยิ่งกว่า“นรก”ตอนเป็นๆ

ตอนตายกายแตกตายไป(กายัสสละเภทา)นั้นแหละ ยิ่ง“เป็น
สัตว์นรก”แท้ๆ ที่ทุกข์ทรมานแท้ๆ จริงยิ่งกว่าตอนเป็นๆนี้ นับเป็น
ที่เท่าต่อก็เท่าไม่ได้เลย

เพราะตอนตายไปแล้ว ไม่มีร่างกายนั้น ก็ไม่มีทางออก ไม่มีทาง
ให้ชะลอ ไม่มีทางเลี่ยง ไม่มีทางบรรเทา ไม่มีทางหลบไปไหนเลย

ไม่ว่า จะเสี่ยงไปบรรเทาทางตาหูจมูกลิ้นกาย ไม่มีแล้ว มีแต่
ใจล้วนๆ อยู่ในถ้ำของใจเท่านั้น ไม่มีทวารเล็กทวารน้อยอื่นใดเลย

จึงต้องอยู่กับฤทธิ์ของกิเลสมันเป็นจริง“มันก็จะอะลวะวาท”อยู่
ในจิตอย่างมีขอบตอนธการ ไม่มีช่องอื่นเสี่ยงเลย ไม่มีเพื่อนทุกข์

จึงไม่สามารถจะคิดคะเนเอาเดาได้

ตอนชีวิตเป็นๆ มีครบกายทวารนั้น คนที่เกิดกิเลส จะเล็กน้อย
หรือมากแค่ไหน ก็หาทางบำบัดบำเรอได้ ก็ไม่อดอัน ไม่กักเก็บ ไม่แรง
ไม่หนัก เพราะได้บำเรอกิเลสตรงที่อยาก แม้ไม่ได้บำบัดตรงกับกิเลส
นั้นๆ ก็เสี่ยงไปบรรเทาอย่างอื่น กับทวารอื่นไปได้เรื่อยๆ

แต่ทุกข์จากกิเลสตอนตายนี้ มันไม่มีทางออกอย่างนั้น มันไม่มี
อะไรต่างๆ อื่นๆใดๆเป็นเหตุปัจจัยให้แบ่งเบาบรรเทาทุกข์ได้สักสิ่ง

จึงเทียบกับในขณะที่คนผู้ยังไม่ตาย ไม่ได้เลย มันเป็นเรื่องของการรับทุกข์จาก“วิบากกรรม”ของตนเองเต็มๆ

- **ใจ หรือจิตวิญญาณอยู่ที่ไหน “นรก”อยู่ที่นั่น รู้ให้จริงเถิด**
และ“นรก”นี้ ไม่มีในที่ใด นอกจาก“ใจ”หรือ“วิญญาณ”ตนอยู่ที่ใด ก็ที่นั่นแท้ๆ เป็น“สัตว์นรก”ตัวแท้ตนรกแท้ๆอยู่จริง
ขณะที่“ใจ”อยู่ในร่างกายนี้ “นรก”ก็อยู่ที่นี้
ตายไปกายแตก “นรก”ก็ไปกับใจหรือจิตวิญญาณนั้น(เอกจริง)
เมื่อยังมี“นรก”ก็เป็นสัตว์นรกนั้นๆ ไม่แยกกันไปไหนเลย
ความจริงของนรกก็ดี สวรรค์ก็ดี ความสิ้นนรกสวรรค์หมดแล้ว
ก็ดี ล้วนอยู่ที่“จิตวิญญาณ”ของแต่ละคน
“จิตวิญญาณ”เป็นสัตว์ที่ยังมี“ชาติ” ก็ยังไม่พ้นความเป็น“สัตว์”
ที่ถูกผูกไว้(สังโยชน.สังโยค) จนกว่าจะหมด“ชาติ”จากการเป็น“สัตว์”
พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น“สัตว์โอปปาติกะ” (สัตว์ โอปปาติกะ)
นอก“จิตใจ”ไม่มี“สัตว์นรก” ด้วยประการฉะนี้
“สัตว์นรก”อยู่ที่ไหน “แดนนรก”อยู่ที่นั่น
- **ผู้ไม่เชื่อว่า“นรก”มีจริงนั้นแหละ จะเป็นผู้“ตกนรก”จริงหนักยิ่ง**
คนรักดี รักความเจริญจริง ก็ต้องศึกษารู้จัก“นรก” และต้อง
ปฏิบัติตนให้หลุดพ้นออกจาก“นรก”ให้สัมมาทิฐิ ได้จริงๆ
จึงหมด“กัลลนรก”ได้จริง อย่างคนมีสัมมาทิฐิ
อาตมาเข้าใจอย่างนี้ และปฏิบัติตนมาอย่างนี้
และกลัวตกนรกจริงๆ เพราะเชื่อว่านรกมีจริงมาก่อน และ
เริ่ม“ดับเหตุ”ที่เป็นนรกไปได้เรื่อยๆ ตามภูมิปัญญาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ก็ลดการกลัวตกนรกไปตามลำดับ เพราะเข้าใจความจริงพอ

ในความจริงนั้นๆ กระทั่ง“ดับเหตุ”หมดสิ้นจึง“พ้นนรก”จริง
สิ้นสุดการกลัวตกนรก ด้วย“กำลังปัญญา”ที่รู้แจ้งเห็นจริง
มิใช่“ไม่กลัวตกนรก”เพราะใช้ความคิดด้วยเหตุผลจนแจ้งชัด
มิใช่“พ้นการกลัวตกนรก” เพราะ“หลง”ว่าตนพ้นนรกได้ด้วย
“เชื่อ”ผิดๆ เช่น เชื่อว่า ทำทานมากๆ แล้วจะไม่ตกนรก เป็นต้น
แล้วก็“ทำทาน”อย่างมิจฉาทิฎฐิ ซึ่งยิ่งเพิ่มกิเลส ยิ่งมีนรกใหญ่
อันมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ในวงการพุทธศาสนา
หรือพากันไปถือศีลฟังธรรม แต่ไม่พ้น“ศีลพหุปปาทาน”ยัง
มิจฉาทิฎฐิกัน ไม่สัมมาทิฎฐิใน“วิธี”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ก็หลง
ทางไปได้นรก ทั้งเป็นกามภพ-รูปภพ-อรุภพกันไปเต็มบ้านเต็มเมือง
หรือพำนังสมาธิแล้วก็สอนผิดๆว่าได้สมาธิ ได้มาน แล้วจะ
พ้นนรกเอง แต่ยังมีฉาทิฎฐิ ก็ได้นรกที่เป็น“รูปภพ”เป็น“อรุภพ”
กัน นกต่อนัก โดยไม่รู้ตัว ไม่รู้จริงกันเต็มบ้านเต็มเมือง เป็นต้น

- ผู้“พ้นกลัวตกนรก”เพราะกำจัด“เหตุ”ให้เกิดนรกได้หมดสิ้นจริง
ต้องรู้แจ้งเห็นจริง“ความเป็นนรก”อย่างสัมมาทิฎฐิ และ“ดับ
เหตุ”ที่จะพาดกนรกได้อย่างรู้แจ้งเห็นจริง ต้องมี“กำลังปัญญา”เห็นจริง
เพียงพอแก่การนั้นๆ จึงจะหมดกลัวสู่“ทุกคติ”ได้อย่างสัมบูรณ์จริง
จะมีใช่“ไม่กลัวตกนรก”เพราะแค่เหตุตามแบบที่ ๑-๒-๓
ดังที่กล่าวมาข้างต้น เป็นอันขาด
แต่“พ้นความกลัวตกนรก”เพราะบรรลุธรรม ได้กำจัดสัตว์
นรานั้นหมดไปจริง จึงมีกำลังปัญญารู้แจ้งเห็นจริงว่า หมดสิ้นนรกแล้ว
พร้อมทั้ง“กำลัง ๔”นั้นก็เป็นเครื่องยืนยัน“กรรม”อันเป็น
หลักประกันอย่างชัดเจนอยู่จริงด้วย

● เพราะมี“กำลัง ๔”อยู่ในตนจริง จึงเห็นจริงว่าตน“พ้นภัย ๕”

เมื่อคนผู้นั้น“สิ้นนรก”แล้วข้ามมี“กำลังปัญญา”(ปัญญาพละ)ที่รู้ใน “กำลังที่ขยันเพียร”(วิริยพละ)ของตน ว่าตนมี“กำลังการงานอัน ไม่มีโทษ”(อนวัชชะ) แดงก็ยังมี“กำลังเกื้อกูลผู้อื่น”(สังคหะ)อีก จึงมี แต่เจริญยิ่งขึ้นแต่ถ่ายเดียว เพราะ“ไม่ทำบาปทั้งปวง-มีแต่ทำกุศล อยู่เสมอ ด้วยใจที่สะอาดจากกิเลส”จริง

จึงชัดเจนใน“ความหลุดพ้น”จากภพทั้งหลาย จากความเป็น สัตว์โลก ด้วย“กำลังปัญญา”ถ้วนรอบบริบูรณ์ลัมบูรณ์ได้จริง

● ขอยกด้วยใจจริง

เอาละ อาตมาต้องพูดจากใจจริงพวกนี้แทรกซ้อนไปบ้าง เพื่อ จะได้รู้สิ่งที่ไม่เหมือนที่ท่านรู้กันอยู่ สำหรับผู้ยึดมั่นว่าอาตมาทำไม่ถูก

เพราะเมื่อท่านเห็นว่าอาตมาทำไม่ถูก พูดไม่ถูก มันก็ต้อง “ขัดแย้ง”กับที่ท่านยึดถือกันมั่นแล้วนั่นเอง อาตมาจึงต้องขอยก

เพราะมันต้อง“ขัดใจ”ท่านบ้างเป็นแน่

มีคนตีความคำว่า“ขัดใจ”นี้ว่า เป็นการเบียดเบียนผู้อื่น เอาด้วย ก็มี ก็ขอยก ที่จริง“ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น ทวนกระแสใจ(ปฏิโสด)

ต่างตีความตามภูมิปัญญาของตนแต่ละคน ก็ว่ากันไม่ได้ละ

ก็ขอยกอย่างมากอีกที่ด้วยเถิด

ถึงอย่างไรอาตมาก็ไม่หยุดพูดแน่ เพราะอาตมาเกิดมาเพื่อ การพูดเรื่องเหล่านี้ เพื่อช่วยโลก ช่วยมวลมนุษยชาติ

เอาอีกแล้ว พูดไปอย่างนี้มันก็น่าหมั่นไส้อีกหนะแหละ..เนาะ!

● ทีนี้ มาเข้าเรื่องกันต่อไป

ลืมหรือยัง อาตมาพูดถึงว่า พระพุทธเจ้ากว่าจะเป็นพระพุทธเจ้า

ก็ยังไม่มีการรู้ ไม่มีใครยอมรับพระองค์ ทั้งๆที่ท่านมีร่องรอย มีแนว
แห่งการเป็นพระพุทธเจ้ามาก่อน เป็นเครื่องแสดงออกตั้งมากมาย

ซึ่งต่างจากอาตมามาก เพราะอาตมาไม่มีอะไรเป็นร่องเป็นรอย
เป็นแนว ว่าจะเป็นที่ประจักษ์ชัดได้เลย แม้ปัจจุบันนี้ ก็ยังมีคนไม่เชื่อ
ก็ไม่แปลกประหลาดอะไรเลย เพราะมันต้องเป็นยังงั้น

พระพุทธเจ้ากว่าจะมีคนยอมรับว่า ท่านเป็นพระพุทธเจ้า ก็
ไม่มีใครเชื่อมาก่อน ดังที่เล่าไปแล้ว

แม้พระองค์เองก็ไม่ได้ทรงรู้“ธรรมที่เป็นพุทธ” อยู่ตั้ง ๓๕ ปี ก็
ผิดๆถูกๆไปตามประสา ที่จริงก็ไปตามวิบาก ดังที่พูดแล้ว

กระทั่งพระชนมายุ ๓๕ พรรษา บารมีเก่าจึงถึงวาระแห่ง
บารมีเดิมของพระองค์เองขึ้นมาปรากฏให้พระองค์เป็นตนของตนเอง

ทั้งๆที่..ตามสัจจะจริงนั้นพระองค์คือผู้บำเพ็ญบารมีมาจนมี
“พุทธการกธรรม”ครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ยิ่งใหญ่ออกปานนั้น

ยังต้องเสียเวลาไปไม่น้อยกับความเป็นจริงแห่ง“วิบาก”จริงนั้น

● “พุทธการกธรรม” คือ อะไร?

“พุทธการกธรรม” คือ “ธรรมะที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า” ซึ่ง
ท่านบำเพ็ญมานับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งมีบารมีถ้วนเต็มสมบูรณ์แล้ว

“ธรรมะ”ที่จะทำให้เกิดเป็นพระพุทธเจ้านั้น ท่านได้ทรงบำเพ็ญมา
เต็มถ้วน“ธรรมะที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า”สมบูรณ์ด้วยสัมมาสัมโพธิญาณ
แล้ว ตั้งแต่ชาติก่อนที่ผ่านมาแล้ว

“คุณธรรม-คุณสมบัติ-คุณวิเศษ”ที่จะเป็นพระพุทธเจ้านั้น
ท่านมี“คุณวิเศษ”เหล่านั้นมาก่อนจะมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ แล้ว

“ชาติ”ที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะจึงไม่ต้องบำเพ็ญ“ธรรมะที่เป็น
พุทธ”เลย มีแต่ใช้หนี้วิบากกรรมตลอดพระชนม์ จนกระทั่งตรัสรู้

ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ทรงนั่งระลึก“ชาติ”เก่าๆก่อนๆ

● แล้วบรรลู่“การตรัสรู้”ได้ยังไง?

ดังนั้น “การตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า แม้ในขณะที่นั่งทำเดวิชโย ใต้ต้นโพธิ์ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้น จึงไม่ใช่การปฏิบัติธรรมอะไรเลย เป็นเพียงท่านระลึกเอา“ภูมิแห่งความรู้ความจริงเก่า”ที่ท่านมีของท่าน สัมบูรณ์แล้ว เป็นของท่านมาแล้ว มา“รู้ตัวเอง”เท่านั้น

เมื่อทรงระลึก“ชาติ” จากพระชาติของพระองค์เอง ย้อนไปดู “ความจริงและความรู้”ของพระองค์ที่ได้ปฏิบัติ ประพฤติมาอย่างมาก อย่างครบถ้วนสมบูรณ์เท่าที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จะทรงบำเพ็ญกัน จึงได้ทรงรู้พระองค์เองว่า พระองค์เป็นใคร ชาตินี้เกิดมาทำไม

● เจ้าชายสิทธัตถะ ไม่ได้ปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ในพระชาตินี้เลย

พระองค์“เกิด”ความรู้จาก“ความจริง”ที่มีที่เป็นของพระองค์ ทรงเป็น ทรงมีมาแล้ว สัมบูรณ์แล้วเท่านั้น ไม่ได้ปฏิบัติอะไรเลย

การนั่งระลึกชาติ ทำเดวิชโย ตอนนั้น ตอนที่นั่งใต้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ เมื่อ ๒๖๐๐ ปีมาแล้ว แล้ว“ตรัสรู้”นั้น ก็เป็น“ความจริงและความรู้”ของพระองค์เอง ที่เป็นแล้ว มีมาก่อนแล้ว ที่ได้ทรงบำเพ็ญอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณมาอย่างครบครันสมบูรณ์แล้ว

เพียงแต่มานั่งทำ“เดวิชโย” ระลึกรู้เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย ของพระองค์เองเท่านั้นแท้ๆ

การนั่งทำ“เดวิชโย”จนกระทั่งหยั่งรู้สิ่งเดิมของพระองค์เอง แล้วได้“ทรงหยั่งรู้ความมีพุทธการกธรรม”ที่ได้ทรงบำเพ็ญมาจนถ้วนนี้ จึงไม่ใช่มรรควิธีเพื่อขัดเกลากิเลสส่วนใดสิ่งใดเลย

ความจริงแห่งความจริงที่สำคัญยิ่ง ก็คือ เป็นวาระแห่งวาระ

อันถ้วนรอบในกาลจะต้องเป็นพระพุทธรูปเจ้ากันในปางนี้แล้ว ซึ่งเป็นพุทธรวิสัย เป็นอจินไตย ที่ไม่ใช่ใครจะคิดจินตนาการได้ มันต้องเป็นเช่นนั้น เมื่อถึงลัทธิจะแห่งเวลาอาระ

ต้องเกิดเอง เป็นเอง อย่างไม่มีใครจะทำได้เลย
เป็น“ความจริงแห่งความจริง”เท่านั้น
พระองค์เป็น“สยัมภู”นะ

● “สยัมภู” คือ พระผู้เป็นเอง มันหมายความว่าอย่างไร?

“สยัมภู”คืออะไร?

สยัมภู ก็คือ “ธรรมที่เป็นพุทธ”ทั้งหมดทั้งปวงนั้น ท่านมีในพระองค์เองมาแล้ว โดยไม่ต้องเอามาจากใคร

และไม่ต้องเติม ไม่ต้องแถมอะไรจากใครอีกแล้ว

“พุทธธรรมทั้งหมด” นั้น ของพระองค์เองเต็มๆ ถ้วนๆ

พระองค์มีแล้ว ครบถ้วนบริบูรณ์มาก่อนแล้ว ก่อนจะมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ

จึงเพียงแต่พระองค์ฟื้น“ของจริง”ของท่านเองขึ้นมาเท่านั้น

ระลึกเอา“ความจริง”จากที่ได้ผ่าน“ชีวิต”เก่าก่อนมา ก็ทรง“รู้”สิ่งที่เคยรู้ เคยได้ เคยเป็นมาแล้ว จาก“พระชาติ”ต่างๆที่พระองค์เคยเกิดเคยตายมา มีประสบการณ์ต่างๆ เช่น ชาดกที่พระองค์ทรงเล่าทั้งหลายนั้นก็ใช่ อื่นๆอีกนับพระ“ชาติ”ไม่ถ้วนหรอก

ดังนั้น “ความจริงและความรู้”ต่างๆ ที่เคยแสวงหา เคยบำเพ็ญมา เคยได้มรรคได้ผลมา เคยผ่านการสั่งสมบารมีมา

ซึ่งเนื้อหาแท้ก็คือ “ธรรมที่เป็นพุทธ”ทั้งหมด นั่นเอง

อันมี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”มากมาย หลากหลาย

“การตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้านั้น ก็คือ การหยั่งเข้าไป“รู้”

สิ่งต่างๆดังกล่าวที่เป็น“ของพระองค์”เอง เท่านั้นเอง

ไม่ใช่การปฏิบัติที่คร่ำเคร่ง ที่พิสดารอะไรเลย

จึงทรง“รู้”ว่า พระองค์เองนี่เองที่เป็น“พระพุทธเจ้า”จริงๆ ตามที่ได้ตรวจ“พุทธการกรรม” จาก“เทววิโซ” เท่านั้น ด้วยพระฐานะแห่งความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังเช่นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

● เกรวาท เชื่อว่า พระโพธิสัตว์จะบรรลุ“อริยธรรม”ไม่ได้

ช่วงที่พระองค์ทรงบำเพ็ญเป็นพระโพธิสัตว์มาตลอดนับ พระชาติไม่ถ้วน จนถึงขณะที่นั่งใต้ต้นโพธิ์ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ก่อนจะตรัสรู้ นั้น พระองค์ก็ยังชื่อว่า เป็นพระโพธิสัตว์

ผู้รู้ทางเกรวาท เชื่อผิดๆกันว่า“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้ยังไม่รู้ มรรคผล ที่เป็น“อริยธรรม” หรือจะบรรลุมรรคผลไม่ได้ จะเป็น “โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์”ไม่ได้

เพราะขึ้นบรรลุอริยธรรมแล้ว ตายกายแตก(กายสละ เกทา)ลงใน“ชาติ”ที่เป็นอรหัตต์ ก็หลงเชื่อว่า“ตายต้องสูญ”ไปเลย เมื่อสูญไปแล้ว ก็ไม่ได้บำเพ็ญต่อไปเป็นพระพุทธเจ้า ก็เป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้สิ!

หรือผู้รู้บางท่านก็ว่า บรรลุได้ แต่ได้แค่อนาคามีเท่านั้น แล้ว กักไว้แค่นั้น จะเป็นอรหัตต์ไม่ได้ เพราะเชื่อว่า ถ้าเป็นอรหัตต์แล้ว เมื่อตายทางร่างกายแตกตาย ต้อง“สูญ”ไปแต่ถ่ายเดียวนั่นอีกแหละ

ซึ่งล้วนเป็นความรู้เชิง“ตรรกะ”ทั้งสิ้น จินตนาการแท้ๆ

แค่“จินตตามยปัญญา” คือจินตมยยะ=ซึ่งสำเร็จด้วยความคิด จึง เป็น“การเข้าถึงความรู้ได้แค่คิดเอาได้เท่านั้น” ไม่ถึงความจริง

● โพธิสัตว์ คือ สัตว์ผู้มี“โพธิ” สัตว์ที่มี“ความตรัสรู้”ในตนเองแล้ว หากเป็นความรู้หรือปัญญาที่“สัมมาทัญญู”จริง ยังได้บรรลุผลใน

“อารยธรรม”จริงด้วยแล้ว ก็จะไม่มีความรู้เลือนๆลอยๆเยี่ยงนี้ หรือประดักประเดิดปานนี้

เพราะการไม่รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ”ตามปฏิจสุมุปาบท ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”อย่างลัมมาทิฏฐิแท้ นั่นเองเป็นเรื่องหลัก

การรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ”ตามปฏิจสุมุปาบท นั้นมีความหมายว่า ต้องมี *ใจสัมผัสเห็น* “ใจที่กำลังมีอาการเกิด”อยู่หลุดๆ โดยมี“ประสิทธิภาพของปัญญา”สามารถอ่านออกโต้งๆ รู้แจ้งเข้าใจ “ของจริง”นั้นจริงๆ อยู่โทนโท ฌ ปัจจุบันที่“ใจนั้นเกิดอยู่”

- ผู้บรรลุ“อารยภูมิ” คือ ผู้มีภูมิถึงขั้น“รู้เช่นเห็นชาติ”แท้จริง

เช่น “อาการใจที่กำลังเป็นทุกข์”ก็ดี “อาการใจที่กำลังเป็นสุข”ก็ดี “อาการใจกำลังโกรธ”ก็ดี “อาการใจกำลังโลภ”ก็ดี เป็นต้น

ผู้กำลังมี“ความรู้สัมผัสเห็น”อาการใจต่างๆของตนขณะนี้แล คือ ผู้กำลังรู้เช่นเห็น“ชาติ”ตัวแท้ตัวจริง

เป็นผู้บรรลุภูมิธรรมถึงขั้นปฏิจสุมุปาบทที่มี“วิชชา”

“ความรู้”พัฒนาขึ้นแล้ว จาก“อวิชชา”เจริญไปตามลำดับ

- โปธีสัตว์ คือผู้มี“อนุศาสนิปาฏิหารีย์” อภินิหารตามคำสอน

ฟังดูที่อธิบายนี้แล้ว เหมือนเรื่องง่ายๆ ไม่เห็นประหลาดมหัศจรรย์ สู้คนเล่นกลก็ไม่ได้ ไม่เห็นยิ่งใหญ่อะไร แต่ี่แหละ คือ“อนุศาสนิปาฏิหารีย์” ที่สามารถรู้แจ้งปรมัตตธรรม คือ รู้เห็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”เป็นแล้ว ตามคำสอนของพระลัมมาสัมพุทธเจ้า

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าบรมศาสดาทรงรับรองและยกย่องว่าเหนือกว่า“อิทธิปาฏิหารีย์” และเหนือกว่า“อาเทศนาปาฏิหารีย์”

นั่นคือ ตนมิ“ญาณ” หรือปัญญานั้นเองที่มีประสิทธิภาพถึงขั้น

สามารถ“รู้จริงเห็นจริง”ในความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ของ
ตนเองได้ โดยอ่านจาก“กิริยา(อาการ) ที่แตกต่างกัน(สิ่งละ) และสามารถ
กำหนดเครื่องหมาย(นิมิต)ของกิริยาจิตนั้นๆของตนได้ ตามที่“ภาวะนั้น
ชี้แจงแสดงตัวเองขึ้นมา ยกตัวเองขึ้นมาให้รู้ขึ้นเห็นได้”(อุทเทส)

- **ฉะนี้แล คือ ผู้เจริญขั้นเริ่มมี“ญาณ ๑๖” หรือมี“วิปัสสนาญาณ”**

“ความสามารถรู้แจ้งเห็นจริง”ได้ถึงขั้นนี้ เรียกว่า รู้แจ้งนามรูป/
จาก“อาการ-สิ่งละ-นิมิต-อุทเทส”ของจิต ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

นั่นคือผู้มี“นามรูปปริจเฉทญาณ”(ญาณข้อ ๑ ใน ๑๖ และข้ออื่น) ซึ่ง
หมายความว่า “ธาตุรู้”ของเราที่สามารถแบ่งตัวจาก“นามธาตุ”ของเราเอง
ออกมา“รู้นามธาตุ”แท้ๆของตนในตนนั้นแหละสำเร็จได้

“นามธาตุ”ที่“ถูกรู้”นั้น จึงอยู่ในฐานะ“รูป” เป็นฐานะที่“ถูกรู้”
ทั้งๆที่มัน“ไม่มีรูปร่าง”(อสุริยะ) มีแต่กิริยาที่สัมผัสรู้ได้จากอาการของมัน

ซึ่งเป็นความรู้ระดับ“ภาวนามยปัญญา”(ความรู้ที่“รู้”การเกิดผล
ซึ่งได้ปฏิบัติมาจน“เกิดผล” “ปัญญา”ที่เห็นสิ่งเกิดผลจริงนี้แล คือ“ภาวนามยะ”)

แค่รู้“ปริยัติ”จึงไม่พอ แม้เป็นสัมมาทิฏฐิก็ตาม แต่ไม่ได้
ปฏิบัติ หรือแม้ได้ปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจังอีกก็เถอะ แต่ไม่สัมมาปฏิบัติ
จนสามารถพ้นสังโยชน์จริง จึงไม่มีมรรคผลเป็น“อาริยธรรม”แท้

เพราะถ้าแม้บรรลुเป็น“สัมมาอาริยผล”ของจริง ก็จะต้อง“รู้”
ตัวภาวะที่มันเป็น“ชาติ”(การเกิด)นั่นเอง แล้ว“ดับ”ตัวที่มันมี“ชาติ”
(การเกิด)ตัวนี้ ได้สำเร็จมาเป็นลำดับๆ อย่างรู้เห็นกันอยู่แจ้งๆ(สังข)

- **การ“รู้เช่นเห็นชาติ” ยังจะมี“ชาติ”ให้รู้เห็นอีกหลายแบบ**

นั่นคือ จะต้องรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“ชาติ” ความเป็น

“ภาพ”ของ“ใจ” ตรงตามปฏิจจสมุปบาท ที่เกิดจากการมี“วิชา”เจริญ
อันเริ่มตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”ที่สัมมาทิฏฐิ อันเป็น“ญาณ”
แรกของ“วิชา ๘” และอาริยบุคคลก็จะมี“วิชา ๘”นี้ครบจบสิ้น
ถึง“อัสวักขยญาณ” ก็เป็นอันสูงสุด จบสุด

การรู้เช่นเห็น“ชาติ”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”(ธรรมะอันมีประโยชน์
อย่างสูง ที่จะไปถึงนิพพาน) ก็เป็นดังว่ามานี้ ต้องเรียนรู้และปฏิบัติ
ให้เกิดผลเป็น“ปัจจัตตลักษณะ”(ลักษณะเฉพาะตน, ลักษณะเฉพาะของสิ่ง
อย่างนั้นก็ต้องเป็นอย่างนั้นตรงตามสัจจะ) ให้รู้แจ้งเห็นจริง จึงจะชื่อว่า
บรรลุ“ธรรมที่เป็นพุทธ” อันเป็น“โลกุตระ” และเป็น“อเทวนิยม”

● แต่ก็ยังมี“ชาติ”แบบอื่นอีกหลายนัย ที่เป็น“โลกียธรรม”

ฉะนั้น แม้ความเป็น“ชาติ”ที่เป็น“สมมุติธรรม”นั้น(ธรรมะอันมี
ประโยชน์อย่างสามัญของปุถุชนชาวโลกีย์) ก็ต้องเข้าใจอย่างถูกต้อง เรียนรู้
และปฏิบัติกันไปตาม“สามัญลักษณะ”(ลักษณะตามปกติธรรมดาทั่วไป)
เพราะเราต้องอยู่กับสังคม ก็ต้องรู้จักอนุโลมปฏิโลมไปกับสังคม
อย่างดีมีประโยชน์ ไม่ให้ทำลายทำร้ายสังคมที่เขาเป็นกันร่วมกันอยู่
จึงต้องมีชีวิตให้เป็น“ชาติ”ที่มีมารยาทสังคมเพียงพอ ซึ่ง
ต้องเป็น ต้องมี ต้องใช้อาศัยอยู่กับสังคมเป็นปกติธรรมดา ตาม
ชาวโลกเขาเป็นเขามีกัน และให้ดีมีประโยชน์พอเหมาะพอสม

● “ชาติ”ที่รู้จักไม่ได้ง่ายๆ คือ “ชาติ”แบบ“ลึงลมอมข้าวพอง”

และยังมี“ชาติ” ที่ยากที่จะรู้จัก แต่มันก็เป็น“พฤติกรรมแห่ง
ชีวิต”ที่เกิดที่เป็นอยู่เช่นนั้นๆอยู่จริง จะจัดเข้าเป็น“ชาติ”อย่างหนึ่ง
ก็เป็น“ชาติ” คือเป็น“การเกิด”ชนิดหนึ่งของพฤติกรรมแห่งชีวิตจริงๆ
“ชาติ”ชนิดนี้ อาตมาเรียกมันว่า“ลึงลมอมข้าวพอง”

หรือ“ชาติ”ในช่วงที่ยังมีนเมา หลงมัวๆไปกับโลกีย์ที่เขาเป็นกัน เป็นชีวิตในช่วงที่หลง“เมา”ไปกับโลกเขา ซึ่งเป็นสมมุติสัจจะ (ที่บุคคลชาวโลกีย์เห็นว่าเป็นความจริงสามัญว่ามีประโยชน์) เป็นสามัญลักษณะ ปกติ อันเราก็มี“พฤติ”ของชีวิตเรา เป็นไปตามเขาที่เป็นกันอยู่ด้วย มันมีภาวะที่“ชีวิต”ช่วงหนึ่งต้อง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” เพราะยังไม่ใช้“แก่นแห่งสัจจะ”ที่ยังหลบแฝงอยู่ในกันบังของจิตจริงของตน เมื่อใครก็ตาม “เกิดขึ้น”มาในโลก มีชีวิตร่างกาย แต่“แก่นแห่งสัจจะ”ของตนมันยังไม่ถึงวาระที่จะปรากฏตัว ก็เลย“เมา”เป็น“ลิงลมอมข้าวพอง”ไปตามโลกเขา เท่าที่ผู้มันๆจะมี“วิบาก”และบารมี

● **แม้พระพุทธเจ้าก็ไม่พ้น“ชาติ”ที่ต้องเป็น“ลิงลมอมข้าวพอง”**

เช่น “ชาติ”ในช่วงที่เป็น“เจ้าชายสิทธัตถะ” ต้องมีพฤติกรรมของชีวิตที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” ก็อย่างนั้นแหละ (นับเอาตั้งแต่ประสูติตรวบถึงพระชนมายุ ๒๙ ออกผนวชแสวงหาสัจธรรม) “ชาติ”ในชีวิตช่วงนี้ยังไม่ใช้“แก่นแห่งสัจจะ”ชีวิตแท้ของพระพุทธเจ้าแน่นอน

ยังเป็น“ชาติ”ของชีวิตโลกๆ อัน“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”เป็นอยู่อย่างชาวโลกีย์แต่ละวันๆ ยาวนานถึง ๒๙ ปี ในช่วงขรราวสนั้น

แม้แต่“ชาติ”ในช่วงมีชีวิตของพระองค์อีก ๖ ปี ที่ชื่อน่ากับบวชใครๆก็เห็นว่าท่านยังเป็นผู้แสวงหา เพราะ“แก่นแห่งสัจจะ”ของท่าน ยังไม่ได้แสดงภาวะความเป็น“พระพุทธเจ้า”ออกมาสักนิด

ว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้อะไร? พุทธเป็นแบบไหน? เนื้อแท้ยังงัย?

แต่ก็มีชีวิตที่เป็น“ชาติ” มี“ความเกิด”ของชีวิต ในขณะนั้นที่ยังไม่ใช่“แก่นแห่งสัจจะ”แท้ของพระพุทธเจ้าเลย

นั่นแหละคือ ชีวิตที่มี“ชาติ”เป็น“ลิงลมอมข้าวพอง” พอเห็นมัย

- แล้ว“ชาติ”จะเปลี่ยนไป เป็นอย่างไร?

พระองค์ก็ยังมี“ชาติ”ที่ยังเป็นแบบโลกียอยู่ ยังไม่แตกต่างไปจากความเป็น“โลกีย” คงสามัญลักษณ์ตาม“สมมุติสัจจะ”อย่างโลกีย
คงมีชีวิตมี“สุข”ที่เป็นโลกีย แยก“สุข”ที่เป็นโลกุตระยังไม่ออก
ชีวิตยังไม่มีความเป็น“ชาติ”ที่แสดงออกให้เห็นว่า เป็นชีวิต
ที่มี“ชาติ”แปลกเปลี่ยนไป หรือ“ดับไป”จาก“ชาติของปุถุชน”แต่อย่างใด
เพราะพระองค์ยังไม่ได้ฟื้นคืนกลับไปสู่“แก่นแห่งสัจจะ”ในใจ
อันเป็น“แก่นแห่งสัจจะเดิม”ของพระองค์ ซึ่งพระองค์เป็น“สยัมภู”นะ!

- “ปรโลก”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ” ต่างจากที่มีใช้พุทธด้วยหรือ?

“ชาติ”ที่ยังเป็นอยู่ ก็คือ ยังไม่ตายจากคนใน“โลกนี้”(อิธโลก) ยัง
ไม่จุติไปสู่“โลกอื่น”(ปรโลก) “ชาติ”จึงไม่มีความเป็น“ปัจจุตตลักษณะ” ตาม
ปรมัตตสัจจะอย่างโลกุตระ

“ชาติ”ในปรมัตตยังไม่มี“ทวนกระแส”(ปฏิโสต)ไปหากระแส
“โลกุตรภูมิ” ภูมิอารยะยังไม่เกิด ชีวิตยังวนอยู่“โลกียภูมิ”ดั้งเดิม

อาจจะพอรู้ พอมี“ความเข้าใจ”(ทัญญู)ในทิศทางของ“โลกุตระ”
เข้าใจดีด้วย แต่“ภูมิจิต”ยังเดินทางไม่เข้า“ปรมัตตธรรม” จิตยัง
ไม่สามารถจะทำ“เหตุ”ของ“โลกียภูมิ”ให้ลดเชื้อโลกียแต่ละระดับไปได้

นั่นคือ จะต้อง“ดับเหตุ”ใน“กามาวจรภูมิ”ให้ได้ไปเป็นระดับ
ต้นก่อน แล้วจึงจะ“ดับเหตุ”ใน“รูปาวจรภูมิ”ได้ต่อไป และจะพ้น
“ความเป็นสัตว์โลก”หมด ก็ต่อเมื่อ“ดับเหตุ”ชั้น“อรุปาวจรภูมิ”ได้สิ้น
เกลี้ยง ถึงขั้น“ดับอวิชชาสวะ”หรือ“พ้นอวิชชาสังโยชน์”สนิทสัมบูรณ์

- “ธรรมที่เป็นพุทธ”ต้อง“งาม”เป็นลำดับ มีต้น-กลาง-ปลาย

ขอขำนะว่า ต้องกำจัดกิเลสชั้น“กามภพ”ก่อน แล้วจึงจะกำจัด

กิเลสชั้น“รูปภพ” และสุดท้าย“อรูปภพ” จึงจะเป็นลำดับ ลาดลุ่ม เหมือนฝั่งทะเล ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส อย่างถูกต้องเป็นได้จริง สัมบูรณ์“ธรรมที่เป็นพุทธ”

หากไปมัวหลงอยู่กับ“รูปภพ-อรูปภพ”แบบฤๅษีดาบสโบราณ โดยการเอาแต่“นั่งหลับตาทำสมาธิ”เข้าไปเรียนรู้อกิเลสแต่ในภวังค์ ไม่ศึกษาฝึกฝน“กามภพ”ปฏิบัติเป็นเบื้องต้นก่อน อย่างสัมมาทฤษฎี

จัดการกับกิเลสในภาคปฏิบัติมี“อายตนะ ๑๐” ดับกิเลส “กามภพ”อันเป็นโอรัมภาคิยสังโยชน์ ให้ดับหมดไปตามลำดับก่อน

เหลือ“รูปภพ-อรูปภพ”อันเป็น“ภพ”ของกิเลสชั้น“อุทัมภาคิยสังโยชน์” แล้วค่อยปฏิบัติกำจัดกิเลสระดับนี้ต่อไป

แต่ก็ปฏิบัติชนิดที่มี“อายตนะ ๑๒”นะ ไม่ใช่ปฏิบัติแบบมีแต่ “อายตนะ ๒”ภายในเท่านั้น จึงจะกำจัดกิเลสที่เหลือตาม“ธรรมที่เป็น พุทธ”ได้สะอาดสมบูรณ์สนิท เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตกันจริงๆ

ไม่เช่นนั้น ไม่งามด้วยขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ถูกต้องตรง “ธรรมที่เป็นพุทธ”แน่นอน

“งาม”คำนี้ มิใช่“งาม”ตามจินตภาพของ“กามทัศนะ”ดอกนะ!

● แล้ว“ปรโลก”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ” เป็นอย่างไร?

จนกระทั่งหลังจากพระพุทธบรมศาสดาได้“ตรัสรู้”ตนเอง จาก “การระลึกชาติ”(ด้วยเทววิโซ) ในขณะนั่งบำเพ็ญใต้ต้นโพธิ์ ในคืนวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ที่ผ่านมาเมื่อ ๒๖๐๐ ปีแล้วนั่นเอง

เมื่อได้ตรวจพระชาติต่างๆของพระองค์เอง กระทั่ง“ทรงรู้ว่าพระองค์เองคือใคร” อุบัติมาในร่างกาย“ชาติ”นี้ จะพึงใช้“ชีวิต” อย่างไม่เป็น“แก่นแห่งสังขะ”แท้ๆ เป็นคนชาว“ชาติโลกุตระ”

ทางเดินของชีวิตจะต้องเดินไปทางโลกุตระ เป็นอย่างไร?

พระองค์ทรงทราบขึ้นมาได้ ณ บัดที่พระองค์ได้ตรวจจาก “สัญญา” ของพระองค์ ที่เป็น“สัจฺญ”ของพระองค์มาแล้วลัมบรณก่อน จะมาอุบัติในร่างกายเจ้าชายสิทธัตถะนี้นั่นเอง

ไม่ใช่มาปฏิบัติเอา“ธรรมที่เป็นพุทธ”ได้จากชาติที่อุบัติขึ้นมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ที่ไหนกัน

“ธรรมที่เป็นพุทธ”เป็นธรรมที่เรียกว่า“โลกุตระธรรม”

ซึ่งเป็น“โลกใหม่” เป็นโลกอีกโลกหนึ่งต่างหาก อันไม่เหมือนโลกที่เป็นโลกียสามัญของปุถุชนทั่วไป ที่ยังมุ่ง“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข” เป็น“ที่พึง”(สรณะ)กันอยู่

แต่โลกที่เป็น“โลกุตระ”นั้น เป็นคนละโลกกับ“โลกียะ”

“รสนิยม”คนละรส คนละทาง ทวนกระแสกันจริง ๆ

อย่าว่าแต่“สุข”จากโลกียรสเลย “โลกุตระ”นั้นล้างโลกียรสด้วย

แม้แต่“สุขสงบ”ก็ยังมีนัยต่างกันเลยทีเดียวกับ“แบบฤๅษี”คนละแบบ เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”สัมบูรณ์(โลกวิทู) ไม่ว่าจะ เป็น“กามโลก-รูปโลก-อรุณโลก” หรือโลกของ“ปุถุชน” โลกของ “กัลยาณชน” และโลกที่เป็น“อารยชน”

จึงแยกโลกที่เป็น“โลกุตระ”ออกจาก“โลกียะ”ได้ชัดเจนคมลึก แล้ว“ดับ”ความเป็น“โลก”สามัญอันเป็นโลกียะออกจากใจสิ้นได้ นี่คือ การเป็น“โลก”ที่ต่างกัน โลกธรรมสามัญนั้นก็“โลก”หนึ่ง ส่วน“โลก”ที่ไม่ใช่อย่างนั้นแล้ว จึงเป็น“โลกอื่น”(ปรโลก)อีกโลก หนึ่งต่างหาก ที่ต่างกันคนละ“โลก” คนละ“สุข” คนละ“ประโยชน์” ฉะนั้นแล “ปรโลก”ของพุทธ ที่เป็น“โลกุตระ”

● “ปรโลก”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”จึงไม่ใช่แบบเทวนิยม

“ปรโลก”นั้นเป็น“โลก”ของจิตใจโดยเฉพาะ ไม่ใช่“โลก”ดินน้ำ ไฟลม กลมๆหมุนไป คนละใบ อย่างนี้แน่

ไม่ใช่“โลก”ทางจิตใจ ที่ยังวิ่งวนอยู่ด้วยทุกข์สุขๆโลภีย์ หมุน เวียนเปลี่ยนไป ไม่เสร็จสิ้นการต้องเสพ“โลกียรส”อย่างนั้นซ้ำซาก เด็ดขาดได้เสียที นั่นอีกด้วย

โลกที่เป็น“โลกุตระ”นี้ ไม่เสพ“สุขๆทุกข์ๆโลภีย์”ที่คนทั่วไปเสพ กันอยู่เต็มโลกนี้ จึงเสพ“สุขสงบ” และไม่ใช่แค่ว่า“สงบ”ชั่วระยะเท่านั้น แต่เป็น“โลก”อีกโลก ที่ไม่มี“สุขๆทุกข์ๆโลภีย์”นั้นแล้วในจิตใจ มัน“สุขสงบ”สนิท ไม่วนเวียนไปๆมาๆอีกเลยตลอดไป

แม้“สุขสงบ”ทางจิตใจ ก็ไม่ใช่แค่ระงับ“โลภีย์”ได้แค่“สงบ” เพราะมีแรงกดข่ม หรือแรง“ลิม”มันไปเสียได้นานแสนนาน อย่างที่ หลายลัทธิ หลายทิฎฐิทำได้เท่านั้นด้วย

แต่เป็น“โลก”ทางจิตใจ ที่สามารถ“ดับเหตุ”ที่พาหมุนวนได้

อย่างสิ้นเชิง ลึนเหตุที่จะมี“สุข”อย่างนั้นเกลี้ยง สะอาดสนิทสมบูรณ์

● “โลกุตระ”คือ ปรโลก ที่หมดสิ้น“สุข”ใน“โลก ๓” จริงหรือ?

“สุข”อย่างนั้นที่หมายถึงนั้นก็คือ “สุข”ที่ได้บำเรอกิเลส มัน เป็น“โลกีย์สุข” ที่เมื่อ“กิเลส”ได้รับการบำเรอสมกับที่ต้องการของกิเลส ก็“สุข” ไม่ว่าจะบำเรอกิเลส“กาม”หรือกิเลส“ภพ”ทั้งรูปภพและอรูปภพ

โลก๓โลก คือ กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ นี่แหละที่คนติดอยู่ ต้อง “เสพสุข”ใน ๓ โลกนี้ ก็มีแค่ ๓ โลกนี้ เท่านั้นแหละที่จะ“ดับทุกข์”

ซึ่งต้อง“ดับ”ให้ถูกตัวกิเลสของ“ภพ”แต่ละภพ จนหมดเกลี้ยง กิเลสของแต่ละ“ภพ” สะอาดทุกภพนะ “กามภพ”จึงเป็นขั้นต้น

“ธรรมที่เป็นพุทธ”จึงต้องศึกษาปฏิบัติเพื่อดับกิเลสตั้งแต่ “กามภพ”ไปก่อน ไมهنี“กามภพ”เข้าป่าไปปฏิบัติแบบฤาษีดาบส

หาก“ดับกิเลส”ที่ติดอยู่ใน“โลก ๓”นี้ได้ก็เป็นอัน“พ้นโลก” หมดเกลี้ยง เป็นอรหันต์ คน“พ้นโลก”..นี่แหละอรหันต์

จึงเรียก“ปรโลก”หรือ“โลกอื่น” ที่เป็น“โลกใหม่”เพราะ“หลุด พ้น”(วิมุตติ)จากโลกเก่าทั้ง ๓ โลก มาได้นี้ว่า “โลกุตระ” ในชีวิตเป็นๆนี้แล

● เป็นคนหลุดพ้นแล้ว หรือพ้นโลก ๓ แล้ว มันดียังไง?

“คนพ้นโลก”จะเหนือกว่าความมี“โลก” เพราะ“โลก”นั้นยังมี “ทุกข์” ไม่จบสนิท ไม่สิ้นภาระ ไม่หมดสิ้นเชื้อพลังงานหมุน

“หมุน”หรือ“ยังวนอยู่” ไม่หยุดหมุนนี่แหละ คือ“โลก”

แต่“โลกุตระ”นั้น หมายเอา“โลก”ทางจิตใจ ที่“หยุดหมุน”ได้ เต็ดขาด เพราะจิตสะอาดแล้ว จาก“กิเลส”ที่ต้องเสพ ต้องสุขจากการบำเรอ“ความต้องการ”คือ“กิเลส”ที่ตนยัง“อวิชชา”เป็น“เหตุ”แท้ที่อยู่ ผู้ไม่ต้อง“บำเรอตน”อีกแล้ว จึงมี“พลังงานแห่งชีวะในตน”

ที่ไม่ต้องไปทำงาน“บำเรอสุขให้ตน”แล้ว เป็นคนอิสระสัมบูรณ์แท้เลย
“พลังงานแห่งชีวิตในตน”จึงสิ้นภาระเพื่อตน คงมีเหลือแต่
“พลังงาน”ที่ไม่ต้องเป็นภาระ“บำเรอตน”ไม่ต้องเป็น“ทาส”ตน
นี่แหละคือ “*ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน!*” ที่พระศาสดาตรัส
เป็นคนยังมี“ขันธ ๕” แต่สิ้น“ภาระ”ที่จะต้อง“บำเรอ”ขันธ ๕ แล้ว
ชีวิตก็แสนเบา แสนว่าง แสน“สงบ”แล้ว สบายแล้ว เลิศแล้ว
จริงๆ นะ “กิเลส”นี้มันแสนถ่วงหนักเหลือร้ายจริงๆ !!!

● ผู้มี“อมตะ”นี้ เป็นผู้มี“ปฏินิสัคคะ” คือ มีสัจจะย้อนสภาพ

เลิศยอดกว่านั้นคือ “จิตสะอาด”นี้จะให้“หมุน”อยู่ก็ยังมีหมุนได้
คืออยู่ และดียิ่งนักด้วย เพราะ“พลังงาน”มันเต็ม มันไม่ถูกแบ่งไป
“เพื่อบำเรอตน”อีกแล้ว มันจึงเป็น“พลังงาน”อิสระที่มีเต็มๆ

ดังนั้น เมื่อจะไม่ให้“หมุน”ก็ได้อีก โดย“จิตใจ”ไม่เสพสุข
ทุกข์จากการ“หมุน”นั้น พลังงานจึงนำไปใช้“หมุน”ได้เต็มที่ เพียงแต่
อยู่ในโลกที่จะอนุโลมปฏิโลมตน หมุนอยู่กับโลกเขา จึงเพียงแต่
“อยู่อยู่”(วิหิต, ฐิติ) เพื่อเป็นประโยชน์แก่โลก(โลกานุกัมปา)

เพราะเมื่อได้ปฏิบัติจนบริบูรณ์แล้ว บรรลุจนได้ขั้นที่ ๙ เป็น
คนผู้หยั่งลุ่ม“อมตะ”แล้ว ตาม“มูลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔) ได้
“วิมุตต”(ข้อที่ ๔ ของมูลสูตร)ผ่านมาแล้วอีกด้วย เป็นผู้“หลุดพ้น”แล้ว

เมื่อยังไม่“ปรินิพพาน”จบ“ปริโยสาน”(ข้อ ๑๐)ขั้นท้ายปลายสุด
แต่เป็น“คนอมตะ”ที่มี“ความไม่ตาย”หยั่งลง(โศคา)ในจิตใจแล้ว
และได้“วิมุตต”เป็น“แก่น”(สาร)ผ่านมาแล้ว(ข้อที่ ๔)อีกด้วย
เป็นผู้มี“กำลังปัญญา”(ปัญญาผละ)ถึงขั้น“อุตตระ”(เหนือชั้น)แล้ว
เป็นผู้มี“กำลังสติ”(สติผละ)ถึงขั้นเป็น“อธิปไตย”(อำนาจ)แล้ว
เป็นผู้มี“กำลังสมาธิ”(สมาธิผละ)ถึงขั้น“ปมุข”(หัวหน้าของใจ)แล้ว

● จึงมี“สัมมาสมาธิ”ด้วยการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔ -โพชฌงค์ ๗”

เพราะได้ปฏิบัติจัดการกับ“เวทนา”(อารมณ์ในใจตน)ที่“ประชุมลง”(สโมสรมณ)ในใจของตนมาแล้ว โดยปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”เป็น“เหตุ”(อุปนิสัย) เป็น“องค์ประกอบ”(ปริกขารา)ให้เกิด“สัมมาสมาธิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) จึงเกิด“สัมมาสมาธิ”ที่มี“อินทรีย์ ๕ พละ ๕”บริบูรณ์

โดยการปฏิบัติอบรมฝึกฝน ทำให้เป็น“เวทนา”ที่เจริญมีผลสูงสุดจน“พ้นอุปาทาน”ใน“เวทนาชั้นธ”เป็นต้นนี้ หมดสิ้น“อุปาทาน”ได้ด้วยการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔ โพชฌงค์ ๗” กระทั่งบรรลุบริบูรณ์ครบ“เวทนา ๑๐๘” เรียบร้อยแล้ว (ข้อที่ ๔ ของมูลสูตร)

ที่บรรลุได้เรียบร้อยก็เพราะได้พิจารณา“เวทนาในเวทนา”จากการปฏิบัติขณะที่มี“ผัสสะ”(สัมผัส ๓ เป็นต้น) จึงสามารถจับตัว“เหตุคือกิเลส”(สมุทัย)ที่มันกำลังเกิดลัดๆ ให้เราสัมผัสรู้อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบัน(ซานโต ปัสสโต วิหริติ)ได้งๆ แล้ว“กำจัดกิเลส”นั้นที่เกิดในขณะสัมผัสนั้น ให้“ดับสิ้นเกลี้ยง”ได้สำเร็จแล้วจริง (ข้อที่ ๓ ของมูลสูตร)

เพราะ“ทำใจในใจ”(มนสิการโถติ)ของตนเป็น คือ ทำให้กิเลสลดละได้จริงอย่างรู้แจ้ง(สัจฉิกิริยา) จนกระทั่ง“ดับสิ้น” (นิโรธ)ได้จริงนั่นเอง

เนื่องจากมี“ความยินดีพอใจ”ในการจะเป็นคนมาสู่“โลกุตระ”เป็นต้นเค้า(มูลกา)ให้แก่วิตชาตินี้อย่างพากเพียรมาจริง (ข้อที่ ๑)

จึงมี“คุณวิเศษเหนือมนุษย์สามัญ”(อุตตริมนุสสรธรรม)ที่พิเศษได้คือ มี“สัจจะย่อนสภาพ”อย่างจริงใจใสสะอาด(ปฏิณิสสัคคะ, ปฏิณิสสรณะ)แล้วจริง เป็นผู้“จะยึดก็ได้-จะวางก็ได้ จะตายก็ได้-จะเกิดก็ได้”(อตัมมยตา)อย่างมีความสามารถพิเศษเกินสามัญมนุษย์จริง

- “ธรรมที่เป็นพุทธ”มีความเป็น“อธิปไตย”เพื่อปวงประชาชน
แท้จริง

ขณะนี้แล จึงจะอยู่กับมวลมนุษย์ในสังคมที่มีคนเต็มไป
ด้วยกิเลสหลากหลายมากมาย ก็สามารถอนุโลมปฏิโลมไปกับเขา
ตามเหมาะตามควร เพื่อประโยชน์แก่ปวงประชาชน(พหุชนหิตายะ)
เพื่อความสุขแก่ปวงประชาชน(พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก
(โลกานุกัมปายะ) ไปจนกว่าเราจะ“ปรินิพพาน”เป็น“ปริโยสาน”

ที่ทำได้ปานฉะนี้ ก็เพราะ“ธรรมที่เป็นพุทธ”สามารถเข้าถึง
“ปรมาตตธรรม” รู้แจ้งในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน จึงกำจัด“มาร”
ถูกตัวตนในความเป็น“มาร”จริงๆ จึงกำจัดให้“ตาย”ดับสูญไปได้แท้

- ตาทิพย์แท้ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ” รู้จริงเห็นแจ้งใน“เทวะ”แท้

“ธรรมที่เป็นพุทธ”เป็นธรรมที่พ้นความเป็น“เทวนิยม” เพราะ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-มาร-พรหม”ได้อย่าง“ไม่ลืกลับ”(อระหะ)
และสามารถทำสงคราม“เทวาเทวสงคราม-ธรรมาธรรมสงคราม”

จนกระทั่งชนะเด็ดขาด เพราะพ้นจากการพึ่ง“เทวะ”เป็น
“สรณะ”(ที่พึ่ง)มาได้ เป็นการ“พึ่งตนของตนเอง”(อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ)
ได้อย่างสัมบูรณ์แล้ว

โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“เทวะ”คืออะไร? อย่างไร? แคไหน?
จะอาศัย“เทวะ”ได้อย่างไร? ที่ไหน? และจะอาศัยเมื่อไหร่? ก็รู้แจ้งจบ
จึงสำเร็จเป็น“อรณะ”(หมดข้าศึกแล้ว เพราะไม่มีกิเลส)จบอรหันต์
หมด“สงคราม”(หมด“สรณะ” เป็น“อรณะ”สัมบูรณ์) อย่างวิเศษ

- เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ มีเมืองหลวงชื่อว่า“เมืองเทพ”

ตามที่สาธยายกันมาถึงตรงนี้ พอเห็นได้บ้างแล้วใช่ไหม ว่า

“ชีวิต”ของคนนั้นมี“ชาติ”ซ่อนอยู่ในชีวิต เป็น“การเกิด”ที่สำคัญมาก
นี่แหละคือ “ชาติ”หรือ“การเกิด”ที่พระบรมศาสดาของเรา
ตรัสไว้ในปฏิจกสมุพบาท ประกาศแก่โลกมาถึง ๒๖๐๐ ปีแล้ว

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธมาแต่ไหนแต่ไร เป็นมาตั้งแต่ก่อนเกิด
ประเทศไทยก็ชื่อว่าเมืองพุทธมาแล้วโดยความเป็นจริง แม้ปัจจุบันนี้
ก็มีชาวไทยที่มีสำมะโนครัวเป็นพุทธกันถึง ๙๕ %

จึงน่าจะมีส่วนเข้าถึงความเป็น“ชาติ” สามารถปฏิบัติได้ จนทำ
“การเกิด”ให้แก่“โอปปาติกะ”(โอปปาติกโยนิ)ในตน ดับความเป็น“สัตว์
โอปปาติกะ”ได้จริง กำจัด“มาร”ได้แท้

บรรลุเป็น“เทวะ”ได้จริง สมกับประเทศที่มีเมืองหลวงชื่อว่า
“เมืองเทพ” ก็จะมี“สุขสงบ”อย่างแท้จริง และมีวงประชาชนที่ทำ
ประโยชน์ต่อประเทศชาติเป็นประชาธิปไตย ปราบกฏประจักษ์แก่โลก
อาตมาหวังเช่นนั้นด้วยความจริงใจ

● เพราะอะไรจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ชาติ”มีอยู่ “ชาติ”ดับไป..?

ที่เราสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ชาติ” ในปฏิจกสมุพบาท ตาม
แบบที่ [๒] ก็เพราะเราทำให้“วิชา”ของเราเจริญจาก“อวิชา”ได้แท้

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สังขาร”ได้อย่างมีภาวะจริงให้
เรา“รู้เห็นเป็นปัจจุบันโทนโทอยู่หลุดๆ”(ชานโต บัสสโต วิหริติ)ขณะ
ที่มี“สัมผัส”จากอายตนะภายนอกและภายในนั้นๆอยู่ดั่งๆทีเดียว

เพราะเรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”ได้จากที่เรามี“ญาณ”
หรือมี“กำลังปัญญา”เจริญถึงขั้น“นามรูปปริจเฉทญาณ”เป็นต้น

ซึ่งเป็น“สัมมาญาณ”อันเกิดได้จริงเพราะมีสัมมาปฏิบัติที่ครบ
ทั้ง“อายตนะ ๖” มีทั้ง“ผัสสะ”จึงเกิด“เวทนา”ให้เราได้พิจารณา“เวทนา
ในเวทนา”ทั้งหลาย จนกระทั่งเห็นแจ้งแทงทะลุใน“เวทนา ๑๐๘”

ด้วย“วิชา๔” จนกระทั่งบริบูรณ์“เจโตปริยญาณ๑๖”ของตน และสามารถ“ดับตัณหา”อันเป็น“สมุทัยอริยสัจ”ตัวจริงได้ถูก ตัวตน(อัตตา)ของมัน แล้วมันก็ลดก็จางคลาย(วิราคานุปัสสี)

● ทิวา“ชาติดับ” มัน“ดับ”เพราะอะไร? “ดับไป”ในลักษณะใด?

ที่สุดก็เห็นจริงเห็นแจ้ง(สังข)ใน“ความดับ”(นิโรธานุปัสสี) หรือ เห็นว่า “กิเลสสภาวะ”มันดับไปหมดสิ้นมี“สภาวะ”จริงให้เราเห็นแจ้งชัด อยู่ใต้งๆ มิใช่จินตภาพ มิใช่คาดเดา มิใช่ขบคิดด้วยเหตุด้วยผล

เมื่อ“ตัณหา”ดับสิ้นหมด ถึงขั้นสิ้นสุด“อวิชชานุสัย” นั่นก็คือ “อุปาทาน”ก็ดับไปหมดสิ้นด้วย “ภพ”ก็ดับ “ชาติ”ก็ดับ อะไรๆต่อไป จากนั้นก็ดับสิ้นหมด ตามปฏิจสุมุบาทที่ท่านตรัสไว้ ครอบ

เพราะ“ตัณหา”นั่นก็คือ พลังงานจิตที่เคลื่อนไหวอยู่(kinetic energy) “อุปาทาน”ก็คือ พลังงานจิตที่นอนนิ่งกบดานอยู่ภายใต้ กั้นบังของจิต แต่ลึกลงไปยังมี“พลังแฝง”(potential energy)อยู่ในจิต กบดานนั้น คือ“พลังงานกิเลส”นั่นเอง มันทำงานอยู่เหมือน ตัวจุลินทรีย์ในน้ำหมักดอง ท่านจึงเรียกกิเลสตัวนี้ว่า“อาสวะ”(น้ำดอง)

แท้จริงแล้วเป็น“พลังงานเดียวกัน”เพียงแค่เรียกมันด้วยชื่อว่า ตัณหาหรืออุปาทานตามวาระที่เป็นอยู่มี“พฤติกรรม”ของมันในแต่ละขณะ ดังนั้น “ดับตัณหา”หมดสิ้นเกลี้ยงไปถึง“อวิชชานุสัย” ก็คือ “ดับอุปาทาน”ไปสิ้นซากด้วยกันนั่นเอง

เมื่อ“อุปาทานดับหมดสิ้น” “ภพ”จึงไม่มี และ“ชาติ”ก็ไม่มี ดับไปด้วย ไศก-ปริเทวะ-ทุกซ์-โทมนัส-อุปายาส ก็ดับไม่เหลือ

● ไม่มี“ชาติ”อย่างแนใจมั่นใจได้จริง เพราะอะไร?

เพราะ“วิญญูณสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ)นั้นๆ”ดับหมดสิ้นซาก”

ไปแล้ว จุติเป็น“จิตวิญญาน”ตัวใหม่ ก็คือ“การเกิดจิตตัวใหม่” ซึ่งเป็น
“การเกิดทางใจ”(โอปปาติกโยนิ) จิตตัวที่ตายไปก็ ไม่มีซากเลย

ผู้มี“ญาณ”เห็นแจ้ง“การเกิด-การตายของสัตว์โอปปาติกะ”นี้ที่
รู้จริงเห็นแจ้งชัด ก็เพราะเข้าใจเห็นจริงในความเป็น“ชาติ”ด้วยนัย ด้วย
มิติต่างๆบริบูรณ์จริงๆ ซึ่งพอแจกมิติ แจงนัยพูดเป็นภาษาได้ เช่น

๑. แดนเกิดแห่งชาติ,ต้นถิ่นที่เกิด(ชาติสัมภวะ)
๒. ขอบเขตที่เกิด(ชาติกเขตตะ)
๓. ตัวตนที่เกิดขึ้น,ความเกิดแห่งตัวตน(ชาติตตะ)
๔. การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร(ชาติสังสาร)
๕. ความดับสิ้นแห่งการเกิด(ชาตินิโรธ)
๖. ความสิ้นไปแห่งการเกิด(ชาติกขยะ)
๗. ความแตกต่างแห่งชาติ(ชาติสัมภะ)
๘. ความถึงพร้อมด้วยชาติ(ชาติสัมปันนะ)
๙. ความดับการเกิดของกิเลสนั้นได้สำเร็จ(ชาติมยะ)
๑๐. ความเป็นผู้ระลึกชาติได้(ชาติสสระ)

มันจึงทั้งเห็น ทั้งเป็นจริง ทั้งเกิดทั้งตายในตัวเองครบครัน
เห็นชัดๆในการเป็น“ความเกิดแห่งตัวตน”(ชาติตตะ) ที่อยู่ใน
“แดนเกิดแห่งชาติ,ต้นถิ่นที่เกิด”(ชาติสัมภวะ) มี“ขอบเขตที่เกิด”(ชาติก
เขตตะ)เท่าไรแค่ไหน

ด้วย“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ที่ได้ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”มาอย่าง
บริบูรณ์จึงสามารถรู้แจ้งชัดเจนใน“ความแตกต่างแห่งชาติ”(ชาติสัมภะ)
เห็น“การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร”(ชาติสังสาร)อยู่อย่างไร
และปฏิบัติจนสามารถทำ“ความดับสิ้นแห่งการเกิด”(ชาตินิโรธ)
เป็นจริงได้ “ความสิ้นไปแห่งการเกิด”(ชาติกขยะ)ก็เห็นแจ้งมั่นใจ เพราะ
สามารถทำ“ความดับการเกิดของกิเลสนั้นได้สำเร็จ”(ชาติมยะ)

จึงเป็น“ความถึงพร้อมด้วยชาติ”(ชาติสัมปันนะ)อย่างสัมบูรณ์

● ความถึงพร้อมด้วย“ชาติ” มันถึงพร้อมสัมบูรณ์ยังงัย?

ความถึงพร้อมด้วย“ชาติ”หมายความว่าต้องสัมบูรณ์ครบหมด ทั้ง(๑)บริบูรณ์ด้วย“ชาติ”ที่เป็น“การเกิดของจิตใหม่” จิตใหม่ที่ เกิดนั้น เป็น“จิตสะอาดจากกิเลสแล้ว”จริง

ทั้ง(๒)บริบูรณ์ด้วย“ชาติ”ที่เป็น“การเกิดของกิเลส”นั้น บัดนี้ ไม่มี“การเกิด”อีกแล้วในจิตเรา มัน“ดับสนิท”จริงยังยืนถาวรอีกด้วย

จึงครบทั้งการได้ทำ“ให้เป็นให้มี”สำเร็จหมด ซึ่งพร้อมทั้ง “การเกิด”(อุบัติ) ทั้ง“การเคลื่อนไป”(จติ) แม้แต่“การดับ”(นิโรธ)หรือ “การสิ้นไป”(ขยะ) ครบทุกบริบูรณ์ จึง“สัมบูรณ์”ด้วย“กตญาณ”

นี่คือ“ความถึงพร้อม” หรือ“สัมปันนะ” โสตาปันนะ เป็นต้น ซึ่งเพราะ“ความเป็นผู้ระลึกชาติได้”(ชาติตสฺสระ) เหมือนตรวจสอบ ทุกอย่างทุกกรรมทุกวาระที่ผ่านมา โดยตรวจ“การเกิด-การดับของจิต” (จตุปปาตญาณ)จากการศึกษาฝึกฝนมา และทำ“เตวิชโช”แล้วๆเล่าๆ

จนเห็นแจ่มมั่นใจว่าเราหมดสิ้นอาสวะแล้วถาวรยังยืนจริง ด้วย“อัสวักขยญาณ”แล้วๆอีกๆ จากการตรวจด้วย“เตวิชโช”อยู่เสมอ จึงรู้แจ้งอย่างสัมบูรณ์ใจ ว่าเรามี“ชาติ”อันสิ้นแล้ว จบกิจแล้วจริงๆ

ด้วยประการฉะนี้

● ทีนี้ มาพจนนดู“ชาติ”หรือ“การเกิด” และจะเพิ่มขึ้นเป็น ๕ แบบ

เรามาพูดถึง“การเกิด”หรือ“ชาติ”กันอีก ว่ามี“การเกิด”ดังที่ เราได้พูดกันมาแล้ว จาก“ชาติ[๒]แบบ” แล้วจะมี“ชาติ”อย่างอื่นได้อีก การเกิด ๒ แบบ ที่ได้พูดถึงมาแล้ว ได้แก่

[๑] การเกิดที่มีร่างกาย เป็นคน,สัตว์ ร่างกายแตกดับ ก็หมด

ไป“ชาติหนึ่ง” “ชาติ”หรือ“การเกิด”อย่างนี้ รู้กันทั่วไป ง่ายมาก เป็น “สมมุติสัจจะ” เป็นเรื่องของ“รูปธรรม” ซึ่งรู้ง่าย เข้าใจง่าย

“การเกิด”ที่เกิดมามีชีวิตมีลมหายใจ หมด“ชาติ” ก็คือ “ตาย” หมดลมหายใจ ร่างกายเน่าเปื่อย

นี่คือ การเกิด ที่ต้องมี“การตาย” แบบที่๑

[๒] การเกิดที่ไม่มีร่างกาย เป็น“สัตว์ที่ไม่มีสรีระ”(อสรีรัง) เรียกว่า “สัตว์โอปปาติกะ” หมายความว่าสัตว์ที่ยังมี“ทุกขอรียสัจ” เป็น “ปรมัตถสัจจะ” เป็นเรื่องของ“นามธรรม” ซึ่งรู้งาย เข้าใจไม่่งาย

แต่ล่ำคัณมากที่สุด

“ชาติ”หรือ“การเกิด”ตามแบบที่[๒]นี้แหละ ที่อาตมาตั้งใจ เขียนสาธยายกันอย่งล่ำคัณในหนังสือเล่มนี้

● “ชาติ”ชนิดนี้รู้ได้ด้วย“สัมมาญาณ”จริงเท่านั้น

เพราะ“ชาติ”หรือ“การเกิด”ชนิดนี้ เป็น“การเกิด”ที่ยิ่งใหญ่ เป็น“ชาติ”ทางใจ ที่ชื่อ การเกิด คือ “โอปปาติกโยนิ” ซึ่งตรัสรู้โดย พระล่ำมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น นอกนั้นไม่มีใครใดจะสามารรถรู้ได้

ผู้มี“วิชชา๔”อย่งล่ำมมาทัญญู จึงจะสามารรถจู้จู้แ่งจู้จริง “ชาติ”ที่ว่านี้ได้ ถ้าไม่มี“วิชชา๔”ก็คือ ไม่มี“อภิปัญญาสิกขา”เจริญจริง

“อภิปัญญาสิกขา”ในไตรสิกขา ไม่ใช่ปัญญาสามัญที่รู้ทางโลก ซึ่งการรู้เห็นความเป็น“จิต”ก็ดี “วิญญาณ”ก็ดี หรือ“มโน”ก็ดี ที่เป็น“นามธรรม”ทั้งหลาย ที่เรียกว่า“ปัญญา”ก็ดี “ญาณ”ก็ดี “อภิปัญญาหรืออภิปัญญา”ก็ดี “ตาทิพย์”ก็ดี นั้น ไม่ใช่การรู้การเห็นกันอย่ง เป็นรูปเป็นร่าง มีโฉมกายแบบเดียวกับที่“ตาเนื้อ”เห็น

ตรงนี้แหละ ยากจริง ๆ ที่จะทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจได้ถึงความจริง เพราะหลงและยึดกันแน่นฝักหัวกันมาแล้วว่ ความรู้ที่เป็น“ตาทิพย์”นี้

คือ การเห็นที่วิเศษพิสดาร แบบอิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์

● “ตาทิพย์” ที่เป็น “สัมมาญาณ” นั้น ต้องเข้าใจให้สัมมาทิวฐิให้ได้

อาตมาก็พยายามย่ำแล้วย่ำอีกว่า ไม่ใช่อย่างนั้น ตาทิพย์นี้เป็นแบบอนุสาสณีปาฏิหาริย์ นั้น รู้ตามคำสอนพระพุทธเจ้า

ไม่ใช่ “ตาทิพย์” แบบอิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์ อภินิหาร ๒ อย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงบริภาษหนัก ท่านตีทิ้งแล้ว ท่านเกลียด ท่านเบื่อระอาเต็มทีแล้ว ทำความเข้าใจให้สัมமாகันดีๆ ใน “เกวัญกุสุตร” (พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๓๓๙-๓๔๑) มีหลักฐานอยู่ชัดไปอ่านดู

“ตาทิพย์” แบบพุทธ ที่เป็นอนุสาสณีปาฏิหาริย์นี้ แม้จะใช้ภาษาว่า “เห็น” (ปัสสตี) ก็มีใช้ “เห็น” อย่างมีสีสันเส้นสายโครงร่างเป็นกาย มีรูป มีทรง มีโถม แม้มีแสงอย่าง “ตาเนื้อ” สัมผัสเห็นรูปโถมแบบนั้น

แต่เป็นการเห็นการรู้ด้วย “อาการ-สิ่งคะ-นิมิต-อุเทศ” (พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) เห็นเพียง “อาการ” แคะ “กิริยา” เท่านั้น ไม่ใช่อย่างเป็น “รูปภาพ” ซึ่งต้องเห็นด้วย “วิปัสสนาญาณ” (ข้อ ๑ ใน “วิชา๔” เป็นต้น) คือ ปัญญาที่รู้และเข้าใจ “นามรูป” หรือ “นามกาย” นั้น หรือรู้เห็นตาม “ญาณ ๑๖” ที่เริ่มต้นด้วย “นามรูปปริจเฉทญาณ”

● “ตาทิพย์” ที่เห็น “ชาติ” (การเกิด) ในความเป็น “จิตวิญญาน”

อันเป็นการเห็น “การเกิด” หรือเห็น “ชาติ” ทางวิญญานใน “ปฏิจจสมุปบาท”

เพราะมีปัญญาถึงขั้น “วิชา” (ความรู้เจริญขึ้นจาก “อวิชา” ถึงความเป็น “วิชา” ได้จริง) จึงเห็น “สังขาร” จึงเห็น “วิญญาน”

“วิชา” จึงมีคุณภาพถึงขั้น “นามรูปปริจเฉทญาณ” เป็นต้น และต่อไปจนครบ “ญาณ ๑๖” คือ “ปัญญาเจริญ” ถึงขั้นอ่าน “นามรูป

หรือนามกาย”ในจิตของตนได้

จึงปฏิบัติด้วยการมี“อายนตะ ๖”เสมอ ดังนั้น ตอนทำงาน มี“ผัสสะ”(สัมผัส) จึงมีปัญหา อ่าน“เวทนา” แล้วพิจารณา“เวทนาที่ ‘เกิด’อยู่จริงเป็นจริง”หลุดๆปัจจุบันนั้น จนสามารถหยั่งรู้“เวทนา”ลึก เข้าไปแจ้งชัด“ในเวทนา”ต่างๆได้ จนถึงที่สุดครบ“เวทนา ๑๐๘”

กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(อตฺตา)คือ ตัวตนของตัณหา แล้วจึงกำจัด“ตัวตนของตัณหา”นี้ ได้ด้วย“ปหาน ๕”ดับสนิท “อุปาทาน”จึงตายไปด้วย และอื่นๆก็ตายตามไปสุดปลายทาง จึงต้องเรียนรู้รับถ่ายทอดมาจาก..ผู้รู้จริงที่บรรลุปรมัตถ ธรรมนั้น”จริงเท่านั้นหรือจากเป็น“สัตบุรุษ”ที่เป็น“ปัจเจกบุรุษ”ขึ้นไป

● “สาวกภูมิ”คืออย่างไร? ต่างจาก“ปัจเจกภูมิ” อย่างไร?

ต้องเรียนรู้จากสัตบุรุษ หรือจาก“ปัจเจกบุรุษ”(ผู้มีความจริง ชั้นปรมัตถ์เป็นของตนแล้ว) หรือจาก“สยัง อภิณฺญา”(ผู้สูงกว่าปัจเจก บุรุษ) หรือจาก“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” (ผู้สูงกว่าสยัง อภิณฺญา) ที่สุด แห่งที่สุดก็จาก“สยัมภู”โดยตรง(ผู้สูงกว่าพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ นั่นก็คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า) ฉะนั้นแล ชื่อว่า “สาวกภูมิ”

“สาวกภูมิ” หมายถึง คนที่ยังไม่มี“ภูมิ”ถึงขั้น“ปัจเจก”

สาวก แปลว่า ผู้ฟัง (มิใช่ผู้พูด, มิใช่ธรรมกถึก) จึงต้องมีผู้พูด คือผู้อื่นมาก่อน ตนจึงจะได้ฟัง หรือได้อ่าน หรือได้รู้ถ่ายทอดมา

ชื่อว่า“สาวก” จึงไม่ใช่“ผู้รู้เองจากภาวะจริงของตน” ต้องได้มาจากผู้อื่น เริ่มจาก“การฟัง”หรืออ่าน หรือเห็น สัมผัสจากคนอื่นก่อน

“สาวกภูมิ” จึงหมายถึง คนผู้ยังไม่มีของตนเอง

“ปัจเจก” คือ เป็นของตนเอง, เป็นของเฉพาะตน, เฉพาะตน

คนผู้ใดใน“ใจ”ของตนเริ่มมี“การเกิด”(ชาติ)ของ“อารยธรรม”

ได้จริง เป็นสมบัติของตนเฉพาะตนเอง คนผู้นี้เป็นผู้มี“ปัจเจกภูมิ”
ชัดๆก็คือ ปัจเจก หมายถึง ผู้มี“ธรรมที่เป็นพุทธ”เริ่ม
ขึ้น“อารยธรรม”เกิดขึ้นเป็นสมบัติของตนแล้ว

และธรรมถ้ายังมีใช้ชั้นอารยธรรม ก็ยังไม่นับว่า “ปัจเจกภูมิ”
ที่สุดเป็นคุณธรรมของตนแท้แล้วถาวร(อวัจ) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็น
อื่น(อวิปริณามธัมม)

สิ่งที่เป็นสมบัติของตน เป็น“สิ่งที่ได้เฉพาะตน” ที่จะเรียกว่า
“ปัจเจกภูมิ”ได้ นั้น ต้องเป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”และต้องถึงชั้น
“พุทธที่เป็นอารยธรรมซึ่งเป็นโลกุตระ”โดยเฉพาะ

● “ปัจเจกภูมิ”เกิดเป็นชั้นๆตอนๆ มีกันหลายขั้นตอน

มีขั้นตอนดังนี้

เริ่มต้นจาก “สาวก” คือ ผู้ฟัง(ไม่ใช่ผู้พูด ไม่ใช่ธรรมกถึก) ผู้ได้ยิน
ได้ฟังมาจากผู้อื่น ธรรมะนั้นต้องเป็น“อารยธรรม”

“ธรรมที่เป็นพุทธ”ถ้าได้รับฟังมาจากผู้มีจริงในตนมาก่อนที่สุด
เพราะ“ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น ใครจะ“รู้เอง”ด้วยตัวเอง ค้นพบ
เองไม่ได้ รู้เองโดยตัวเอง“ไม่ได้ต่อเชื่อมาจากผู้มีเชื่อแล้วมาก่อน”
ไม่ได้เป็นอันขาด

แม้พระพุทธรเจ้าแท้ๆ ที่ได้ชื่อว่า“สยัมภู”(พระผู้เป็นเองมีเอง) ก็ได้
“เชื่อ”สืบทอดจาก“พระพุทธรเจ้า”ทั้งหลายองค์ก่อนๆมาทั้งนั้น จน
กระทั่งพัฒนาเรื่อยมาเป็น“สยัมภู” มิใช่เป็น“สยัมภู”โดยไม่มีที่มาเลย

เพราะหลักธรรมอันยิ่งใหญ่หัวใจของศาสนาพุทธนั้น คือ...

สรุปง่ายๆก่อนก็ว่า... “ทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุมาก่อน”

เต็มๆก็คือ ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ: เย ธัมมา เหตุ ปัพพวา

พระตถาคตกล่าวเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น: เตสัง เหตุง ตถาคโต

และความดีของกรรมเหล่านั้น: เตลัญจ โย นิโรโธ จ
พระมหาสมณะมีวาทะอย่างนี้: เอวัง วาที มหาสम्मโณ
เห็นไหมว่า ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมี“เหตุ”มาก่อน

แม้จะเป็น“สยัมภู” เป็น“ผู้มีเองเป็นเอง”แล้วแท้ๆ ก็ต้องได้มาจากผู้อื่นที่เป็นเองก่อนทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ จึงเป็น“สาวกภูมิ”มาก่อนจะได้รับ“อารยธรรม”มาจาก“ปัจเจกภูมิ”องค์ก่อนๆทั้งนั้น
อย่าเพิ่งคิดว่าเราเป็น“ปัจเจกภูมิ”กันง่ายๆ ถ้าหลงตนแล้วช่วย

● คำว่า “ปัจเจก” ต่างจาก“ปัจเจกตั้ง” อย่างไร?

ดังนั้น จึงต้องเป็น“ผู้ฟัง”จาก“ผู้มีพุทธสมบัตินั้นในตนจริง”
“สมบัตินั้น” คือ “พุทธที่เป็นอารยธรรมซึ่งเป็นโลกุตระ”
เมื่อได้ฟังแล้วเอามาปฏิบัติจนกระทั่งมี“การเกิดขึ้นของผล”
แล้ว“รู้แจ้งเห็นจริงในพลัน”(สัมมาญาณ-สัมมารมิต)จึงเป็น“พุทธสมบัติ”
ที่ตนบรรลุเริ่มต้น เรียกว่า “ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”

นี่คือ จุดเริ่มต้นผู้มี“พุทธสมบัติ”ที่เป็นอารยธรรมเป็นโลกุตระ
ขั้น ๑ คือ เริ่มจาก “ปัจเจกตั้ง” อันเป็นของเฉพาะตน
ขั้น ๒ จึงจะเป็น“ปัจเจกบุรุษ” จาก“ปัจเจกตั้ง”เมื่อสั่งสม“พุทธสมบัติ”ได้มากขึ้นๆ เป็นของตนแน่นอนจนถึงอีกเขตหนึ่งเป็น“ปัจเจก” มีภูมิเป็นปัจเจก จึงชื่อว่า เริ่ม“ปัจเจกภูมิ” หรือเริ่ม“ปัจเจกบุรุษ”

● จากคำว่า “ปัจเจกภูมิ” ยังมี“ปัจเจก”อยู่ในชื่ออื่นๆอีก

ขั้น ๓ คือ “สยัม อภิญญา” จาก“ปัจเจกบุรุษ” ขั้น ๒ มีภูมิสูง
ขั้นๆอีก สูงไปอีกเขตหนึ่ง ก็เรียกว่า “ผู้มีภูมิรู้ยิ่งเป็นของตนเอง”
ซึ่งมีระดับสูงกว่า“ปัจเจกภูมิ”ขั้นต้น

ขั้น ๔ คือ “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” จาก“สยัม อภิญญา”

เมื่อสั่งสมบารมีกระทั่งสูงส่งถึงขั้นสัมมาสัมพุทธะ เข้าเขตนี้ ก็เรียกว่า “ผู้มีสัมมาสัมพุทธะเฉพาะตนแล้ว” ยังมีใช้ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ซึ่งเป็นผู้สูงมีสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว แต่ได้ “เฉพาะตน” เท่านั้น ไม่ได้ทรงอุบัติเป็นผู้ประกาศศาสนาหยั่งลงให้แก่โลก ไม่ได้เป็นเจ้าของศาสนา ได้แค่ “สัมมาสัมโพธิญาณเฉพาะตน”

“ปัจเจก” ชั้นนี้จึงไม่ใช่ “ปัจเจกบุรุษ” ชั้นต้นเท่านั้น แต่เป็น “ปัจเจกภูมิ” ชั้น “สัมมาสัมพุทธะ” ที่เดียว

● “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” คือ ผู้ได้เฉพาะตน สอนใครไม่ได้ ..แปลก!

มีบางท่านตีความ คำว่า “ปัจเจก” คือ “ผู้ได้เฉพาะตน” สอนคนอื่นไม่ได้ นั่น ก็เป็นความเห็นที่ต่างกัน

อาจจะเป็น “โพธิสัตว์” กันคนละแบบ ต่างกับที่อาตมาได้กัน เป็นกันกรรมัง! อาตมาจึงรู้สึกแต่ว่าไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นเลย คนมีภูมิธรรมสูงขนาดสัมมาสัมพุทธะแล้วสอนผู้อื่นไม่ได้

มันเป็นไปได้ยังไง?! ...ออกแปลกมาก

ก็ขนาดคนปัจจุบันนี้ยังไม่บรรลุอะไรเลย ยังสอนกันได้แจ้วๆ

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า “จงทำคุณอันสมควรก่อน แล้วสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง” นั่นคือ ปฏิบัติตนให้บรรลุผล มีผลก่อน แล้วค่อยสอนผู้อื่น จะไม่ทำให้มัวหมองเสื่อมเสีย

ดังนั้น ผู้เริ่มเป็น “ปัจเจกภูมิ” ชั้นต้นได้แล้ว แค่ภูมิโสดาบัน ก็เป็น “ธรรมกถึก” (ผู้สอนธรรม, ผู้เทศน์) ได้แล้ว สอนผู้อื่นได้แล้ว

ผู้ยิ่งสูงไปกว่านั้น มีภูมิสูงชั้นก็ยิ่งสอนได้ดีขึ้นมากชั้นยิ่งกว่า ก็เป็นเรื่องปกติ ตามสัจจะ ไม่แปลกประหลาดอะไร

แต่นี้ บรรลุธรรมถึงขั้น “สัมมาสัมพุทธะ” แต่สอนไม่ได้ นี่สิ

แปลกมาก!

แต่เอาเถอะ ก็เป็นความเห็นที่แตกต่างกัน เป็นธรรมดาโลก

● “ปัจเจกภูมิ” สูงสุดแห่งที่สุด กับปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ ต่างกัน
อย่างไร?

ชั้น ๕ คือ “พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า” ซึ่งนับเป็น
“ปัจเจกภูมิ” สูงที่สุดแห่งที่สุด ชั้น “สยัมภู” ถือว่า สูงกว่าพระปัจเจก
สัมมาสัมพุทธะ ผู้มีสมบัติ “เฉพาะตน” ที่มีเองเป็นเอง เป็น “เจ้าของ”
พุทธสมบัติ อันดับ ๑ ในความเป็น “ปัจเจก” ที่เดียว

ความเป็น “ปัจเจก” คือ ความมี “อาริยสมบัติ” แล้วในตน

อาริยสมบัตินี้ เป็นคุณสมบัติที่มีแล้ว มีติดตนติดตัวไป
ข้ามภพข้ามชาติ ไม่ใช่สมบัติพลัดกันชม กลับไปกลับมา หรือสมบัติที่ได้
แล้วเสื่อมถอย ลอยหนีไปจากตนได้ เหมือนเช่น โลกิยสมบัติ

อาริยสมบัติ มีคุณสมบัติพิเศษยิ่งกว่าสามัญ จึงเรียกว่า
“คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสรธรรม) เป็นสมบัติที่ได้แล้ว มีความเสถียร
เที่ยงแท้ (นิจจัง) แน่นอน (นียตะ)

ถ้าสัมบูรณ์สูงสุดพระพุทธรเจ้าตรัสรับรองไว้ชัดว่า เที่ยงแท้
(นิจจัง) ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอันอีก (อวิปริณาม
ธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

อาริยสมบัติ มีคุณวิเศษปานนั้นทีเดียว

● อาริยสมบัติ ต่างกันอย่างไรสำคัญจากโลกิยสมบัติ อย่างไร?

ความจริงเป็นฉะนี้เอง “อาริยสมบัติ” ที่ผู้สามารถปฏิบัติจน
มี “การเกิด” (ชาติ) ทางใจได้จริงเป็นจริงแล้ว จึงมีความเป็น “สมบัติ
ตนเอง” ที่ยั่งยืนพิเศษ ต่างจาก “โลกิยสมบัติ”

ที่สุด ดิตถัฏภาพข้ามภพข้ามชาติ ก็เป็นของตน เฉพาะตน มี
เองเป็นเอง เป็นของเฉพาะตนเองจริงๆ ที่มีคุณลักษณะพิเศษ ที่ต้องทำ
ความเข้าใจให้ดีๆ ว่า “เป็นของเฉพาะตน” ที่มีความหมายแค่
แคบๆอยู่เพียง“ของตนที่ไม่ใช่ของใคร” นี่มันแค่ หมายถึง “ความเป็น
ตัวกูของกู” ไม่ใช่ของใคร หรือจะไม่ให้ใคร หวงแหนเป็นของตน

แต่ความเป็น“ปัจเจก”นี้ไม่ได้หมายถึง “ความเป็นตัวกูของกู”
เยี่ยงนั้น แต่หมายความว่าเป็นคุณสมบัติประจำตน ที่เที่ยงแท้ ที่
ยั่งยืน ไม่แปรเป็นอื่น ฯลฯ” ดังที่สาธยายมานั้นต่างหาก

และไม่ได้หมายถึง ความหวงแหนเป็นตัวกูของกูด้วย แต่เป็น
คุณสมบัติที่ดี ตรงกันข้ามกับความหวงแหน ความยึดเป็นตัวตนเป็นของ
ตนด้วยซ้ำ เป็นคุณสมบัติที่เป็นประโยชน์ พร้อมจะแจกให้คนอื่น

และมีใช้ธรรมะหรือคุณสมบัติไร้ปัญญา ไร้สมรรถนะที่จะสอน
คนอื่น ไม่ได้ บอกแก่คนอื่นให้คนอื่นรู้ตาม ซึ่งเป็นการสอนผู้อื่นนั่นเอง
ไม่ได้ จะไม่ใช่ความอันดีแบบนั้นด้วย

เพราะคุณสมบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”นี้ เป็นความรู้ที่รู้แจ้ง
เห็นจริง ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ต้องมี“ปัญญา”ร่วมรู้ไปทั้งสิ้น ไม่ว่า
“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญาเอง”

ดังนั้น แม้ในความเป็นสังฆธรรมนี้ถึงขั้น“นามธรรม” ซึ่งผู้
เกิดผลมีคุณสมบัติจริงนั้นในตนย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะนั้นๆ จึง
เรียกขานอ่านความเป็นสภาวะนั้นออกมาให้ผู้อื่นรู้ เข้าใจได้

แม้จะไม่มีภาษาวิชาการ บอกด้วยภาษาชาวบ้าน ภาษาง่ายๆ
ได้แน่ เพียงว่า จะสามารถมาก สามารถน้อยแค่ไหนเท่านั้น

ยิ่งบำเพ็ญไปถึงขั้นบารมีระดับ“สัมมาสัมพุทธะ”ปานนั้นอีก
ด้วย มีหรือที่จะสอนผู้อื่นไม่ได้ เพียงแต่สอนได้เก่งไม่ถึงขั้นจะสร้าง
ศาสนา นั่นก็เป็น“เหตุ”ทำให้ท่านประกาศศาสนาในโลกไม่ได้ เหตุหนึ่ง

ในอีกหลายเหตุของการจะเป็นผู้ได้ประกาศศาสนาให้แก่โลก

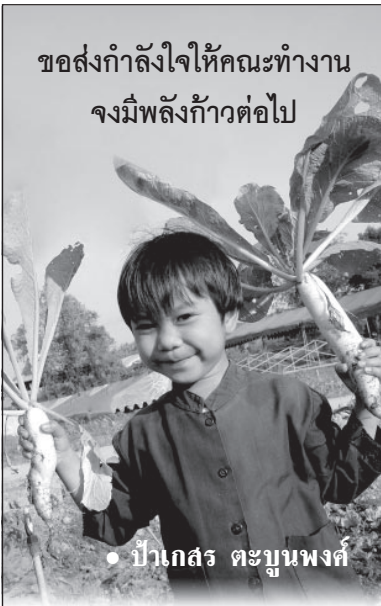
แต่จะพูดว่า พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะนั้น คือ ผู้ได้ของตน
ผู้เดียว สอนใครไม่ได้ นั่น อาตมาว่าเป็นการตีความเอง มิใช่มีในตนเอง

● ความเป็น“ปัจเจก”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นไฉน?

ตามภูมิของอาตมานั้น พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ เมื่อสั่งสม
บารมีของตน กระทั่งสูงส่งถึงขั้นสัมมาสัมพุทธะ เข้าเขตนี้ ก็เรียกว่า
“ผู้มีสัมมาสัมพุทธะเฉพาะตนแล้ว” แต่มิใช่“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

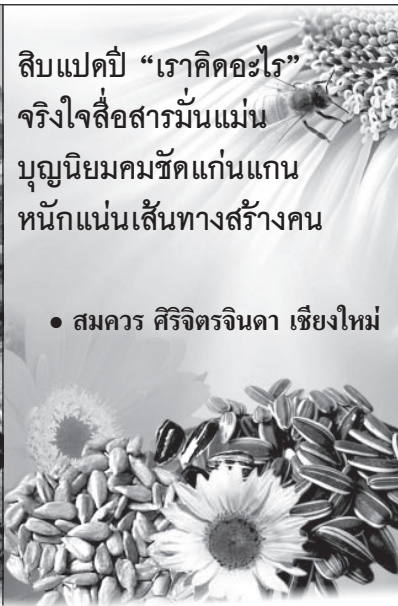
ทั้งที่ท่านมีสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว แต่ได้“เฉพาะตน”(ปัจเจก)
เท่านั้น ไม่ได้ทรงอุบัติเป็นผู้ประกาศศาสนาหยั่งลงให้แก่โลก ไม่ได้ชื่อ
ว่าเป็นเจ้าของศาสนาได้แค่“สัมมาสัมโพธิญาณเฉพาะตน”(บรมปัจเจก)

ฉะนี้คือ “ความเป็นปัจเจก”ขั้นสูงสุด ชั้น“สยัมภู”ที่ทรง“มีเอง

ขอส่งกำลังใจให้คณะทำงาน
จงมีพลังก้าวต่อไป

● ป้าเกสร ตะบูนพงศ์

สิบแปดปี “เราคิดอะไร”
จริงใจสื่อสารมันแม่นยำ
บุญนิยมคมชัดแก่นแกน
หนักแน่นเส้นทางสร้างคน

● สมควร ศิริจิตรจินดา เชิญใหม่

เป็นเอง”แท้จริงประการหนึ่ง นั่นคือ “ความเป็นของตนเฉพาะตนเต็ม
ลัมมาลัมโพธิญาณ” เพียงแต่ว่าความเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นนั้น ได้ผ่าน
โพธิสัตว์ช่วยชีวิตสัตว์มากก็มีใช่น้อยแล้ว ไม่ได้ให้ผู้อื่นชั้นสูงสุดก็แค่
ไม่ได้เป็นผู้ประกาศศาสนาพุทธลงไปในโลก มิได้สร้างศาสนาเท่านั้นเอง

ประโยชน์ตนในความยิ่งใหญ่สูงสุดแห่งความเป็นมนุษย์นั้น
สูงสุดแห่งที่สุดแล้ว นี่คือ ความเป็น“ปัจเจก”(เฉพาะตน)ที่ยิ่งใหญ่สุด
ส่วนประโยชน์ผู้อื่นที่ยิ่งใหญ่สูงสุด พระองค์มิไม่ครบบริบูรณ์
เหมือน“พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า” ตรงที่ไม่ได้เป็น“พระพุทธเจ้า”
องค์ใดองค์หนึ่งที่ได้ประกาศศาสนาพุทธลงไปในโลก

จึงอยู่ในฐานะสูงสุดรองพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง สูงกว่าพระ
อรหันต์ทั้งหลาย และสูงกว่าพระมหาโพธิสัตว์ชั้นที่๘ ทั้งหมดไปแล้ว

นี่คือ ความเป็น“ปัจเจก” ๕ ชั้น ที่เป็นผู้“มีพุทธสมบัติ” หรือมี
“ธรรมที่เป็นพุทธ”จริง จากเริ่มต้นชั้นที่๑ ถึงชั้นสูงสุดแห่งที่สุด

● “ชาติ”หรือการเกิดแบบ[๓] ขึ้นไปถึงแบบ[๕]

ที่นี้มาถึงบรรทัดนี้ ก็ขอเติม“ชาติ”หรือ“การเกิด” ของแถมขึ้นไปอีกสัก ๒-๓ แบบ

แบบที่[๑] และ[๒] ได้สาธยายมาพอสมควรแล้ว ที่นี้ก็แบบ

[๓] การเกิดที่เรียกว่า“สิงลมอมข้าวพอง” อย่างที่ได้อธิบายผ่าน
มาแล้วนั้นแหละ คือ ชีวิตที่ยังหลงเมาอยู่นั้น ก็เป็น“สิงลม
อมข้าวพอง” หลงโลกก็ไปกับสังคมโลกในยุคนั้นเขา ก็เป็นไปชั่วระยะที่
ยังไม่ถึงเวลาจะกลับมาสู่ความเป็น“ปัจเจก”แห่งตน

นั่นก็คือ เมื่อผ่านเวรแห่งความเป็น“สิงลมอมข้าวพอง”แล้ว
ถึงวาระที่จะฟื้นคืนกลับมาสู่ความเป็น“ปัจเจก” หรือ“ความมีเอง
เป็นเองของตน” ที่ตนได้สั่งสมบารมีมาแล้วจริง

● คุณสมบัตินี้ของ“ใจ”ที่เป็น“ปัจเจกภูมิ”เท่านั้น คืออย่างไร?

สำหรับผู้ยังไม่มี“ปัจเจกภูมิ”ที่เป็นอารยธรรมของตนนั้น ก็จะไม่มีความ“อารยสมบัติ”ที่มีประสิทธิภาพถึงขั้น“นิยตะ”หรือคุณธรรมที่มีประจำตนที่เที่ยงแท้(นิจจัง)ยั่งยืน(สุวัง)ตลอดกาล(สัสตัง) ฯลฯ จริง

ก็จะเป็นคุณสมบัตินี้พิเศษของ“ปัจเจกภูมิ” ที่ชื่อว่า“มีเองของตน เฉพาะตน หรือมีเองเป็นเอง“ของตน”จริงๆ ซึ่งมีคุณสมบัตินี้ที่เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

ดังนั้น พฤติกรรมในช่วงที่เป็น“ลึงลมอมข้าวพอง”จึงไม่ใช่ความเป็น“กรรม”ของเจ้าตัวผู้ทำเองเต็มร้อย เป็นแต่เพียงถูกจูงถูกพาไปทำ เท่าที่หลงไปตามโลกเขาเท่านั้น

“วิบาก”ก็ไม่เต็มร้อย เท่ากับใจขณะใหม่ของเขาผู้กระทำใหม่นั้น จะลึกเข้าไป“เสพ” ไป“ยึด” ไป“ติด” มากน้อยเท่าใดก็มีผลตามนั้น

ภาวะที่เกิดพฤติกรรมในช่วงเวลาที่เป็น“ลึงลมอมข้าวพอง” จึงเป็นแค่พฤติกรรมของ“สมมุติสังขะ” ไม่ใช่พฤติกรรมแท้ที่เกิดมาจาก“ปรมัตตสังขะ”อันเป็น“ใจแท้”ที่เป็นจริงของตน

ทั้ง“สมมุติธรรม”ทั้ง“ปรมัตตธรรม”จึงไม่ใช่ของตนเต็มร้อยของเดิมที่เป็นตนก็ไม่ใช่“ตน”แท้ ของใหม่ที่เกิด“พฤติกรรม”ใหม่จะเข้าไปหักล้างของเก่าหรือบวกลบคุณหากับของเก่าได้ก็ตามบารมีที่มีแล้วจริง

เพราะฉะนั้น “ลึงลมอมข้าวพอง”จึงเป็น“การเกิด”(ชาติ)ของ“รูปรายนอก” ตามสมมุติสังขะเท่านั้น ยังไม่ใช่“การเกิด”(ชาติ)ของ“ใจภายใน”แท้ๆของตนตามปรมัตตสังขะ

เพียงแต่เป็น“การเกิด” เป็นไปตามวิบาก ใช้หนี้วิบากกัน เป็นส่วนใหญ่ ไม่ใช่“การเกิด”ของ“ใจ”แท้ๆที่ได้ล้างกิเลสออกไปแล้ว เป็นตัวกำหนดเป็นอำนาจหลัก แต่เป็น“ผัสังคม”ในชีวิตใหม่หลอก

ให้หลงเมา ก็เผลอๆเฟิ่นๆไปกับโลกเขาชั่ววาระที่ยังไม่ถึงเวลาเป็นตัวเองของตนเอง

จึงไม่ใช่พฤติกรรมของกิเลสตัวเอง เพราะจริงๆนั้นกิเลสตนเอง “ไม่มี” แล้วไง ก็ได้กำจัดจริงมาแต่ “ชาติ” ก่อนแล้ว เป็น “ปัจเจก” แล้ว คือใจตนเองที่เป็นได้แล้วมาแล้ว ไม่มีกิเลสแล้ว ฟังดีๆ คิดตามดีๆ

ดังนั้น ร่างกายใหม่ใน “ชาติ” นี้ (ตามแบบที่ [๑] ในขณะนี้) จึงทำกรรม ที่คนอื่นจูงไปเป็นไปเกิด มิใช่ “การเกิด” (ชาติ) ของ “ใจแท้” (ปัจเจก) ของตน จึงมิใช่ “การเกิด” จริงอันเป็น “การเกิด” (ชาติ) ของแบบที่ [๒]

การเกิดแบบที่ [๓] นี้ จึงเป็นการเกิดที่ไม่มีหน้าหนังกบฏที่ตน มีกิเลสเดิมของตนพาทำ อันเป็นอจินไตยที่เข้าใจยากมาก เช่น พระองค์สิมาล ที่ท่านทำกรรม (ใหม่) ฆ่าคนตั้งมาก แล้วผู้ศึกษาก็สงสัย ว่า ทำบาปขนาดนั้นแล้วเป็นอรหันต์อย่างรวดเร็วได้อย่างไร เป็นต้น

ถ้าใครเข้าใจได้ ก็นี้แหละคือ “กรรม” ของลิงลมอมข้าวพอง ไม่ว่าของเจ้าชายสิทธัตถะก่อนบวช หรือตอนบวชทำกรรมต่างๆอยู่ในป่า ๖ ปี ซึ่งเป็น “พฤติกรรม” ของลิงลมอมข้าวพองของพระพุทธเจ้า ทั้งนั้น ที่ถูกฤทธิ์แรงของสมมุติโลกพาทำ “กรรม” ไปตามสมมุติสัจจะ จึงมิใช่ “กรรม” ของปัจเจกที่เป็นปรมัตถสัจจะของท่านเองเลย

ซึ่งยังมีลีลละเอียดยิ่งกว่านี้ออยู่อีกนะ แต่ตอนนี้เอาแค่นี้ก่อน

● “ชาติ” หรือการเกิดแบบที่ [๔] ที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป

ยังมี “การเกิด” แบบที่ [๔] ที่เรียกกันว่า “ชาติ” เป็นอีกแบบหนึ่ง แบบนี้ก็รู้จักง่าย รู้กันได้ทันที ได้แก่ “ชาติ” หรือ “การเกิด” ที่เกิดขึ้น เป็นประเทศ เป็นรัฐ ใด ซึ่งเรียกกันว่า “ประเทศชาติ” หรือ “ชาติรัฐ”

นี่ก็เป็น “การเกิด” หรือ “ชาติ” ที่มีในโลก อีกแบบหนึ่ง นับเป็นการเกิดแบบที่ [๔]

● คนมี“ชาติ”หรือการเกิดแบบที่ [๕] นี้กันมาก แต่จะรู้ตัวกันไหม?

และยังมี“ชาติ”หรือ“การเกิด”อีก แบบที่ [๕] ซึ่งรู้ตัวกันไม่่ง่ายเท่าไร แต่มี“การเกิด”แบบนี้กันอยู่มาก คือ การเกิดอย่าง“ตรรกะ”ซึ่ง“การเกิด”แบบนี้ เป็น“ทิวจุปาทาน” เป็น“อัตรวาทุปาทาน”ของคน ที่มีใจเรื่องจะเข้าใจว่าเป็นทิวจุ เป็นอุปาทานของตนได้ง่ายๆ “ชาติ”หรือ“การเกิด” แบบที่ ๕ นี้ คือการเกิดที่เป็นแค่“ทิวจุ” และเป็นแค่“อัตรตา” แล้วก็หลง“ยึด”เอาทิวจุ เอาอัตรตานั่นๆ เป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ของตนก็ได้สิ่งที่“ยึด”นั้นๆเป็นตัวตน(อัตรตปฏิกลาโก) เป็น“การเกิด”ของ“ความเห็น”(ทิวจุ) และเป็น“การเกิด”ของ“การยึด”นั่นเองโดยเชื่อ-ไม่เชื่อ ไม่มีเหตุผลก็เป็น“ตัวตน”(อัตรตา)ทั้งสิ้น “ชาติ”แบบนี้คือ มี“ทิวจุ”เป็น“การเกิด” ก็เยอะเยาะ และมี“อัตรตา”เป็น“การเกิด” ก็มากมาย อยู่ที่ว่าใครจะ“ยึด”เอา“การเกิด”(ชาติ)แบบไหน เป็นตัวตน

● ผู้ใดยึด“ทิวจุ”ใด ผู้นั้นก็มีทิวจุนั้นเป็น“ชาติ”อาศัยไปกับในชีวิต

เป็นต้นว่า ผู้ที่“ยึด”เอาผลของ“การพิจารณา”นั้นๆ หรือ“ยึด”เอาผลของ“การขบคิด”นั้นๆ เท่านั้นเป็น“ธรรมที่ควรได้” จึง“ได้”แค่“ผลของการพิจารณา”นั้น หรือได้แค่ผลของ“การขบคิด” อยู่กับชีวิต ซึ่งยังไม่ใช่“ภาวะจริงของ‘ผลธรรม’ที่เกิดแล้วจริง”ในชีวิต ยึดได้เพียง“ผลของการพิจารณา”ยังไม่ได้กำจัด“ภาวะจริง”ของ“ทุกข์”และ“เหตุแห่งทุกข์” เพราะแค่“ผลของการพิจารณา” หรือ“ผลของการขบคิด”ยังไม่ใช่“ภาวะจริง”ของ“ทุกข์”และ“เหตุแห่งทุกข์” ส่วนจะยึดมากหรือน้อย ให้อภัยชีวิต แล้วได้อาศัยเป็น“สุข-ทุกข์-วางเฉย” มีสุขมาก-มีสุขน้อย หรือมีทุกข์มาก-มีทุกข์น้อย หรือมีวางเฉยมาก-วางเฉยน้อย ก็เป็นไปตาม“ความจริง”เท่าที่ผู้นั้นมีอยู่

เป็นอยู่ ทำได้จริง ทำได้อย่างถาวร หรือทำได้ชั่วครั้งคราว

ดังนี้ เป็นต้น

ผู้ปฏิบัติต้องมี“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจับ“ตัวกิเลส”ได้ แล้ว
กำจัด“ตัวกิเลส”นี้ให้มันดับสิ้นไปจนสำเร็จ เป็น“ผล” นี่คือ“ได้ผล”
มิใช่ได้แค่สำเร็จ“ผลของการพิจารณา” แค่สำเร็จ“ผลของการขบคิด”

ซึ่งมันยังไม่ใช่...“ได้ผลของการฆ่ากิเลส”จนหมดสนิท

มันแค่ผลของ“ตรรกะ”เท่านั้น

ชีวิตมันมี“การเกิด”(ชาติ)ของผลที่ต่างกัน

มันคนละอันคนละสิ่ง ยังผิดฝาผิดตัวอยู่จึงเป็นการ“ยึด”เอาได้
แค่“ทิวฐิติ”คือ ได้แค่“ความรู้หรือความเข้าใจ”ที่เรียกว่า“ทิวฐิติ”เท่านั้น
เมื่อ“ยึดเข้า”ก็เป็น“ตน”เป็น“ของตน” นั่นคือ“อัตตา”ของเรา

“การยึด”ก็เป็น“อัตตา” ส่วน“การเห็น-การรู้”ก็เป็น“ทิวฐิติ”

การยึด“ทิวฐิติ”เลย ก็มี“อัตตา”ที่เรียกว่า“ทิวฐิตาพาน”

ก็ยึด“ทิวฐิติ”นั้นๆนั้นแหละเป็น“อัตตา”

สำหรับ“อัตตา”นั้น ไม่ว่าจะ“ยึด”อะไรก็เป็น“อัตตา”ทั้งนั้น

● “ความยึด”พาทุกข์และพาทกต่ำ

ต่ำไปถึงที่สุดแห่งความเป็น“ชาติ”

ใครได้แค่“ความเห็นหรือความรู้”ที่ยังไม่ใช่“ผลสำเร็จ” แล้วก็“ยึด”
ผู้นั้นก็ได้แค่“ความรู้-ความเห็น”เท่านั้นเป็น“อัตตา”

และถ้าใครยัง“ยึด”สิ่งที่ได้นี้เข้าไปแนบแน่นแนวนั้น ชนิดที่
เป็น“ความยึดมันถือมัน”(อุปาทาน,อภินิเวส) ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเลย
แม้ใครจะนำเสนออะไรมาให้ก็ ไม่รับอื่นเข้ามา“เปลี่ยนความรู้
ความเห็น”ที่ตนยึดนี้ได้เลย

เช่นนี้เองคือ ผู้ไม่มี“ปรโต โฆสะ” นั่นคือ ไม่รับความเห็นอื่น

ความรู้อื่นเข้าไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงความรู้เดิมความเห็นเดิมแล้ว
ผู้นี้ก็มี“ทิฏฐิ”คงเดิม เป็น“อัตตา”เดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
ได้ ถ้าสิ่งหรือสภาพที่ตนยึดอยู่นั้น “ถูกต้องจริงแล้ว” ก็เป็นอันดีไป
เพราะถ้าอย่างนี้ ก็คือ ผู้มันคงยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง

แต่ถ้าสิ่งนั้นหรือสภาพที่ตนยึดนั้น “ไม่ถูกต้องจริง” ผู้หลงยึดเอา
สิ่งนี้สภาพนี้อยู่ ก็ชวยไป เพราะก็คงได้“สิ่งผิด”นั้นเท่านั้นอยู่

ก็จะยังมีทุกข์อยู่แน่ หรือจะพาดกตำไปอีกจนตกต่ำถึงต่ำที่สุด
แห่งที่สุด(อุปายทุกศตวินิบาต)ได้

การยึดมั่นถือมั่น ในสิ่งหรือสภาพที่จริง หรือยังไม่จริง จึงเป็น
ความสำคัญที่ต้องศึกษากันให้ถ่องแท้ อย่าเพลอ“ยึด”ได้แค่สิ่งผิด

แล้วกลายเป็นผู้ได้แค่“สิ่งหรือสภาพธรรม”ที่ยังผิดอยู่เท่านั้น

● “ความยึด”พระพุทธรเจ้าจัดไว้ ๔ ประเภท

(๑) กามุปาทาน คือ การยึด“กาม”เป็นตัวตน

(๒) ทิฏฐุปาทาน คือ การยึด“ทิฏฐิ”เป็นตัวตน

(๓) สิลัปปตูปาทาน คือ การยึด“ศีลและพรต”เป็นตัวตน

(๔) อัตตวาทูปาทาน คือ การยึดได้แค่“วาทะ”เป็นตัวตน

ขออธิบายคร่าวๆแล้วกัน

(๑)“กามุปาทาน”นั้น เป็นการยึดเอา“ความปรารถนา”ของตน
อยู่ และยังมีสุขมีทุกข์มีวางเฉยกับผลของการได้สิ่งที่ตนปรารถนาอยู่
ทั้งใน“กามภพ” ทั้งใน“รูปภพ”และทั้งใน“อรุภพ” จึงไม่ใช่“นิพพาน”

(๒)“ทิฏฐุปาทาน” เป็นการยึดเอา“ความเห็น-ความรู้-ความเชื่อ”
ของตนอยู่ และยังมีสุขมีทุกข์มีวางเฉยกับผลของการได้บำเรอสิ่งที่ตน
“เห็น-รู้-เชื่อ”อยู่ จึงไม่ใช่“นิพพาน”

(๓)“ซิลัปปตูปาทาน” เป็นการยึดเอา“ศีล”และ“พรต” หรือยึด

“วิธีปฏิบัติ” และ“การปฏิบัติ”ของตนอยู่ และยังมีสุขมีทุกข์มีว่างเฉยกับผลของการได้บำเรอสิ่งที่ตน“เห็น-รู้-เชื่อ”อยู่ จึงไม่ใช่“นิพพาน”

(๔)“อิตตวาทูปาทาน” เป็นการยึดได้แค่“คำพูด” หรือยึดได้แค่“ลัทธิ”ของตนเท่านั้นอาศัยใช้อยู่ในชีวิต และยังมีสุขมีทุกข์มีว่างเฉยกับผลของการได้บำเรออารมณ์ตนให้กับชีวิตไป จึงไม่ใช่“นิพพาน”

เรื่อง“อิตตา”หรือ“ตัวตน” นี้ลึกซึ้ง เพราะผู้ศึกษาหรือไม่ศึกษาเลย นั้นยังไม่รู้แจ้งอย่างสัมมาทิฏฐิในความเป็น“อิตตา ๓”

เพราะลัทธิหรือศาสนาใดๆในโลก ไม่มีศาสนาใดที่บรรลุถึงชั้น“อนัตตาธรรม” แม้ชาวพุทธยังไม่ง่ายเลย ถ้า“ธรรมนั้นยังไม่เป็นพุทธ”

เพราะไม่มีวิธีปฏิบัติอัน“สัมมาทิฏฐิ”ที่สามารถกำจัด“อิตตา ๓” นี้ได้ อย่างเป็นขั้นต้น-ชั้นกลาง-ชั้นปลาย อย่างลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล จนหมดสิ้นเกลี้ยงอย่างมี“กตญาณ”

● ลัทธิอื่นที่ไม่มี“มรรค อัมมมิงค์ ๘” ไม่มี“อริยบุคคล ๔”

ไม่มีโลกุตระ

“อิตตวาทูปาทาน”นี้ มีความหมายบ่งชี้อยู่ชัดด้วยว่า ผู้มี“ยึด” อยู่แค่นี้ คือ ผู้ยึดได้แค่“คำพูด”ที่ตนพูด หรือแค่“ลัทธิ”ที่ตนเป็นอยู่นั้น เท่านั้น เป็น“อิตตา” ยังไม่มี“ญาณ”ได้รู้แจ้งเห็นจริง“อิตตา ๓” นี้เลย

ได้แต่พูดถึงความเป็นอิตตาไปเรื่อย อาจจะมีแสดงภูมิว่าตนรู้จัก“อิตตา”อย่างดียิ่งถึงขนาดนึกว่าตนหมดอิตตาแล้วก็ได้

นั่นคือ ยังไม่มี“อิตตานุทิฏฐิ” คือ ยังไม่สามารถมี“นามรูปปริจเฉทญาณ”จนสามารถล้มผัส“อิตตา”และ“พันอิตตานุทิฏฐิ”(ตามเห็นอิตตาของตนได้จริงแล้ว) ตั้งแต่อิตตาเบื้องต้น คือ“สักกายะ”ไปที่เดียว จนกระทั่งที่สุด“อิตตา”ขั้นสุดท้ายคือ“อาสวะหรืออนุสัย”

เพราะยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” ยังปฏิบัติ“มรรค อัมมมิงค์ ๘” ไม่ถูก

ไม่ต้อง ไม่ถ่วงรอบ ดังที่ได้สารถายมานั่นเอง แม้“สัมมาสมาธิ”ก็ยัง
หลงผิดกันอยู่มากตามความเป็นไปแล้วจริง

พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ตั้งแต่ข้อ๒๕๒ ถึง
๒๕๑ สูตรนี้อธิบาย“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ อย่างสัมมาทวิญญู
ผู้สนใจโปรดตามค้นคว้าศึกษาหาความจริง

ถ้าเอาแต่รู้ว่า “มรรค อันมีองค์๘” มีอะไรบ้าง เป็นอย่างไร? แต่
แล้วชีวิตนี้ ไม่ได้บรรลุมรรคเลยในชาตินี้ เป็นได้แค่“ปทปรมะ” ก็นี่
แหละคือ ผู้มี“อัตตวาทุปาทาน”ที่แท้ ในวงการศาสนาพุทธ

คือ ได้แต่พูด จำได้มาก เรียนรู้มาก แกรมสอนก็มากด้วย แต่ไม่
ได้บรรลุมรรคใน“ชาติ”นี้ ยึดได้แค่“คำพูด”

เพราะยังไม่“สัมมาทวิญญู”อันเป็นอาริยะ จึง“ยึด”ได้แค่“วาทะ”
อยู่เท่านั้น อาจจะได้รับยกยอรับจากสังคมถึงขั้นเป็นปราชญ์ทาง
พุทธศาสนา ปานจะนั้นก็ดีทีเดียว

ต้องขอกฎเป็นอย่างมาก ที่อาตมาพูดอย่างนี้ออกไป มันก็
คล้ายกับไปกระทบท่านผู้หนึ่งท่านผู้หนึ่งในวงการศาสนาอยู่จริง อาตมาไม่
ได้มี“ใจ”ลามกเช่นนั้นเลย อันนี้ไม่ได้แก้ตัว ไม่ได้โกหกด้วย

ต้องขอกฎจริงๆ เพื่อการศึกษาแท้ๆ อาตมาจะมีคนโกรธคน
ซึ่งบ้างก็สุดวิสัย ที่อาตมาพูดทางเสียงแล้ว

หนังสือเล่มนี้ มันมีสิ่งเปิดเผยอะไรที่ไปค้านแย้งความเห็นที่
นับถือกันอยู่มานานอยู่มากพอได้ ก็ไม่รู้จะทำยังไง อาตมาก็ได้แต่ต้อง
น้อมขอกฎด้วยใจจริงอย่างเดียว ไม่รู้จะทำอย่างอื่นแบบไหน

มาอธิบายกันต่อไปดีกว่า

● “ยึด”อย่างไร ไม่มี“อัตตา” “ยึด”อย่างไร ยังมี“อัตตา”..?

ขอขยายความเรื่อง “การยึดหรือการถือเอา”(อาทาน) ต่ออีกนิด

การยึดที่ไม่เป็นอัตตานั้น มิได้
คือ การยึดเอา,การถือเอา ที่เรียกว่าสมาทาน
สมาทาน นั้น เป็นการตั้งใจทำด้วยปัญญา โดย“การถือเอา”
(สมาทาน) กิจที่จะทำ เรื่องที่จะปฏิบัตินั้นด้วยปัญญา เพื่อประโยชน์ ซึ่ง
ไม่ใช่การยึดที่เกิดโทษทั้งแก่ตนและแก่ผู้อื่น

“การยึด”อย่าง“อุปาทาน”นั้นต่างหากที่เป็นโทษเป็นภัย ทั้งแก่
ตน และทั้งแก่ผู้อื่น ที่ต้องศึกษากำจัด“การยึดถือ”แบบนี้ให้ได้ให้หมด

ส่วน“การยึด”ที่เรียกว่า สมาทานนั้น ถ้าเป็นเสขบุคคล(ผู้ยังต้อง
ปฏิบัติเพื่อการบรรลุธรรม)ก็เพื่อปฏิบัติตนให้เจริญไปสู่ที่สูงที่สุด นี่เป็นคุณ

การ“สมาทาน”อย่างนี้ ของเสขบุคคล ก็ยังเป็น“การยึดถือ”ที่มี
“อัตตา” ยังล้าง“อัตตา”ไม่หมด แต่ไม่ใช่“สมาทาน”เพื่อเพิ่ม“อัตตา”

ดังนั้น ผู้ที่ยังไม่บรรลุธรรม ก็ตั้งใจสมาทานศีล เป็นต้น จึงเป็น
“การถือเอา”ข้อปฏิบัติ เพื่อจะได้ปฏิบัติกำจัดกิเลส นี่เป็นประโยชน์

จึงยังมี“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิศีลปัญญาสิกขา” เพราะ
การปฏิบัติ“ไตรสิกขา”นี้เป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของศาสนาพุทธที่มี
หลักตายตัวในการปฏิบัตินี้ ไม่มีการศึกษาอื่นยิ่งใหญ่กว่านี้

แล้วก็ต้องปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ” จนละล้างกิเลสได้เด็ดขาด

แต่ก็ยัง“มีอัตตา” เพราะ“อัตตา”ทำยังไม่หมดสิ้น

หากเป็นอเสขบุคคล(เป็นผู้บรรลุธรรมแล้ว)นี้ลี ผู้นี้แหละที่จะ
ทำ“การยึดถือ”หรือ“สมาทาน” ก็ไม่มี“อัตตา”แล้ว

จึงสามารถ“ยึดถือ”ได้โดย“ไม่เป็นอัตตา”

เพราะคนผู้นี้หมดสิ้นกิเลสสาละวัน จนกระทั่งอุปกิเลสที่เป็น
“อรุปอัตตา”ชั้นสูงสุดก็หมดแล้วจริง แม้แต่มานะ-อติมานะ-มทะ-
ปมาทะ หรือแม้จะเป็น“มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา”ที่เป็นสังโยชน์ชั้นสูง

- “ธรรมที่เป็นพุทธ” แม้หมด “อิตตา” แล้ว ก็มีใช้คนหมดประโยชน์ เพราะจิตไม่มี “อิตตา” แล้ว จึงสามารถมี “การยึดถือ” (สมาทาน) เพื่อทำงานที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น (ประโยชน์ตนหมดสิ้นแล้ว) ท่านไม่มีตัวตนแล้ว ก็เลสเพื่อตนไม่มี ท่านก็ไม่ต้องทำเพื่อตน “การยึดถือ” (สมาทาน) เช่นนี้ จึง “ปรุงแต่งอย่างพิเศษยิ่ง” (อภิสังขาร) หรือ “ปรุงแต่งที่ไม่มีกิเลสร่วมปรุงในจิตด้วยเลย” (วิสังขาร) จึงเป็นการยังกุศลให้ถึงพร้อม (กุศลสลับสลับปทา) ไม่ทำบาปใดๆ (ลัทธิปาปัสสอกรณัง) เพราะจิตท่านสะอาดแล้วจริง (ลจิตตปริโยทปนัง) อุปาทาน กับ สมาทาน จึงต่างกันอย่างมีนัยสำคัญซับซ้อนอยู่ อเสขบุคคลเป็นผู้ “ปฏินิสสัคคะ” (การสลละคืน) แล้ว คือ สลัดคืน สวรรค์ หรือสลละคืนกิเลสไปหมดแล้ว ชีวิตของท่านผู้นี้ “สูงสุดแล้ว” จึงสามารถอนุโลมปฏิโลม “คืนสู่สามัญ” ได้ แต่เหนือกว่าสามัญเท่านั้น ส่วนจะได้แค่ไหนก็ตามภูมิแต่ละผู้ที่มี “สังขารูปกชาญาณ (กำลังปัญญาที่วางเฉยต่อสังขาร) และสังขานุโลมิกญาณ” (กำลังปัญญาที่สามารถอนุโลมปฏิโลมให้กับสังขมเท่าที่ตน “มัตตัญญูตา” แล้ว) มากน้อยสูงส่งเท่าใด ก็เท่าที่ท่านจะมี “กำลัง ๘” ที่จะทำประโยชน์แก่สังขม (สังคหผละ) ได้ ฉะนั้นแลคือ “ลัจจะย่อนสภาพ” ที่ท่านผู้ “ยึด” อย่าง “ไม่มีอิตตา” แท้จริง ทำประโยชน์แก่ปวงประชาชน (พหุชนหิตายะ) อยู่ ทำความสุขแก่ปวงประชาชน (พหุชนสุขายะ) อยู่ และช่วยเกื้อกูลโลก หรือรับใช้โลก (โลกานุกัมปายะ) อยู่อย่างจริงใจ

- เพราะอะไร? ผู้บรรลุ “ธรรมที่เป็นพุทธ” จึงมีประโยชน์ต่อสังคม ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ผู้ที่บรรลุ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ก็จะมี “ญาณ” ที่สูงขึ้นๆ เป็น “กำลัง ๘” (ปัญญา-วิริยะ-อนวัชชะ-สังคหะ) และคนผู้นี้ก็ “พันภัย ๕” (พันอาชีวิตภัย-อลิโลกภัย-ปริสสารัชชภัย-

มรณภัย-ทุกคติภัย) ด้วย“กำลัง๔”จริง จึงเป็นการช่วยเหลือสังคมอยู่จริง
แถมมี“สังฆารูปเอกชาตญาณ”อีก(กำลังปัญญาที่วางเฉยต่อสังขาร)
ซึ่งเป็น“ความรู้ยิ่งที่มีกำลังทางปัญญาเข้มแข็งในการสังขาร”(อภิสังขาร)
หรือ“ไม่สังขารโลก”(วิสังขาร) ฉะนั้นคือ“อุเบกขา”ที่มีประสิทธิภาพแห่ง
“องค์คุณ๕”ของอุเบกขาด้วย จึงสามารถมี“สัจจานุโลมิกญาณ”ตามภูมิ
ของแต่ละท่าน ทำงานให้แก่สังคมอยู่ อย่างเป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”

“กำลัง๔” ก็คือ ทั้ง“ปัญญา”ก็มี“กำลัง” ซึ่งไม่ใช่หมายความว่า
มีความแข็งแรงเท่านั้น คำว่า“ปัญญาพละ”นี้เป็น“ผล”ของ
อริปัญญาที่นอกจากจะแข็งแรงแล้วยังรอบรู้เป็น“โลกวิทู”(รู้แจ้งโลก)ด้วย
และมีทั้ง“ความพากเพียร”ที่มี“กำลัง” ซึ่งไม่ใช่พากเพียรสามัญ
หรือเหวอะๆแหะๆแน่ แต่อุตสาหะ มีทมะ,ขันตออย่างยิ่งด้วย

ยิ่ง“การงานที่ไม่มีโทษ”นั้น แน่นนอนว่า เป็นการงานที่คัดสรร
ด้วย“กำลังปัญญา”ที่ไม่มียศใดๆ และไม่เพื่ออามิสใดๆ จึงมีคุณค่าแท้
สามารถจะทำงาน“ช่วยเหลือเกื้อกูล ผู้อื่น”(สังคหะ)ได้ดีขึ้นเก่ง
ขึ้นไปตามบารมี เป็น“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”
เนื้อหาของสังฆธรรมที่เป็นจริงมีจริง จึงเป็นไปตามธรรมฉะนี้แล

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ของอาตมาที่มีมาจริง

อาตมาพูดถึงด้านดีของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”มาพอสมควรแล้ว
ที่นี่ ขออนุญาตพูดถึงด้านที่ไม่ดีของ“ตนเอง”บ้าง
อาตมาก็ไม่พ้น“ชีวิต”ในช่วงที่เป็น“ชาติ”ชั่ว แน่นนอน
ซึ่งอาตมามั่นใจว่า เป็นภาค“สิงลมอมข้าวพอง” ดังที่กล่าวถึง
เคยเล่าให้ฟังมาบ้างแล้วนั้น

เช่น “ชาติ”ที่อาตมาต้องไปทำชั่วเล่นการพนันก็ดี ต้องไป
ทำชั่วกินเหล้าเมายาก็ดี แต่ไม่ถึงยาบ้า แม้แต่กัญชาก็ไม่เคย

นั่นเป็น“ความชั่ว”ที่สังคมสามัญรู้จักกันยึดถือกันทั่วไป
อาตมาก็เคยเล่าในหลายที่หลายครั้งแล้วยืดยาว คราวนี้ขอเพียง
พูดถึงเท่านั้นแล้วกัน มันเป็น“ลึงลมอมข้าวพอง”แท้ๆ ที่อาตมาหลงไป
กับโลกสังคมเขา โดยไม่รู้ความจริงว่าคืออะไรในตอนนั้น

ในใจตอนนั้นจริงนะว่า มันต้องเป็น มันต้องมี มันเท มันดี
มันต้องเท่าเทียมเขา จะให้เก่งกว่าเขาโน่น ปานนั้น แต่แើคยงไง ทำ
ยังงิ มันก็ไมเข้าทำ มันประกตักประกติดไปตามเรื่อง เอาดีไมได้เลย จะ
ว่าไปแล้ว มันทำชั่วไมขึ้นตามบารมี คงเป็นลัจธรรมประมาณนั้น

แต่ตอนนั้นนึกฮิดในใจอยู่นะ ว่า ทำไมเราไมเก่ง ทำไมเราทำ
เก่งให้เท่าเขาไมได้ ทำยิ่งกว่าเขาไมได้ พยายามเหมือนกันนะ

แต่ก็ทำได้เท่าที่ทำมาแล้วนั้นแหละ ไมเข้าทำอะไเลย

ไมรู้ลึทว่าชั่วว่าเลวอะไรรอกตอนนั้น มันเห็นเป็นจริง..จริงๆ

● “สุข”ในโลก ที่คนทั้งหลายเห็นเป็นจริง มัน“เท็จ”จริงๆ นี่คือพุทธ

อาตมาจึงเข้าใจลึทซึ่ง ว่า ที่คนทั้งหลาย“หลง”ความสุขโลกีย์ว่า
มันจริงนั้น มันเป็น“เวทนา”ที่“อวิชชา”จริงๆ เขาจริงของเขาจริงๆ

“สุข”เพราะได้ตี้มเหล่า สุขเพราะได้เด็นแรงเด็นกา देंระบำ
เด็นรำ สุขเพราะได้ชนะเขาอย่างนั้นอย่างนี้ สุขเพราะได้สัมผัสทางตา
หูงมูกลิ้นกาย สุขเพราะฮิดไว้ในใจ(ฮัดตา)ว่า ต้องได้ต้องเป็นอย่างนั้น
อย่างนี้ เมื่อได้มากก็มีรส“สุข” มันเป็นความรู้สึกที่เขา“สุข”กันจริงๆ

แต่มันล้วนเป็น“อลิเกะ” มันเป็นของ“เท็จ” ลัจจะมันอนัตตา

แต่คนที่ยังไมลัน“อวิชชา”สนิทแน่จริงๆ ก็ยังมี“สุข”อยู่แน่

ที่ยังหลงจริง เป็นจริงอยู่กับ“สุขเวทนา”ที่เขายังมี“ฮิด”อยู่ในใจ

ที่จริงของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น มันหมดไปจากคนที่บรล
แล้วจริงๆ มันหมด“รสสุข”หรือ“รส”ที่เป็นความรู้สึกอย่างเดิมนั้น

มันหมดไปจาก“ความรู้สึก”(เวทนา)ของเราสิ้นแล้ว “ความรู้สึก
อย่างนั้น”มันหมดไปจากใจเราสิ้นแล้ว ไม่กลับมา ไม่กลับมากำเรียบ
(อสังกุปปัง) บางรสยังจำได้ บางรสลืม จำมันไม่ได้เลย

“ความดับ”(นิโรธ)ดังกล่าวนี้ ขณะ“สัมผัส”เหตุที่เคยเกิด“รส
สุข”มาแต่ก่อน ตอนนี้ไม่เกิดในใจอีกแล้ว แม้จะ“สัมผัส”เหตุที่เคยเกิด
รสนั้นอยู่ในปัจจุบันนี้ ในขณะที่ไม่ได้ตั้งใจหรือตั้งตัวเลยหนักหนาก็ตาม

“เวทนา”ที่หมด“อุปาทาน”เป็นเช่นนี้ ฉะนั้นแล “เวทนา”ที่หมด
“อุปาทานชั้นธ”ในส่วนที่เป็น“เวทนา”ก็เช่นนี้ ชาวพุทธพิสูจน์เกิด

มันหมด“รสโลกีย์”ไปจาก“เวทนา”ของตน “เวทนา”ที่บริสุทธิ์
จริงนี้ อุตตริมนุสสรธรรมจริงๆ มันคนละทาง คนละความรู้สึก(เวทนา)
แท้ๆ มันจึงไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลย ที่คนจะเป็นได้มี“ธรรมะ”ปานนี้ได้

มันไม่ใช่แค่ทำลิ้มๆ หรือสะกดจิตด้วยสมาธิแบบฤๅษีไว้เท่านั้น
มันคนละสัจจะ “โลกุตระ”คนละสัจจะกับ“โลกีย์”แท้ๆจริงๆ

ทุกวันนี้อาดมาไม่มี“ความรู้สึก”หรือ“รสที่รู้สึก”อย่างนั้นในตน
แล้ว จึงเชื่อมั่นในสัจจะแห่ง“ธรรมที่เป็นพุทธ”ของพระบรมศาสดา ว่า
“สุขัลลิกะ” หรือ“สุข”ที่ชาวโลกเขาหลงมัวเมาเมิดกั่นอยู่ทั้งหลายนั้น ว่า
มันเป็นเท็จ มันไม่มีจริง อาตมาอธิบาย“สุขัลลิกะ”ไปจนปานนี้

ก็ได้เท่าที่ได้นี้เท่านั้น แต่อาดมาไม่ท่อนะไม่หยุดทำการสืบสาน
ศาสนาพระพุทธเจ้าดอก อาตมาเชื่อมั่นว่านี่เป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”จริงๆ

● ต้องขออภัยกับผู้ต่างปฏิจฺฉิจริงๆ ก็คนละแบบนะ อย่างว่ากันเลย

อาดมาก็ต้องขออภัยอีกแหละ สำหรับท่านที่เห็นว่า “ธรรมที่
เป็นพุทธ”นั้น “นิโรธ”หรือ“ความดับทุกข์ดับสุข”ไม่ใช่เป็นอย่างที่
อาดมาว่า ท่านก็มั่นใจว่า “เวทนา”ที่มันไม่ทุกข์ไม่สุข มันก็เป็นอย่าง
ที่ท่านได้ ท่านก็ต้องเชื่อของท่านแน่

ซึ่งต้องมีจริงอย่างว่านี่แน่ ขออภัยจริงๆ ท่านก็ถือตามแบบ
ของท่านไปเถิด อย่าแย่งกัน“ถูก”เลย ถือว่าอาตมา“ผิด”ก็ได้

ท่านก็“ถูก”เถิด

อาตมาเห็นว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ”นั้น เป็นอย่างที่ว่าอาตมาได้
อาตมาเป็น มันจึงต่างกัน ก็“นานา”แน่ แม้จะเป็นพุทธ“สังวาส”เดียวกัน

มัน“นานาสังวาส”จริงๆ ก็ประพฤติต่างกันไปตามธรรมวินัยของ
พระพุทเจ้าแล้วกัน

ที่อาตมาพูดว่า อย่างนี้“ผิด” อย่างนี้“ถูก”อาตมาก็ขอเถอะนะ
ที่อาตมาจะต้องอาศัยภาษาซึ่งการศึกษา ไม่เช่นนั้นอาตมาใช้อะไรสื่อ
ความรู้กันไม่ได้ อย่าถือสาอาตมาเลย

โดยเฉพาะอาตมาเลี้ยงไม่ได้จริงๆ ที่อาตมาจะต้องยืนยันว่า
อย่างนี้ๆเป็นสิ่ง“ผิด” แล้วมันจะต้องไปกระทบท่านแน่ อาตมาเห็นอยู่
อย่างนั้นจริงๆ อาตมาสุดวิสัยที่จะหลบเลี่ยงพฤติกรรมนี้

อันนี้ ยังไงๆ อาตมาก็ต้องขอเถิด สำหรับประเด็นนี้

อนุโมทนา! สาธุ! นี่คือ ความจริงใจของอาตมา

● “ชั่ว”อะไรบ้าง “บาป”ไหนบ้าง ในชีวิต“ชาติ”นี้

เอาละ ที่นี้กลับมาพูดถึงชีวิต“ชาติ”ชั่วของอาตมากันอีก

อาตมาเล่าถึงชีวิต“ชาติ”ชั่วของอาตมามาบ้างแล้ว

ความชั่วนั้น อาตมาถือว่า“ความโลภ”ก็คือความชั่ว

แม้แต่ไปทำความโลภให้คนเห็นโทนโท แสดงความโกรธให้
คนเห็นโทนโท แสดงความหลงให้คนเห็นอยู่โทนโท แสวงหาลาภ
ยศ สรรเสริญ สุขที่เป็นโลกีย์ อาตมาก็ได้แสดงออกให้เห็นๆมาแล้ว ตาม
ที่เป็นไปจริง

นั่นคือ พฤติกรรมต่างๆของคนที่ได้เห็นได้มีความประพฤตินั้น

จริง เรียกว่า การเกิดซึ่ง“กรรม”เหล่านั้น ได้ทำมาแล้วจริง

การฆ่าสัตว์ ก็คือ ชีวิต“ชาติ”ชั่วแน่ สำหรับอาตมา อาตมาเห็น เป็นจริงอย่างนี้ จึงขอเลิกขอเว้นชาติจริง

แต่ก่อนจะมาปฏิบัติธรรมนั้น อาตมาก็ไม่ได้เห็นเช่นนี้ อาตมาจึง ยังทำอยู่ในตอนโน้น ก็ขอเล่าอีกบ้าง

ซึ่งเรื่องนี้ฆ่าสัตว์เล็กสัตว์น้อยมดปลวกอะไรเป็นต้น ก่อนนั้น อาตมาก็ทำอย่างไม่รู้สึกรู้ว่าชั่วว่าเลวอะไรเลยจริงๆ ในตอนนั้น แต่มันก็เป็นชีวิตของตนที่มี“ชาติ”ที่ชั่วที่ตน“ทำกรรม”นั้นแท้

ส่วนการฆ่าสัตว์โตกว่านั้น ก็มีแคบู่-ปลา-กุ้ง-หอย พวกนี้แหละ มากที่สุดในชีวิต ที่ถือว่ามี“ชาติ”ชั่ว ในศีลข้อนี้ ซึ่งตอนที่ทำนั้นก็ ไม่ได้รู้สึกที่เราทำชั่วอะไร ก็ไปล่าไปฆ่ามันมาเป็นอาหาร เป็นหลัก ก็ไม่ หนักหนามากมายอะไร ไม่ถึงกับทำเป็นอาชีพอายอะไร มีบ้าง แต่น้อยมากที่เอาไปขาย น้อยจริงๆจนเกือบจำไม่ได้แล้วว่าได้ขายกี่ครั้ง

แต่เพราะเป็นลูกชาวบ้าน ลุ่มน้ำมูล มีทั้งห้วยหนองคลองบึง ก็ ต้องจับปูปลากุ้งหอยมากิน เป็นธรรมดา

นอกจากนั้น ก็เคยฆ่าไก่ หนึ่งตัว ฆ่าทำอาหารเขี่ยให้แม่ ที่ กำลัง“อยู่ไฟ”ตอนคลอดน้องสาวคนที่๔ เพื่อนำไปต้มเป็นยาจีน

ธรรมดาพ่อเขาเป็นคนฆ่า แต่วันนั้นพ่อติดธุระนอกบ้าน อาตมาก็เลยต้องเป็นคนทำ

ฆ่าไก่ ก็ไม่ค่อยเป็น กว่าที่จะเสร็จเรียบร้อย เล่นเอาใจเสียไปเป็น กอง เพราะไม่เคยฆ่า และไม่เก่งด้วยมั้ง ถ้าเล่าแล้วมันตลก

ที่มันทำให้ใจเสียขึ้นมาเกินกว่าปกติ ก็คือ เมื่อใช้มือข้างซ้ายรวบ โคนปีกสองข้างไก่มาหัวไว้ แล้วใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ยื่นออกไปดึงคอ มันเข้ามาเพื่อเชือด มือขวาก็ถอนขนคอมัน ตรงที่เราจะเชือด แล้วก็ เชือด เลือดไหลทะลัก ก็ร้องไล่ถ้วย ที่ทำเตรียมรองไว้ก่อนแล้ว

พอเห็นว่า เลือดมันหมด แล้วก็ขีดปิกมันไว้ เสร็จก็โยนออกไป
ไว้ข้างๆตัว หันมาเตรียมงาน ตั้งหม้อน้ำต้มเพื่อลวกถอนขนมัน
ยังไม่ทันไร น้องสาวร้องบอกว่า *ไก่อมันเดิน.. ไก่อมันเดิน!*

อาตมาหันไปดูไก่ มันลุกขึ้นเดินโย่งๆ เชไป เชมา เลือดยังมีไหล
เลอะออกมาจากตรงที่เชือด

เท่านั้นแหละ อาตมาใจเสียววบเลย โห่เอ๊ย! ในใจรู้สึกทันที
เราหนอเรา! ทำบาปแท้ๆ ไก่อมันก็ต้องไม่อยากตาย กระเสือกกระสน
จนถึงที่สุด เท่าที่จะมีพลังดินเพื่อให้รอด โถ! กรรมแท้ๆ

ตั้งแต่วันนั้นมา อาตมาก็ไม่เคยฆ่าไก่ฆ่าเป็ด หรือสัตว์ใหญ่
ประมาณนี้อีกเลยในชีวิต

● ชีวิต“ชาติ”ชั่วที่ต้องขอสารภาพบาป(ปลงอาบัติ)กันจริงๆก็มีแท้ๆ

และมีอีกเรื่องที่ต้องขอสารภาพบาปกันจริงๆ ต้องขอปลงอาบัติต่อ
ทุกๆคนในโลกเลย อาตมาระลึกเห็นความ“ชาติ”ชั่วของตน ในภายหลัง
ตอนนั้นยังเด็กอยู่เลย คางคกเต็มหนองน้ำ มันกำลังออกไข่กัน
เป็นหมู่อยู่ในหนองน้ำ ทั้งตัวผู้ตัวเมียคางคกเยอะมาก

อาตมานึกยังงៃไม่รู้ คะนองมือ ฉวยได้ไม้ ไล่ตีคางคก หัวร้าง
ข้างแตก บางตัวไล่แตก “ชาติ”ชั่วในวันนั้น ทำให้คางคกบาดเจ็บ และ
ดูเหมือนจะมีตายบ้างก็ไม่รู้ เพราะตีตะไป ตีแล้วก็หนีไปเฉยเลย

นี่เป็นความชั่วที่ตราตรึงใจอาตมามานาน

เมื่ออาตมามาปฏิบัติธรรมแล้วระลึกถึงเรื่องนี้แล้ว มันสลด
หดหู่ใจตนเองอยู่นานมาก ที่ชาตินี้ทำ“ชั่ว”ได้ปานฉะนี้

นั่นเป็นเรื่อง“ฆ่าสัตว์” สำหรับชีวิต“ชาติ”นี้ของอาตมา
นี่“ศีลข้อ๑”

ต่อไป“ศีล”ข้อ๒ การเอาของคนอื่น และข้ออื่นๆ

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ของอาตมาอีกที่จะสารภาพ

การลักทรัพย์ของคนอื่น ก็คือ ชีวิต“ชาติ”ชั่วแน่

การละเมิดผิดทางกาม ก็คือ ชีวิต“ชาติ”ชั่วแน่

“การเกิด”หรือ“ชาติ”ของพฤติกรรมชั่วๆอย่างนี้ อาตมาก็มี
ชีวิตผ่าน“การเกิด”อย่างนี้มาจริง

นี่คือ ชีวิต“ชาติ”ชั่วของอาตมา

ซึ่งในตอนนั้น เท่าที่จำได้ ก็ไม่ได้รู้สึกว่ เราทำนั้นมัน เป็น
การทำชั่วทำเลวอะไร

การลักทรัพย์คนอื่นนั้น อาตมาเท่าที่จำได้ ไม่มีแน่ เพราะ
ลักของเขานี้ มันรู้จริงๆนะ ไม่ได้สงสัยลังเลอะไรแม้ดินน้อย แม้เด็กก็รู้
ว่ามันชั่วมันบาป นอกจากจะถือวิสาสะ ก็มีบ้าง

ถือวิสาสะของครอบครัวก็มากหน่อย

ส่วนที่ถือวิสาสะคนอื่นนอกครอบครัวนั้นก็ยังมีบ้าง แต่ไม่มาก
มายอะไร ถือวิสาสะคือ ถือว่าไม่เป็นไร มันก็ของกันเอง แบ่งนิดแบ่ง
หน่อยนะ ไม่ว่าจะกันนะ อะไรอย่างนั้น

เป็นต้นว่า หยิบเอาของคนในบ้านไปใช้โดยไม่บอก รู้อยู่ว่าเป็น
ของเขา ถือว่าเราเป็นคนในบ้านเราก็มีสิทธิ์เอาไปใช้ เขารู้ที่หลังเขา
โกรธเขาก็มี และของนอกครอบครัวก็นัยคล้ายกัน ในที่ทำงานเป็นต้น เรา
ก็ถือวิสาสะของบางสิ่งบางอย่าง มีถึงขั้นเคยต่อว่าต่อขานกันก็มี

ของนอกบ้าน นอกที่ทำงานเราไม่กล้าไปละลาบละล้วงของ
ใครเขาหรอก ใจไม่เคยกล้าถึงปานนั้น

● แปลกใจที่เห็นคนเขาทำอะไรได้ปานนั้น ทำไมเขากลับจ้ง

ยังเคยนึกประหลาดใจอยู่เลยว่า ทำไมหนอคนเขาจึงกล้าทำ
อย่างนั้น ทำอย่างนี้ ที่เรารู้สึกว่า มันไม่น่าจะทำได้

ทำไมนะ เขาถึงกล้าเอามิดพันเข้าไป แทนเข้าไปที่คนอื่นได้ ทำไม
เขากล้าได้ขนาดนั้น พันเข้าไปคนมันก็ต้องเจ็บ มันก็ต้องตาย
เท่านั้น ทำไมเขากล้าจ้งเลย ทำเข้าไปได้ยังไง นั่นมันคนนะ!

หรือเรื่องคนไปเสียเงินตั้งเท่านั้นเท่านี้ ซึ่งตั้งมากมายนั้น
เพื่อจะได้คนนั้นมีเพศสัมพันธ์ ต้องจ่ายเงินถึงขนาดนั้น

โอโห!ทำไมเขาถึงกล้าลงทุนขนาดนั้น มันสำคัญยิ่งใหญ่
ปานนั้นเชียวหรือ? มันคุ้มหรือ? งง!!!

อาตมาเคยมีความสงสัย ช้องใจอย่างนี้ ในช่วงหนึ่งของชีวิต ที่
สามารถรู้เตียงสาวพวกนี้ได้แล้ว จึงงงในความกล้าได้กล้าเสียของคน

แต่เมื่อโตมา จึงค่อยๆรู้ว่า ในโลก ในสังคมนี้ มี“กรรมกิริยา”
ที่คนเขากล้าทำอย่างไม่น่าเชื่ออีกหลากหลายล้านเหลือ

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว อื่นๆ เห็นแต่คนอื่นเขาทำ

ที่ชั่วช้าเลวร้ายหนักหนามากมายไปกว่านี้ ในชีวิตนี้อาตมา
ไม่ได้ทำ เห็นแต่คนอื่นเขาทำกัน อาตมาไม่ได้ทำ

จะทำเป็นหรือเปล่า ไม่รู้

เพราะไม่ได้ลองดู เลยไม่รู้ว่า ตนเองจะทำเลวร้ายหยาบช้า
ขนาดนั้น อย่างนั้นเป็นหรือเปล่า

แต่ก็ไม่ได้คิดอยากทำแต่อย่างใด ไม่ได้อยากจะลองหรือ

เห็นแต่คนอื่นเขาทำกันหนักหนาสาหัสกันมากมาย ไม่ว่าจะ
แสดงความโลภที่ทุจริตกันโครมๆ อันเป็น“ชาติ”ชั่วในชีวิตของเขา

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ในเรื่องกาม

ในเรื่องกาม ศิลข้อ ๓ ชีวิตนี้อาตมาจะว่า “ชาติ”ชั่วในเรื่องนี้
ไม่มีก็ไม่ได้ มีเหมือนกัน ตอนนั้นอายุซัก ๑๗ กระมัง

อาตมาผิด“เมีย”เขา

ซึ่งตอนนั้น อาตมาเรียนอยู่มัธยม ๘ (ปัจจุบันม.๖) ไม่มีที่อยู่ ที่กิน เพื่อนร่วมชั้นเรียนพาอาตมาไปพักอาศัยอยู่กับบ้านพี่สาวของเขา

อยู่ไปอยู่มาพี่สาวของเขา ซึ่งก็มีลูกมีสามีแล้ว อยู่ในบ้าน นั้นแหละ เกิดมาชอบอาตมายังไงก็ไม่รู้

อาตมาอาศัยในบ้าน แล้วมีเรื่องอย่างนี้ ที่เธอมาชอบอาตมานี้ ก็เกรงใจมาก สามีของเธอก็แสนดี อาตมาไม่ได้ชอบเธอหรือชอบ อาตมาเคารพเธอ ที่เธอมีบุญคุณกับเรา ให้เราได้มีที่อาศัย กินอยู่ หลับนอน ได้มีชีวิตอยู่ไป เรียนหนังสือไปตามมีตามเกิด

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ที่แสนทุกข์

อยู่มาคืนหนึ่งอาตมานอนอยู่ชั้นบนบ้าน กับลูกชายเธอ เป็น ลูกชายคนกลาง อายุ ๕-๖ ขวบ ที่เธอให้ไปนอนด้วยประจำอยู่แล้ว

กลางดึกสงัด เธอเข้าไปในมุ้งเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เมื่อรู้ตัวเธอก็ ปฏิบัติการตามประสาเธอ ทำเอาอาตมาจ๋านน เธอชูด้วยคำว่า เดี่ยว ลูกเธอที่นอนอยู่ด้วยจะตื่นบ้าง สามีที่นอนอยู่ข้างล่างจะรู้ตัวนะ บ้าง เธอชูสารพัด ปากก็พูดว่ารักอาตมานะๆ อะไรอย่างนี้

อาตมาเกรงใจก็เกรงใจ สุดท้ายอาตมาก็ต้องเสียโสด

อย่างนี้ จะไม่ให้อาตมาถือว่า เป็นชีวิต“ชาติ”ชั่ว เห็นจะไม่ได้

อาตมาทุกข์มาก ที่เกิดกรณีอย่างนี้ มันทรมาณจริงๆ ทำไม ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ก็ไม่รู้ สามีเธอจะรู้เรื่องหรือเปล่าก็ไม่รู้

แต่เธอบอกอาตมาว่า เธอบอกสามีเธอแล้ว เธอสารภาพกับ สามีเธอ เธอร่างัน เธอบอกว่า สามีเขาไม่ว่าอะไร

เออ..แปลก! จริง.. ไม่จริงอาตมาไม่รู้

อาตมาก็ยิ่งเกรงใจหนักเข้าไปอีก

เธอบอกอาตมาถึงขนาดว่าจะพาอาตมาหนีออกไปแต่งงานกัน
อาตมาถึงกับปลงกับชีวิตตอนนั้นเลยว่า เออหนอ!!! เป็นไงก็
เป็นไป เธอก็ได้แต่อ้างว่าอาตมาได้เสียกับเธอแล้ว อาตมาก็พูดไม่ออก
นี่คือ ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ที่แสนทุกข์
มันรอดเหตุการณ์นั้นมาได้อย่างไร ก็ช่างเป็นไปเสียจริงๆ
ที่อาตมานำมาเล่านี้ เพื่อประกอบเรื่องกามของคน ก็อาจจะมิ
ได้สารพัดเหตุการณ์ ของคนอื่นพิลึกยิ่งกว่าอาตมาก็น่าจะมิ
ที่อาตมาตัดสินใจเปิดเผย เล่าเรื่องนี้ ก็ไตร่ตรองแล้วว่า น่า
จะเป็นประโยชน์บ้าง เจ้าตัวเธอก็เสียชีวิตไปนานแล้วละ เพราะเธอ
อายุมากกว่าอาตมาก็หลายปี ถ้ายังอยู่ปานนี้ก็อายุกว่า ๔๐ แล้ว
อาตมาอยู่ในวงการบันเทิงมีผู้หญิงมากมาย สาวๆรุ่นๆที่ผ่าน
ไปผ่านมาในชีวิตเยอะ แต่อาตมาก็ไม่เคยเสียหายในเรื่องนี้เลย
ที่จริงชีวิตที่ได้ในชาตินี้ เป็นชายเต็มตัว ไม่ได้ผิดปกติ ไม่
บกพร่องทางกามแต่อย่างใด อาตมามีแฟนก็หลายคน เคยเล้ามามากแล้ว
แต่ชีวิต“ชาติ”ชั่ว มันก็มีตามที่เล่าแล้ว

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ในเรื่องพูดปด และเรื่องอบายมุขสามัญญสังคม

ที่นี่ คีลข้อ ๔ กับคีลข้อ ๕ ขอบุคถึงคละกันไป ทั้ง ๒ อย่างเกี่ยวกับ ๒ ข้อนี้

ข้อ ๔ พูดปด นั้น แน่นนอนว่า ในชีวิตนี้ “ชาติ”ชั่วในเรื่อง
“ปดปกติ”นั้น หากไม่สำนึกและตั้งใจสังวรตน อาตมาต้องมีบ้างแน่ๆ

ธรรมตามนุษย์ทั่วไป ที่ผ่านชีวิตไป トラบไตที่ผู้นั้นยังไม่เข้าสู่
วาระสำนึกตน และตั้งใจสังวรตน ก็จะมีพูด“ปดปกติ” ปดเล่นๆบ้าง
ปดนิดปดหน่อย ปดเลี้ยวอย่างนั้นหลบอย่างนี้ ย่อมมี

แต่ก็ไม่เคยพูดปด ถึงขั้นเป็นเรื่องทุจริต หรือโกงที่เป็นเรื่องเป็น

ราวเสียหายอะไร ก็คงประมาณคนทั่วไปที่ไม่เห็นสำคัญในวชิกรรม ว่า
ควรจะเคร่งครัด

เรื่องเกี่ยวกับวชิกรรมอาตมาก็ไม่มีทานอะไรที่น่าจะพูดถึง
ว่า เป็นชีวิต“ชาติ”ชั่วของอาตมา

ที่จริงอาศัยวัยยังชีพเสียด้วยซ้ำ ทั้งที่เป็นครู สอนโรงเรียนต่างๆ
ทั้งที่เป็นโฆษกในหน้างานประจำทางโทรทัศน์และวิทยุในชราวาสเพศ

แต่ที่น่าจะนับว่าเป็นชีวิต“ชาติ”ชั่วก็ได้ สำหรับความสำนึกของ
อาตมา ณ สำนึกปัจจุบันนี้

● ชีวิต“ชาติ”ชั่ว ที่อาตมาสำนึก และสังวรให้แก่ชีวิต

นั่นคือ มาถึงวันนี้แล้ว อยู่สมณเพศ อาตมาก็คงมีอาชีพพูด
เหมือนแต่ก่อน แต่เมื่อเทียบกับตอนที่ยังเป็นชราวาสเพศนั้นถือว่า
ตอนเป็นชราวาสเพศ อาตมามีชีวิต“ชาติ”ชั่วพอได้ที่เดียว

กล่าวคือ อาตมาไม่มีความเข้าใจเลย ว่าการที่เราได้ราคาค่าตัว
ในการพูดของเราแพงๆนั้น เป็นความชั่ว กลับหลงนึกว่าเป็นความดี
เป็นความสูงส่ง เป็นความเจริญความประเสริฐของชีวิตไปโน่นเลย
เข้าใจอย่างนั้นจริงๆ ชีวิตในตอนนั้น

อาตมาสอนหนังสือได้ชั่วโมงละ ๓๐ บาททีเดียว ทุกโรงเรียนที่
อาตมาวิ่งรอกสอนอยู่ บางช่วงมีมากถึงวันละ ๓ โรงเรียน ขณะที่ค่าตัว
ของครูสอนพิเศษปกติทั่วไปในยุคนั้น ได้ชั่วโมงละ ๑๕ บาทเท่านั้น
ยุคนั้นเงินยังแพงอยู่(พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๐) ทองคำบาทละ ๔๐๐ กว่าเอง

ชีวิตอยู่ในวงการบันเทิงธุรกิจ อาตมาทำรายได้เดือนหนึ่งถึง
๒๐,๐๐๐ บาทแล้ว ในขณะที่นายกรัฐมนตรีไทยเงินเดือนตอนนั้น
๔,๐๐๐ กว่าบาท ชั้นตรีเงินเดือน๗๕๐ บาท

ซึ่งทุกวันนี้ พ.ศ. ๒๕๕๕ นี้ เงินมันตกต่ำไปไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า

รายได้บันเทิงธุรกิจเขาไม่พูดเงินหมื่นกันแล้ว เขาพูดเงินล้าน ทองคำบาทละเกือบ ๓ หมื่นบาทไทย ก่อนนี้ถ้วยเดียวชามละยังไม่ถึง ๕ บาทดี เดียวนี้ขึ้นไปชามละ ๔๐ บาท ๕๐ บาทแล้ว

ชีวิตในตอนนั้นหลงว่าตนเป็นคนเก่งไม่ใช่เล่น ทำรายได้ให้ชีวิต ซึ่งอาศัยใช้การพูดนี้แหละเป็นหลัก ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเรามีชีวิต “ชาติ” ชั่ว ไม่รู้ว่าตนทำวิบากให้ตนขาดทุน ซึ่งเป็นภาวะของการตกต่ำแห่ง “วิบากกรรม” ตามสังขาร โดยเฉพาโลกอาริยะแท้

ด้านรูปธรรม เราก็ได้เปรียบ หรือเอาเปรียบ แทนที่จะให้ จะสละแก่สังคม หรือเกื้อกูลเขามากกว่าเราออบโกยเอา

ด้านนามธรรมเรา ก็หลงทำกิเลสตัวเองให้อ้วนให้โตให้หนากับ การยินดีที่เราสมโลก บำเรอโลภะอยู่ไม่ลด ไม่ได้ทำลดทำละออก

เพราะการได้เปรียบให้แก่ชีวิตนั้น คือการขาดทุนโดยแท้ของ สังขาร แต่ชาวโลกโลกีย์สามัญก็คงจะยากที่จะเห็นเป็นจริงดังที่พูดนี้ นั้นคือข้อ ๔ ประเด็น “การพูด” ในชีวิต “ชาติ” ชั่วของตน

- ไม้ดับ “นรก” ที่สร้างกันอยู่ ตั้งแต่มี “ชาติ” ในชีวิตเป็นๆ ตายก็ได้นรก ที่นี้คือข้อ ๕ คือ การติดยึด เริ่มตั้งแต่ขั้นต้นติดยึดอบายมุข ข้อนี้ ยิ่งใหญ่มาก สำหรับสังคมยุคนี้ เพราะเสพติด หรือติดยึด กันหนักหนาสาหัส โดยไม่รู้ทันว่าอะไรคืออบาย หรืออบายมุข ก็ติดอบาย ส่งเสริมอบายมุขกัน หลงว่าเป็นสวรรค์ทั้งสังคม ยังไม่ต้องพูดถึง “ภพภูมิ” ที่เรารู้กันยากกว่านี้ ยึดติดอบายมุข นี้แหละภพขั้นต้น แค่ขั้นต้นนี้ก็ไม่รู้จักแล้ว ก็ไม่ต้องพูดอื่นกันต่อไปหรอก

คำว่า อบาย หรืออบายมุขนี้ เรียงกันมาว่า อบายคือนรก แล้วนรกก็พูดกันเป็นเทวนิยม คือจะตกกันหลังตายโน่น คนก็ยกนรกไป

หลังตายกันหมด ไม่ศึกษาตอนชีวิตเป็นๆ

นรกหรือสวรรค์ แม้นิพพาน มันก็เกิดจาก“กรรม” หรือ การประพฤติตั้งแต่ชีวิตเป็นๆนี้ทั้งนั้น เมื่อตายลงใจเราก็เดินทางไปสู่ “ภพ” ที่เราทำไว้ตอนเป็นๆนี้แหละ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อิธ พรหมจริยวาโส” แปลว่า โลกที่เป็น กายและใจที่เป็นๆอยู่นี้แหละ คือ ที่จะสร้าง“แดนผี-แดนเทวดา-แดน พรหม”(แดนประพฤติพรหมจรรย์) ที่อื่นไม่ใช่ถิ่นที่จะสร้างพรหมจรรย์ ที่อื่น สร้างไม่ได้ เมื่อตายไปก็ไปอยู่ มันเป็นแดนที่คุณจะต้องไปอยู่

แดนที่สร้าง คือ แดน“อิธโลก”(โลกที่เรากำลังมีชีวิตเป็นๆอยู่นี้) ได้แก่ ร่างกายที่มีใจอยู่ในนี้

ชีวิตเป็นๆนี้เอง จะสร้างให้เป็นสัตว์นรก-เทวดา-พรหม สัตว์ นั้นๆก็จะเกิดเป็น“สัตว์”อย่างที่คุณสร้างเองนี้เอง

ให้ถึงขั้นหมดสิ้นความเป็น“สัตว์” สิ้นนรก สิ้นสวรรค์ แม้ถึง นิพพาน ก็สร้างได้ตอนนี้ ตอนที่อยู่“ในโลกนี้”(อิธโลก) โลกมีร่างกายนี้

จิตใจที่มันติดยึด มันติดยึดกันตั้งแต่การสร้างนรก สร้าง สวรรค์กัน หรือนิพพาน ในโลกมนุษย์นี้แหละ ใครสร้าง“นรก”โดย ไม่รู้จักนรก คุณตายไปก็ต้องไปตก“นรก”ที่คุณสร้างไว้ตั้งแต่เป็นๆนี้

ต้องมาเรียนรู้“นรก-สวรรค์-นิพพาน”กันตั้งแต่มีชีวิตเป็นๆนี้ และสร้าง“แดน”(ภพภูมิ)ที่คุณต้องการนี้ให้ได้ตั้งแต่เป็นๆ แล้วคุณก็ได้จริง

● แล้ว“นรก-สวรรค์”เป็นยังไง?

แล้ว“นรก-สวรรค์” หรือนิพพาน เป็นไหน?

อันนี้ อาตมานั้นอธิบายมากเลยในหนังสือเล่มนี้ อ่านดีๆเถิด

ณ ตรงนี้ก็ขอพูดพาดพิงสักนิดสักหน่อยเท่านั้นแหละ

เมืองไทยตอนนี้กำลังสร้าง“นรก”กัน ทั้งในด้านการเมือง

ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านใดๆก็ดูเร่งสร้าง“นรก”กันครบครัน

“นรก” คือ อย่างไร

นรก กับ“ใจ” ไม่แยกกันเลย “ใจ”อยู่ไหน “นรก”อยู่ที่นั่น

ถ้าใครประพฤติกกรรม”ที่ทำให้“ใจของตน”เป็น“สัตว์นรก” คุณก็ได้“นรก”ไว้แล้วทันที เมื่อตายลง“ใจคุณ”ไปไหน ก็“สัตว์นรก”(คือใจเรานั้นเอง) “ไปตกอยู่ที่ตรงนั้น”นั่นแหละ “ใจกับนรก”ไม่แยกกัน

และเมื่อตายลง“นรก”ก็เป็นจริง ซึ่งจริงมากยิ่งขึ้นกว่าตอนเป็นๆ เช่น คุณโกงกินในชีวิตเป็นๆ ด้วย“ใจ”ที่ชั่วแท้ในขณะที่เป็นๆนี้ นั่นคือ คุณสร้าง“นรก”ให้ตนเองแล้ว เพราะคุณทำบาปจริงๆ

นี่แหละ“มหากาพย์” แดนที่สามารถโกงกินกันได้มากๆนี่แหละ “มหากาพย์มุข” เป็นต้น แล้วคนรู้“ความจริง”นี้กันที่ไหน วิ่งลงนรกกัน อย่างหลงงมงายกันโครมๆ

หรือทางด้านการบินเท็งก็ฟ้าอีก นรกแท้ๆเลย พระพุทธเจ้าเรียกว่า“นรกปหาส”(นรกสนุกรื่นเริง) รู้ทันกันที่ไหนทุกวันนี้ ทั้งโลกเร่งสร้างนรกที่จัดจ้าน รสเข้มข้น ติดหนักจัดกัน จนตกนรกกันได้หนักและนาน อย่างไม่ต้องนับกันเลย ผู้ไม่รู้ไม่รู้จักจริงๆ อาตมาก็ขอพูดความจริง

นี่คือ ตัวอย่างของ“นรก”ที่ขอพูดคร่าวๆ

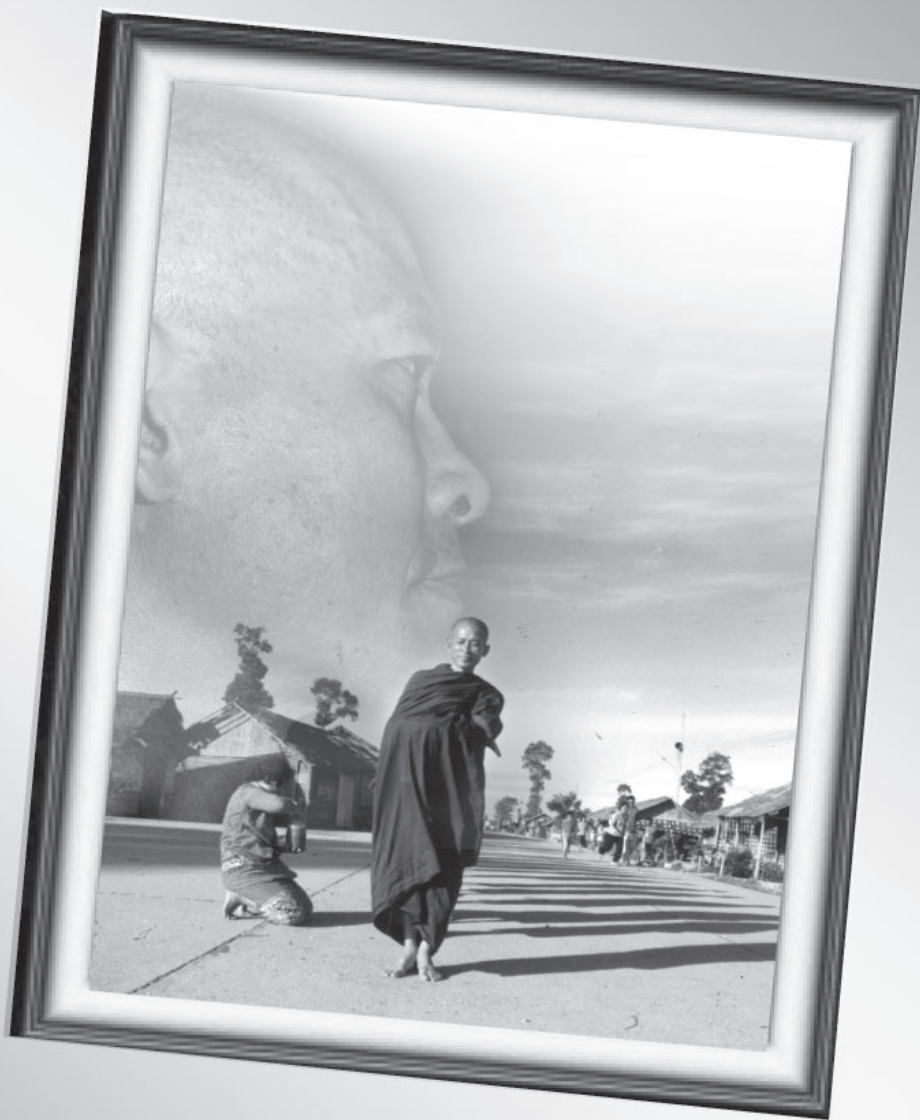
● นรก-สวรรค์ นี่แหละ“ธรรมที่เป็นพุทธ”รู้แจ้งเห็นจริงและจัดการได้

“ธรรมที่เป็นพุทธ”สอนเรื่องนรก-สวรรค์-นิพพาน”โดยตรง ไม่มีอื่น คือ แดนของ“สัตว์โอปปาติกะ” ในภาษาที่อาตมากล่าวถึงมาแล้ว คือ “เทวดา-มาร-พรหม” นั่นไง

และ“สัตว์”ทุกชนิด“เกิด”ได้ด้วย“กรรม”ของตนเอง(กัมมัสสกะ)

ซึ่ง“การเกิด”(ชาติ)ของสัตว์โอปปาติกะ นี้ อาตมาก็ได้สาธยายมาพอสมควรแล้ว และจะต้องจาระไนต่อไปอีก โปรดติดตาม ถ้าสนใจจริง

บทที่ ๓

“ชาติ” นี้อของชีวิต

“ชาติ” นี้อของชีวิตอาตมา อาตมาก็ยังเชื่อมั่นใน“กรรมของตน”
ที่มันใจในความเป็นมาร หรือเป็นเทวดา หรือเป็นพรหม=พระเจ้า
แม้มารจะรังควานอาตมาอยู่ อาตมาก็พอรู้

“มาร” นี้อมีพรรคพวกนะ ไม่เชื่อก็ได้ว่าอาตมาไม่เคยไกรธมาร
และพรรคพวกของมารตนใดเลยที่ระรานอาตมา

แต่กรรมก็เป็นของผู้ระรานอาตมาอยู่นะ ขอภัยนี้ไม่ได้ว่านะ
เพราะอาตมาเชื่อกรรมเชื่อวิบาก อาตมาจะไม่ทำกรรมแม้ใน
มโนกรรมของตนเองให้เป็นอกุศลกรรมแม้แต่น้อยนิดใส่จิตตนเอง
อาตมาพากเพียรจริงๆตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

เพราะนั่นมันคือ สร้าง“มาร”ใส่ตนเอง โง่! หยุตโง่กันให้ได้
อาตมาจะสร้างแต่“ภพภูมิ” ที่ดีใส่ตนเองไปตราบปรินิพพาน
หากหลงหลุดด้วยสัจจะมันต้องเป็นอกุศลก็จำนนสุดวิสัย

● คนที่ไม่รู้สังขารม ถ้วนหลง“สุข”ที่“มารหลอก”อยู่ทั้งนั้น

เรามาพูดถึงความเป็น“มาร” เป็น“เทวดา”กันให้ชัดดูบ้างซี แต่ละคนได้เคย“เสพสุข”จากการสัมผัสผลภพ,ยศ,สรรเสริญ, กาม,อิตตา มามากมายเท่าไหนแล้วละ “สุข”ที่ว่านั้น ใส่หีบทองคำแล้ว พกติดอึดภาพไปด้วย เมื่อตายลงหรือไง?

มันได้ มันมี“สุข”อย่างนั้นตลอดเวลา ติดตัวไปด้วย

กระนั้นหรือ? จริงหรือ?

เปล่าเลย ...อารมณ์(เวทนา)อย่างนั้นมันเกิดขึ้นขณะเมื่อมี “การสัมผัส”(ผัสสะ)อยู่เท่านั้น ผัสสะดับ อารมณ์(เวทนา)นั้น มันก็ดับ

● “ผัสสะ”ดับ “เวทนา”ดับ

ธรรมดา เวทนาที่เกิดขึ้น ก็ตั้งอยู่ชั่วระยะหนึ่ง แล้วก็ดับไป เมื่อการสัมผัส(ผัสสะ)ดับ หรือไม่มีสัมผัส-เวทนาจึงไม่มี-เวทนา ก็ดับ(ไตรลักษณ์) ก็เป็นธรรมชาติธรรมดา เป็นสามัญลักษณะอยู่แล้ว บัดนี้มัน“ไม่มีตัวตนแล้ว” เพราะ“เวทนาอนัตตา”จริงๆ อารมณ์“ตัวนั้น”มันหมดหรือดับสิ้นไปจากคุณแล้วดับพราวจาก ไปตั้งแต่คุณหยุดสัมผัส(ผัสสะ)นั้นแล้ว ตอนนี้ ณ ปัจจุบันนี้ ไม่มี“อารมณ์(เวทนา)ตัวนั้น”แล้ว

● เมื่อกำหนด“ความจริง”คลาดเคลื่อน จึงยังไม่พบ“ความจริง”

มันเกิดขึ้นก่อนจะมาถึงขณะนี้ มันเกิดและตั้งอยู่ตอนนั้น แล้วมันก็ดับไปแล้วในตอนนี้อย่าสำคัญมันหมายผิดไป จะวิปัสสนะ กำหนดความจริงคลาดเคลื่อน ก็คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ภาษบาลีคือ วิปลาส แปลว่า ความคลาดเคลื่อน จะมีอยู่ที่แต่ผู้ที่ยังไม่มีญาณหยั่งถึง“อนุสัย”ของตน และกำจัด

“อึดตา”หลงติดยึดอารมณ์(เวทนา)อย่างนี้ว่าเป็นตน เป็นของตนอยู่จริง
แม้หลังจากนั้น คุณระลึกเรื่องที่เคยผ่านพบนี้ขึ้นมานึกถึง
อีก แล้วหลงว่า มันเป็น“อารมณ์ของจริงเดิม” นี่คือ“สัญญาวิปลาส”
มันไม่ใช่อารมณ์เดิม นั่นมันอารมณ์ใหม่ที่คล้ายเดิมเท่านั้น
อันเกิดจาก“สัญญา” คือ ความจำได้ของตน ไม่ใช่“เวทนาเดิม”
มันแค่“สัญญา”ความจำได้ แล้วนำความจำมานึกขึ้นใหม่
มันก็คือ “เวทนาใหม่” ไม่ใช่“ตัวเวทนาเก่า”ตัวก่อนนั้นเลย

● คุณ“ยึด”รส ที่มี“เกิด” แล้วมันก็“ดับไป” แต่คุณยัง“ยึด”ว่า
มันมี

ถ้ามันเกิดเป็น“รสสุข”คล้ายที่เคยเสพ นั่นแหละคุณยังไม่วาง
นั่น...มัน“กิเลสอุปาทาน”ต่างหาก ที่ท่านยังหลงติดยึดอยู่ใน
“อนุสัย”ของท่าน แล้วท่านก็มาหาทางสัมผัสให้ได้“รสสุข”แบบนั้นใหม่
หรือนึกเอาจาก“สัญญา”มาเวียนเสพแล้วเสพอีก ไม่จบลงได้
ท่านก็จะยังต้องเป็นภาระ เอา“ความจำ”มาป้อนมาปรุงเสพใหม่
นั่นแหละคุณจะต้องหาเหตุหาปัจจัยที่จะให้เกิด“รสสุขแบบนี้”
เพื่อเสพ“รสสุข”อย่างนี้ที่ยังติดยึดมันอยู่ อึกๆๆๆ แล้วๆเล่าๆ
ตราบที่ยังไม่ได้ดับอุปาทานในอนุสัยจนสิ้นเกลี้ยงอย่างเที่ยงแท้ถาวร
ผู้“ดับอุปาทาน”ได้หมดสิ้นเกลี้ยงขั้น“ดับอวิชชาอนุสัย”สัมบูรณ์
โน่นแหละ จึงจะเป็นผู้อยู่เหนือธรรมชาติ ที่มี“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
ดับไป” นั่นคือ เหนือไตรลักษณ์

ไตรลักษณ์ เป็นสามัญลักษณ์ เป็นธรรมดาโลกตามธรรมชาติ
ดังนั้น ผู้บรรลุอยู่เหนือไตรลักษณ์ เหนือธรรมชาติ ก็คือ ผู้อยู่
เหนือโลก เรียกว่า“โลกุตระ”

จึงเป็นผู้รู้แจ้งโลก(โลกวิทู)ที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปในตนได้สำเร็จ

กระทั่งสามารถ“ดับชาติ”ที่เป็นกิเลสสวะในตนหมดสิ้นสัมบูรณ์

นี่คือ “ชาติ”ในความหมายตามข้อที่ [๒] “ชาติ”ที่เป็น“ความเกิดของสัตว์โอปปาติกะ”(โอปปาติกโยนิ) หรือคำว่า“ชาติ”ในปฏิจจนุปบาท

ผู้ดับ“ชาติ”ชนิดนี้ได้ จึงสิ้น“โคก-ปริเทวะ-ทุกซ์-โทมนัส-อุปายาส “ไม่มีสุขไม่มีทุกข์” หรือบรรลู่“เนกขัมมสิตอุเบกขา”สัมบูรณ์

แม้ผู้นั้นจะมีการสัมผัส(ผัสสะ)อยู่ลัดๆ และเกิด“เวทนา”อยู่ โทหนาท(ซานโต บัสสโต วิหระติ) ตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัสอยู่ตามปกติชีวิต แต่กิเลสไม่เกิดแล้ว จิตเป็น“อุเบกขาเวทนา”อยู่ อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป เป็นความสิ้นไปแห่งชาติ(ชาติกขยะ) สิ้นไปแห่งการเกิดนั่นเอง

นี่คือ ธรรมที่ไม่มี“ชาติ” เป็นธรรมชั้นอยู่เหนือธรรมชาติ ชื่อว่า นิพพาน ในขณะที่มีชีวิตอยู่ ก็สัมผัสโลกธรรมด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจเปิดรับวิถียู่ ไม่ได้ปิดทวาร ๖ เลย กิเลสสวะก็ดับอยู่

และไม่ได้“วางเฉย”แบบเฉยเมย ไม่รู้ไม่ซึ้งกับสิ่งนั้นด้วย แต่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในสิ่งนั้นดีตามภูมิ แลก็ยังเกี่ยวข้องสัมพันธ์อยู่กับสิ่งนั้น เมตตาช่วยเหลือสิ่งนั้นด้วยซ้ำ แม้สิ่งนั้นจะตั้งหน้าเป็นศัตรูกับเรา

ฉะนั้นเอง คือ ธรรมะที่อยู่เหนือธรรมชาติทั้งปวง ในขณะที่ยังมี“ชาติ”ตามข้อที่ [๑] เกิดมาได้ชีวิตเป็นคน,สัตว์ แต่ไม่มี“ชาติ”ในข้อที่ [๒] แล้ว “ชาติ”ดับแล้วสัมบูรณ์ แต่ชีวิตเป็น“อมตะ”ยังช่วยโลกอยู่

● “ชาติ”จะเกิดหรือจะดับได้ ก็ด้วย“กรรม”

คนจะสิ้น“ชาติ” หรือ“ชาติ”ของผู้นั้นจะไม่ดับสิ้นไปจากใจได้สักที ก็อยู่ที่ผู้นั้นจะรู้แจ้งชัดอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“ชาติ”ที่วานี้ได้หรือไม่ และ“ชาติ”ที่วานี้ต้องเป็น“ชาติ”ขั้นปรมาตถธรรมด้วย ซึ่งเป็น“ชาติ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในปฏิจจนุปบาทด้วย

“ชาติ”ต่างๆนี้ จะเกิด จะดับ ได้ด้วย“กรรม” เมื่อรู้แจ้ง

“มรรค”อย่างสัมมาทิฏฐิ ก็สามารถทำ“ผล”ตามสัมมาทิฏฐิของตน
สิ่งที่ทุกคนได้ติดตัวหรือติดตนไปตลอดกาล จนกว่าจะ
ปรินิพพาน(เลิกเกิดเวียนวนในวัฏสงสาร) นั่นคือ
กรรมที่เป็นวิบากบาป กับเป็นวิบากบุญ ที่มีอยู่มากอยู่น้อย หรือ
ที่เหลือ ตามบารมี เท่านั้น จริงๆ
ไม่มีอันเลย ที่เป็น“ทรัพย์”หรือ“สมบัติ”ของตนแต่ละอัตภาพ
ถ้าไม่ได้ปฏิบัติธรรมลดกิเลสอย่างสัมมาทิฏฐิจริง ไม่ว่าบุญหรือ
บาป ก็จะออกฤทธิ์เป็นทุกข์เป็นสุขที่ทราบหนกหน้าไปยังๆขึ้น
โดยเฉพาะออกฤทธิ์เป็น“ทุกข์” เพราะยังมีกิเลสที่ดิ้นรนอยู่จริง

● คนเป็นๆตกนรก ยังไม่จริงเท่าคนตายตก“นรก” เพราะอะไร?

เมื่อตายร่างกายแตกดับไปแล้ว ก็ยังจมลงไปมืดหลงอยู่เฉพาะ
กับจิตใจตนเท่านั้นที่เป็นอยู่จริงจัง

เพราะตาทูจุมุกลินกายภายนอกได้สลายสิ้นไปหมดแล้ว
จึงจมโดดเดี่ยวเดี่ยวแต่อยู่ชนิดไม่มีหูให้โง่ ไม่มีหัวให้เงย คง
มีแต่ต้นขลุ่ยหลักอยู่กับ“อัตตาของจิต” ไปไหนไม่ได้อีกนานตามระยะเวลา
แห่งวิบากบาป ซึ่งตนต้องใช้หนี้บาปตามความหนักและนานเท่าที่
“กรรม”ได้ทำมาจริง จนกว่าจะครบช่วงวาระของบาป ก็ได้ใช้หนี้เวรไป

ซึ่งดินอยู่ในโลกหรือในภพของจิตเท่านั้นที่“อวจร”(ซึ่งอยู่อาศัย,
ท่องเที่ยวเป็นไป)ได้ ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ คือ“เอกจรัง”(เป็นไปอย่าง
เดี่ยวเดียวตาย) แม้จะเป็นการไปของตัวเองไกลแสนไกลถึงไหนต่อไหนได้
(ทურกมัง) ก็ไม่พ้น“เอกจรัง”คือ ทียวไปเป็นไปอย่างเดี่ยวเดียวตาย

นั่นก็คือ ท่องเที่ยวไปหรืออาศัยอยู่(อวจร)ในจิตตนเองเท่านั้น
ดิ้นรนกระสันอยากร้อนเราเท่าที่กิเลสของใครมีมากน้อยจริงเท่าใด มัน
ก็อัดแน่นดินเป็นนรกอยู่ ไม่มีทางได้ระบายออกสู่“กามาวจร”เลย

กล่าวคือ กิเลสตัณหาอุปาทานที่มี และไม่ได้รับบาย มันก็
อัดอั้นกลั่นดินเร่าร้อน อยาก“เสพรสสุข”ด้วยการมีสัมผัสเสียดสีทางตา
หูจมูกลิ้นกายตามความหลงยึดที่อวิชชาว่าจริง อย่างที่เคยได้สัมผัส
ทางกายชั้นร่ายกายนอกเหมือนชีวิตเป็นๆ แล้วก็ยังมีงายติดยึดมันอยู่

ซึ่งในตอนมีร่างกายชั้นร่ายกาย เป็นทางระบาย มันก็หลงเสพรสหลงติด
ยึดไว้ด้วยอวิชชาว่าจริง สัญญาที่ยังมีอุปาทานมันจึงสำคัญมันหมายไว้
จริงๆว่า นั่นคือสิ่งที่ควรได้ควรเสพรส ควรยึดควรติด จึงยึดจึงติดอยู่

● “นรก”นั้นห่าง่ายตอนตาย “สวรรค์”ห่าง่ายในตอนเป็นๆ

ทั้งๆที่“รสสุข”(สุขัลลิกะ)นั้นพระพุทธรเจ้าตรัสยืนยันว่า เท็จ
อลิกะแท้ๆ อลิกะแปลว่าเท็จ แปลว่าหลอก แปลว่าไม่จริง

เพราะความหลงเสพรส หลงติดนั้น มันดิ้นรนอยากเสพรส“กาม”
นี่แหละหนักนักรหนักหนา ผู้ยังไม่ได้ล้างกามจนสิ้นกามานุสัย มันก็ต้อง
ดิ้นรนอยากเสพรสคุณ ๕ นั้นอยู่แน่ๆ

ยังไม่ได้เสพรส ก็ยิ่งอยากดิ้นเร่าหนักก็ยิ่งทุกข์จัดสาหัสสาครรจ์
เพราะคนตายไปแล้วมีแต่“จิต”ไม่มีร่างกาย ทวาร ๕ ไม่มีแล้ว
เมื่อมันไม่มีทวาร ๕ ภายนอก ที่จะให้กิเลสออกมาสัมผัส
กามคุณ ๕ คือ ตาหูจมูกลิ้นกายบ้ำเรอกิเลสของตน ซึ่งมันยังอัดอั้นอยู่
ในใจมีอยู่จริง มันก็ดิ้นรนเร่าร้อนเป็นนรกแท้ๆของผู้ดับกิเลสกามยัง
ไม่สิ้นอนุสัยของกาม(กามานุสัย)

เพราะ“กามภพ”ซึ่งเป็นเบื้องต้น คุณไม่ได้เรียน ไม่ได้ฝึก“ดับ
กิเลสกาม”มาตั้งแต่ยังมีตาหูจมูกลิ้นกายอันเป็นกามาวจร แล้วทำการ
“ดับกิเลส”ที่เกิดจากผัสสะตัวจริงตั้งแต่ยังมีชีวิตเป็นๆนั้นจริง

กิเลสกามก็ยังมีจริง ไม่ได้ล้าง เพราะไม่ได้ปฏิบัติเบื้องต้น
ดังนั้น “ความอยากที่เป็นกามาวจร” คือ มันยังเป็นวิสัย(อวจร)

ที่ต้อง“เสพภายนอก”(ทวาร ๕) อันมีอยู่ ยังไม่ได้ล้างออกไป

มันก็จะคืน“อยากออกมา” เพื่อเสพกามคุณ ๕ ในกามภพ

แต่ก่อน ที่คุณยังไม่ตายกายแตกดับ คุณอยากสัมผัสเสพรสของอารมณ์ทางกามคุณ ๕ ไม่ว่าจะทวารใด มันก็มีทวาร ๕ ให้ทดแทนกัน เป็นการบรรเทากิเลส ทดแทนกันไป กามก็ไม่อดอัน

มันก็มี“กามาวจร”ได้เสพไป บรรเทาไปได้ในทวาร ๕

จึงหลงไปกับ“สวรรค์เท็จ-สวรรค์หลอก”ไปอยู่เสมอ

มันอยากเสพกาม เช่น อยากสัมผัสรสทางตา แต่เกิดขัดข้อง หรือไม่ได้เสพทางตา คุณก็มีทวารอื่น ก็ไกลไปเสพทางหูทดแทนบ้าง หรืออยากเสพรสกามทางหู ไม่ได้สัมผัสทางหู คุณก็ได้เสพทางปากแทน เป็นต้น

การบรรเทาเยี่ยงนี้ เป็นธรรมชาติธรรมดาในกามภพของสัตว์ที่จะ“หลง”ว่าสวรรค์หลอกนี้จริงเสียจริงๆ

“สวรรค์”จึงหลงกันว่ามีจริง อยู่ในชีวิตเป็นๆนี้แหละมาก

ตายแล้ว“สวรรค์”หายาก จะมีกันแต่“นรก”นั่นแหละมาก

● “นรก”นั้นตงจริงตั้งแต่เป็นๆ

ยังตายไป“นรก”ยิ่งจริงยิ่งกว่าเสียอีก

ทวารใดก็ตาม ที่มันอยากเสพรสกาม แต่ไม่ได้เสพตามอยากนั้นก็เสียงหรือไกลไปเสพจากทวารอื่นอันเป็นกามซึ่งเกิดจากภายนอก คุณก็ไม่เก็บกด ไม่หมักหมม จนอดอัน ทุกข์ถึงขั้นระเบิด แต่ตอนนี้ คุณมีแต่“จิต”อยู่ในภพภายใน ออกไปไหนก็ไม่ได้ ไม่มีทวาร ๕ จริงๆอีกต่างหาก

เมื่อมันอยากเสพกามรส ไม่ว่าจะทวารตาบ้าง หูบ้าง จมูกบ้าง ลิ้นบ้าง กายบ้าง แต่คุณไม่มีทวาร ๕ ใดๆเลย

ไม่มีทวารกามคุณ ๕ ลักทวารเดียวให้คุณไกล เลียงเสพรส
ทดแทนได้เลย

คุณต้องทุกข์กดตัน อัดอั้นแล้วๆอีกๆ เพราะไม่ได้ระบายกิเลส
เลย คุณยังมีกิเลสที่จริง คุณจะทุกข์เพราะกิเลสที่จริงแค่ไหน?!!

ซึ่งมันเป็นจริงยิ่งกว่าในขณะที่คุณยังไม่ตายกายแตกเป็นไหนๆ

นี่คือ นรกแท้ของปุถุชน หรือผู้ยังไม่ดับสิ้นกิเลสกาม อันเป็นภพ
ภายนอกที่หยาบ เบื้องต้นที่ต้องกำจัดก่อน ดับสิ้นได้จริงก่อน

● “อนาคามี” ตายไปแล้วจึงไม่มี “นรก” เพราะดับนรกในกามภพ ได้จริง

ถ้าเป็นอนาคามีภูมิ ตายกายแตกดับไป อนาคามีทำ “นิโรธ”
จากกิเลสตาม “ธรรมที่เป็นพุทธ” ซึ่งวิธีพุทธนั้นมีผัสสะเป็น
ปัจจัยจนกระทั่งสามารถดับกามกิเลสใน “กามาวจร” ได้อย่างสัมมาทิฐิ
จึงไม่มีนรกจาก “กามภพ” ด้วยประการฉะนี้

แต่คนที่ยังไม่ถึงภูมิอนาคามีอย่างสัมมาทิฐิ เมื่อกายแตก
ตายไปแล้ว ตกอยู่ใน “รูปภพ-อรูปภพ” ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกายให้ออกมา
สัมผัส คนที่อวิชชาตอนนั้น ก็ไม่รู้รู้สาอะไรหรอก

จะเหมือนเด็กที่ไร้เดียงสา เพราะยังอวิชชาอยู่ เมื่ออยาก
เสพกาม เพราะกิเลสอัดอั้น คุณก็ตื่นพราดๆอยากเราๆเหมือนเด็ก
ที่กิเลสร้ายไร้เดียงสานั้นแหละ ดิ้นอาละวาดปั่นป่วนอยู่ในรูปภพนั้น

คนตกนรกเป็นจริง เพราะยังมีกิเลสจริง เช่นนี้เอง

● ปฏิบัติธรรมให้เป็นลำดับ จึงสำคัญด้วยประการฉะนี้

มันจึงต้อง “ดับ” กิเลสกามภพ ให้เป็นเบื้องต้น เสียก่อน

ยังเป็นปุถุชน กิเลสชั้นอบายของกาม คือ กิเลสกามภพ

ชั้นต่ำ ชั้นหยาบแรง ที่ตนมีจริง มันก็ออกฤทธิ์บ้าของมันอยู่จริง
แต่มันไม่มีทางบำบัด มันจึงอัดอันชั้นสาหัสยิ่งกว่าฝึกัดตนเอง
เต็มกลั้น นี่คือนรกแท้ๆ จิตที่ดิ้นรน เป็นสัตว์นรียกรรมิตตามสภาพสัตว์
ฉะนี้แล สัตว์นรีรกที่แท้ นี่ไม่ใช่ข้อเปรียบเทียบนะ แต่เป็น
สภาวะจริงของสัตว์นรีรก คืออาการของจิต ที่เรียกว่า นรียกรรมิต

● “สวรค์”จะเป็น“นรก”ตอนตาย ให้คนตายตก
“ทุกข์”จึงแท้จริง

บุดูชนหรือคนที่หลงตนว่าบรรลุก็ตามไม่รู้ หรือกว่าตนอยู่ใน
สภาพใดเมื่อตายกายแตกไป มีแต่จะดิ้นทุรนทุรายเหมือนคนเลี้ยง
ยาเสพติดซึ่งดินอย่างไรสตีลัมปชัญญะ หน้ามืด ที่เรียกว่า ดำฤชณา
และดินอย่างมงายอย่างดำมืด ด้วยตัณหา ด้วยอวิชชา

จึงตกนรกตั้งว่านี่กันคนละนานๆ นับไม่ถ้วน

แต่สวรค์ที่ตนยังติด“กาม”อยู่นั้นแหละมันจะเป็น“นรก”ให้เห็น
แท้จริงในตอนนั้นทีเดียว สวรค์กลายเป็น“นรกอยากเสพกาม”ทันที

เพราะผู้ยังมีอวิชชาอยู่นั้น ก็จะต้องดิ้นรนอย่างหนักหนาสาหัส
สาครรจ์ยิ่งกว่าเด็กไร้เดียงสา ในขณะที่ตนเอง“ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกาย”
ที่จะได้สัมผัสกับสิ่งที่ตนหลงติดอยู่นั้นแล้ว

เพราะตนเองไม่รู้เรื่อง“ภพ”เรื่อง“ชาติ” ตั้งแต่อบายภพมาเลย

● เมื่อไม่ศึกษาให้“รู้เช่นเห็นชาติ” จึงไม่รู้“ภพ”รู้“ชาติ”

และเพราะตนเองไม่มีความรู้เรื่องกามภพ-กามาวจรมาก่อน
ยังดับกิเลส“กาม”ไม่เป็น แม้แต่ผู้ที่ปฏิบัติธรรมแต่มีฉันทวิปฏิ
ปฏิบัติไม่เป็นลำดับ เบื้องต้น-ท่ามกลาง ซึ่งต้องดับกิเลสอบายใน
กามภพก่อน จนเป็นโสดาบัน แล้วค่อยไปดับกิเลสกามภพขั้นต่อไป

เป็นสภิกษาคามี ไปตามขั้นตามภูมิ ก็ไม่รู้อย่างสัมมาทิฏฐิ

หลงผิด ไปปฏิบัติตัดลัด หลงงมอยู่แต่กับรูปภพ-รูปาวจร-
อรูปาวจร อันเป็นภพภายในจิต ภายนอกไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกิเลสตาม
จนกระทั่งกำจัด“กามสังโยชน์”ได้ไปตามลำดับ ที่สุดสิ้น“กามานุสัย”

อย่างลัทธิที่ไม่ใช่“ธรรมที่เป็นพุทธ” ศึกษากฎปฏิบัติของเขาก็จะ
เน้นแต่นั่งหลับตาทำสมาธิ “อริจิตสิกขา”ของเขาเป็นสมาธิแบบของเขา
คือไปมุ่งอยู่แต่กับรูปาวจร-อรูปาวจร ได้นิโรธก็หลับปืออยู่ในภวังค์

การปฏิบัติด้วยกรรมฐานแบบนี้ จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะปิดนรกได้เลย
เพราะไม่รู้จัก“นรก”จริง แต่ยังอวิชาจึงได้แต่หลง“สวรรค์”หลง
หรือแม้จะเป็นชาวพุทธ แต่หลงผิดตามลัทธิที่ไม่ใช่“ธรรมที่เป็น
พุทธ” เอาแต่มุ่งทำจิตในจิต(มนสิการัตติ)อยู่กับรูปาวจร-อรูปาวจร ก็เช่นกัน
อย่างเก่งได้“นิโรธ”หลับปืออยู่ในภวังค์ เหมือนลัทธินอกพุทธ

หรืออาจจะจะเป็นชาวพุทธผู้รู้เรียนรู้มาอย่างดีก็ได้ แต่ปฏิบัติ
ไม่เป็นสัมมา หรืออย่างเก่งปฏิบัติไม่พ้น“ศีลลัพท์ตปราคามาส” ก็ไร้ผล

พระพุทธเจ้าตรัสไว้เช่นนั้น เป็นคำสัตย์

พระพุทธรองค์ทรงเรียกคนเช่นนี้ว่า“ปทปรมะ”

คือ ผู้ไม่สามารถเข้าถึงเนื้อแท้ชั้นปรมาตถ์ในความเป็น“ชาติ”
ของชีวิตตนได้ จึงไม่สามารถบรรลุธรรมในชาตินี้ของชีวิต

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ ยืนยันว่า “บุคคลใดฟัง
พุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มี
การบรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้ปทปรมะ”

เพราะแม้จะมีความรู้แตกฉานที่คนนับถือว่าเป็นปราชญ์ทั้งบ้าน
ทั้งเมือง ถึงทั่วโลกก็ตาม หากชาตินี้ไม่สามารถบรรลุโลกุตระธรรม ก็ยัง
เป็นผู้ไม่มีภูมิเข้าขั้น“ธรรมที่เป็นพุทธ” แม้แค่ขั้นต้น คือโสดาบัน

เนื่องจาก“ชาติ”นี้ของชีวิต ไม่สามารถบรรลุมรรคผลตามที่

พระพุทธเจ้าตรัสสังฆกรรมไว้ให้เรากำหนดรู้

ซึ่งต้องทำการกำหนดรู้(สัญญา)ทั้งสภาวะภายนอกของชีวิต และ
ทั้งภายในของชีวิต

และต้องเข้าใจชัดเจนว่า “ชาติ” ๒ นัย ที่ได้กล่าวมาแล้ว

● “นรก” นั้นตจจริงตั้งแต่เป็นๆ
ยิ่งตายไป“นรก”ยิ่งจริงยิ่งกว่าเสียอีก

ภายนอกของชีวิตนั้น ถ้าทำให้“กรรม”หรือพฤติกรรมของเรา
เราทำให้ชีวิตภายนอกของเรามี“การกระทำ”ที่บริสุทธิ์“ศีล ๕”ได้เป็น
ประจำสำเร็จ แม้จะเป็นภายนอก ก็ถือว่าเป็น“การเกิด”คือ“ชาติ”

เพราะ“กรรม”ภายนอกทั้งหลายนั้น ล้วน“เกิด”จาก“ใจเป็นใหญ่”
เป็นประธาน” คือ“มโนบุพพัง”นั่นเอง “ใจ”จึงมาก่อนอื่นใดทั้งสิ้น
ดังนั้น “กรรม”จึงเป็นอันทำ สำหรับคนที่ยังไม่“อมตะ”

“คนอมตะ”เท่านั้นที่ทำการไม่เป็นบาป

กรรมเท่านั้น ที่ไปกับตัวไปกับตน ให้ร้ายให้ดีแก่ตน เป็นจริงตาม
บาป ตามบุญ ที่ตนกระทำจริงในขณะที่มีชีวิตสังสมใส่ตน

ผลแห่งวิบากที่มีที่เหลืออยู่ในตน นั่นเอง ที่ไปกับตัวไปกับตน
ชาติแล้วชาติเล่า หากท่านไม่เคยรู้ทางแก้ไข และไม่ได้แก้ไขให้ได้

● ไม่มีใครแก้กรรมให้แก่ใครได้ นอกจาก“ตนเอง” อย่าหลอก
กันเลย

มีตัวเองเท่านั้นที่จะ“แก้กรรม”ของท่านเอง จึงจะได้ ไม่มีผู้
ยิ่งใหญ่ยิ่งเล็กในทีใดๆ จะแก้กรรมให้ท่านได้ อย่าหลอกกันเลย

ผู้ที่อ้างว่า ตนสามารถ“แก้กรรม”ให้คนอื่นได้ คือ ผู้ยัง
มิจฉาปฏิญญีในพุทธธรรมแท้จริง เป็นผู้วิบัติถาวรหลอกคน

เพราะพระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่าการเป็นของของตน(กัมมัสสกะ) ตน
ทำแล้วไม่รับว่าเป็นของตน ไม่ได้ ยิ่งไงๆก็เป็นของตน

กรรมของตน ตนต้องเป็นทายาทกรรมของตน(กัมมทายาท) ตน
ต้องรับมรดกกรรมของตน แบ่งคนอื่นไม่ได้เลย ไม่รับของตนก็ไม่ได้

กรรมของตนพาดนเกิดตนเป็น(กัมมโยนิ) ตลอดที่ยังมีอตภาพ ยัง
ไม่ปรินิพพาน ตนเป็นผู้บันดลบันดาลตนเองด้วยกรรมตนเอง

“กรรม” จึงเป็นทั้ง“พระเจ้า”ทั้ง“ผีมาร-ซาตาน”ในตนเอง ที่สั่ง
หรือบันดลบันดาลให้ตนเองเกิดตนเองเป็น ตามอำนาจ“กรรมตน”

กรรมของตนเท่านั้นที่ก่อเผ่าก่อพันธุ์ให้ตนเอง(กัมมพันธุ์)

[ซึ่งเป็นดีเอ็นเอเฉพาะของตนเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับใคร ต่อให้เวียนเกิดเวียน
ตายในวัฏสงสารก็ชาติต่อก็ชาติก็ตาม เพราะไม่ใช่“ยีน”(gene เรียกว่า กรรมพันธุ์..ผิด
ตามสังขธรรมควรเรียกว่า สรีรพันธุ์) “กัมมพันธุ์”คือ“พันธุ์”ที่สั่งสมสืบทอดกัน
เฉพาะทางจิตวิญญาณของแต่ละอตภาพเป็นกรรมของตนโดยเฉพาะ ที่พระพุทธ
ศาสดาตรัสรู้ ไม่ใช่ของพ่อแม่สายเลือดหรือเผ่าตระกูลสืบๆกันมาแต่อย่างใด]

กรรมของตนเป็นที่พึงของตน (กัมมปฏิสระณะ)

กรรม คือ การกระทำ การงาน ใครทำก็ได้“กรรม”เท่านั้น
ที่บันทึกเป็น“วิบาก”ไปกับ“ตน”(อตภาพ) จะกรรมดี หรือกรรมชั่ว ทำลง
ไปในที่ลับในที่แจ้ง คนอื่นรู้หรือไม่รู้ ตนทำเป็นของตนทั้งนั้น

สิ่งที่ได้ไปกับตนนั้นไม่ใช่สมบัติวัตถุหรืออารมณ์ที่เราเสพใน
ขณะมีชีวิตแต่ละชาติแน่นอน

● “สวรรค์”ไม่เคยมีติดตัวใครไปเลย มีแต่“นรก”เท่านั้นที่ติดอยู่

เพราะอารมณ์รสสุข(อัสสาทะ)มันหายไปตั้งแต่เสพเสร็จจน
สิ้นผัสสะ หรือผัสสะดับ ความมีอารมณ์สุขนั้นมันก็ไม่มี
“รสสุข”นั้นแล้ว มันดับลงไปพร้อมผัสสะดับแล้ว จากไปแล้ว

เหลือแต่“ความหลงยึดติดอยู่ในความจำได้เป็นอนุสัย”
นั่นแหละคือ“อุปาทาน”ที่อยู่ใจไปกับตน
เพราะใจเรายังไม่ได้ล้างจิตใจที่ยึดติดมันยังเป็น“อนุสัย”อยู่
เรายังไม่สามารถล้างหรือกำจัดอนุสัยของตนได้
ความเป็น“สัตว์นรก” จึงยังอยู่ แต่“สัตว์สวรรค์”นั้นไม่เคยมี
เพราะมีแต่“สุขแท้จ” แล้วจะหา“สวรรค์จริง”มาแต่ที่ไหน?!!
“สัตว์สวรรค์”จึงไม่จริง “อารมณฺ์สุข”ไม่จริง แต่“สัตว์นรก”จริง
จึงมีแต่“อารมณฺ์ที่ตนติด”เท่านั้นที่เป็นกิเลสต้นเหตุอุปาทาน
จริงๆ ที่ไปกับตน นี่แหละคือ “สัตว์นรก”
“กรรมเป็นของตน”(กัมมัสสะกะ) พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ชัด
สิ่งที่ได้เป็นของ“ตน” ไปกับ“ตัวเอง”จริงๆ ไม่ใช่ลาภ-ยศ-
สรรเสริญ-สุข ที่หลงสะสมกันนักนั่นเลย

● ความเป็น“ตน” ถ้าไม่กำจัดจนหมด“ตัวตน”จริง ก็ยังมีจริง

คำว่า“ตนหรือตัวเอง” ที่ภาษาบาลีว่า อัตตา คำนี้สำคัญมาก
ที่พระพุทธเจ้าพระบรมศาสดาของพุทธตรัสรู้ อย่างรู้แจ้งรอบถ้วน
แล้วนำมาประกาศให้โลกรู้ตาม ศึกษาตาม ปฏิบัติตาม
ผู้ได้เรียนรู้ตามอย่างสัมมาทิฎฐิ และได้ใช้ชีวิตไปพร้อม
กับ“กรรม” คือ ประพฤติกายกรรม วาจกรรม มโนกรรม

ด้วยความพากเพียร(ปธาน)

ผู้ที่มี“ความเพียรที่เป็นสัมมา” เรียกด้วยศัพท์ว่า สัมมปธาน
หมายความว่า มีความเพียรที่ได้ศึกษา“ธรรมที่เป็นพุทธ” มา
อย่างดีแล้ว แล้วก็นำมาปฏิบัติให้ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมา)

[สัมมา=ถูกต้อง คือ มีการสัมผัสแตะต้องด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจ
อยู่หลักๆ สัมมา=ถูกแท้ คือ เป็นความจริงถึงขั้นปรมาตย์ สัมมา=ถูกถ้วน คือ

ครบครันทุกอย่าง]

ก็จะหมด“ตัวตน”หรือ“อัตตา”ไปได้สิ้นเกลี้ยงจริง

● การกำจัด“ตัวตน” ๔ ประการ หรือ ๔ ชั้น

ก็จะประพุดติ“กรรม ๓”ให้เป็น“สัมมา”ตามข้อปฏิบัติสำคัญของพระพุทธเจ้า คือ สัมมปธาน ๔ ได้แก่

๑. สังวรปธาน คือ พากเพียรระวังอย่าให้การประพุดติของเรา เป็น“มิจฉา”(ความหมายตรงกันข้ามกับ“สัมมา”)ไปกับ“ตัวในตน”

๒. ปหานปธาน ต้องปฏิบัติกำจัดหรือบหารสิ่งที่จะต้องกำจัดให้ได้เสมอ จนกระทั่งหมด แล้วยังจะต้องปฏิบัติอีกนะ จนสัมบูรณ์

๓. ภาวนापธาน คือ“การเกิดผล”ที่ได้จากการปฏิบัติ ต้องตรวจดูผลเสมอ และสร้างเพิ่มผลให้ได้เสมอๆ

๔. อนุรักษापธาน แล้วต้อง“รักษาผล”ที่ได้ คือ ต้องทำซ้ำ ทำให้คุ้นเคย(อาเสวนา) ต้องทำให้เกิดผลอย่างที่เคยทำได้มาแล้วนั้นแหละ (ภาวนา) และทำเข้าไป ทำให้มากกว่าๆ(พหุสิกัมมัง)

ฉะนั้นแล หลักธรรม“การกำจัดหรือประหารกิเลส”อันสำคัญของพระบรมศาสดา

สรุปแล้ว การประหาร ๔ หรือการกำจัด ๔ นั้นก็คือ

ต้องปฏิบัติ โดยมีการสังวรปฏิบัติธรรมอยู่เสมอในชีวิตทุกขณะ ต้องกำจัดหรือประหารกิเลสให้ได้เสมอ

ต้องทำให้ถึงผล หรือทำให้มีการเกิดผล ให้ได้เสมอ

ต้องรักษาผลที่ได้นั้นให้ตั้งมั่น จนที่สุดยั่งยืนถาวรตลอดไป
อาตมารู้อย่างนี้ และปฏิบัติมาอย่างนี้ จึงได้ผลตามที่ปฏิญานี้

- ความคุ้ม กับความเหลวไหล

ชาตินี้ของชีวิต อาตมาได้เกิดมา ใช้ชีวิตคุ้มแสนคุ้ม ส่วนใคร จะใช้ชีวิตเหลวไหล ไร้สาระ หลงไปกับชีวิต ไม่รู้ว่าสาระที่ชีวิตควรได้คืออะไร มัวเมาระเริงอยู่กับกามกีนเกียรติดิไม่มีแต่บาป ได้แต่กิเลส ใช้ชีวิตไปกับกิเลส มงมายตลอดชาติ ไม่รู้จัก“ชาติ”ในตนเอง เพราะไม่ศึกษา“ธรรมที่เป็นพุทธ”

- นีແຮະ ປທປຣມະ

หรือศึกษา“ธรรมที่เป็นพุทธ” แต่รู้ได้แค่“มีบทเป็นอย่างไร” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า รู้ได้เพียงแค่ตัวบทแค่พยัญชนะและตรรกะ พระพุทธองค์ทรงเรียกคนเช่นนี้ว่า“ปทปรมะ” คือ ผู้ไม่สามารถเข้าถึงเนื้อแท้ชั้นปรมาตถ์ในความเป็น“ชาติ” ของชีวิตตนได้ จึงไม่สามารถบรรลุธรรมใน“ชาติ” นี้ของชีวิต จะนำเสียดาย“ชีวิต”ที่ได้เกิดมาเป็นคน ตายทิ้งเป็นโมฆะ..โถ! อย่าเสียดาย“ชาติ”เกิดเลย

- ເຍີ້ມຂນາດນີ້ ກໍຍັງປທປຣມະ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ ยืนยันว่า “บุคคลใดฟัง พุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกลอนก็มาก แต่ไม่มีการ บรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้ปทปรมะ” หรือบุคคลบางคน ไม่ใช่เรียนเท่านั้น ลงมือปฏิบัติ บางคนเคร่งครัดเอาจริงเอาจังด้วยนะ แต่ไม่ได้บรรลุมรรคผลใน“ชาติ” นี้ นั่นก็เพราะไม่สั้มมาทิฎฐิในความเป็นพุทธ แม้จะเอาจริงเพียรจัด นานปานใดก็ตาม หากมิจฉาทิฎฐิ ก็ไม่ได้สาระที่เป็นอารยสัจจะ ไม่ได้ความรู้ที่เป็นโลกุตระธรรม อันพาข้ามโสมสงสาร

แล้วก็ตายไป หนึ่งใน “ชาติ” อันเป็นความตาย ร่างกายแตกดับ
ชาติ แปลว่า การเกิด,กำเนิด ทั้งการเกิดภาครูปและภาคนาม

● ข้อ ๑ การเกิดที่มีร่างกาย

ทวนกันอีกที ขยายความกันไป “ชาติ” นี้มันอะไรกันนักกันหนา

[๑.] เกิดมาได้ชีวิตเป็นคน,สัตว์ ที่มีร่างกาย ตั้งแต่ตัวใหญ่ไป
ถึงตัวเล็กสุด จุลินทรีย์สุดท้าย แล้วก็ตายไป ร่างกายแตกดับ ก็เรียกว่าชาติ
หนึ่ง ในความหมายหนึ่ง ตามสามัญความรู้วิทยาศาสตร์โลก

ซึ่ง “การเกิด” ชนิดนี้ เป็นชีววิทยา ทางวัตถุธาตุ ฐุภธาตุ ได้แก่

- (1) ชลาพชโยนิ อันเป็นการเกิดในครรภ์ เกิดเป็นตัว
- (2) อัณฑชโยนิ อันเป็นการเกิดในไข่ แล้วจึงเกิดเป็นตัวอีกที
- (3) สัณฑชโยนิ อันเป็นการเกิดในของปฏิภูล

[“โยนิ” มี ๔ ข้อ : ข้อที่ ๔ อยู่ใน “การเกิด” ข้อ ๒ ต่อไปข้างล่าง]

● ข้อ [๒] การเกิดที่ไม่มีร่างกาย

[๒] เกิดอีกนัยหนึ่งก็คือ “ชาติ” ที่เป็น “ความเกิดของสัตว์
ที่ไม่มีร่างกาย ยิ่งกว่าพลังงานทางควอนตัมฟิสิกส์ เรียกว่า สัตว์
โอปปาติกะ (โอปปาติกโยนิ) หรือคำว่า “ชาติ” ในปฏิภวจสมุปบาท

อันมีการศึกษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทางธรรม มีเฉพาะ
“ธรรมที่เป็นพุทธ” เท่านั้นในโลก

ซึ่ง “การเกิด” ชนิดนี้ก็ เป็นชีววิทยา ทางวิญญาณธาตุ นามธาตุ
ซึ่งเป็น “ญาณวิทยา” (epistemology) ที่มีประสิทธิภาพถึงขั้น “ปรากฏ
การณวิทยา” (phenomenology) ไม่ใช่แค่ “ปรัชญา” (philosophy) ได้แก่

- (4) โอปปาติกโยนิ อันเป็นการเกิดในจิตวิญญาณ

[“โยนิ ๔” มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๑๖๙ มหาสีหนาทสูตร

“ญาณวิทยา” คือ ปรัชญาที่เกี่ยวกับการกำเนิดธรรมชาติ,วิธีการและขอบเขตของมนุษย์

“ปรากฏการณ์วิทยา” คือ ความรู้ที่บรรลู่การสำแดงออกมาให้เห็นได้ และรับได้ด้วยประสาทสัมผัส

“ปรัชญา” คือ วิชาว่าด้วยหลักแห่งความรู้และความจริง,วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ]

● บทสรุปนัย“ชาติ”นี้ อะไรแตกดับ?

ดังนั้น “ชาติ”นี้ ของชีวิต จึงมี ๒ นัย

คนเมื่อเกิดมาได้ชีวิตทางร่างกาย ก็ใช้ชีวิตไปเต็มชาติ อาจจะยาว อาจจะสั้นแล้วแต่ชาติของใครของมัน สุดท้ายก็ตาย หมดสิ้นชีวิต

แล้วชาตินี้ของชีวิต เท่าที่มีอยู่ จนกระทั่งตาย ท่านได้อะไรใส่“ตนหรือตัวเอง”ไว้บ้าง หลังจากสิ้นชีวิตร่างกายดับไปแล้ว?

เมื่อสิ้นชีวิตร่างกายดับไปแล้ว ตนก็ต้องพรากจากวัตถุธสมบัติแม้ น้อย แม้มาก แม้ยิ่งใหญ่ ทรัพย์รา ราคาแพง สารพัด ไปทั้งนั้น มิใช่หรือ?

● บทสรุปนัย“ชาติ”นี้ อะไรพลัดพราก?

ด้วยการตายของ“ชาติ”ทางร่างกาย เมื่อแตกดับทุกคนต้องจาก ลาม,ยศ,สรรเสริญ,สุข คือ “สุข”ที่ต้อง“สัมผัส”ทางกายภาพ หรือทางกามภพ ซึ่งต้องพรากจากไปทั้งสิ้น ลิ่นสนิทออย่างเด็ดขาด

ไม่มีสมบัติโลกที่วานั้นติดไปกับ“อัตภาพ”ส่วนที่เรียกกันว่า “วิญญาณ”เลย

- แล้วมีอะไรติดไป?

มีแต่สมบัติทางนามธรรมที่เรียกว่า“สัญญา”อันเต็มไปด้วย “กิเลสตัณหาอุปาทาน”ต่างหาก ที่ฝังอยู่ใน“อนุสัย”ของท่าน แล้วท่านก็หลง“เป็นตน เป็นของตน”เท่านั้น ที่มันไปด้วย

- ความสุขเอ๋ย.....ข้าขอฝากก่อน !

ไม่ว่า จะเป็นลาภ เป็นยศชั้น เป็นสรรเสริญที่เคยได้ ท่านตายกายแตก(กายัสสะเภท) แยกलगแยกยศแบกสรรเสริญไปด้วยได้หรือ?

หรือได้“ความสุข”จากलगจากยศจากสรรเสริญ“ความสุข”ที่ได้จาก“สัมผัส”สิ่งต่างุั้น ติดตัวตนไปด้วยกระนั้นหรือ?

หรือท่านได้“อารมณ์สุข”(สุขเวทนา) ที่มันเกิดในชาตินี้ เมื่อตายกายแตกดับ “ความสุข”นั้นมันไปกับท่านหรือ? ท่านได้“อารมณ์สุข”จากलगศสรรเสริญ

ที่มันเกิดแล้วในชาติของชีวิตก่อนตาย จริงหรือ?

- เรื่องจริงที่น่ากลัว มันไม่มีแต่นี้กว่ามี !

ก็อีกแหละ มันแค่สมบัติทางนามธรรมที่เรียกว่า“สัญญา”อันเต็มไปด้วย“กิเลสอุปาทาน”ต่างหาก ที่ฝังอยู่ใน“อนุสัย”ของท่าน แล้วท่านก็หลง“เสพสุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)ที่ท่านปั้นมันขึ้นมาเสพเองทั้งนั้น

นั่น..มันแค่ท่านยังมีจฉาทิฏฐิ อย่าสำคัญผิดเป็นอันขาด ว่า “ความสุข”จากโลกธรรมดังว่านั้นเป็น“ของจริง” หรือเป็นสิ่งมีอยู่จริง

- ชีวิตหลังตาย สุขจะน้อยกว่าทุกข์มากมายนัก

จริงๆแล้ว “ความสุข”ในโลกทางจิตวิญญาณ หลังจากร่างกาย

แตกตายเป็นไปนั้น น้อยกว่า“ความทุกข์”ที่ตนเองเกิดเป็นสัตว์นรกมากกว่ามากนัก

เพราะสัตว์โอปปาติกะนั้นจะมี“ความสุข”น้อย
กระนั้น “สุข”ก็ยังเป็นเพียง“อารมณ์เสพ”เท่านั้นอีกต่างหาก

● สัมมาทิฏฐิแท้ๆ จะรู้ถึงกำเนิดของโอปปาติกะเขียวแหละ

สำหรับผู้เรียนรู้“ธรรมที่เป็นพุทธ”สัมมาทิฏฐิดีแล้ว จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ” และความเป็น“ภพ”

จึงเข้าใจ“กามภพและกามาวจร”ที่ผู้บำเรอ“กามตัณหา”ว่า เป็น
อยู่อย่างไร ต่างจาก“รูปภพและรูปาวจร”ที่บำเรอ“ภวตัณหา”อยู่อย่างไร

เพราะสามารถมีวิปัสสนาญาณหรือ“วิชชา ๘”อย่างสัมมาทิฏฐิ
จึงหยั่งรู้ถึงความเป็น“ชาติ”ในทางปรมัตถลัจจะ เช่น “แดนเกิดแห่ง
ชาติของสัตว์โอปปาติกะ,ต้นถิ่นที่เกิด”(ชาติสัมภวะ)ได้จริง “ภพที่เกิด”
(ชาติกเขตตะ) “ตัวตนที่เกิดอยู่,ความเกิดแห่งตัวตน” (ชาติตตะ)

● มีอิทธิฤทธิ์ ตาทิพย์เห็นจะจะ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร”
(ชาติสังสาร)

ที่สำคัญรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความสิ้นไปแห่งการเกิด(ชาตินิโรธ)
ความดับสิ้นแห่งการเกิด(ชาติกขะยะ)”

ด้วยญาณแห่ง“ธรรมที่เป็นพุทธ” จึงเป็น “ผู้ถึงพร้อมด้วยชาติ”
(ชาติสัมปันนะ)

เพราะตนเองปฏิบัติจนบรรลุผลเองเห็นเองรู้แจ้งเอง

จึงเห็นแจ้งลัจธรรมทั้งปวงของ “ความแตกต่างแห่งชาติ”(ชาติ
สัมภะตะ)

ไม่ว่าความเป็น“ชาติ”ในข้อ[๑] กับในข้อ[๒] ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ว่าแตกต่างกันอย่างไรชัดเจนแจ่มแจ้ง

เพราะสามารถรู้แจ้งจริงจากความเป็น“ผู้ถึงพร้อมด้วยชาติ”
(ชาติสัมปันนะ)ในตนด้วยตนเอง ถึงระดับปรมาตถ์

จึงเห็น“ชาติ”ในข้อ[๒] ที่เป็น“ความเกิดของสัตว์โอปปาติกะ”
(โอปปาติกโยนิ) หรือคำว่า“ชาติ”ในปฏิจจสมุปบาท ก็สามารถเห็นแจ้ง
สัตว์โอปปาติกะที่เกิดอยู่ใน“อบายภูมิจ-กามภูมิจ-รูปภูมิจ-อรูปปภูมิจ”ได้

● วิชาสะท้อนโลกแห่งพุทธคุณ

เพราะ“พันอวิชชา ๘” (ได้แก่ การพัน“ความไม่รู้” ๘ อย่าง คือ
๑.ทุกข์ ๒.สมุทัย ๓.นิโรธ ๔.มรรค องศ์ ๕ ส่วนอดีต ๖.ส่วนอนาคต
๗.ทั้งส่วนอดีตและอนาคต ๘.ปฏิจจสมุปบาท)

จึงพัน“อวิชชา”ตามปฏิจจสมุปบาท (เพราะรู้แจ้งรู้จริงใน...สังขาร
วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ๖ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพ ชาติ
โคก ปริเทวะ โทมนัส อุปายาส)

ด้วย“วิชชา ๘”(วิปัสสนาญาณ-มโนมยิทธิ-อิทธิวิธญาณ-ทิพพโส-
เตโตปรียญาณ-บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จตุปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ)

ที่เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”(สังวรศีล-สำรวมอินทรีย์ ๖-
โภชนมัตตัญญุตตา-ชาคริยานุโยคะ-ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พาหุสัจจะ-วิริยะ-
สติ-ปัญญา-ฌาน ๑ -ฌาน ๒ -ฌาน ๓ -ฌาน ๔)

● ภูมิรู้ชั้นอาริยะเป็นไหน ?

จึงมี“ภูมิรู้ชั้นอาริยะ” ซึ่งเป็นความรู้ชั้น“วิชา”ที่สามารถ
หยั่งรู้ได้ถึงชั้นของจิตใจระดับโลกุตระต่างๆ ได้แก่ (๑)กามาวจรภูมิ
(๒)รูปาวจรภูมิ (๓)อรูปปาวจรภูมิ (๔)โลกุตระภูมิ

โลกุตระภูมินั้น เป็นอริยภูมิ คือ มี“ภูมิรู้ชั้นอริยะ”นั่นเอง
ที่ตนสามารถหยั่งรู้เข้าไปใน“ภพ”อันเป็น“ภพของสัตว์โอปปาติกะ”ได้
และสามารถแยกแยะ“อบายภพ”ที่เป็น“ภพ”ต่ำที่สุดในกามาวจร

- โสตาบันเริ่มเห็นโอปปาติกะ“สัตว์อบายภูมิเพราะติดกาม”

ผู้เป็นอริยะจะมี“ภูมิรู้”ชั้น“ชาติล้มเกะ” คือ สามารถแยกแยะ
ความแตกต่างแห่ง“ชาติ”ของสัตว์โอปปาติกะได้แล้ว ว่า

อาการของจิตเรา(เจตสิก)อย่างนี้ๆคือ “อาการของสัตว์อบาย”
ที่“ท่องเที่ยวอยู่ในกามภพ-อยู่ในวิสัยของกามภพ”ของตน
คำบาลีที่ว่า“กามาวจร”

ภูมิชั้นนี้ ก็คือ คุณกำลังเข้าถึง“มรรค”

ถ้าปฏิบัติจน“ดับกิเลส ที่เป็นสัตว์อบาย”นี้ได้ ก็เป็นผล
เรียกว่าถึงชั้น“โสดาปัตติผล”

- สรูปภูมิโสดาบันอีกครั้ง

ผู้เริ่มมี“ภูมิรู้”ความเป็น“อบาย”ใน“กามภพ”

และสามารถมีวิปัสสนาญาณเห็นอาการที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
ดับไป”ของจิต-เจตสิกของตนว่า มันก็หมุนวนอยู่อย่างนั้นจริง ไม่ได้
คงที่ มันไม่เที่ยงจริงๆ

นี่เป็น“ภูมิรู้”เบื้องต้น พันมิจฉาทิฏฐิ เพราะเห็นไตรลักษณ์ของ
จิตในระดับต้น

คือ เห็นใน“ความเป็นของไม่เที่ยง”(อนิจจโต)ของจิต-เจตสิก เป็น
สามัญลักษณะได้แล้ว นับว่าพัน“มิจฉาทิฏฐิ”ขั้นต้น(ผู้สนใจ ดูในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔)

● ไตรลักษณ์ ระดับสามัญชน !

พັນ“มิจฉาทิฏฐิ”เท่านั้นนะ เพียงแค่รู้ไตรลักษณ์ ชั้นสามัญ
“เห็น”แค่มันเกิดขึ้น-ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป
ยังไม่ใช้ไตรลักษณ์ชั้นวิสามัญ
ยังไม่พ้นความเป็นทุกข์
ยังไม่สิ้นสุดถึงขั้น“ไม่มีตัวตนกิเลส”

● ไตรลักษณ์ ระดับอาริยชน !

กล่าวคือยังไม่สามารถรู้ความเป็นไตรลักษณ์ขั้นสูงไปกว่านี้ ซึ่ง
ผู้นั้นจะเห็น*โดยความเป็นทุกข์*”(ทุกขโต)จริง ๆ
แล้วจึงปฏิบัติธรรมวิจยหา“เหตุ”แห่งทุกข์จนได้ และปฏิบัติ
“ดับ”เหตุนั้น
กระทั่งสามารถ“ดับกิเลสตัวนั้น”ได้สำเร็จเป็น“ผล”
ในขณะที่ผู้ปฏิบัติก็ยังมี“สัมผัส”เป็นปกติ อยู่ในชีวิตสามัญ
(ผู้สนใจ ดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕)

● อธิบาย“อนัตตา”เป็นปัจจุบัน

คือ มีตาหูจมูกลิ้นกาย อันเป็น“กามาวจรภูมิ”
มีอายตนะ ๕ ทำงานเป็นวิสัยหรือท่องเที่ยวไป(อวจร)อยู่
นั้นแหละ

แต่“กิเลสดับ-กิเลสไม่เกิด”ในจิตใจเลย

ผู้นี้ก็คือ ผู้“ไม่มีตัวตนของกิเลสตัวนั้น”(อนัตตา)

● อธิบาย“ชาติดับ”เป็นปัจจุบัน

เพราะกิเลสมันไม่เกิดในจิตใจของตนอีกแล้ว นี่คือ “ชาติดับ”

(ชาตินิโรธ,ชาติกษยะ) คือ“ความดับสิ้นแห่งการเกิด”(ชาตินิโรธ,ชาติกษยะ)
“การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร”(ชาติสังสาร)ในจิตใจของเรา ก็สิ้นสุดลง

- ในความดับ มีการเกิดอันเหลือเชื่อ

เป็นผู้เห็น “ตัวตนที่เกิดขึ้น”(ชาติตตะหรือเห็น “ความเกิดแห่ง
ตัวตน”(ชาติตตะ) เพราะตนเข้าถึง “ภพที่เกิด”(ชาติกษตตะ)นั้นของตน

ขณะที่ปฏิบัติ ก็อยู่ใน “แดนเกิดแห่งชาติของสัตว์โอปปาติกะ
ที่เป็นสัตว์อภายของตน”(ชาติสัมภวะ)

เพราะเหตุว่า ได้ปฏิบัติจนกระทั่งเป็น “ผู้ถึงพร้อมด้วยชาติ”
(ชาติสัมปนนะ)ในตนด้วยตนเอง ขึ้นปรมาตถ์ เข้าถึงแล้วแลอยู่สำเร็จจริง

- มาถึงจุดนี้ก็จะเป็น“ชาติใหม่”

จะนี้แล คือ ความเป็น“ชาติ” ในข้อ[๒] อันหมายถึง “ชาติ” ที่
เป็น“ความเกิดของสัตว์โอปปาติกะ”(โอปปาติกโยนิ) หรือคำว่า “ชาติ”
ในปฏิจจสมุพบาท ที่เป็นวิทยาศาสตร์ ใน “ธรรมที่เป็นพุทธ”

ซึ่งเป็นความรู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งที่พิเศษลึกล้ำยิ่ง ขณะนี้ผู้นี้
หยั่งรู้(ชานาติ)-เห็น(ปัสนตติ) “สัมผัส”ของจริงอยู่เป็นปัจจุบันนั้นเลย(วิหตติ)

ผู้ที่ได้รู้จักรู้แจ้งความเป็นชาติของ“เทวดา-มาร-พรหม”ด้วย
ความรู้พิเศษยิ่งชนิดที่เรียกว่า “วิชชา ๘” ความเป็น“ชาติ”จึง“ไม่ใช่
สิ่งลึกลับ”(อรหะ)แล้ว สำหรับผู้บรรลุ“ธรรมที่เป็นพุทธ”

- ชาวเทวนิยมไม่เคยสัมผัสสิ่งที่ตัวเองกล่าวถึง
ได้แค่อัศตวาทุปาทาน

ต่างจากชาว“เทวนิยม”ที่พูดถึงความเป็น“อาตมันหรืออตตตา”

แต่ยังไม่ได้สัมผัสกับความเป็นชาติของ“เทวดา-มาร-พรหม”ด้วยตน
จึงได้แค่“อัตรวาทุปาทาน” คือ ยึดถือนับถือได้เพียงพูดถึง
กล่าวถึงอยู่เท่านั้น

ไม่เคยสัมผัสความเป็น“อัตรหรือปรมาตมัน(พรหม)”ด้วยตน
ซึ่งเป็น“การเกิด”(ชาติ)ของสัตว์โอปปาติกะ ที่เกิดทางจิต
วิญญาณ

หรือเป็น“การเกิด”(ชาติ)ของจิตใจ เรียกว่า “โอปปาติกโยนิ”

● ที่มาของ..ตถตา

ผู้สามารถ“ดับความเกิดของกิเลส”ในใจได้สำเร็จ(ชาติมยะ) คือ
“กิเลสนั้นดับได้สำเร็จ”(ชาติมยะ) และเห็น“นิโรธที่เกิดอยู่”(ชาตินิโรธ)
ปรากฏอยู่ได้งๆ

ผู้มีนิโรธก็สัมผัสนิโรธอยู่รู้เห็นภาวะขณะนั้นหลุดๆเลย
ถ้าใครเห็นครั้งแรก ถือว่า รู้เห็นแจ้ง“ความจริง”(ตถ) ซึ่งเป็น
ความจริงชนิดพิเศษ ธรรมดาสามัญคนจะไม่สามารถเห็นได้ง่ายๆ
พอได้เห็นก็จะ *อ้อ..เป็นเช่นนี้เองหนอ(ตถตา) บรรลุมรรคสัง*

● ปฏิบัติธรรมตถกิเลส อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

กำลังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน หรือกำลังเห็น
“สัตว์โอปปาติกะ”แท้ๆที่เป็น“เทวดา-มาร-พรหม”อย่างเป็นวิทยาศาสตร์
เพราะกำลัง“สัมผัส”ของจริงเห็นจริงอยู่หลุดๆโหนโหนที่เดียว

กำลังเห็น“ความจริง”(ตถ)ของ“สัตว์ที่เป็นมาร” ซึ่งก็คือ สัตว์
โอปปาติกะตามลัจจะ ได้แก่ จิตวิญญาณที่เป็นกิเลสนั่นเอง

และกำลังเห็นว่า เราสามารถกำจัด“มารหรือกิเลส”ได้จริง

● ขอกระซางหน้าากทวดตาเก้ !

มาพุดถึงจิตใจที่เป็น“ทวดตา” เป็น“ลัทธิเสพสุข” ลัทธิชนิดนี้
คนหลงมาก

ใจที่หลงเสพ“สุข”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น“สุขเท็จ”(สุขลลิกะ)
และ“อารมณสุข”ก็คือ“สมมุติเทพ” ซึ่งเป็นทวดตาเก้ เป็นทวดตาเท็จ
คนทำให้“ทวดตาเท็จ”ตายได้ จิตก็เกิดใหม่เป็นทวดตาแท้ คือ มี
“การเกิด”(ชาติแบบโอปปาติกโยนิ)เป็น“อุบัติเทพ” พัน“สมมุติเทพ”ได้

● ลอกคราบทวดตาเก้ สู่ทวดตาจริง

ผู้ปฏิบัติได้ถึง“นิโรธ” คือ กิเลสดับสิ้นไปจนสะอาด จนวิสุทธิ
ก็เป็น“วิสุทธิเทพ”ให้ตนเองเห็น นั่นคือ เห็นความเป็น“พรหม”ในตน
เป็นการเห็น“พรหมกาย” เรียกว่า“ธรรมกาย”พระพุทธเจ้าก็ทรงเรียก
“เห็น”(ปัสสตี)ด้วยญาณ ที่เป็น“วิชา ๘” “เห็น”(ปัสสตี)อย่าง
เป็น“นามรูปหรือนามกาย” ไม่มีรูปร่างไม่มีกายที่เป็นโฉมกายหรือกณะ
จิตวิญญาณนั้น“ไม่มีรูปร่าง” พระพุทธเจ้าตรัสชัดว่า“อสรีรัง”

● มาดูกลไกสู่อุบัติเทพ อย่างสโลโมชั่นช้าๆ !

เพราะผู้นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมัตถธรรม
เห็นลัทธิโอปปาติกะตัวนั้น คือ“มาร”(กิเลส)ถูกกำจัด จนกระทั่ง
“ดับ”(นิโรธ) ตายลง

ให้ตนได้เห็น“มารตาย”เป็น“นิโรธ”

แจ้ง(สัจฉิ)อยู่โต้งๆ

ไม่ลืกลับ(อรหัง)แล้ว

ด้วยการปฏิบัติกำจัดกิเลส ลดละจางคลายมาเรื่อยๆตามลำดับ
ขณะที่ กิเลสจางลงคลายลงๆนั้น ก็คือ จิตใจกำลังเป็น

“เทวดา”ที่มี“การปรากฏขึ้น”(อุปบัติ)ให้เห็นเป็นลำดับๆ
ศัพท์เรียกว่า “อุปติเทพ”
เมื่อกำจัดได้หมดเกลี้ยง คือ“กิเลสดับ” เรียกว่า“นิโรธ”
จิตตอนนี้สะอาดหรือบริสุทธิ์จากกิเลสเหล่านั้นๆ
เป็น“วิสุทธิเทพ”หรือพรหม

- นี่แล คือ อเทวนิยม

“ธรรมที่เป็นพุทธ” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เทวดา-มาร-พรหม ซึ่ง
เป็นสัตว์โอปปาติกะ(สัตว์ทางจิตใจ-ความเป็นสัตว์ทางวิญญาณ)

ภาวะที่ไม่ลึกไม่ลับ(อรหัง)ของ“ชาติ”ซึ่งเป็นสัตว์โอปปาติกะ
ฉะนี้ๆเองที่ชื่อว่า “อเทวนิยม”

เพราะได้บรรลุธรรมใน“ชาติ”นี้

- ต้องรู้จักใน“ชาติ”อย่างครบพร้อมทั้งสามัญและวิสามัญ

เพราะ“ชาติ”นี้ของชีวิต ได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้งความเป็น“ชาติ”
ในข้อ ๑ และข้อ ๒ ไม่ว่าจะ เป็นแบบสามัญคือ เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
ดับไป ตามไตรลักษณ์ ที่เป็นสามัญลักษณ์ ของธรรมชาติปกติทั่วไป ก็รู้
แจ้งรู้ชัด ในความเป็นสามัญลักษณ์

และไม่ว่าจะเป็นแบบวิสามัญลักษณ์ คือ อนิจจัง-ทุกขัง-
อนัตตา ตามไตรลักษณ์ อันมีเอกลักษณ์หนึ่งเดียวเฉพาะ(เอกังสะ)

ที่มีใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”เท่านั้น

- “ชาติ”แบบสามัญต้องเห็นก่อน

ซึ่งการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“ชาติ”ที่เป็นแบบสามัญ คือ รู้แจ้ง
เห็นจริง “การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ของสรรพสิ่งทั่วไป มันก็แค่เห็น

ธรรมชาติสามัญ ที่เป็นอยู่เช่นนั้นเอง

หมუნวนเวียนอยู่นิรันดร์ ก็เป็นความรู้ที่ต้องรู้ต้องเห็นให้ได้ก่อน เป็นเบื้องต้นอยู่แล้ว สำหรับผู้ปฏิบัติ

แต่ถ้ายังไม่มีภูมิที่สัมมาทิฐิใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”หยั่งลงไป
ยังไม่รู้แจ้งเห็นจริง “การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปของความเป็น
จิต-เจตสิก-รูป”จนถึง“นิพพาน”

ก็ยังไม่เป็น“วิสามัญ”ที่มีเอกลักษณ์หนึ่งเดียวเฉพาะ

● “ชาติ”แบบวิสามัญต้องเป็นให้ได้

ความรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ชาติ”ที่เป็นแบบวิสามัญนั้น คือ
มี“วิชา๘”หรือ“ญาณ๑๖” เป็นต้น

หยั่งลงไปรู้แจ้งเห็นจริง “การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” ของ
ปรมาตถธรรม

ขั้นเห็นแจ้งความเป็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”ของจิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน เกินกว่าสามัญทั่วไปรู้จักัน

● เห็นอนิจจัง เป็นอย่างไร ?

กล่าวคือ เห็น“อนิจจัง” หรือเห็น“ความไม่เที่ยง ความไม่คงที่”
ของจิต ของเจตสิกของรูป ที่ตน“สัมผัส”ทั้งภายในภายนอก โดยเฉพาะ
ภายในที่เป็นจิต เป็นเจตสิก เป็นรูปจิต เป็นอรูปรูปรูปรูปรู

แสดง“ความไม่เที่ยง” ให้ตนรู้ตนเห็นโทนโท หลัดๆ ด้วย
ตนเอง

ที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”อย่างรู้เองเห็นเองด้วยญาณ
เป็นปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ

● เห็นทุกขัง เป็นอย่างไร ?

และเห็น“ทุกขัง”หรือเห็น“ความทุกข์” ความคงทนอยู่ไม่ได้
ความไม่สบายของจิต ของเจตสิกของรูปที่ตน“สัมผัส”(ผัสสะ) ทั้ง
ภายนอกโดยเฉพาะภายใน

ที่เป็น“ชาติ”ของจิต ของเจตสิก ของรูปจิต อรูปจิต ที่“เกิด”ให้
ตนรู้ตนเห็นด้วยตนเอง

“ชาติ”ที่ยังมี“การเกิด”ในตน ที่ตนเคยหลงว่าเป็น“อัตตา” หรือ
หลงยึดว่าเป็น“ตน”

ตอนนี้ได้ปฏิบัติจนละล้างมันได้สำเร็จแล้ว

● เห็นอนัตตา เป็นอย่างไร ?

ที่สุดเห็น“อนัตตา”หรือเห็น“ความไม่ใช่ตัวตน

ความไม่เป็นตัวตน”ของจิตของเจตสิกของรูปจิตอรูปจิต

โดยเฉพาะความเป็น“ชาติ ชรา มรณะ โสภ ปรินิเวศ ทุกข์
โทมนัส อุปายาส”

ในขณะที่ตน“สัมผัส”เหตุปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบอื่นอยู่ทั้ง
ภายนอกโดยเฉพาะภายใน

ที่เป็น“ชาติ”ของจิต ของเจตสิก ของรูปจิต อรูปจิต

ซึ่งบัดนี้เป็นจิต-เจตสิกที่สะอาดบริสุทธิ์แล้วแลอยู่

● หลุดพ้นแล้ว ย่อมเข้าถึง“ชาติ” ๑๐ มิติ เป็นยัสจรรย

จึงได้รู้เห็นแจ้งชัดจริงแท้ความเป็น“ชาติ”ในมิติต่างๆ เป็นต้นว่า

๑. แดนเกิดแห่งชาติ,ต้นถิ่นที่เกิด(ชาติสัมภวะ)

๒. ขอบเขตที่เกิด(ชาติกเขตตะ)

๓. ตัวตนที่เกิดขึ้น,ความเกิดแห่งตัวตน(ชาติตตะ)

๔. การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร(ชาติสังสาร)
๕. ความดับสิ้นแห่งการเกิด(ชาตินิโรธ)
๖. ความสิ้นไปแห่งการเกิด(ชาติกขยะ)
๗. ความแตกต่างแห่งชาติ(ชาติสัมภะ)
๘. ความถึงพร้อมด้วยชาติ(ชาติสัมปนนะ)
๙. ความดับการเกิดของกิเลสนั้นได้สำเร็จ(ชาติมยะ)
๑๐. ความเป็นผู้ระลึกชาติได้(ชาติสสระ)

● มติสุดท้าย ระลึกชาติได้ถึงขั้นปรมัตถธรรม

ผู้ที่สัมมาทิฐิ จะเป็นผู้ระลึกชาติได้(ชาติสสระ)นั้น จะระลึกอย่างลึกซึ้งถึงขั้นปรมัตถธรรมทีเดียว

ไม่ใช่แค่ระลึกชาติได้แบบที่คนทั่วไปสามัญเข้าใจกัน คือ แค่ตัวตนที่มีรูปร่างของคนของสัตว์ เช่น ระลึกว่า การเกิดของสัตว์ตัวนั้นตัวนี้ ของคนผู้นั้นผู้นี้ เท่านั้น

แต่ระลึกเข้าไปถึงได้ลึกล้ำในความเป็น“ชาติ”ของจิต-เจตสิก ดังที่กล่าวมาทีเดียว

จึงสามารถรู้แจ้งถ่วงรอบ นำมาแจกแจงอธิบายสู่กันฟังได้

ถึงความต่างของ“เทวนิยม-อเทวนิยม โลกียะ-โลกุตระ” ที่ลึกซึ้งเป็นคัมภีร่า ทุททสา ทุรณุโพธา สันตา ปณิตา อตักกาวจรา นิปุณา ปณทิตเวทนียา

● ขอนำบทความมาอ่านเพื่อวิเคราะห์เสริมหนุนให้กระจ่างชัด

วันนี้(วันศุกร์ที่ ๓ ส.ค. ๒๕๕๕ วันเข้าพรรษา) พอดีได้อ่านบทความในหนังสือพิมพ์มติชน สุดสัปดาห์ ประจำวันที่ ๓-๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ ปีที่ ๓๒ ฉบับที่ ๑๖๖๘

คอลัมน์ “ดังได้สดับมา” ของ วิเวกา นาคร
นำเรื่องของท่านพระอุบาลีคุณูปมาจารย์(มหาจันทร) ได้
อธิบายถึงเนื้อหาของธรรมะที่ท่านรู้ท่านเข้าใจ ซึ่งเป็นแบบของท่าน
มีความน่าสนใจยิ่ง ผู้สนใจนำศึกษา จะได้รับ ได้ฟังความเห็นที่ต่างกัน
บทความนั้นชื่อว่า.....

- กิจกรรมริเริ่มของเจ้าอาวาส

ระหว่างดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดบรมนิวาส ในพรรษา
ที่ ๒๗ พ.ศ. ๒๔๔๖ ความริเริ่มประการหนึ่งของ
พระอุบาลีคุณูปมาจารย์(จันทร สิริจันโท)
คือ การแสดงธรรมเทศนา

- อามิสบูชา ไม่สู้ปฏิบัติบูชา

“พุทธบริษัทที่ได้มาสนับนิตประชุมกันเพื่อสมทานเบญจ
เวรวิรัตติลลอบุสส การที่ได้มาปฏิบัติเช่นนี้ชื่อว่าปฏิบัติบูชา การบูชา
ด้วยเครื่องสักการธรรมานั้นชื่อว่าอามิสบูชา ก็มีอันสงฆ์เหมือนกัน
แต่ไม่สู้ปฏิบัติบูชา”

นั่นเป็นคำกล่าวขององค์ธรรมกถิกบนธรรมาสน์

เนื้อหาการบรรยายเน้นในเรื่อง พระพุทธคุณ เริ่มตั้งแต่ อรหันต์
ตามมาด้วย สัมมาสัมพุทธโธ วิชชาจรณสัมปันโน สุคโต โลกวิทู
อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ สัตถา เทวมนุสสานัง

เมื่อถึงกัณฑ์ที่ 3 ตอนว่าด้วยสัมมาสัมพุทธโธ

นอกจากกล่าวถึง พระองค์เป็นผู้ตรัสรู้ของจริงคือ อริยสัง-
กรรมทั้ง ๔ แล้ว ก็ลงลึกไปในรายละเอียดของชาติ ชรา มรณะ อย่าง
เป็นพิเศษ

โปรดอ่าน

● บทบรรยายมีดังนี้

ชาติ ความเกิดที่มีในตนนี้ ตั้งแต่ จตุปฏิสนธิ อยู่ในครรภ์มารดา และเมื่อคลอดออกมาแล้วจนเติบโตขึ้น [หมายเหตุ คำว่า“จตุ” ที่อยู่หน้าคำ “ปฏิสนธิ” ในที่นี้ น่าจะเป็น“จติ” ...ข้อสังเกตของสมณะโพธิรักษ์]

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ตราบใดก็เป็น **ชาติ** ความเกิด เรื่อยมา จนหมดลมหายใจ

การที่ต้องบริโภคอาหารหรือบำรุงร่างกายอยู่เสมอ นั้น แสดงเหตุแห่งการเกิดอยู่เสมอ จึงต้องบำรุง ต้องมีอาหาร ๔ อย่างอยู่เสมอ

เช่น *กาวฬิงการาหาร* คืออาหารเป็นค่าๆ นั้น เป็นส่วนบำรุงรูปธรรม ส่วนนามธรรมก็บำรุงอยู่ด้วย *วิญญาณาหาร มโนสัญเจตนาหาร ผัสสาหาร* เหล่านี้ต้องมีอยู่เสมอ

อย่างนี้แหละเป็นเครื่องหมายแสดงอาการของ **ชาติ** ความเกิด ซึ่งมีอยู่เสมอๆ

ส่วน **ชรา** ความแก่ นั้นมีอยู่เสมอเหมือนกัน ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาก็แก่เรื่อยมาทุกวัน จนถึงคลอดออกมา จนนั่งได้คลานได้ ดังนี้ คือความเปลี่ยนแปลงไปของอวัยวะนั่นเอง มันแก่เข้าจึงเปลี่ยนไปได้เช่นนั้น

แต่โลกเขานิยมกันว่า โตเร็ว เจริญเร็ว เขาไม่ว่าแก่ ที่จริงมันแก่มาเสียแล้ว

ส่วน **มรณะ** คือความตายนั่นก็ตายอยู่เสมอ ตั้งแต่ปฏิสนธิเหมือนกัน ตลอดจนมาเป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นแก่ ก็ตายเรื่อยมาแล้วเหมือนกัน

คืออาการที่หมดไป สูญไป เช่นกับคลอดออกมาแล้วนั้น เรื่องที่ตั้งต้น ปฏิสนธิ ขึ้นแล้ว ก็ตั้งหน้า จติ-ตาย เป็นหนุ่มขึ้น อาการของ

เด็กก็ตายไป มาเป็นแก๊ซขึ้น อากาศของหนุ่มก็ตายไป

การที่หมดไปเช่นนี้เป็นอาการของตายอยู่เสมอ!

เป็นตัวปัจจุบันธรรม

ไไม่ใช่คลอจากกรรมมารดา เรียกว่า *เกิด* ผมหงอก ฟันหัก เรียกว่า *แก่* ตายหมดลมเรียกว่า *ตาย* ไม่ใช่เช่นนั้น

ส่วน *เกิด* อย่างนั้นเป็นอดีตล่วงมาแล้ว *แก่ ตาย* เป็นอนาคต ยังมาไม่ถึง ตัวของเราไม่มีอะไรอยู่เฉยๆ

เพราะเหตุนี้จึงมีความใคร่ ความพอใจในกามารมณ์ คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ที่เป็นอัญญารมณ์จะให้ตั้งอยู่ ส่วนที่เป็นอัญญารมณ์จะให้อันตรายกันไป ดังนี้ ชื่อว่า *ตัณหา* เป็นตัวภพ

เมื่อเห็นปัจจุบันธรรมแล้วตัวภพ อันนี้จึงดับ เมื่อภพดับแล้ว กามตัณหา และวิภวตัณหา จึงต้องดับหมด

อยู่ไม่ได้!

ความเห็นดังนี้เป็น นิโรธ คือดับ สมุทัย *ชาติ ชรา มรณะ* ที่เป็นปัจจุบันนี้เป็น *สมุทัย* ก่อให้เกิด ทุกข์ การที่มารู้จัก *ชาติ ชรา มรณะ* ซึ่งเป็นตัวปัจจุบันนี้เป็นตัว *ทุกข์*

ความที่ไม่รู้ตัว เป็น สมุทัย ความรู้ตัวเป็น นิโรธ เมื่อมีความรู้ขึ้น **ความที่ไม่รู้ก็ดับไป** เช่นนี้เป็นองค์ *มรรค*

ตัวที่รู้เห็นนี้แหละ เป็น *สัมมาทิฏฐิ*

ความเห็นอันนี้เป็นอริยสัจ ชั้นใน เป็นทางใกล้กับพระนิพพาน ยากที่บุคคลจะพึงเห็น นอกจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใดจะมองเห็นได้

เพราะเป็นของละเอียดลึกซึ้งยิ่งนัก

แที่แท้จริง *ชาติ ชรา มรณะ* ด้านหนึ่ง มีความต่อเนื่อง สัมพันธ์ ขณะเดียวกัน ด้านหนึ่ง ก็ดำรงอยู่อย่างหลือมซ้อน

กายอยู่ระหว่างกันและกัน

นั่นก็คือ หากไม่มี *ชาติ* ก็ไม่มี *ภพ*

นั่นก็คือ ภายใน *ชาติ* มี *ขรา* ดำรงอยู่ และมีอาจหลีกพ้นไป

จาก *ภพ* เป็นการดำรงอยู่อย่างยึดโยงกันและกัน

เป็นองค์เอกภาพระหว่างกัน.

[จบบทความลงแต่เพียงเท่านี้]

● ขอบอธิบายความนัย ตามภูมิอาตมาบ้าง

ที่เอาบทความนี้มาให้อ่าน ก็เพื่อจะให้เห็นความรู้ในวงการพุทธศาสนานั้น การรู้จัก *ชาติ ขรา ภพ* ก็ดี การรู้จัก *ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค* ก็ดี ที่เรียกว่า “*ทฎฐิ*” นั้น มีหลากหลายจริงๆ

ผู้อ่านแล้ว ทำความเข้าใจดูดีๆ จะเห็นว่า ความเห็นของท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์นั้น แตกต่างกับของอาตมาอย่างมีนัยสำคัญ

โดยเฉพาะความเป็น “*ชาติ*” และเห็นความเป็นไตรลักษณ์ อันเป็นสามัญลักษณ์ คือ *เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป*

● ต้องขอร้องเป็นอย่างยิ่งที่จะขอวิพากษ์

ซึ่งอาตมาก็ต้องกราบขอร้องต่อท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ เป็นอย่างมากจริงๆ ที่จะต้องวิจัยวิจารณ์วิพากษ์วิภาษความเห็นของท่านจากข้อเขียนนี้ มาใช้ในการอธิบาย

ซึ่งต้องอธิบายสังขธรรมด้วยจิตประสงค์เพื่อให้เป็นความรู้ทางธรรมเท่านั้น มิได้มีเจตนาลบหลู่ หรือเจตนาจะอวดดีอวดเก่งแต่อย่างใด

แต่เห็นว่า คำอธิบายของท่านช่างเสริมसान ผสมผสานดีแท้กับที่อาตมากำลังอธิบายอยู่

- ท่านเจ้าคุณตีความไตรลักษณ์ นั้นใช่ แต่ไตรลักษณ์ยังมี ๒ อย่าง กล่าวคือ ที่ท่านเจ้าคุณได้อธิบายถึง *ชาติ ชรา มรณะ* อันเป็นการเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ที่เป็นไตรลักษณ์ เช่นที่อาตมากำลังอธิบายอยู่นี้

ก็ทำให้เห็นความเข้าใจอีกความเห็นอื่นได้ว่า ท่านก็เข้าใจความเป็นไตรลักษณ์ ที่มีใช่จะยึดอยู่ได้แค่ตัวตน บุคคล เรา เขา อันเป็นสัตว์เป็นบุคคลแห่งก้อนอยู่เท่านั้น ได้แล้ว เริ่มเห็น“ความเคลื่อนไหว” หรือ“ความไม่คงที่ของสรรพสิ่ง” ในภาวะที่เคยยึดมั่นถือมั่นได้แล้ว

นี่คือ เริ่มเห็น“*โดยความเป็นของไม่เที่ยง*” คือ “อนิจจัง”

ถือว่าเป็นการเริ่ม“*พินิจจาทิฏฐิ*” ขึ้นตรรกะ เป็นสมมุติธรรม

ถ้าแม้การเห็นนี้ได้เข้าไป“*สัมผัส*”เห็น(ผัสสตี) *โดยความเป็นของไม่เที่ยง* ในภาวะ“*จิต-เจตสิก-รูป*” ในขณะมี“*สัมผัส ๓*”(มี“*ตาสัมผัสรูปแล้วเกิดจักขุวิญญาณ*”ทั้ง ๓ ภาวะนี้รวมเรียกว่า“*ผัสสะ ๓*” เป็นต้น)

แล้วเกิดวิญญาณ-เกิดเวทนาให้เรา“*เห็น*”(ผัสสตี) *โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง)*ได้ ผู้นั้นก็ได้ชื่อว่า “*พินิจจาทิฏฐิ*” ขึ้นลัจจะ เป็นปรมัตถธรรม (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔)

- **เห็นแจ้งไตรลักษณ์ ที่เป็นสามัญญลักษณะ หรือปัจจุตตลักษณะ**

ท่านเริ่มมีความเห็นเป็นอิทัปปัจจยตาแห่งองค์ประกอบของสรรพสิ่ง ล้วนเป็น *การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป* (ลักษณะ ๓ อย่าง)

เป็นไตรลักษณ์ ที่เห็นรูปธรรม และเลื่อนลึกเข้าสู่รูปธรรม เห็นความเคลื่อนไหว เห็นความไม่เที่ยง แม้แต่ความเปลี่ยนแปลงไป หรือดับไป ของสรรพสิ่งที่เป็น“*อรูป*” ได้ทีเดียว

- “*อรูป*”ก็ยังมีทั้งที่เป็น“*ปรมัตถลัจจะ*” หรือ“*สมมุติลัจจะ*”

ถ้าเป็นเพียง“*อรูป*”ภายนอกเท่านั้น ก็ยังไม่ใช่ปรมัตถธรรม

เพราะยังไม่ใช้จิต-เจตสิก-รูปจิต-อรูปรูปจิต ที่ผู้ปฏิบัติได้“สัมผัส”แล้ว
 ยังไม่มี“สังขญาณ” ปฏิบัติจึงยังไม่เข้าขั้น“กัจจญาณ”
 “สังขญาณ”นั้น จะต้องมามี“ญาณ”หยั่งรู้สัมผัสรู้จิต-เจตสิก-
 รูปจิต-อรูปรูปจิต ไม่ใช่ยัง“เห็น”อยู่สภาพภายนอก ที่เป็น“อรูปรูป”เท่านั้น
 แต่ต้อง“สัมผัส”ถึง“อรูปรูป”ของจิต ของ“เจตสิก”ที่เดียว
 เพราะ“จิต-เจตสิก”นั้น เป็น“อรูปรูป”อยู่แล้ว และเป็น“นาม”แท้ๆ
 จึงเป็น“อรูปรูป”ที่มี“ชีวะ”และเป็นชีวะที่สูงถึงขั้น“จิตนิยาม”ด้วย
 จะต้อง“สัมผัส”ความเป็น“จิต-เจตสิก”จริง ไม่ใช่สัมผัสอยู่แค่
 ภายนอก แล้วก็อ่านเพียงที่สัมผัสภายนอก เป็นตรรกะแห่งไตรลักษณ์
 มันก็ได้แค่“ไตรลักษณ์”ที่เห็นความจริงของภาวะเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
 -ดับไป ระดับภายนอก แม้จะเป็นเหตุเป็นผลของการเป็นไตรลักษณ์
 ก็เป็นเพียงเห็นไตรลักษณ์ ที่เป็นแค่สามัญลักษณ์เท่านั้น
 ตรรกะนั้นก็ชัดเจน ว่า ท่านเข้าใจว่า สรรพสิ่งเป็นไตรลักษณ์
 ถ้าท่าน“สัมผัส”จิต-เจตสิกของตนได้เห็นไตรลักษณ์ในจิต-
 เจตสิกตนจริง ท่านก็มี“ปัจจุตตลักษณ์” เข้าข่ายถึง“ปรมัตถธรรม”

● “ปรมัตถสังขยะ”นั้น ต้องมี“ญาณ”สัมผัสปรมัตถธรรม

และปรมัตถธรรมจะชัดเจน โดยตนเองได้สัมผัสจิต-เจตสิก-
 รูป-นิพพานได้ด้วยญาณของตน จึงจะบอกตนได้ว่าจริงหรือยัง
 ต้องมี“สังขญาณ”จริงๆ จึงจะเห็น“ใจ”ตนเองจริงๆได้
 เราไม่รู้ของผู้อื่น รู้ของตนได้ เป็นปัจจุตตัง รู้ของตนให้ได้
 แต่ตอนนี้ อธิบายยังไม่ถึงขั้น..สัมผัสใกล้“นิพพาน”นะ ที่
 เรากำลังพูดถึงนี้แค่ขั้นเสขธรรมขั้นต้น ที่ยังไม่เข้าขั้นสัมผัสนิโรธธรรม
 นี้แค่ขั้น“สังขญาณ”กันก่อน คือ รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น
 จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน กันจริงๆ แล้วค่อยก้าวไปถึงขั้น“กัจจญาณ”

- “อรูปธรรม” นั้น ยังมีนัยสำคัญที่ต่างจากคำว่า “นามธรรม”
 “อรูปธรรม” นั้น ต่างจาก “นามธรรม” อย่างมีนัยสำคัญ
 “นามธรรม” เป็น “อรูปธรรม” นั้นใช่
 เพราะ “นามธรรม” นั้นโดยจริงเป็น “อรูป” ทั้งนั้น
 ส่วน “อรูปธรรม” ที่ไม่ใช่ “นามธรรม” นั้น ก็มีมากมายนับไม่ได้ ทั้ง
 “อรูป” ที่เป็น “อุตุนิยาม” ทั้ง “อรูป” ที่เป็น “พีชนิยาม”
 อันต่างจาก “อรูป” ซึ่งเป็น “นามธรรม” แท้ๆ ที่เป็น “จิตนิยาม”

- “นามธรรม” แท้ๆ ที่ต่างจาก “อรูป” คือ อย่างไร ?

“นามธรรม” แท้ๆ เป็น “จิตนิยาม” กับ “กรรมนิยาม”

“รูปธรรม” เป็น “กรรมนิยาม” ไม่ได้ หรือไม่เป็น “กรรม”

และ “นามธรรม” เป็น “ธรรมนิยาม” นั้นเป็นแน่นอน

แต่ “ธรรมนิยาม” นั้นมีความเป็น “รูปธรรม” ด้วย

“อรูปธรรม” ก็ไม่มีรูปร่าง “นามธรรม” ก็ไม่มีรูปร่าง

“ไม่มีรูปร่าง” ภาษาบาลีว่า “อสนีระ”

จิตหรือมโนนี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้เลยว่า “อสนีระ”

“จิตหรือวิญญาณหรือมโน” จึง “ไม่มีรูปร่าง” ที่เป็นธาตุ “มีรูป

มีโฉมกายตัวตน” ให้เห็น ก็เห็น (ปัสสติ) ไม่ได้ด้วยตาเนื้อ (อนิทัสสนัง)

ถ้าจะเห็น ก็ต้อง “เห็น” (ปัสสติ) ด้วย “ตาธรรม” (ธรรมจักขุ)

- นัยสำคัญอื่นที่ต่างกันของ “นามธรรม” กับ “อรูปธรรม”

คืออะไร ?

“อรูปธรรม” ทั้งหลายนั้น เป็น “ชีวะ” ก็มี ไม่เป็น “ชีวะ” ก็มี

ส่วน “นามธรรม” นั้นเป็น “ชีวะ” ทั้งนั้น ลึงไม่เป็น “ชีวะ” ไม่มี

“อรูปธรรม” เป็น “รูปธรรม” ก็ได้ เป็น “นามธรรม” ก็ได้

และ“นามธรรม”เป็น“อรูปธรรม”นั้นแน่นอนอยู่แล้ว
แต่จะถูกเรียกว่า “รูป” เมื่ออยู่ในสถานะที่ไม่เป็น“ตัวผู้รู้”
ได้กลายเป็นตัวที่ถูกรู้” จึงใช้ภาษาเรียกว่า “รูป”

เช่น “นามรูป” หรือ“นามกาย” ซึ่งเป็นจิต เป็นเจตสิก นั่นเอง
ที่ต้องเรียกว่า“นามรูปหรือนามกาย” ก็เพราะว่า แม้จะกลายเป็น
เป็น“ตัวที่ไม่ใช่‘ผู้รู้’” แต่ภาวะนี้ก็เป็น“ธาตุรู้”อยู่แท้ๆ

เป็นต้นว่า กายในกาย(อุปาทายรูป) เวทนา-จิต-นามธรรมต่างๆ
ดังนั้น ในหมวดธรรมปรมัตถธรรมที่มีจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน
เฉพาะคำว่า รูป ในที่นี้จึงหมายถึง“นามธรรม” จะไม่มุ่งหมาย
เอา“รูปธรรม”แล้ว ซึ่งได้แก่ จิต-เจตสิก-นามธรรมทั้งหลาย นั่นเอง

คนผู้สามารถจะรู้แจ้งความเป็น“รูป”ทางนามธรรม ดังว่านี้ได้
ต้องเป็นผู้มี“วิชชา ๘” เช่น “วิปัสสนาญาณ” หรือมี“ญาณ ๑๖”เช่น
“นามรูปปริจเฉทญาณ” เป็นต้น

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามธรรม”ดังสาธยายมานั้นๆได้
ดังนั้น “ชีวะ”ที่เข้าชั้น“จิตนิยาม-กรรมนิยาม”ที่ผู้รู้จะสามารถ
“สัมผัส”รู้ได้ จึงยังคงเป็น“อรูปธรรม”ทั้งนั้น แต่เป็น“นามธรรม”
“นามธรรม”จึงเป็น“ธาตุที่มีความรู้สึก” คือมี“ธาตุรู้”ในตัวอยู่

● “นามรูป”นั้น นัยสำคัญที่ต่างจาก“อรูปธรรม” คืออะไร ?

แต่เมื่อ“นามธรรม”นั้นต้องกลายเป็น “สิ่งถูกอีกสิ่งหนึ่งสัมผัส”
(ซึ่งจริงๆมันก็เป็นรูปที่เป็นนามธรรม) แต่ตอนนี้ไม่ได้เป็น“ธาตุรู้”เสียเอง แต่
เป็นสิ่งที่“ถูกรู้”จึงไม่ใช่“ตัวผู้รู้” ท่านจึงเรียกสภาพนี้ว่า“นามรูป”

“รูป”ตัวนี้จึงได้แก่ ธาตุรู้“ที่ถูกรู้”

“นาม”ตัวนี้ก็ได้แก่ ธาตุรู้“ที่เป็นผู้สามารถรู้”

แต่ที่“นามธรรม” จะถูกเรียกว่า“รูป” ซึ่งตอนนี้ไม่ทำ“หน้าที่รู้”

แต่มันก็เป็น“นามธรรม”ที่เป็นชีวะ ที่มีความเป็น“ธาตุรู้”อยู่ในตัวของมัน
อยู่ ได้แก่ กายในกาย เวทนา สัญญา สังขารจิต วิญญาณทั้งหลาย

นั่นคือ “นามธรรม”ของตนเองสัมผัสแล้ว“รู้” จึงมี“ตัวที่ถูกรู้”
ไม่ใช่“ตัวทำหน้าที่รู้” แต่ก็เป็นตัวที่“มีธาตุรู้”อยู่ในตัวแน่นอน

ซึ่งจริงๆ..มันก็เป็น“อรูปรูป”ที่เป็นชั้น“นามธรรม” คือยังเป็น
“นามธรรมหรือธาตุที่มีความรู้สึกในตัวเอง”อยู่ แม้ในขณะที่“ถูกรู้”

ขณะที่เป็น“ตัวถูกรู้” ท่านจึงขอยืมคำว่า“รูป”มาเรียกขานว่า
“นามรูปหรือนามกาย” ไม่เรียกว่า“อรูปรูป”เหมือน“ธาตุที่ไม่รู้อะไร”

“นามธรรม”แท้ๆ แต่ถูกเรียกว่า“รูป” จึงหมายถึง “สิ่งที่ถูกรู้” แต่
ก็ยังเป็นธาตุ“นามธรรม” ที่เป็นธาตุ“อรูปรธรรม”ด้วยแน่นอน

นามธรรม“แน่” ว่าต้องเป็น“ธาตุรู้” แต่อรูปรธรรม“ไม่แน่”

ต่างกันชัดที่ประเด็นนามธรรมมี“ความรู้สึกในตัวเอง”(เวทนา)

● ผู้จะเห็น“นามธรรม”นั้น ต้องมี“ญาณ”ชั้น“วิปัสสนา”

การจะรู้แจ้ง“นามรูปหรือนามกาย” จึงต้องรู้ด้วย“ญาณ”ที่
สัมผัส“เห็น”(ปัสสติ)ทีเดียว

“เห็น”ชั้นปัสสติ(ประสบ) จึงเรียกธาตุรู้ตัวนี้ว่า“วิปัสสนาญาณ”

ดังนั้น ถ้าท่านเจ้าคุณอุบาลีฯมี“วิปัสสนาญาณ”ได้ ก็เห็นจริง

ถ้าจริง เป็นผู้ได้สัมผัสของจริงจิต เจตสิก รูป ได้แล้ว

มีญาณ“สัมผัส”นามธรรมได้จริง คือมี“นามรูปปริจเฉทญาณ”

จริง ก็เป็นผู้บรรลุนิพพานชั้นอารยธรรม เริ่มเป็นผู้มี“สัมมาอารยมรรค”

● ผู้“พันมิจฉาทิฏฐิ-พันสัฏกกายทิฏฐิ” กระทั่ง“สิ้นอัตตา”นั้น เป็นไฉน ?

เมื่อมี“ญาณ”ชั้น“วิชชา๘” เห็น“นามรูป”ตัวแรก และเห็นโดย

ความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) ก็นับว่าเข้าชั้น“พินมิจฉาทิฏฐิ”ตามที่มี พระวณะในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕

ยังสามารถเห็น“ทุกข์”โดยความเป็นทุกข์(ทุกข์โต) เห็น“เหตุแห่งทุกข์” ทำให้“เหตุแห่งทุกข์”ลดละ จางคลาย(วิราคะ)ลงได้จริง ก็ยัง“พินสักกายทิฏฐิ”ไปตามลำดับ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕)

ยังสามารถเห็น“ความสัมบูรณ์ดับตัวเหตุแห่งทุกข์”ได้ ทำให้ “เหตุแห่งทุกข์ดับ”ลงได้จริง กระทั่งเห็นโดยความไม่มีตัวตน(อนัตตโต) ก็ยัง“พินอตตานุทิฏฐิ” คือ“สิ้นอตตาท” สัมบูรณ์(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๖)

ฉะนั้นแหละ คือ เข้าใจ(ทิฏฐิ)และเข้าไปเห็น(ปัสสตี)“นามธรรม” ที่เป็น“การเกิดขึ้น”(ชาติ)ของจิต-เจตสิก-รูปที่เป็น“รูปจิต-อรุบจิต”แท้ๆโดยตรง คือ ตัวกิเลส อกุศลจิต ซึ่งเป็น“ตัวสมุทัยอริยัจ”

เห็นการ“ขรา”ของจิต-เจตสิกโดยตรง คือ ทำให้อกุศลจิต หรือ กิเลสตนเองเสื่อมไปๆ ลดฤทธิ์ของมันลงไปๆ มันเจริญขึ้นไม่ได้อีกแล้ว

กระทั่งเห็น“มรณะ” เห็น“การดับไป”ของจิต-เจตสิกตรงๆ คือ การดับของ“กิเลส”ก็เห็น“นิโรธ”แท้ เห็น“อกุศลจิตดับไป”จากจิตเรา

- ผู้เห็น“ความดับ”นั้น ต้องมี“ญาณสัมผัสเห็น”หลักๆได้งๆแจ้งๆ

ท่านเจ้าคุณอุบาลียืนยันแสดงว่า..เห็นในอาการของ ชาติ อาการของ ขรา อาการของ มรณะ อันเป็นอรุบธรรมแล้ว

ต่อไปก็จะเป็นการรู้เห็นความเป็น ชาติ ขรา มรณะ หรือรู้เห็น ไตรลักษณ์ที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ที่เป็น“นามธรรม”โดยตรง

โดยปัญญาเจริญเป็น“นามรูปปริจเฉทญาณ”ใน“ญาณ๑๖”หรือ มี“วิปัสสนาญาณ”ใน“วิชชา ๘” เป็นต้น ที่จะรู้(ชานาตี) เห็น(ปัสสตี) “ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

ซึ่งจะได้รู้เห็นการเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปของปรมัตถธรรมแท้ๆ ตรงๆ เมื่อสามารถทำ“ความดับไป”ให้แก่จิตตนเองได้(ปัจจุตตลักษณะ)

นั่นคือ ทำกิเลสให้“ดับไป”ได้ เป็นการ“ทำนิโรธ”ให้แจ้ง(สัจฉิ) อย่างรู้ยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั่นทีเดียว ตามที่พระบาลีว่า “*ชานโต ปัสสโต วิหริตี*”

หรือ “ถูกต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่”(อัญญ วิโมกเข กาเยน พุสสิตวา วิหริตี) และ“อาสวะทั้งหลายของบุคคลนั้น ลีนไปแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา”(ปัญญา จัสส ทิสวา อาสวา ปริกขีณา โทหนตี)

● **ผู้นั้นจึงจะพ้นจาก“อศักกาวจร”หรือพ้นจากแค่“ตรรกะ”ได้จริง**

ก็เพราะจะรู้จะเห็น(วิปัสสนาญาณ)“กิเลสกาม”ที่เป็น“สมุทัย”แท้ๆ อันเป็นการเห็น“อกุศลจิต”ของตน ไม่ใช่เพียงเห็นเชิงตรรกะ

และจะรู้จะเห็น“ความดับกิเลสอาสวะ”คือ เห็น“นิโรธ”ชนิดที่ “ประสบ(ปัสสิ)นิโรธ” หรือ“เห็นแจ้งซึ่งนิโรธ”นั้นจริงๆเลย บาลีว่า “*สัจฉิกรณะ*” เป็นต้น เลยทีเดียว

● **อาตมาก็ต้องขอยกยจริงๆนะ ว่า นี่เป็นการวิพากษ์เพื่อการศึกษา**

นั่น..เป็นคำวิพากษ์วิภาษบ้าง ของอาตมา ก็ต้องขอรบกวนขอพระคุณท่านเจ้าคุณอุปาลิฯอย่างยิ่งจริงๆ ที่อาตมาได้ใช้คำความของท่านมาอธิบายเชื่อมต่อ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษา

ความเห็นของท่านจากข้อเขียนนี้ เป็นข้อความที่มีประโยชน์ยิ่งในครานี้ ซึ่งเทวดาฟ้าดินส่งมาให้ในจังหวะนี้ อันพอเหมาะเสมอ

ท่านเจ้าคุณอุปาลิฯเป็นทักษิณียบุคคล ที่อาตมาเคารพท่านองค์หนึ่งในบูรพาจารย์ทั้งหลายที่ต้องกราบเคารพในยุคนี และเป็นบูรพาจารย์ที่อาตมาต้องกล่าวถึงบ้าง

เพราะต้องอาศัยวิจัยวิจารณ์ ต้องวิพากษ์วิภาษอีกด้วย
ในบางครั้งบางครา เพื่อประโยชน์ในการศึกษาดังกล่าวมา

- **บทความที่ได้มานี้ เป็นจังหวะพอเหมาะ ลงตัว มิใช่บังเอิญ**

และต้องขอขอบพระคุณต่อทุกๆ เหตุปัจจัย ที่บันดลบันดาล
ให้ข้อความข้อเขียนนี้ มาในจังหวะอันพอเหมาะนี้

ฉะนี้แล การบันดลบันดาล ที่เกิดจากเหตุปัจจัยต่างๆ ตามจริง
ไม่ใช่เกิดลอยๆ ไม่มีที่มา หรือเกิดจากอำนาจประหลาดที่ลึกลับ

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดมาจากเหตุทั้งสิ้น องค์ประกอบของเหตุ
ของปัจจัยต่างๆ คือที่มาของทุกสิ่งทุกอย่าง อันเป็นปัจจัยการ

คนไม่รู้“เหตุ” ไม่รู้“ปัจจัย” จึงเหมาะให้พระเจ้า ให้เทวดาฟ้าดิน
ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่นที่นับถือกันอยู่ในโลกเยี่ยงนี้เอง มาตลอดกาลนาน
ต้องศึกษาดีๆ แล้วจะไม่ง ไม่อัสจรรย์ หรือไม่มีปัญหา

- **เหตุผลที่มนุษย์ต้องยอมจำนนต่อลัทธิสิ่งศักดิ์สิทธิ์**

ซึ่งจะว่าไม่จริง ก็ไม่ได้ “อำนาจความพอเหมาะพอดีของเหตุ
ปัจจัย” มีจริง เกิดอยู่ทั่วไปในมหาจักรวาล คนในโลกที่ไม่รู้ส่วนใหญ่
ว่า “ทุกสรรพสิ่งล้วนเกิดมาแต่เหตุ” และเป็นอิทัปปัจจยตา จึงจำนนต่อ
ลัทธิพระเจ้า หรือลัทธิสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ลัทธิเทวดาฟ้าดิน

เรื่องเกี่ยวกับความพอเหมาะพอดีเยี่ยงนี้ เหมือนเทวดา
ฟ้าดินบันดลบันดาล เหมือนพระเจ้าสร้างนี้ อาตมาจะมีเสมอ และ
อาตมาก็ได้อาศัยนำมาเป็นประโยชน์ในการทำงานอยู่บ่อย

อาตมาไม่สงสัยเลย ว่า มีพระเจ้า มีเทวดาฟ้าดิน หรือมีสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์บันดลบันดาลอะไร ให้แก่อาตมาให้แก่ใครๆ ซึ่งมันต้องมี
ตามความเป็นจริงของบารมีแห่งบุคคลแต่ละฐานะ

- เมื่อประจักษ์แจ้งในความพอเหมาะดี เราจึงไม่หลงใหลในเทวนิยม เพราะฉะนั้น อาตมาจึงไม่ได้หลงใหลไปกับ“เทวนิยม”ที่เดียว แต่อาตมาก็เชื่อพระเจ้าเคารพพระเจ้า และเชื่อเทวดาฟ้าดิน เคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตามภูมิของอาตมาที่ได้จากการศึกษาแบบ“อเทวนิยม” เพราะอาตมาบูชาสิ่งที่น่าเคารพ ตามความรู้ที่มั่นใจยิ่งของอาตมาเอง

- เมื่อบารมีเท่านี้-พระเจ้ายิ่งก็ต้องเท่านี้-เทวดาฟ้าดินก็ต้องเท่านี้ อาตมามีพระเจ้าที่ต้องเคารพ มีเทวดาฟ้าดินที่เคารพ และมีมารที่ต้องไม่เคารพ แถมต้องกำราบปราบปรามด้วย ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะของอาตมา

เพราะเป็นบารมีของอาตมาที่ใครเลียนแบบยากยิ่ง บารมีของใครต่างก็ต้องมีพระเจ้ายิ่งมีเทวดาฟ้าดินของตนเท่าที่บารมีตนมี จึงไม่ต้องริษยาหรือแข่งบารมีกัน ทำดี สร้างบารมีของตนเองให้มากๆเถิด!

อาตมารู้จักรู้แจ้งรู้จริงพระเจ้า รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเทวดาฟ้าดิน ตามภูมิที่พอจะรู้ อาตมาจึงเคารพสิ่งอันควรเคารพ เพราะรู้แจ้งในความจริง โดยเฉพาะมารที่อาตมารู้ชัดแจ้งว่าไม่ควรเคารพ!

- “มาร”นั้นแหละคือ ผู้นำสงสาร เพราะเขาไม่รู้จักจริง จึงต้องช่วยเขา

แม้อาตมารู้แจ้งชัด และไม่เคารพ แต่อาตมาก็พยายามช่วยมารตามควร อย่างจริงใจ ที่ช่วยไม่ได้ก็ต้องปล่อยวางไปตามกรรม ใครจะไม่เชื่อก็ได้ ว่า อาตมาไม่ได้เกลียดชังมารเลย แม้เขาจะทำร้ายอาตมา มีแต่สงสาร เพราะเขามีบาป

ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรช่วยให้เขาออกจากบาป

เขาต้องเอาสิ่งไม่ดีออกจากตน เขาไม่รู้ตัวว่าเขามีสิ่งที่ไม่ดี ข้า
มีหน้าเขา“หลงผิด”จริงๆด้วย เขาหลงเชื่อสนิทว่าเขามีสิ่งดีแล้ว

แท้จริง เขายึดสิ่งไม่ดีไว้ ที่คนทุกคนต้องเอาออกจากตัวเอง
อาตมาจึงเคารพ และไม่เคารพ สิ่งที่อาตมารู้จักชัดแจ้ง และ
ปรารถนาดีต่อทุกคน ปรารถนาช่วยให้ทุกคนดีขึ้น โดยเฉพาะคนชั่ว!

● กระนั้นก็ยังจำต้องเคารพสิ่งที่ไม่นำเคารพ

ด้วยมารยาทสังคมก็จำน

ดังนั้น อาตมาจึงไม่ได้เคารพจริงในสิ่งที่ตนเองไม่เคยพิสูจน์
และพบแล้วจริงว่าเป็นอะไร จริงแท้แค่ไหน

มีเหมือนกัน จำเป็นที่สุดต้องเคารพ ก็จำต้องทำบ้างบางกรณี
เพราะความเป็นคนในสังคม และต้องจำนนต่อหน้าที่แห่งมารยาทสังคม
ที่กล่าวมานี้ หลายเรื่องเป็นอจินไตย ที่อาตมาเคยยืนยัน
ต่อสาธารณะมาเสมอ ว่ามีจริง แต่มันยากที่จะเข้าใจได้

อันใดมีประโยชน์ พออธิบายสู่กันฟังได้ ก็พยายามอธิบาย
แม้อาตมาจะได้อธิบายขยายความไปบ้างว่าอย่างไร ก็คงจะ
เข้าใจยาก トラบที่ยังไม่ถึงคราที่จะเข้าใจได้

ผู้ที่ยังไม่หมดอึดตา ยังมีอุปาทานที่เป็น“อึดตวาทูปาทาน”อยู่
หรือยังเหลือแม้หน่อยใน“อึดตานุกฎฐิ” ที่พาให้มั่วๆสลัวอยู่ ก็ศึกษาต่อไป

● ความพอเหมาะพอดี หรือนัยหนึ่งพระเจ้าบันดาล

ความพอเหมาะพอดีอย่างครานี้ ที่อาตมากำลังเขียนหนังสือ
เล่มนี้อยู่ และกำลังอธิบายเกี่ยวกับเรื่อง“ชาติ” ก็มีพระเจ้าหรือเทวดา
ฟ้าดินส่งเรื่องของท่านเจ้าคุณอุปาลิฯมาให้ ฉะนั้น เป็นต้น

ที่เป็นความพอเหมาะพอดีที่ต้องเกิดต้องมี เหมือนพระเจ้า
บันดาล

ซึ่งไม่ใช่เรื่องบังเอิญ และไม่ใช่เรื่องน่าฉงนสำหรับอาตมา
อาตมาจะมีความพอเหมาะพอดีเยี่ยงนี้อยู่บ้าง ตามบารมี ที่
เป็นความเกิดความเป็นได้อันพอเหมาะตามจังหวะตามโอกาส

คล้ายกับพระเจ้าบันดาล

จะว่าพระเจ้าบันดาลก็ใช่ จะว่าไม่ใช่พระเจ้าบันดาลดอก ก็ถูก
เพราะนี่คือความ“ลงตัว”ของเหตุปัจจัยแห่งกรรมของแต่ละ
บุคคล

ซึ่งมีได้กับทุกคน น้อยหรือมาก ตามบารมี ยิ่งใหญ่หรือยิ่งเล็ก
ก็ตามบารมีของแต่ละคน อย่าไปฉงนและริษยาแข่งดีแข่งเด่นกัน

หากใครไม่มีบารมี มันก็ไม่มีสิ

ผู้ที่อยากมี เกินตัว นี่แลที่ได้ทำเลวกัน!

ทุกอย่างต้องมาแต่“เหตุ” คุณไม่ได้สร้าง“เหตุ”ไว้ ก็ต้องไม่มี

● ตัวอย่างบารมี หรือความลงตัวในแต่ละเหตุการณ์ ของพระพุทธเจ้า เป็นสิ่งอัศจรรย์เกินคาด

พระพุทธเจ้าท่านมีบารมี ตอนประสูติแผ่นดินก็ต้องไหวทุก
พระองค์ก็อย่าได้สงสัยเลย มันเป็น“ความลงตัว”แห่งเหตุปัจจัยของท่าน

หรือพระพุทธเจ้าจะต้องประสูติ-ตรัสรู้-ปรินิพพานในวัน
ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ อันเป็นตัวเลขเดียวกัน ราวกับนิยายสร้างจุดเด่นให้หน้า
มหัศจรรย์ ก็อย่าได้ฉงนเลย มันเป็นเหตุปัจจัย“ลงตัว”ที่ท่านต้องมี

หรือที่พระพุทธเจ้าทรงเปล่ง“อาสภิวาจา”ในบัดดลที่ประสูติ
แล้วบ้ายพระพักตร์สู่ทิศเหนือ เสด็จดำเนินไปด้วยย่างพระบาท ๗ ก้าว
และทรงเปล่งพระวาจาอย่างผู้องอาจ ว่า

“อัคโคหมัสมิ โลกัสสะ เขฎฐโฐหมัสมิ โลกัสสะ เสฎฐโฐหมัสมิ
โลกัสสะ อยมันติมา ชาติ นัตถิทานิ ปุณฺณโกวัตติ” ซึ่งแปลเป็นไทยว่า

“เราเป็นผู้เลิศในโลก เราเป็นผู้ที่เจริญที่สุดในโลก เราเป็นผู้
ประเสริฐที่สุดในโลก ชาตินี้เป็นชาติที่สุด บัดนี้ความเกิดใหม่ย่อมไม่มี”

[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๒๖ และเล่ม ๑๔ ข้อ ๓๗๗]

● คนไม่เข้าใจ เขาย่อมไม่เชื่อ

แม้ยงนี้ ยิงนางง น่าจิดยิ่งกว่าเรื่องอื่นๆเป็นไหนๆ

เป็นไปได้อย่างไร คนเกิดมาจะพูดได้“เหลือเชื่อ”ขนาดนั้น พูดว่า
ตนเป็นสฤตยอดมนุษย์ และจะเกิดเป็น“ชาติ”สุดท้าย เท่ากับท่าน
ต้องมีอะไรในตนเองมาแล้วที่ทำให้ท่านมีพระวาจาดังขนาดนั้น อย่างนั้น

● ไม่ต้องสงสัย เพราะมันเป็นอย่างนั้นเอง

คำที่ท่านทรงกล่าวยอมแสดงว่า ท่านจะเป็นใหญ่จริงๆ ก็จะเป็น
พระพุทธานั้นแหละ แต่ตอนนั้น“อะไร”ทำให้ท่านทรงเปล่งกล่าวอย่าง
นั้น ตอนนั้นท่านก็ไม่รู้ตัวหรอก แต่มันต้องเป็นอย่างนั้น

ก็ขนาดผ่านวันไปตั้ง ๓๕ ปี แม้นบำเพ็ญอยู่ในป่า ๖ ปี พระองค์ก็
ยังไม่รู้ตัวว่าจะเป็นพระพุทธาน์จริงหรือ? จะเป็นพระพุทธาน์อย่างไร?

จนถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ที่ผ่านมา ๒,๖๐๐ ปีนั้นแหละ
ท่านจึงได้รู้ตัว ว่าท่านมี“พุทธาน์กรรม”(ธรรมะที่ทำให้เป็นพระพุทธาน์)
ที่ได้บำเพ็ญมาครบถ้วนแล้ว เพราะท่านได้สร้าง“เหตุ”มาแล้วเก๋าก่อน

● เมื่อเหตุครบ ผลจริงจะตามมา

เป็น“พระบารมี”ที่ได้สะสม“เหตุ”มาครบแล้วจริง จึงมี“ผล”จริง
แล้ว“ความจริง”ต่างๆก็ผุดขึ้นมาให้ท่านนำ“ธรรมะที่เป็นพุทธาน์”

ออกเผยแผ่แก่โลก ตั้งแต่บัดนั้นอย่างจริงจัง ยืนยาวมาจนถึงวันนี้
กว่าคนจะเชื่อว่าท่านเป็นพระพุทธเจ้า เริ่มตั้งแต่ประสูติ คิดดู
พราหมณ์ ๘ คนทำนายว่าพระองค์จะต้องเป็นพระพุทธเจ้า
แต่กระนั้นคนทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อกันหรอกว่าท่านจะเป็นจริง
พระองค์ถูกพระราชบิดาทรงกีดกันสารพัด หาทางที่จะไม่ให้
ท่านเป็นพระพุทธเจ้า แต่ก็กั้นไม่ได้ จนพระองค์ออกบวชจนได้
ออกบวชแล้วปานนั้น คนก็ยังไม่ว่าท่านคือพระพุทธเจ้า
แม้ถึงขนาดพระองค์ตรัสรู้แล้ว คือ ทรงรู้พระองค์เองแล้วว่า
พระองค์เป็นพระพุทธเจ้า ทรงมาบอกแก่ปัญจวัคคีย์
ตอนแรก ปัญจวัคคีย์ก็ยังไม่เชื่อ
ใครจะเชื่อกันง่ายๆ ในเรื่องที่“เหลือเชื่อ” แต่ความจริงมันก็คือ
ความจริง ถ้ามันจริง ความหลอกก็คือความหลอก มันก็มี มากด้วย
คิดดูเถิดว่า มันเป็นอินทโยนขนาดไหน ใครจะรู้ ใครจะเชื่อ ใคร
จะคิดออก คนมันไม่เชื่อกันง่ายๆหรอก
อย่างอาตมานี้ก็เถอะ ใครจะเชื่อง่ายๆ

● เมื่อประกาศความเป็นพระโพธิสัตว์ อะไรจะเกิดขึ้น?
อาตมาก็ไม่รู้

อาตมาก็ไม่รู้ตัวหรอกว่า ทำไมอาตมาต้องพุดมาแต่ต้นที่ออกทำ
งานศาสนาเลย ว่า อาตมาเป็นพระโพธิสัตว์

อาตมาตรวจจิตตนเองดู ก็มันใจแน่วแน่ที่อาตมาไม่มีจิต
สาถะเยะที่อยากอวดเลยนะ

ใครจะเชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ ว่าอาตมาอ่านตรวจจิตตนเองเป็น
เพราะตอนนั้นอาตมาก็ไม่รู้ว่าเป็นพระโพธิสัตว์นั้น ที่แท้จะต้องทำ
อะไร แค่นั้น อย่างไร ถ้ารู้ตั้งแต่ตอนนั้น อาตมาอาจจะไม่พุดแล้วก็ได้

อาตมาไม่เคยคิดวิตกกังวลอะไรเลย ที่ประกาศจะทำงานนี้
ซึ่งคนละความรู้สึกกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงรู้พระองค์

- พระพุทธเจ้าทรงปริวิตก แต่พระองค์ไม่ได้เป็นอย่างอาตมาเป็นเลย
ตอนที่พระพุทธเจ้าเพิ่งจะรู้ว่าตนเองเป็นพระพุทธเจ้าใหม่ๆ นั้น
แหละ พระพุทธเจ้าทรงปริวิตก

เมื่อทรงตรวจดูปัจจัยหนึ่งของ“พุทธูปาทกาล”(กาลอันควรเกิด
ศาสนาพุทธ) คือ ดุวมวลมนุษย์แล้ว ก็ทรงเห็นความจริงว่า มวลมนุษย์ยุค
นั้น ก็เลสมากจนทรงปริวิตก ถึงกับทรงอุทานออกมา ว่า

โอ!..โลกนี้มันมีแต่คนเต็มไปด้วยกิเลสปานฉะนี้ มันจะเผยแผ่
ศาสนาพุทธไหวหรือเนี่ย?

นั่นคือ ลำนวนอาตมา ให้เข้าใจกันชัดๆง่ายๆ ลำนวนใน
พระไตรปิฎก มีมากมายกว่านี้ แต่ขอคัดเอาอย่างแค่ว่าแล้วกัน

“บัดนี้ เราไม่ควรจะประกาศธรรม ที่เราตรัสรู้แล้วโดยยาก
ธรรมนี้ เหล่าสัตว์ผู้ถูกราคะโทสะครอบงำแล้วด้วยความกำหนัด ถูกกอง
แห่งความมืดทึมห่มท้อแล้ว จักไม่เห็นธรรมอันทวนกระแส ละเอียด ลึกซึ่ง
เห็นได้ยาก เป็นอณู ฯ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๕๕๕)

แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงพิจารณาไปอีกหลายนัย ตรวจทั้ง
เหตุปัจจัยประกอบ ณ ปัจจุบันสมัยนั้นว่า “ผู้มีภูลีในดวงตาน้อย”ยังมี
อยู่ พอจะสอนได้ พอจะประกาศศาสนาได้ จึงได้ทรงตัดสินใจพระทัย
ประกาศศาสนาครานั้น แล้วทรงสร้างพุทธศาสนาให้แก่โลกมาถึงวันนี้

แต่อาตมาไม่รู้แบบนี้เลย ไม่รู้ว่ามันจะยากเย็นขนาดนี้ ขนาด
แค่มาต่อทอดพระศาสนานะนี่!

- แม้ไม่รู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ แต่ยังทำงานนี้อาตมายังมั่นใจ ยิ่งตั้งใจทำ
อาตมาไม่รู้ด้วยซ้ำว่า อาตมาเป็นพระโพธิสัตว์ยังไง แต่มันก็

มั่นใจอย่างไม่ออกแวกเลยว่าตนเป็นพระโพธิสัตว์ ก็ทำงานไปตามกาละ
ยิ่งมาถึงวันนี้ก็ยิ่งมั่นใจยิ่งขึ้นเพราะมีสิ่งเกิดลึ้งเป็นได้มันยืนยัน
ตรวจสอบได้ ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงทำให้อาดมา
รู้ว่า อะไรคือความเป็นโพธิกิจ อย่างไรคือโพธิสัตว์ไปตามลำดับ

● อาตมาตรวจสอบตนตลอดเวลา

อาดมารู้แต่ว่า อาตมาทำจริงอาดมาไม่เคยเสแสร้ง และตรวจ
ทวนดูใจตนเองเสมอว่า เรา“หลงผิด”อะไรบ้างไหม

มีบ่อยๆที่ผู้กรุณาให้ข้อสังเกตุ ตำหนิเตือนตึงมา ก็ต้อง
ขอบพระคุณอย่างยิ่งต่อทุกท่าน แม้จะตึงอย่างแรง ถึงขนาด...
ขอกภัย..เกือบตาย!!! ก็ต้องขอขอบพระคุณจริงๆ

หรือคราใดสะกิดใจตนเอง ก็ตรวจสอบเสมอ

ก็ยังเห็นจริง ว่า ตนไม่ได้หลง กลับมีแต่เห็นความจริงยิ่งขึ้นๆ

อาดมาไม่ได้หลงตนหรือกว่า อาตมาเป็นพระโพธิสัตว์ อาตมา
มีแต่เพียงที่มันแสดงออกเอง ก็แสดงออกไป ตามความจริงใจ

อาดมาอาจจะ“หลงผิด”ก็ได้ อาตมาก็ฉลาดเท่าที่ตนเองโง่ ก็ดู
กันไป อาตมาไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น..จริงๆ ทำดีที่สุดได้แค่ไหนก็แค่นั้น

● สิ่งผิดสิ่งพลาดก็พอมิ

ส่วนลึ้งที่ผิดตาม“สมมุติโลก” ที่โลกเขาตั้งกันขึ้นมา อาตมาอาจ
จะทำผิด“สมมุติลึ้งจะ”นั้นบ้าง มีแน่ อาตมาไม่ได้เก่งเรื่องโลก

อาดมาเปิดเผยอะไรหลายเรื่องในหนังสือเล่มนี้ เป็นเรื่องที่
“เขื่อยาก”หรือ“เหลือเชื่อ” แม้แต่เรื่องของอาดมาบางเรื่องที่ไต่กล่าวถึง

อย่างพระพุทธเจ้านั้น เห็นใหม่ว่า มันเป็นเรื่อง“เหลือเชื่อ”
จนมิคนไม่เชื่อว่า พระพุทธเจ้าจะเป็นเรื่องจริง

คนวิเศษขนาดนี้ไม่มีจริงหรอก ว่ากันถึงยังงั้น ยังมีเลย เพราะมันแปลกประหลาดเกินที่จะเชื่อว่า มนุษย์เป็นได้ปานนี้ เป็น“อจินไตย”จริงๆ ตามบารมีของท่าน ท่านต้องมีต้องเป็น ซึ่งสำคัญที่สุดที่ควรรู้จักคือ ทุกอย่างเกิดจาก“กรรม”

- **ทั้งนี้ทั้งนั้นสำคัญกว่าอื่นใด คือ เรื่อง“กรรม”**

ทุกอย่างที่เกิดได้เป็นได้ปานไหน พิเศษเพียงใด แปลก พิลึกมหัศจรรย์แค่ไหน เรื่องนั้นสิ่งนั้นเกิดมาแต่“กรรม”ก็เป็น“ความจริง”

เพราะ“กรรมของแต่ละคน” คือ “พระเจ้าของแต่ละคน” ที่มีพลังแฝง(potential energy)ทำงานอยู่อย่างลึกซึ้ง ลึกลับจริงๆ(อจินไตย)

พลังแฝงนี้แหละคือ “พลังปัญญา”ที่แฝงลึกทำงานจริงอยู่ใน “เจโตสมาธิอันไม่กลับกำเริบ”

ซึ่งมีใน“พระเจ้า”ที่เป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”แท้ๆ ซึ่งมี“พลังปัญญา” ต่างกันกับ“พระเจ้า”ของเทวนิยม

- **พระเจ้าของแต่ละคนไม่เท่ากัน**

“พระเจ้า”ของแต่ละคนก็คนละขนาด ของพระพุทธเจ้าก็เป็น “พระเจ้า”ขนาดของพระองค์ ไม่มีใครเทียบได้ ของอาตมาก็มีเท่าที่บารมีของอาตมาได้บำเพ็ญของตนมา

ซึ่งแน่นอนว่า ของอาตมายังห่างพระพุทธเจ้าอยู่มาก

- **พระเจ้าคือกรรม กรรมคือพระเจ้า**

“พระเจ้า” คือ บารมีแห่ง“กรรม”ของแต่ละคนที่ได้สั่งสมมาของตน ที่เป็น“พระเจ้า”ให้แก่ตน ทุกคนเท่าที่ตนมี มากหรือน้อย ก็ตามแต่ใครสั่งสม“บุญ”บารมีของตนจริง

ยิ่งบารมีที่เป็น“อารยธรรมคือโลกุตระธรรม”ยิ่งเป็นอารยทรัพย์ที่คนน่าจะต้องชวนชววยเอาให้ได้ใน“ชาติ”นี้

ถ้าไม่ได้“อารยทรัพย์”ไปในแต่ละชาติมันเสีย“ชาติ”เกิดจริงๆนะ

- อารยทรัพย์มีคุณสมบัติพิเศษ

เพราะ“อารยทรัพย์ที่เป็นโลกุตระธรรม”นี้ มันวิเศษ มันเป็น“ทรัพย์”ที่เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน ใครได้แล้วได้ติดตัวข้าม“ชาติ”เลย ไม่มีขาดตกหล่นสูญหายไปไหน เพราะเป็น“ทรัพย์”ที่มีคุณสมบัติพิเศษ

คือ เป็นกัมมัธสวกตา(กรรมที่ทำแล้วเป็นของตนไม่เป็นอื่น แบ่งคนอื่นไม่ได้) กัมมทายาท(ตนต้องรับมรดกกรรมนั้นๆของตน) กัมมโยนิ(กรรมนี้แหละพาเราเกิดเราเป็นไป) กัมมพันธู์(สั่งสมได้เป็นเผ่าเป็นพันธุ์เลยทีเดียว) กัมมปฏิสธนะ(กรรมที่เป็น“โลกุตระธรรม”ก็เป็นที่พึงอันเกษมและยั่งยืนถาวรตลอดไปด้วย แต่ถ้าเป็น“โลกียธรรม”แม้เป็น“บุญ”ก็ไม่เที่ยงแท้ยั่งยืนถาวร)

- มาสร้างบุญ เลิกบาปกันเถอะ

ดังนั้นจึงพยายามสร้าง“บุญ”ที่เป็น“โลกุตระ”ให้ได้ในแต่ละชาติ ส่วน“บาป”ที่คนใดสั่งสมของตน ตนทำเอง ก็เป็น“มาร”ของตนเอง ให้ผลร้ายออกฤทธิ์ให้แก่ตนอย่างจริงเช่นกัน

ใครๆก็ไม่อยากได้หรือ“บาป“ หรือทำ“กรรมชั่ว“

แต่จะอยากหรือไม่อยาก หากตนทำจริง แม้จำใจทำ มันก็เป็น“บาป”ของตน เป็น“มาร”ของตน ที่มีฤทธิ์บันดาลให้แก่ตนต้องได้

- กรรมคือพระเจ้า แต่ในอีกด้านคือ ซาตาน

และ“กรรมของแต่ละคน” ก็คือ “มารหรือซาตานของแต่ละคน” เช่นเดียวกัน ที่มีพลังแฝง(potential energy) ที่คนสามัญไม่สามารถ

หยั่งรู้ได้ แม้ไม่รู้ตัว แต่มันทำงานออกฤทธิ์อยู่จริง มันทำงานอยู่อย่าง ลึกร้าย ทำลายคนทำร้ายผู้อื่นอยู่อย่างซบซุ่ม ก็ต้องศึกษาต้องกำจัด

- จุดอ่อนของเทวนิยม

“เทวนิยม”ไม่สนใจเกี่ยวกับมารหรือซาตาน จึงละเลยมาร หรือซาตาน ไม่ตั้งใจปราบมารปราบซาตาน ถือว่านี่คือเมตตา

ซาตานจึงเจริญยิ่ง ตามใจมาร ไม่มีใครปราบ
ปล่อยมารซาตานลอยนวล!

“มาร”จึงพัฒนาตนเป็น“จอมโจรบัณฑิต”เต็มสังคมโลก
ทุกวันนี้ มากมายที่พระพุทธรูปเจ้าทรงเรียกว่า“เทพบุตรมาร”
ที่มวลชนหลงเห็นว่าเป็น“เทพ”

แต่ที่แท้เป็น“มารตัวร้าย”...!!!

มารซาตานจึงเล่นงานตนเอง และมวลสังคมมนุษย์โลกจึงทุกข์

- รู้ไหมว่า คนทั้งหลายทุกข์ โลกทุกข์ เพราะอะไร?

เพราะประดาชาวเทวนิยม ไปหลงมัวเมาไล่แสวงหาแต่“สุข”
เอาแต่ขอพระเจ้า ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยบันดาล“โลกธรรม”ให้ตน

ไม่สนใจ“เหตุแห่งทุกข์” อันคือมาร คือซาตาน ตัวเหตุทุกข์แท้
ไม่สามารถ“กำจัดมารหรือเหตุแห่งทุกข์”จนสิ้นซากได้สำเร็จจริง
เลยกลายเป็นว่า คนเอาแต่“สุข” พระเจ้าก็สนใจแต่“สวรรค์”
คนจึงหลงแต่สุขสวรรค์ สุขบำเรอความอยาก เมื่อต้องการสิ่งเดียวกัน
หนักเข้าก็แย่งกัน

จึงเกิดทุกข์เพราะแย่งกันนี้แหละหนักหนาสาหัส

จะเอาแต่“สุขสวรรค์”ซึ่งเป็นสุขบำเรอกิเลส แม้แต่“สุขสงบ”
ยังไม่สนใจกันเลย เลยหลงกันแต่“สุขสวรรค์”บำเรอกิเลส

ไม่หันมาจัดการ“มาร”เลย ปล่อยให้มารทำตามสะดวก มารจึง เต็มโลก แล้วทำร้ายมนุษย์อย่างไม่ระวังตัว และไม่รู้จักตัว

- รูปสมสุขแตกต่างกับสุขัลลิกะ อย่างไร ทั้งๆที่เป็นความสุขทั้งคู่ เฉพาะอย่างยิ่ง ไม่รู้จัก“รสสุขที่สงบจากกิเลส”(รูปสมสุข) หรือ “รสสงบสุข”ที่ผู้ปฏิบัติ“เจโตสมณะ”ก็ทำได้แล้ว สามารถทำให้“จิตสงบจากกิเลสชั่วคราว”ได้ด้วยวิธีทำสมาธิหลับตาสะกดจิต(meditation) ก็รู้ “รสสุขสงบ”กันได้แล้ว ว่า“สุขสงบ”(รูปสมสุข)นั้น เป็นไฉน รสอย่างไร ต่างกับ“สุขที่กิเลสมันได้สมใจตามที่มันอยาก”(สุขัลลิกะ) หรือ “ความสุขที่ได้บำบอดบำเรอความอยาก”(สุขัลลิกะ) ซึ่งมัน“เย็น”หรือ“ร้อน-ซ่า” สะใจต่างกัน คนละ“รส”เลย

- ผลพวงของการเลือก“สุขัลลิกะ” ย่อมอยู่กับทุกข์ ผู้ได้ลิ้ม“รส”ทั้ง ๒ อย่างนี้ ใครมี“ใจ”ยินดีในรสไหน ก็จักเลือกเอาตาม“ใจ”ของตนสมัคร ตามกิเลส ตามภูมิปัญญาแห่งธรรม ผู้ชอบทั้ง ๒ แบบ ก็จักเอาทั้ง ๒ แบบ ตามโอกาสที่ตนอยาก ผู้นี้ คือ ผู้ไม่เลือกเอาแบบใดแบบหนึ่งให้ชัด ก็จักอยู่กับทุกข์ในโลก หรือผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งในสุข ๒ แบบนี้ ว่าต่างกันอย่างไร ก็คงมีชีวิต มั่วๆไปกับความสุขตามอารมณ์อันไม่แน่นอนของตนตลอดกาล

- ผลพวงของการเลือก“รูปสมสุข” ย่อมสุขเย็นสุขโยๆ ส่วนผู้ที่ยินดีปักใจเอา“สุขสงบ”(รูปสมสุข)ก็จะมุ่งหาความรู้ ที่เป็นทางปฏิบัติเพื่อเอา“สุขสงบ”ให้ได้ เลิกละไม่เอา“สุขโลภิกีย”(สุขัลลิกะ) และจะได้“สุขสงบ”(รูปสมสุข ซึ่งไม่ใช่สุขัลลิกะ) ไม่แบบใดก็แบบ

หนึ่ง คือแบบ“สุขสงบ”ที่ได้นานอย่างถาวรยั่งยืนตลอดกาล หรือไม่
อีกแบบหนึ่งก็คือแบบ“สุขสงบ”ที่ได้นานถึงนานมากก็ได้ แต่ไม่ยั่งยืน

● สุขเย็นแล้ว แต่ไม่ยั่งยืน ด้วยเหตุใด?

สำหรับแบบ“สุขสงบ”ที่ได้นาน แต่ไม่ยั่งยืน นั้น

ก็เพราะยัง“ดับกิเลส”ไม่ได้สมบูรณ์ อย่างเป็นทางการศาสตร์

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ลักกายะ”[ไม่รู้ตัวตนกิเลส
ที่ผู้ปฏิบัติต้องมีญาณรู้แจ้งเห็นจริงตัวมันได้ด้วย“การสัมผัสตัวมัน”เลยทีเดียว
นั่นคือ ต้อง“พ้นสังโยชน์” ข้อ ๑]

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อตตตา”[ไม่รู้ตัวตนกิเลส
ทั้งปวง อันมีทั้งที่เป็น“โอฬาริกอตตตา” ทั้งที่เป็น“มโนมยอตตตา” ทั้งที่เป็น
“อรุปอตตตา” ซึ่งผู้ปฏิบัติต้องมีญาณ“สัมผัส”รู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตน”มันให้ได้
แล้วกำจัดให้หมด ในปัจจุบันที่มี“สัมผัส”นั้นๆทีเดียว]

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“วิติกกมกิเลส”อันเป็นกิเลสขั้นต้น
แล้วก็รู้“ปริยฎฐานกิเลส”อันเป็นกิเลสขั้นกลาง แล้วจึงจะรู้“อนุสัย
กิเลส”อันเป็นกิเลสขั้นปลาย คือ ความเป็น“อาสวะ”[ไม่รู้ตัวตนกิเลส
ตัวปลายสุดท้าย ที่ผู้ปฏิบัติต้องมีญาณ“สัมผัส”รู้แจ้งเห็นจริงมันได้แม้ตัวตนตัว
สุดท้ายปลายละเอียดสุดปานใด แล้วกำจัดมันให้สิ้นเป็นที่สุด]

เพราะปฏิบัติไม่บริบูรณ์ด้วย“อนุบุพพวิหาร ๙” หรือไม่รู้ใน
“สมาบัติ ๙ คือไม่รู้ในรูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ สัญญาเวทิตนโรธ ๑” นั่นเอง
แม้รู้จักไม่เป็น“สัมมาทิฐิ” จึงไม่ได้“สุขสงบ” ที่ถาวรยั่งยืน

เพราะปฏิบัติ“วิโมกข์ ๘”ไม่เป็น หรือไม่สัมมาทิฐิ

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตวิโอปปาติกะ” ที่เป็น“เทวดา-
มาร-พรหม” อย่างสัมมาทิฐิ

เพราะตรวจภูมิความเป็น“สัตวิโอปปาติกะ”ใน“สัตตาวาส ๙”

ของตน ไม่บริบูรณ์ด้วย“วิญญานฐิติ๗”ในขณะที่มี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย ทำ
งานปกติ“สัมผัส”สัมผัสกันอยู่เป็นสามัญครบพร้อมทั้ง ๖ ทวาร

เพราะตรวจสอบธรรมที่ตนได้ ไม่บริบูรณ์ด้วย“อรูปรมาณ ๔”
จนกระทั่งบรรลุ“สัญญาเวทยิตนิโรธ” อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง

เพราะไม่มี“ญาณทัสสนะ”เป็น“วิชา๔”หรือ“ญาณ๑๖”เป็นต้น
จึง“สัมผัส”หยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ไม่แจ้ง(ไม่สัจฉิ)
อย่างบริบูรณ์ครบ ไม่ละเอียดสัมบูรณ์พอ จนกระทั่งเป็น“สัจฉิกัตวา”
(ทำให้แจ้งแล้ว) และไม่เป็น“กตัตถะ”(ผู้ทำประโยชน์แล้ว)ที่มี“การรู้แจ้ง
จบกิจ”ด้วย“กตญาณ”(ญาณที่หยั่งรู้ความสำเร็จสิ้นสัมบูรณ์แล้วทุกอย่าง)

● เหตุผิดทางส่วนใหญ่ ไปมุ่งมั่นสมาธิหลับตา ก็เป็นอีกเหตุหนึ่ง

เพราะส่วนมากก็จะไปปฏิบัติกันแบบนั่งหลับตาทำ“สมาธิ”ที่อยู่
ในวงค์กันแต่อย่างนั้น จึงได้แต่“ความสงบ”ที่สะกดจิตไว้ได้สำเร็จ

จิตก็“สงบ”ได้ตามอำนาจแห่งแรงกดแรงเก็บไว้ได้ จะนาน
เท่าใดก็เท่าที่ผู้นั้นมีสมรรถนะทำได้จริง

แบบนี้ระงับข้ามชาติไปหลายชาติยังได้เลย

แต่ไม่ถาวรยั่งยืนอย่างเด็ดขาดเหมือน“ธรรมที่เป็นพุทธ”

● บางคนได้บ้างก็เรียกว่า“จบกิจ” แต่เพราะขาดสัมมาทิฏฐิ
จึง“จบกัน!”

ดีไม่ดีได้เรียนรู้เห็นธรรมแง่ต่างๆ ที่เป็น“วิปัสสนูปกิเลส”
แล้วหลงว่าตนบรรลุจบกิจ ก็เป็นไปได้

ก็ได้“จิตสงบ”ส่วนหนึ่ง แต่ไม่บริบูรณ์สัมบูรณ์

ก็ได้“สุขสงบ”ไปชั่วระยะหนึ่ง แต่ไม่ถาวรยั่งยืน

ถ้าไม่“สัมมาทิฏฐิ”ครบถ้วนตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”แท้ๆจริงๆ

ก็จะได้“สุขสงบ”(รูปสมสุข) แต่ไม่ถาวรยั่งยืนสัมบูรณ์

- บางคนปรียัตโอเค แต่ปฏิบัติไม่โอเค

แม้จะเรียนรู้“ปรียัต”อย่าง“ล้มมา”แล้ว แต่“ปฏิบัติ”ไม่ล้มมาตามทักขิณี ๑๐ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) ก็ไม่“สงบ”ถาวรยั่งยืน

- บางคนปฏิบัติโอเค แต่ปฏิเวธไม่โอเค เพราะขาดปัญญา

หรือแม้จะ“ปฏิบัติ”ล้มมาแล้วแต่ตรวจสอบใน“ปฏิเวธธรรม”ไม่ล้มบูรณ์ด้วย“การล้มผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่”(อัญฐ วิโมกเข กาเยน พุสิตวา วิหริติ) ก็ยังไม่ล้มบูรณ์

ต้อง“อาสวะทั้งหลายของบุคคลนั้น ลื่นไปแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา”(ปัญญา ยัสส ทิสวา อาสวา ปริกขีณา โทนติ) จึงจะพอเข้าขั้น

- เกณฑ์ชี้วัดความสมบูรณ์ ต้องขนาดไหน?

จะล้มบูรณ์ก็ต้องถึงขั้นมี“สมาบัติตั้ง จิตตั้ง”ตั้งมั่นแล้ว อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) จึงจะชื่อว่า เสร็จสุดท้าย(อันติมะ) ล้มบูรณ์เต็มแล้ว(ล้มบูรณ์ณ)

- สรุป รูปแบบของความสุขสงบอีกที

ผู้ได้“สุขสงบ” จึงมี ๒ แบบ

(1) แบบที่ไม่ถาวรยั่งยืนตลอดไป

(2) แบบถาวรยั่งยืนตลอดไป

“ความสุขสงบ”(รูปสมสุข หรือปรมัง สุขัง) แบบที่ (2) จะมีในผู้ที่ได้ศึกษาปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”อย่างล้มมาทักขิณี ล้มมาปฏิบัติ

และสัมมาปฏิเวธ อย่างสัมบูรณ์เท่านั้น

“สัมมาทิวฐิ” นั้นมีทั้ง “สัมมาทิวฐิ๑๐” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) เป็นต้น ในตอนนี้ ขอกล่าวเป็นหัวข้อบาปไปก่อนแล้วกัน ยังไม่อธิบายอะไรมาก ไว้บทต่อไปจะได้สาธยายรายละเอียดซัดๆ เต็มๆ กัน

● ประตุแห่งสุขสงบ ต้องผ่านด่าน ๑๐ อรหันต์

“ทิวฐิ๑๐” นั้น ได้แก่

๑. อตฺถิ ทินนัง (ทานที่ให้แล้ว มีผลแก่ตน)
๒. อตฺถิ ยิวฐิจฺจ (ยัญที่บูชาแล้ว หรือปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว มีผล)
๓. อตฺถิ หุตฺตัง (ทั้งทานหรือปฏิบัติตามพิธีกรรมนั้นแล้ว มีผลแก่ตน)
๔. อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง พลลัง วิปาโก (ผลวิบากของกรรมที่ทำดี ทำชั่วแล้ว มีผล : กรรมเป็นของตน กรรมเป็นมรดกของตน)
๕. อตฺถิ อยฺยัง โลโก (โลกนี้มี : ต้องรู้แจ้งความเป็น“โลกนี้”)
๖. อตฺถิ บโร โลโก (โลกหน้ามี : ต้องรู้แจ้งความเป็น“โลกหน้า”)
๗. อตฺถิ มาตา (มารดา มี : ต้องรู้แจ้งความเป็น“แม่ทางธรรม”)
๘. อตฺถิ ปิตา (บิดา มี : ต้องรู้แจ้งความเป็น“พ่อทางธรรม”)
๙. อตฺถิ สัตตทา โอปปาติกา (สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ มี : ต้องรู้จัก)
๑๐. อตฺถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมฺมัญจ โลกัง ปรัญฺจ โลกัง สยง อภิญฺญา สัจฉิกตฺวา ปเวเทนตฺติ (สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้า ให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อย่างด้วยตนเอง ในโลก มีอยู่ : ต้องค้นพบสัตบุรุษให้ได้)
ผู้ปฏิบัติต้องรู้แจ่มแจ้ง ๑๐ ข้อนี้ก่อน จึงจะปฏิบัติมี“ผล”(อตฺถิ) ไม่เช่นนั้นปฏิบัติให้ตายอย่างไร ก็ไม่มีผลเป็นอารยธรรม(นตฺถิ)

● เส้นทางสู่สุปสมสุข ต้องคบสัตบุรุษ เป็นเบื้องต้น เป็นตัวสำคัญ ซึ่งต้องได้ฟังธรรมจาก“สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมา

ปฏิบัติดี เป็น ผู้ปฏิบัติชอบ หรือเป็นผู้บรรลุนิพพาน เป็นพระอาริยะนั้นแหละแน่จริง

ดังนั้นจึงต้องทาสัตบุรุษให้พบ ถ้าไม่พบสัตบุรุษก็“ไม่ล้มมา ทิฏฐิ”ตั้งแต่ข้อที่ ๑๐ นี้แล้ว พบแล้วต้องคบกับท่านให้บริบูรณ์ จึงจะได้ “อาหาร”ทางธรรมบริบูรณ์ และฟังธรรมจากท่านให้บริบูรณ์ จึงจะได้ สัทธรรมที่บริบูรณ์ จึงจะมี“อาหารทางธรรม”อื่นๆอีกจนครบ ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ “อริยชาสูตร”

● โปตระวัง “ไถ่ได้พลอย-วานรได้แก้ว!”

ดังนั้น ผู้ใดได้ฟังธรรมจากสัตบุรุษแล้ว จะเป็นใครก็ตาม ระวัง! อย่าเป็นคนยึดถือมั่นใน“ความรู้ความเห็น(ทิฏฐิ)ของตนอย่าง ตายตัว ไม่รับความเห็นอื่นอีกเลย” [มีอุปมาทานในข้อ“ทิฏฐุปาทาน”]

อย่าเป็นคนยึดถือมั่นใน“วิธีปฏิบัติ(ศีลพท)ของตนอย่างตายตัว ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง” [มีอุปมาทานในข้อ“ศีลพทูปาทาน”]

● เรื่องน่าเศร้า หากตกตามอยู่กับที่

เดี๋ยวจะต้องเป็นผู้มีความรู้เรื่อง“อตตตา”ได้แค่“พูดๆกัน”(วาทะ) เท่านั้น หรือได้แค่“ยึดติดอยู่กับลัทธิ(วาทะ)ที่ตนถืออยู่” นั้นแหละ เท่านั้น จะไม่สามารถ“สัมผัส”ภาวะจริงหยั่งรู้“อตตตา”ของตนได้อย่างเป็น วิทยาศาสตร์ [มีอุปมาทานในข้อ“อตตตวาหูปาทาน”]

หากไม่งามด้วย“ล้มมาทิฏฐิ” และไม่งามด้วยขั้นต้น ชั้นกลาง ชั้น ปลาย ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ก็จะไม่สามารถปฏิบัติลดทอน ที่เป็นขั้น ต้นได้อย่างถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วนได้ [มีอุปมาทานในข้อ“กามูปาทาน”]

ถ้าชินยึดมั่นถือมั่นไม่เคลื่อนคลาย ไม่ฟังเสียงอื่นเลย ก็ จะ กลายเป็นคน“เสียงต่อการเป็นคนมิจฉาทิฏฐิถาวร”อย่างยิ่ง

- หากสัมมาทิฏฐิก็ ส.บ.ม.ป.ก.ต.ห.ห.!

เพราะหากใครที่มี“ทิฏฐิ”หรือมี“ศีลพต”ที่ตัวเองมีในขณะนี้ แล้ว ถ้าเป็น“สัมมาทิฏฐิ”ก็เป็นบุญไป เมื่อสัมมาทิฏฐิแล้ว ก็ไม่ต้องรับความรู้อื่น-วิธีปฏิบัติอื่น ก็ได้แล้ว ก็มัน“สัมมาทิฏฐิ”อยู่แล้ว

ผู้สัมมาทิฏฐิแล้ว ถ้าปฏิบัติสัมมาอีก ก็ต้องบรรลุธรรมเป็น อาริยบุคคลแน่นอน

เป็นจริงๆ ไม่มีอะไรกัน เพียงแต่ว่า ผู้บรรลุนั้นจะไม่สามารถ ตรวจจิตใจตนเองเป็นเท่านั้นเอง

แต่ถ้าพอรู้มีหลักวัด ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ครบแล้ว ก็ จะพอรู้ตนจริงๆ

ว่า เราเป็นอาริยบุคคล ไม่โสตาบัน ก็สกิทาคามี แม้อานาคามี ก็พอรู้ จะรู้ยากยิ่งก็ชั้นอรหันต์

ขอให้สัมมาทิฏฐิจริงเถอะ

- หากมีจณาทิฏฐิ ขอบอกว่า รทหวมารอแล้ว!

แต่ถ้าผู้ใดที่มี“ทิฏฐิ”หรือมี“ศีลพต”ที่ตัวเองมีในขณะนี้ ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” นี่สิ! ตนยังมีจณาทิฏฐิอยู่แท้ๆ

หากไม่รับฟังคำสอนอื่น ก็จบเห่แน่นอน ผู้นั้นก็ต้อง“มีจณาทิฏฐิ” อยู่อย่างเดิมนั้นต่อไปอีกนิรันดร คำสอนพระศาสดาข้อนี้สำคัญมาก

- ขอวิจารณ์วงการพุทธศาสนาสักหน่อยเถอะ

อาตมาเห็นคนส่วนใหญ่ยึดติด“ความรู้ความเห็นของตน”(ทิฏฐิ) ยึดติด“วิธีปฏิบัติ”(ศีลพต)ในวงการพุทธศาสนา นี้ มากจริงๆ ก็น่าสงสาร

อาตมาก็มีแต่ความจริงใจ ที่จะพยายามเปิดเผยสังขารธรรม แต่ อาตมาเป็นคนไม่มีทุนทางสังคม ไม่เป็นที่ยอมรับนับถือ ก็เข้าใจอยู่

- **เปิดเผยเคล็ดลับแห่งความสำเร็จ(ปรโตโฆสะ-โยนิโสมนสิการ)**

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “การรับฟังผู้อื่น รับเอาความรู้ความเห็นอื่น รับเอาวิธีปฏิบัติอื่น”(ปรโตโฆสะ) เป็นสิ่งที่ทำให้“สัมมาทิฐิ”ได้
นี่“เหตุ”ข้อหนึ่ง ที่จะทำให้ผู้ยัง“มิจฉาทิฐิ”จะ“สัมมาทิฐิ”ได้
อีกข้อหนึ่งก็คือ ฟังธรรมจากสัตบุรุษแล้ว จะสามารถเข้าใจในการปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ได้ถูกต้อง นั่นคือ จะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน“เป็น” [ซึ่งส่วนมากจะยึดคำสอนอาจารย์เก่าของตน(ทิฐูปาทาน) จะยึดมั่นวิธีปฏิบัติที่ตนทำได้ผล(สัลพพชูปาทาน) ซึ่งผลนั้นเป็น“มิจฉาผล” แต่ก็ยึดอยู่]

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงให้รับฟังเสียงอื่นเขาบ้าง แทนที่จะไม่ฟังเสียงใครอีกแล้ว ถ้าคนอื่นเขา“สัมมาทิฐิ”แน่กว่าก็จะได้แก้ไขตนเองจะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน“เป็น” ตนก็จะได้ปฏิบัติ“สัมมา”กับเขาบ้าง ไม่เช่นนั้นก็จะจมอยู่กับผิดเดิมๆ ไม่บรรลุลักที่ หรือบรรลุลักที่ผิดๆ

นี่แหละสำคัญ มันเสีย“ชาติ”ที่ได้เกิดมาเป็นคนไปทั้งชาติเลย
ส่วนข้อที่ ๒ “ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน“เป็น” หมายความว่า “ทำใจในใจของตน”ให้กิเลสในใจตนลดละจางคลายลงได้จริง ชนิดที่“ถูกตัวตนของกิเลสนั้นๆ”อย่างเป็นทางการ

ภาษาบาลีที่บอกคุณธรรมข้อนี้ ก็คือ “โยนิโส มนสิการ” นี้เอง

- **โยนิโสมนสิการ ต้องทำใจอย่างนี้ จึงสอบผ่าน**

โยนิโส มนสิการ แปลว่า การทำใจในใจของตนได้ถูกต้อง
ถ่องแท้ทั้งที่เป็น“ความรู้” ถ่องแท้ทั้ง“ทำใจในใจ”ได้ที่เป็น“การปฏิบัติ”
และพิจารณาถ่องแท้ครบถ้วนไปทั้ง“สัมมาปฏิเวธ”โน้นทีเดียว

มิใช่พิจารณาถ่องแท้ได้แค่รู้ ต้องพิจารณาถ่องแท้ทั้ง“สุตมย
ปัญญา-จินตามยปัญญา” และพิจารณาถ่องแท้ไปกระทั่งการปฏิบัติ
ก็ต้องพิจารณาเป็น“ภาวนามยปัญญา”ด้วย ครบหมด

● เปรียบประคจ ๒ แม่ทัพใหญ่ ๑ องครักษ์

นี่คือ “สัมมาทิฐิ” ที่จะเกิดได้ ด้วย“องค์ประกอบ ๒ ข้อ” อันได้แก่ (๑) ปรโต โสสะ กับ (๒) โยนิโส มนสิการ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗

หลัก ๒ ข้อนี้เองที่จะทำให้คนเป็น“สัมมาทิฐิ”ได้ นี่คือ ทิฐิ ๒

(๑) เพราะเปิดใจฟังคนอื่น แล้วได้“สัมมาทิฐิ”จากคนอื่น โดยเฉพาะ“คนอื่น” ที่เป็นสัตบุรุษ ต้องได้พบและได้ฟังสัตบุรุษ

(๒) จึงจะ“ทำใจในใจ”ได้อย่างถูกต้องต้องแท้จริง เป็น“สัมมาปฏิบัติ” ไม่เช่นนั้นก็ยากที่จะสัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ แล้วสัมมาปฏิเวธ นี่คือ ทิฐิเริ่มต้นที่“ทิฐิ ๒” ได้ฟังจากผู้อื่นและทำในใจเป็น เพราะได้พบและได้ฟังสัตบุรุษ จึงจะเป็น“ปัญญาทุกขิ ๔” ที่พระพุทธเจ้าตรัส ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๔ ว่า ความเจริญแห่งปัญญา

● เราจะสร้างปัญญาด้วย ๔ กระบวนยุทธ์

“ปัญญา”ที่แท้ที่คนควรได้ คือ “ปัญญา”ที่เกิดจาก ๔ ข้อนี้

1) สัปบุริสสังเสวะ นั่นคือ คบหาสัตบุรุษ นี้เริ่มต้น

2) สัทธัมมัสสวนะ นั่นคือ ฟังคำสั่งสอนของสัตบุรุษ ชั้น ๒

3) โยนิโสมนสิการ นั่นคือ การทำใจในใจได้อย่างต้องแท้ ชั้น ๓

4) ฐัมมานุฐัมมปฏิบัติ นั่นคือ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ชั้น

๔ หมายความว่า ผู้สัมมาทิฐิจะปฏิบัติธรรมถูกต้องต้องแท้ ได้บรรลุไปตามลำดับ ต้น-กลาง-ปลาย สมควรแก่ตนแต่ละฐานะเป็นขั้นๆ

นั่น “ทิฐิ ๒” ที่สำคัญมาก คนจะ“สัมมาทิฐิ”ได้เบื้องต้น

นั่นคือ จะต้อง มี [๑] ปรโต โสสะ [๒] โยนิโส มนสิการ

ยังมี“ทิฐิ ๓” ที่สำคัญอีก คือ [๑] มิจฉาทิฐิ (พระไตรปิฎก

เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔) [๒] ลักกายทิฏฐิ (ข้อ ๒๕๕) [๓] อัตตานุทิฏฐิ (ข้อ ๒๕๖)

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสถึงการปฏิบัติให้“พินมิจฉาทิฏฐิ” ลำดับต้นแล้วจึงจะ“พินลักกายทิฏฐิ”ในลำดับต่อมา และ“พินัตตานุทิฏฐิ”กันอย่างสัมบูรณ์นั้น ปฏิบัติอย่างไร มีชัดเจนใน ๓ สุตรนี้

● **สรุปแห่งสรุป ถึงอย่างไรก็ต้องปฏิบัติสัสมตาเพื่อจะได้เจอะเจอผัสสะ**

สรุปในที่นี้ แต่ว่า พระองค์ตรัสบอกให้ปฏิบัติสัสมตา มี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ทั้งทวาร ๖ นั้นเอง แล้วจะบรรลุผลทุกอย่างที่สัสมตาทั้ง ๓ ข้อ

ถ้าปฏิบัติอย่าง“สัสมมา”ตามในข้อแรก(๒๕๔)เกิด“รู้(ชานาติ)-เห็น(ปัสนสติ)โดยความเป็นของไม่เที่ยง”(อนิจฺโต) ก็จะมี“พินมิจฉาทิฏฐิ”(หลุดพ้นจากความรู้ความเห็นผิดขั้นต้น)

ถ้าปฏิบัติอย่าง“สัสมมา”ตามในข้อที่ ๒ เกิด“รู้(ชานาติ)-เห็น(ปัสนสติ)โดยความเป็นทุกข”(ทุกฺขโต) ก็จะมี“พินลักกายทิฏฐิ”(หลุดพ้นจากกิเลส(คือตัวตณกิเลส)ตัวนั้น เป็นขั้นต้น หรือขั้นหาย)

ถ้าปฏิบัติอย่าง“สัสมมา”ตามในข้อที่ ๓ เกิด“รู้(ชานาติ)-เห็น(ปัสนสติ)โดยความเป็นตัวตน”(อนัตตโต) ก็จะมี“พินัตตานุทิฏฐิ”(หลุดพ้นจากตัวตนของกิเลสต่างๆได้จนหมดความเป็นตัวตนทุกตัวตน)

● **“ทิฏฐิ”สำคัญที่เป็นหมวดหมู่ มีทั้งทิฏฐิ ๒ ทิฏฐิ ๓**

ทิฏฐิ ๖ ทิฏฐิ ๑๐

นั่นคือ“ทิฏฐิ ๓”ที่เป็นความรู้ความเห็นสำคัญมาก รองลงมาจาก“ทิฏฐิ ๑๐” ที่ควรรู้ก่อน“ทิฏฐิ ๓”นี้ ไม่งั้นก็จะปฏิบัติไม่มีผล(แน่ถึ)

และยังมี“ทิฏฐิ ๖”อีก ยิ่งลึกซึ่งสำคัญ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า“สัสมาทิฏฐิของพระอรียะ ที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์มรรค” นั้น คือ ปัญญา ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ อัมมวิจยสัมโพชฌงค์

สัมมาทิฏฐิ องค์แห่งมรรค ของผู้มีจิตไกลข้าศึก มีจิตหาอาสวะมิได้ ผู้ที่
พร้อมด้วยอริยมรรค(อริยมัคคสมังคิโน) เจริญอริยมรรคอยู่”(อริย
มัคคัง ภาวยโต) [พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘] ซึ่งเป็น“สัมมาทิฏฐิ ๖” ได้แก่

- “ปัญญา”รู้ความจริงที่ไม่ธรรมดา

“ปัญญา” คือ ความรู้ที่รู้“ความจริง”ตามความเป็นจริง
ชัดๆก็คือ “ความจริง”ที่ว่านั้น ได้แก่ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”
(ปรมัตถสัจจะ)ซึ่งปัญญาก็ถึงขั้น“ญาณทัสสนะวิเศษ”ที่เดียวที่สามารถ
รู้(ชานาติ)เห็น(ปัสสตี)ได้ และรู้เห็น“ความจริง”นั้นๆชนิดที่“สัมผัส”
“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” กันเลย ทั้งๆที่นามธรรมทั้งหลายเหล่านั้น
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆว่า *ไม่มีรูปร่าง(อสรีระ) ไม่มีไฉนกาย(อสรีระ)*

- “ปัญญินทรีย์”พลังปัญญาที่สูงขึ้น

“ปัญญินทรีย์” คือ ความรู้ที่รู้เห็น“ความจริง”ตามความเป็นจริง
นั้น มีความสามารถสูงเพิ่มขึ้น เพราะมีพลัง“ฉาน”สูงขึ้น พลัง“วิชชา”
สูงขึ้น จากการปฏิบัติ“องค์แห่งมรรค” หรือปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตาริสกสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒)
และมี“โพชฌงค์ ๗”ทำงานเต็มตามสูตร“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

- อัมมวิชัย : ตัวขับเคลื่อนเดินหน้า

“อัมมวิชัยสัมโพชฌงค์” จึงทำงานก่อให้เกิด“ทิฏฐิ”ถูกต้อง
ขึ้น และพัฒนาเป็น“ปัญญา”ทำให้ปัญญาเจริญ“อินทรีย์”ขึ้นไปตาม
ผลธรรมที่ได้สมควรแก่ธรรม และจะเจริญขึ้นไป จนที่สุดเป็น
“ปัญญาพละ”(ปัญญาผล)

● สรุป อธิบายกลไกการขับเคลื่อนเติบโตอีกครั้ง

ชุดๆก็คือ “ปัญญา” นั่นเองเจริญเพิ่มขึ้นๆ เพราะมีการปฏิบัติ ตาม“มรรคองค์ ๘” (องค์แห่งมรรค) โดยมี“โพชฌงค์ ๗” ร่วมในการปฏิบัติ อย่างพรักพร้อม โดยเฉพาะ“อัมมวิจยสัมโพชฌงค์” ทำการวิจัยธรรม ไปตลอดการปฏิบัติ ก็จะ“รู้เห็นความจริง”ของ“ปรมัตถธรรม”พัฒนาไป

ทำให้“สัมมาทิฏฐิ”พัฒนายิ่งเห็นแท้เห็นจริงเห็นถูกเห็นตรงใน “ความจริง”ชั้นปรมัตถ์แท้เจริญขึ้นไปตามลำดับ เพราะรู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง”ตามความเป็นจริงของแท้ อย่างเป็นทางการศาสตร์ชัดแท้

“ปัญญาพละ” คือความรู้ที่รู้เห็น“ความจริง”ตามความเป็นจริง นั้น มีความสามารถสูงเพิ่มขึ้น เพราะมีพลัง“ฉาน”สูงขึ้น พลัง“วิชา” สูงขึ้น จากการปฏิบัติ“องค์แห่งมรรค” หรือปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ตามที พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตาริสกสูตร”นั่นเองมี“ผล”เต็มบริบูรณ์

“อัมมวิจยสัมโพชฌงค์” คือ ความสามารถในการวิจัยธรรมได้ เข้าชั้นปรมัตถ์ มีประสิทธิภาพถึงขนาดทำให้ตรัสรู้“ธรรมที่เป็นพุทธ” ได้จริงไปตามลำดับ แต่ต้นจนจบกิจเลยทีเดียว

“สัมมาทิฏฐิ” คือ ความรู้ความเห็นที่เริ่มตั้งแต่“สุตมยปัญญา” แล้วก็“จินตามยปัญญา” ไปจนกระทั่ง“ภาวนามยปัญญา” และพัฒนา เป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” สัมบูรณ์

● ข้อปฏิบัติทั้งหมดนี้ รวมเรียก“องค์แห่งมรรค”

“องค์แห่งมรรค” คือ ข้อปฏิบัติอันเอกของ“ธรรมที่เป็นพุทธ” เมื่อปฏิบัติบรรลุผลครบสัมบูรณ์ คือ ลีนอาสวะ ก็เป็นอันจบกิจ เป็น พระอเสขบุคคล หรืออรหันต์ ผู้ไกลข้าศึก คือ ผู้ไม่มีความลึกลับ แล้ว(อรหัง)ในความจริงชั้นปรมัตถ์จจะของตน

แต่ถ้ายังไม่ถึงขั้นบรรลุสูงสุด ยังเป็นแค่“เสขบุคคล” ก็ต้อง

ปฏิบัติไปตาม“องค์แห่งมรรค”นี้เอง จนกว่าจะจบกิจ

หมายความว่า ใครก็ตามที่ปฏิบัติ“มรรค”ครบองค์แห่งมรรค
พร้อมด้วย“อริยมรรค” เจริญ“อริยมรรค”อยู่(อริยมัคคัง ภาวยโต)

ก็จะเจริญพัฒนา (๑)ปัญญา (๒)ปัญญาธิริย (๓)ปัญญาพละ ไป
ตามลำดับๆ โดยมี(๔)อัมมวิจยสัมโพชฌงค์ ซึ่งเป็นองค์หนึ่งใน
“โพชฌงค์๗” ทำงานร่วม“มรรค๘” เกิด(๕)สัมมาทิฎฐิ ตามที่ได้ปฏิบัติ
(๖)องค์แห่งมรรค ไปตามลำดับแห่งความเจริญ

- เราจะปฏิบัติจนกว่าจะ“หมดข้าศึก” มิใช่แค่“ไกลข้าศึก”

ขณะที่ปฏิบัติเป็นผู้มีมรรคผลไกลข้าศึกอยู่(อริยจิตตัสส) ก็ต้อง
ปฏิบัติอยู่ จนกว่าจะถึงที่สุดเป็นผู้สิ้นอาสวะ(อนาสวจิตตัสส) จึงจะไม่ต้อง
ปฏิบัติเพื่อเจริญ“องค์แห่งมรรคอยู่”อีกแล้ว

ซึ่งไม่ใช่แค่“จิตเป็นอริยะ”(อริยจิตตัสส)เท่านั้น ที่ท่านแปลคำว่า
“อริยจิตตัสส”ในที่นี้ว่า“ผู้มีจิตไกลข้าศึก” ความจริงยังไม่หมดข้าศึก
ยังไม่ใช่“ผู้ไกลข้าศึก”ระดับอรหังสัมบูรณ์ชั้นอรหัตตผล”

- ผู้เป็น“อริยะ”ต้องเจริญ“อริยมรรค” เพราะยังมีสาสวะอยู่

ดังนั้น ผู้พร้อมด้วย“อริยมรรค”(อริยมัคคสมังคิโน) เจริญ
“อริยมรรค”อยู่(อริยมัคคัง ภาวยโต) จึงหมายถึงผู้เป็น“อริยะ”ที่ยังมี
“สาสวะ”(ยังไม่ถึงอนาสวะ ถ้าผู้สิ้นอาสวะแล้ว ก็ไม่ต้องปฏิบัติมรรคแล้ว) ซึ่ง
ต้องยังปฏิบัติ“มรรค” ที่ครบองค์อย่างพร้อมพร้อมนั้นอยู่ และอยู่เป็น
“อริยะ”อยู่ ยังไม่ถึง“อรหัตต์” จึงยังปฏิบัติเพื่อความเป็นอรหัตต์อยู่

ก็จะเจริญด้วย(๑)ปัญญา (๒)ปัญญาธิริย (๓)ปัญญาพละ
(๔)อัมมวิจยสัมโพชฌงค์ (๕)สัมมาทิฎฐิ (๖)องค์แห่งมรรค

● การเดินถูกทาง“อริยมรรค”ย่อมก้าวเข้าสู่“โลกุตระ”ทุกคน

การเจริญมรรคอยู่นี้ ที่เป็นอาริยะ จึงเป็นโลกุตระอยู่ ตามที่ ยืนยันกันอยู่ ว่า “โลกุตระธรรม๙”นั้น ได้แก่ (๑)โสดาปัตติมรรค (๒)โสดาปัตติผล (๓)สกิทาคามีมรรค (๔)สกิทาคามีผล (๕)อนาคามีมรรค (๖)อนาคามีผล (๗)อรหัตตมรรค (๘)อรหัตตผล (๙)นิพพาน

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติเพื่อความเป็นอรหัตต์ แม้ยังไม่ถึงขั้นอรหัตต์ เพียงเป็น“อริยภูมิ” เป็นอาริยะแล้ว ก็ต้องนับเป็น“โลกุตระ”ทุกบุคคล

อ่านคำความเต็มๆดู จากพระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ข้อ๒๕๕

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมาทิฏฐิของพระอริยะ ที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์มรรค เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัญญา(ปัญญา) ปัญญินทรีย์(ปัญญินทรีย์ยัง) ปัญญาผล(ปัญญาผล) รัम्मวิจยสัมโพชฌงค์(รัम्मวิจยสัมโพชฌังโค) ความเห็นชอบ(สัมมาทิฏฐิ) องค์แห่งมรรค(มคคังค) ของภิกษุผู้มีจิต ไกลเข้าคึก(อริยจิตตัสส) มีจิตหาอาสวะมิได้(อนาสวจิตตัสส) พรั่งพร้อม ด้วยอริยมรรค(อริยมคคสมังคิโน) เจริญอริยมรรคอยู่(อริยมคคัง ภาวยโต) นี้แล สัมมาทิฏฐิของพระอริยะที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็น องค์มรรค(มคคังค)”

[กตมา จ ภิกขเว สัมมาทิฏฐิ อริยา อนาสวา โลกุตตรา มคคังคา ฯ ยา โข ภิกขเว อริยจิตตัสส อนาสวจิตตัสส อริยมคค สมังคิโน อริยมคคัง ภาวยโต ปัญญา ปัญญินทรีย์ยัง ปัญญาผลัง รัम्मวิจยสัมโพชฌังโค สัมมาทิฏฐิ มคคังคัง]

● พระเสขบุคคล คือ เริ่มมี“สุขสงบ”อันถาวร

เห็นไหมว่า พระเสขบุคคล ยังเป็นอริยบุคคล ยังไม่ถึงอรหัตต์นั้น จึงยังต้องปฏิบัติอยู่ เพื่อความเป็น“อนาสวะ”แต่ท่านก็เริ่มมี“สุขสงบ”

ผู้มีคุณธรรมเข้าชั้น“อริยบุคคล”ทุกคนจึงเริ่มมี“ความสุขสงบ”
ที่เป็น“สุขสงบ”อันถาวรยั่งยืนไปตามลำดับ

ไม่เหมือนผู้มี“สุขสงบ”ที่ไม่ถาวรยั่งยืน ซึ่งจะกลับกำเริบได้

“สุขสงบ”ที่เป็น“อรหัตตผล” อันเป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ” จึงจะ
ถาวรยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอารมณ์อื่นไปอีกเลย ไม่กลับกำเริบ

● คุณลักษณะพิเศษของความยั่งยืนใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”

ดังที่อาตมาเอาคำบาลีที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มายืนยันเสมอว่า
นิจจัง(เที่ยง) ฐวัง(ยั่งยืน) สัสตัง(ตลอดไป) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเป็นอื่น
อีกแล้ว) อสังหิรัง(ไม่มีอะไรมาหักล้างได้) อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ)

ผู้ใดปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ก็จะได้“สุขสงบ”ที่ถาวรยั่งยืน
จะ“สุข”อยู่เช่นนั้นไปตลอด จะเรียกว่า“สุขเย็น” ก็เป็นภาษาที่ขอยืม
มาใช้เรียกเท่านั้น คือมันไม่วูบวาบ ไม่ร้อนเลย “สุขว่างๆ-สุขกลางๆ”
ไม่ร้อนไม่หนาว ไม่ชื้นไม่ลง ไม่ไปไม่มา ไม่เสียไม่ได้ ใจมัน“เย็น”อยู่

● “สุขสงบ”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ยากจะเทียบของคุณสมบัติพิเศษใด

“สุขสงบ”นั้นขอเปรียบไปว่า“เย็น”แล้วกัน ที่จริงไม่ร้อนไม่เย็น
ความสุขที่ได้บำบัด“กิเลส”นั้นเป็น“รส”สุขร้อน “สุข”เพราะได้
รสปรุงขึ้นในใจมีภาวะสุข-ทุกข์ มีอารมณ์ฟู-แฟบ ระริกกระรี่ ไม่สงบ

ไม่ใช่“รส”สุขกลางๆวางๆชนิดที่เป็น“สุขเพราะมีอารมณ์สงบ”
แม้ในขณะที่“อารมณ์สุขสงบ”อยู่ “สุขสงบ”ถาวรยั่งยืนนี้
ก็ยังมีความรู้สามัญตามทีตาหูจมูกลิ้นกายใจรู้ๆเห็นๆได้

เช่นเดียวกับคนทั่วไปเขารับเขารู้กันด้วยประสาทสามัญอยู่นะ
ที่แตกต่างก็แค่ไม่มี“ความรู้สึกหรืออารมณ์สุขหรือทุกข์”
ที่ปุถุชนชาวโลกเป็นกันเท่านั้น แต่ความรู้รับรู้ต่างๆยังรู้ดีทำงานเต็มที่
มิใช่“สงบ”คือ เงียบ นิ่ง หยุดอยู่เฉยๆ ไม่มีกิริยาอาการใดๆ

แต่“สงบ”เพราะไม่มีกิเลสชนิดหนึ่งน้อยหนึ่งก็ไม่มีกวนอีกเลย
อย่างสนิท-สะอาด-สุภาพ มีสมรรถนะสูง มีสามัคคี มีประสิทธิภาพสูง
ถ้าใครยินดีใน“รสสุขสงบจากกิเลสอาสวะ” แล้วสามารถทำให้
“จิตใจสงบถาวรยั่งยืน”ได้ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”
ก็จะเป็นผู้มี“สุขสงบ”สำเร็จไปตลอดกาล ทำงานมีคุณค่าให้แก่สังคม

● ตัวอย่าง“สุขสงบ”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ขั้นแรกเบื้องต้น

ตัวอย่างเช่น“สุขสงบ”ของผู้ที่หมดกิเลสอบายมุขแล้ว เป็นต้น
ลองฟังคำอธิบาย อารมณ์“นิพพานหรือนิโรธ”ของผู้“สุขสงบ”
แล้วในขั้นต้นนี้ ดุชิ ถ้าเข้าใจอารมณ์นี้ ก็จะนำไปตรวจ“สุขสงบ”อื่นได้
ใจผู้หลุดพ้นแล้วก็จะ“สุขสงบ” แม้กระทบ“เหตุ”ที่เราเคยสุข
เคยทุกข์กับมันอยู่ ใจก็เฉยๆว่างๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่ขึ้นไม่ลง ไม่วูบ
ไม่วาว ไม่ตื่นเต้นไม่ห่อเหี่ยวไปกับการ“สัมผัส”อบายมุขที่เราหลุดพ้น
มาแล้วนั้นเลย จะมีก็ความสงสาร คือเห็นคนที่ยังติดอยู่ก็สงสารเขา
อันนี้เรียกว่าเมตตา เป็นจิตพระเจ้า เป็นปัญญา
ไม่ใช่อารมณ์ หนักใจ-ร้อนใจที่อยากช่วยเขาจน“ร้อนใจ-
หนักใจ” มิใช่เช่นนั้น
เป็น“ปัญญา”เท่านั้น ที่รู้จักความควรของโลก เป็นโลกวิทู
ผู้ที่หลุดพ้นของตนได้ แต่เห็นคนอื่นเขายังติด ก็ยังไปนึกดูถูก
เขา หรือไปคิดหมิ่นหยามเขาอยู่นั้น ผู้นี้ยังไม่“สุขสงบ”แท้ ยังไม่บริบูรณ์
ผู้“สุขสงบ”ถาวรยั่งยืน ต้องหมดชอบ หมดชังแล้ว ไม่มีอคติ
อย่างนี้คือ “สุขสงบ” และผู้ที่ถาวรยั่งยืน ก็คือ อีกเมื่อไหร่ๆ ก็
ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่กลับกำเริบอีกเลยตลอดกาล

- “สุขสงบ”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ” ยั่งยืนติดตัวไปแม้ข้ามภพข้ามชาติ แต่ถ้าข้ามชาติ ไปอีกเป็น“ชีวิตคนใหม่” ในร่างกายคนใหม่

ในช่วงต้นของชีวิตสามัญ“ชาติใหม่” บารมีเดิมที่เคยมีมาแล้วถาวรยั่งยืนมาแล้วก็ตาม แต่ถ้า“สัญญาณเดิมแห่งบารมี”ยังไม่ถึงรอบของ“บารมีเดิม” ผู้นั้นก็จะยังไม่แสดงออกตาม“ความจริง”ของตน ชาติใหม่นี้ก็จะมีอารมณ์เบ่ไปแบบโลกๆไปกับโลกเขาอยู่บ้าง ตามแต่บารมีของแต่ละคน จนกว่าจะถึงรอบแห่งบารมี จึงจะฟื้นคืนตัว และกลับสู่“อารมณ์สัมบูรณ์” ที่เป็นของตนมาแต่เดิม

อาการอย่างนี้ ใน“ชาติใหม่”เป็นกันทุกคน ไม่ละเว้นแม้แต่ภูมิธรรมถึงขั้นพระพุทธเจ้าก็เช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่า ในช่วงที่ท่านเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พระองค์ก็อยู่ใน“อาการแบบโลกๆเขา”เหมือนกัน แต่ก็เป็นไปตามวิบาก และตามบารมีแห่งภูมิธรรม

ซึ่ง“อจินไตย”ตั้งว่านี่ จึงเป็นเรื่องจริง ที่ได้เฉพาะตัวผู้บรรลุมาริจริงเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องเสแสร้ง แกล้งเป็นแต่อย่างใด

ผู้ที่เป็นจริงจึงจะเป็นจริง ผู้ที่ล้มมาทปฏิแท้จะประสบกับตนเอง ไม่มีใครรู้ใครเห็นกับเราได้ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “*อห เมตัง น ชานามิ อห เมตัง น ปัสสามิติ*” = ไม่มีใครรู้ใครเห็นได้ด้วยเรา

- “ธรรมที่เป็นพุทธ”มีปลอม มีหลอก มีจริง

แต่นั้นแหละ ความรู้เช่นนี้คนเลวสามารถใช้เหตุผลตั้งว่านี่หลอกผู้อื่นได้ ซึ่งเป็นมหันตบาปอย่างยิ่ง อนันตริยกรรมหนัก

เพราะเป็นการโกหกชั้น“อุตตริมนุสสธรรม” อย่าทำเป็นอันขาด ดังนั้น ผู้ปฏิบัติจึงจะต้องเกิด“ญาณ”อันสำคัญยิ่งที่จะรู้เห็น“กิเลส”อย่างเป็นทางการของจริงได้จริง แล้วจะกำจัด“กิเลส”นั้นๆได้ ตามที่มีวิธีกำจัด“สัมมาอาริยมรรค” มี“ญาณทัสสนะ”ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”

ถ้าไม่ล้มมาทิวจิวอย่างเป็นลัจจะ ก็จะไม่ได้ ตามลัจจะที่เป็นจริง

● ที่จริงแท้ก็เพราะรู้แจ้ง“ไม่ลึกลับ”ในความเป็นเวทดา-มาร-พรหม

ซึ่งผู้ล้มมาทิวจิว ก็จะมีผู้จู้จู้แจ้งจู้จริง“ตัวตนกิเลส”(สักกายะ-อตฺตา-อาสวะ)แล้วกำจัดเจ้าตัว“กิเลสหรือมาร”หรือ“เหตุแห่งทุกข์”พวกนี้ให้“ตายดับสนิทได้หมดสิ้น จะได้รับ“รสสุขที่ถาวรยั่งยืนตลอดกาล”

จึงชื่อว่า ผู้ไม่ลึกลับ(อรโห)ในความเป็น“เวทดา-มาร-พรหม”เป็นศาสนาที่เรียกว่า“อเทวนิยม” ที่มี“อรหันต์”ดับกิเลสแท้ได้เป็นที่สุด

คำว่า อรหะ หรืออรหันต์ คือ “ไม่ลึกลับเป็นที่สุด”นี้ เป็น การอธิบายตามสภาวะที่เป็นจริง ซึ่งถ้าจะแปลตามพยัญชนะก็ใช้ด้วย

นั่นคือ คำว่า รห หรือรโห แปลว่า ลับ อย่างลับๆ

อ แปลว่า ไม่ อรห จึงแปลว่า ไม่ลับ อย่างไม่ลับ

โดยสภาวะจริง ผู้ปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ”อย่างล้มมาทิวจิวแท้ จึงไม่ลับแล้ว จะรู้แจ้งเห็นจริงแม้นามธรรมชั้นจิต ชั้นวิญญาน ที่เป็น สัตว์โอปปาติกะ จึงรู้เห็น“มาร” รู้เห็น“เวทดา” รู้เห็น“พรหม”แท้ๆได้

เพราะรู้จู้จู้แจ้งจู้จริงความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญานแท้(สัตว์โอปปาติกะ) หรือรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตน”(อตฺตา)ที่เป็น“มาร” แล้วกำจัดถูก “ตัวตน”ที่เป็น“สัตว์นรกหรือมาร”ได้จริง จิตวิญญานจึงเกิดเป็น “เวทดาแท้” ไม่ใช่“เวทดาเท็จ” ที่สุดกระทั่งเป็นเวทดาสูงสุด(วิสุทธิเทพ)

ซึ่งเป็น“เทพสูงสุด”คือ“พระเจ้า”ชนิดไม่ลึกลับเป็นที่สุด(อรหันต์)

● “อเทวนิยม”คือ ศึกษาเวทตามารพรหมอย่างจริงแท้ เป็นวิทยาศาสตร์

เพราะเป็นศาสนาที่มุ่งเรียนรู้อาจะ“มาร-ซาตาน”แล้วกำจัดได้ อย่าง“ไม่ลึกลับ”แต่เป็นความรู้แจ้งเห็นจริง จึงชื่อว่า“อเทวนิยม”แท้จริง

ภาวะที่ยังเป็น“เทวนิยม” คือ ความไม่รู้ หรือรู้ยังไม่เป็นจริง ในภาวะความเป็น“เทวดา-มาร-พรหม”ที่เป็นสัตว์โอปปาติกะสัมบูรณ์

ส่วน“อเทวนิยม”นั้นสนใจเรื่องมารหรือชาตानเป็นเอก เป็น หัวใจของศาสนาพุทธ เอาจริงเอาจังกับ“มาร-ชาตान”ที่เป็น“ตัวเหตุ แห่งทุกข์” และจัดการดับ“เหตุแห่งทุกข์”ให้เด็ดขาด ให้สิ้นซากจริงๆ

ซึ่งก็คือ“มารหรือชาตान” ที่เป็น“จิตใจ”ในแต่ละคนนี่เอง

เพราะเข้าใจแจ้งใน“สุขแท้จ”รู้แจ้งชัดจริงๆว่า“สุข”ของโลก หรือ “สุข”เพราะได้เสพสมใจที่ได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ ได้เสพงาม ได้เสพ อัดตานั้น เป็น“เท็จ”(อลิเก)แท้ เป็น“สุขัลลิกะ”(สุขัลลิกะ=สุข+อลิเก)

มันแค่“ไตรลักษณ์”แห่งปรมาตถธรรมเท่านั้น แท้ๆ

นั่นคือ มันก็เพียงแค่สิ่งที่เกิดมาอย่าง“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”

มันแค่“เกิดขึ้น”มา แล้ว“ตั้งอยู่”ชั่วระยะหนึ่งเท่าที่ตนได้สัมผัส และก็“ดับไป”เป็นที่สุด ไม่เห็นจะเหลืออะไรไว้เป็นขึ้นเป็นอัน เป็นแก่น เป็นสาระเลยใน“ความสุข” มันล้วน“ไม่ใช่ตัวตน”(อนัตตา)ทั้งสิ้น

ทั้งรูปธรรมและนามธรรม หรือแม้แต่“ความสุข”ก็ตาม มันล้วน เป็นอื่นไปทุกขณะ(ปรโต) มันไม่มีตัวตนหรือไม่ใช่ตัวเราของเราเลย (อนัตตโต) หากหลงติดหลงยึดมันแล้ว มันก็มีแต่ขยายออกๆ มีแต่แผ่ออก ไปๆ(วิตโต) มันไม่มีแก่นสาร ไร้ประโยชน์จริงๆ(ตุจจโต) มันว่างเปล่า มัน ไม่มีอะไรเลยต่างหาก(สุญญโต)

หากผู้ใดปฏิบัติจนเกิดความรู้แจ้งเห็นจริงในสรรพสิ่งล้วนเป็นอื่น ไปทุกขณะ(ปรโต) ไม่ใช่ตัวตนของเรา(อนัตตโต) ใครสังัดจากกิเลสทั้งปวง (วิวิตโต) ก็จะเห็นแจ้งในสรรพสิ่งว่า สิ้นแก่นสาร ไร้ประโยชน์จริงๆ (ตุจจโต) ไม่มีอะไรเลย(สุญญโต) ตามที่ท่านพุทธโฆษาจารย์ย้ำไว้

● วิชชาหรือญาณทัสสนะของพุทธจึงเป็น“ตาทิพย์”

แบบวิทยาศาสตร์

ดังนั้น ผู้มี“ญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณ” ตั้งแต่“นามรูป
ปริจเจตญาณ”ไปตลอดทั้ง“ญาณ ๑๖”ก็จะสามารถอ่านความเป็น“สัตว์
โอปปาติกะ” คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-มาร-พรหม”

มาร คือ กิเลส อกุศลจิต จิตที่ทำทุกข์ให้ หรือพาดนเสื่อม

เทวดา คือ สมมุติเทพ ซึ่งหมายถึง “สุขัลลิกะ”หรือ“สุขเท็จ”
เพราะ“จิต”ได้บำเรอกิเลส กิเลสจึงหนาขึ้นๆ ชื่อว่า“ปุถุชน”(ปุถุ=หนา)

เทวดา คือ อุบัติเทพ ซึ่งหมายถึง “สุขเท็จ”ลดลง เพราะลดกิเลส
ไปได้ตามลำดับ กิเลสมันจางคลายลงๆ ผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิ
จะ“ตามเห็นความจางคลาย”(วิราคานุปัสสี)ได้ เป็น“อุบัติเทพ”ตามลำดับ

พรหม คือ วิสุทธิเทพ ซึ่งหมายถึง “สุขสงบ”บริบูรณ์ จิต
สะอาดจากกิเลส ผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิ จะเห็น“นิโรธ” “ตามเห็น
ความดับ”(นิโรธานุปัสสี)อยู่หลังๆขณะที่“กิเลสมันดับ” เป็น“วิสุทธิเทพ”

เมื่อสามารถกำจัดกิเลสลงได้ คือ กำจัดมารได้ไปตามลำดับ
จิตของผู้ปฏิบัติก็เริ่ม“เกิด”เป็น“อุบัติเทพ”ไปตามลำดับ จนที่สุด“จิต
สะอาดจากกิเลส”ก็บรรลुเป็น“วิสุทธิเทพ”หรือ“พรหม”

● มาร-เทวดา-พรหม เกิดขึ้นอย่างไร ตั้งอยู่อย่างไร คับไปอย่างไร

ใครทำ“กรรมดี” นั้นแหละคือพระเจ้า คือเทวดา คือพรหม

ใครทำ“กรรมชั่ว” นั้นแหละคือมารร้าย

นี่คือ การกำจัด“มาร”อย่างชัดแจ้งเห็นจริงด้วยวิปัสสนาญาณ
เพราะมารหรือชาตานี่แหละ คือ “ตัวเหตุแห่งทุกข์” ที่เป็นทุกข์
ทั้งทุกข์ของตนและทุกข์ของมวลมนุษย์ในโลก ผู้ทำร้ายโลกตัวแท้

แต่ถ้าใคร“ยึดมั่นถือมั่นมันไว้ใน“อนุสัย” ผู้นั้นก็มี“อุปาทาน”

ตัวนั้น อยู่เป็น“อัตตา” หรือเป็น“ตัวตนของตน” トラบที่ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” แล้วปฏิบัติจนกระทั่ง“ดับสิ้นสุดถึงอนุสัย” สะอาดสนิทสมบูรณ์

ด้วย“การกระทำ ไม่ใช่ด้วย“รู้”แค่นั้น หรือแค่ขบคิดจนทะลุแจ้ง เท่านั้น แต่ต้องลงมือ“ปฏิบัติ”หรือมี“การกระทำ”ที่เรียกว่า“กรรม” กันจริงๆ จึงจะเกิด“ผล”สัมบูรณ์จริง ถาวรยั่งยืน

เพราะได้“สัมผัส”สิ่งที่“ออกไป”(นิกขมติ) คือ “กิเลส”หรือมาร นั้นแหละ“ออกไป” กิเลส(มาร)มันได้“หลุดพ้น”(วิมุตติ)ออกไปจาก“จิตใจ”

มาร ก็คือ ตัวตนของกิเลส ที่ถูกเรากำจัดออกไปจาก“จิตใจ” เราแท้ๆ จิตใจเราจึงปราศจากกิเลสหรือ“มาร”ตัวนั้นแล้ว

เห็น“การออกไปหรือออกจาก”(เนกขัมมะ)ของ“กิเลส”อย่าง “สัมผัส”ของจริงกันจริงหลุดๆไต่ๆ เป็นการยืนยันแน่จะแท้ ชนิดที่ รู้อยู่เห็น(เห็นอัตตา)อยู่หลุดๆเป็นปัจจุบันเลย(ซานโต บัสโต วิหติ)

“ตัวตน”(อัตตา)ของมาร ซึ่งก็คือ“อกุศลจิต”นั่นเอง และผู้อ่าน จำได้นะว่า “จิต”หรือ“วิญญาน”นั้นไม่มีรูปไม่มีร่างไม่มีสรีระ (อลสรีรัง)

แต่เห็นได้ ด้วย“นามรูปปริจเฉทญาณ”(ญาณที่สามารถกำหนดรู้ นามรูป) ซึ่ง“สัมผัส”นามรูปที่ใช้“ญาณ”กำหนดรู้ได้ทั้งๆที่ไม่มีรูปไม่มีร่าง

ซึ่ง“ญาณ”นั้นรู้เห็นได้จาก“อาการ”ของจิต(จิตมีกิริยาที่ปรากฏ ให้เห็นขณะที่“สัมผัส”อาการนั้นๆอยู่” โดยกำหนด“ลึงคะ”(เพศ,ภาวะ ชึ่งความต่าง)ของภาวนานั้น “นิमित”(เครื่องหมาย)ของภาวนานั้น “อุเทศ”(การยกขึ้นชี้แจง)ของภาวนานั้นจากที่ได้เข้าใจเพราะรับฟังคำชี้แจงมา

● ทฤษฎีของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”ลึกซึ้งและรอบถ้วน ละเอียดสุด

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การรู้จัก“นามรูป” รู้ได้ด้วย “อาการ ลึงคะ นิमित อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ซึ่งเป็นการกำหนดรู้ จนกระทั่งเห็นภาวนานั้นครบครันทั้ง“รูป”

ภายนอก(พหิทธานุรูปานิ ปัสสติ) กำหนดรู้ทั้ง“นาม”ภายในถึงขั้นอนุรูป (อชฌัตตัง อรูปสัณฺณู) เป็นองค์ประชุม(กาย)พร้อมทุกภาวะไม่ขาดจากกัน เลย ตามคุณสมบัติของ“วิโมกข์”ที่เป็นจิตมี“ความหลุดพ้นจากกิเลส”

พระพุทธเจ้าจึงต้องให้“สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จ อิริยาบถอยู่” (อัญฺฐ วิโมกฺเช กาเยน พุสฺสิตฺวา วิหริตี)

กาย คือ องค์ประชุม ครอบครั้นทั้งภาวะที่มีทั้ง“รูป”ภายนอก (พหิทธานุรูปานิ) ทั้ง“นาม”ที่เป็นภายใน(อชฌัตตัง) เป็นองค์ประชุม(กาย) พร้อมเต็มสภาพไม่ขาดจากกันเลย สำเร็จอิริยาบถอยู่(วิหริตี)

สำเร็จอิริยาบถอยู่ หมายถึง มีกิริยาท่าทีทุกทางอยู่

และ “อาสวะทั้งหลายของบุคคลนั้น ลีนไปแล้วเพราะเห็นด้วย ปัญญา (ปัญญา ยัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขิณา โทนตี)

หมายความว่ากิเลสทั้งหลายหายาบ,กลาง,ละเอียดถึงขั้นอาสวะหมดไปได้ ลีนไปแล้ว(ปริกขิณา) ซึ่ง“เห็นแล้ว”(ทิสวา)ด้วย“ปัญญา”

นั่นคือ อาสวะลีนในขณะที่มีปัญญาเห็นอยู่รู้ อยู่ เห็นแล้วรู้แล้ว [ผู้สนใจหาเหตุได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙ หรือ ๑๕๐]

จึงจะยอมรับว่าเป็นผู้บรรลุถึงขั้น“อรหัตต์”กันจริง หมดสิ้นความ ลีกลับ มีแต่ความจริง“แจ้ง”(สัจฉิ)ชัดๆ โทนโท่หลุดๆ ในทุกปัจจุบัน

● “ธรรมที่เป็นพุทธ”พิสูจน์กันด้วย“การกระทำ”(กรรม)ของคน
จริงเห็นๆ

กล่าวคือ เมื่อเราได้“ปฏิบัติ”หรือมี“การกระทำ”ในชีวิตขึ้นมา ก็จะเกิดภาวะการณจริงนั้นขึ้นมาให้เรารู้เราเห็น โดยเฉพาะได้“สัมพัส”
ของจริง ว่าเรายังมี“ภาวะนั้นๆ”เหลืออยู่ในเราจริงๆหรือไม่

หรือ“ออกไปแล้ว” เห็น“การออกไป”(เนกขัมมะ)นั้นๆ ด้วย
ปัญญา“สัมพัส”รู้เห็นทั้งรูปทั้งนามที่มี“ของจริง” ทั้งภายนอกและทั้ง

ภายในอย่างมีปรากฏการณ์จริงๆ รู้อยู่เห็นอยู่ใต้งๆหลัดๆทั้งนั้น
จึงจะเป็นการพิสูจน์กันอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่แค่“รู้”
คิดทะเล แคพิจารณาเข้าใจอย่างลึกซึ้งอย่างรู้แจ้งประจักษ์สำเร็จเท่านั้น
แต่ต้องมี“กรรม” คือ มี“การกระทำ” ทำพิสูจน์ จนกระทั่ง“รู้
แจ้งเห็นจริง”ความจริงนั้นๆ ทุก“กรรมกิริยา” และอยู่ในทุกอิริยาบถ
เราจึงจะรู้แจ้งเห็นจริงใน“สุกต”ก็ดี “ทุกกฏ”ก็ดี
กตหรือกฏ คือ ทำ สิ่งที่ทำแล้ว การกระทำที่ท่าลงไปเสร็จลง
สุ ก็แปลว่า ดี สุกต ก็คือ สิ่งที่ทำแล้วดี สิ่งที่ทำแล้วดี
ทุก แปลว่า ไม่ดี เลว ชั่ว ยาก ลำบาก ร้าย ทรมาน
ทุกกฏ ก็คือ ทำไม่ดี ซึ่งทำไว้ไม่ดี
สุกต คือ สิ่งที่ทำแล้วดี กรรมดี
ทุกกฏ คือ สิ่งที่ทำแล้วชั่ว กรรมชั่ว
กรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม ใครทำแล้ว จะสั่งสมลงเป็น“ผล
แห่งการกระทำของตน” เรียกว่า “วิบาก”

ใน“ทิฎฐิ ๑๐” ข้อ ๔ มีว่า “*สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง
วิปาโก*” แปลว่า “*กรรมที่ทำดี ทำชั่ว เป็นผล สั่งสมเป็น วิบาก*”

ถ้าใครไม่เชื่อว่า“กรรม”หรือการกระทำของคน ทุกกรรม ไม่ว่า
ดีหรือชั่ว ของคนทำ มันสั่งสมเป็น“ผล” ตกผลึกเป็น“วิบาก”อยู่จริง
ก็ต้องมาตรวจสอบด้วยการปฏิบัติ ตามวิธีของพระพุทธเจ้าดู

● “กรรม”สั่งสมผลเป็นของจริง ที่พิสูจน์ได้ข้ามชาติเรียกว่า “วิบาก”

วิบาก นี่แหละที่ตนได้ยึดอะไรไว้บ้าง มันไม่รู้ตัว หรือไม่รู้ในใจ
ของตนง่ายๆนะ มันต้อง“กระทบหรือกระทบ”ออกมาดู จะเห็นจริง
นั่นก็คือต้องตรวจสอบ“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ที่เกิดในกาม

ภพในขณะที่ผู้ปฏิบัติมี“อวจร”(ซึ่งท่องเที่ยวไป,วิสัย)อยู่ มี“ผัสสะ”อยู่
หมายความว่า ผู้ปฏิบัติซึ่งท่องเที่ยวไปอยู่ในภพของตา-หู-
จมูก-ลิ้น-กาย ทั้ง ๕ ทวาร หรือมีวิสัยอยู่ในภพ ๕ ทวารนั้น เรียกว่ามี
“กามาวจร”อยู่(วิหติ) และมีสัมผัสทั้ง ๕ อยู่ สำเร็จอริยาบถอยู่นั่นเอง
แล้วได้ฝึกฝนเรียนรู้ ลดละกิเลส กระทั่งสามารถดับกิเลสได้
เพราะเห็นไตรลักษณ์ที่เป็น“ปัจจุตตลักษณ์” อันมีคุณวิเศษชั้นโลกุตระ
โดยตามเห็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจจานุปัสสี) ตามเห็นความจาง
คลาย(วิราคานุปัสสี) ตามเห็นความดับ(นิโรธานุปัสสี) แม้ที่สุดตามเห็นจาก
การปฏิบัติซ้ำปฏิบัติทวน ก็เห็นความไม่มีสวรรค์ที่เป็นกามารมณ์(กาม-
สุขัลลิกะ)นั้นของตนแล้ว(ปฏินิสัคคานุปัสสี) สำเร็จอริยาบถอยู่แท้ๆ

● พิสูจน์ด้วยการปฏิบัติ ที่จับต้องเห็นจริงได้เป็นวิทยาศาสตร์

นั่นคือ ต้องพิสูจน์ด้วย“การสัมผัส” กระแทกกระแทกกระทั้น จะ
กระเทือนจนสิ่งที่มีในจิตนั้น ไพล่ออกมาให้เรา“เห็นอาการ”นั้นไหม

กิเลสที่เหลือ ไม่ว่าจะกิเลสชั้น“กามราคานุสัย หรือภวราคานุสัย
ในรูปภพ-อรูปภพ” ถ้า“ดับ”ไม่เหลือแล้ว จะ“สัมผัส”กระทั้น กระแทก
ยังไงๆ แรงแค่ไหนมันก็“สงบ” ก็ไม่มีอะไรจะออกมาก่อทุกข์แม้แต่น้อย

นี่คือ “ความสงบ”ใน“ธรรมที่เป็นพุทธ” ต้องอยู่กับ“สัมผัส”
เป็นภาวะการณียืนยันว่าสงบ “สงบ”อย่างรู้ตื่นอยู่เต็มสติสัมปชัญญะ

ไม่ใช่ปิดทวารหมดคือสงบ ไม่แตะต้องอะไรเลยคือสงบ ที่สุด
ดับจิตดับสัญญาดับเวทนาคือสงบ

ไม่ใช่อย่างนั้น

- มีทฤษฎีเป็นลำดับแห่งการพิสูจน์ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย
สัมบูรณ์

ที่ถูกลำดับ“กามกิเลส”ใน“กามภพ”ได้แล้วก็สงบ มีชีวิตปกติ “อวจร”อยู่ในกามภพของโลกธรรมดานั้นแหละมิได้หลบเข้าไปอยู่ในภพ มีการสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับ“กามาวจร”นั้นอยู่ปกติ แต่กิเลสไม่เกิดก็สงบ เพราะกิเลสกามกับกิเลสปฏิฆะ ท่านไม่มีแล้ว นี่คือสงบพุทธ ส่วนภาวะภายนอก ก็รู้แจ้งโลกอยู่เป็นสามัญ ไม่ใช่ไม่รู้ทันโลก ไม่ได้หนีโลกไปไหน ไม่ได้หลบโลกเลย แต่รู้แจ้งโลกอยู่ก็คือ“โลกวิทู” จึงเหลือแต่เพียงทิวฐานุสสัย-มานานุสสัย-วิจิกิจจานุสสัยที่เป็น “รูปาวจร-อรูปราวจร”ของตน และแม้สักขั้นภวราคานุสสัย-อวิชชานุสสัย “ธรรมที่เป็นพุทธ”ก็จะเกิดในขณะที่สัมผัส“สัมผัส”เป็นปกติชีวิตเช่นกัน และก็คง“อวจร”(ซึ่งท่องเที่ยวไป, วิสัย)อยู่ใน“กามภพ”นั่นเอง

- ซึ่งแตกต่างจากวิธีปฏิบัติที่ยังไม่สัมมาทิฐิ

ไม่ใช่หลบเข้าไปกำจัดมันขณะที่มีแค่รู้อยู่ในภวังค์ ด้วยวิธีนั่ง หลับตาเข้าไปสู่ภวังค์ ตัดการสัมผัสไม่มีความรับรู้ภายนอก เท่านั้น การรู้แจ้งสภาวะขณะนั่งหลับตา ก็มี“ของจริง”ในรูปภพและ อรูปภพนั้นเท่านั้น ถ้าจะฝึกฝน“ดับ”กิเลสจริงในภพนั้น ก็ได้ดับกิเลส ที่เป็น“ของจริง”นั้นในรูปภพ-อรูปภพนั้น มันต่างกัน มันคนละ“จริง” ซึ่งจะ“ดับกิเลสตัวจริง”ที่มัน“เกิดขึ้น”ขณะ“สัมผัส”จริง อัน เป็นของจริงสุดๆ ขณะคุณ“กระทบสัมผัสเหตุอยู่”หลุดๆ มีองค์ประกอบ ภายนอกและภายในรับรู้สึกรบพร้อม เห็น“ความเกิดขึ้น”ของกิเลส นั้นในปัจจุบันนั้น เป็น“ภาวะจริง”(สัจภาวะ)มีเหตุปัจจัยหลากหลายครบ มันต่างกับ“ของจริง”(สัจภาวะ)ที่มีองค์ประกอบที่มีแค่เพียงแต่ “มนายตนะกับธรรมายตนะ”ปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น นั่นแค่“ภวราคะ”

ต่างจาก“กามราคะ”ที่เกิดเพราะมี“สัมผัส”จาก“ทวาร ๕” ที่มันมีอะไรมากมายจัดจ้าน ครบเหตุปัจจัยมากกว่ากันเยอะ

ผู้ปฏิบัติจึงจะเห็น“ของจริง”(สัจภาวะ)ที่เป็นกิเลสนั้น“ตั้งอยู่” อันเป็น“กิเลสจริงที่เกิดในขณะนั้นจริง มีองค์ประกอบของกามภพจริง มันเป็นไฉน อย่างไร หนักหนาสาหัสขนาดใด ต้องจริงรู้เห็นจริงนั้นอยู่

ผู้ปฏิบัติกำจัดมันแบบไหนมันลดละจางคลายลงให้เห็นจริง เป็นปรากฏการณ์จริง กระทั่งมัน“ดับไป”จริง อย่างรู้แจ้งเห็นจริงของจริง

แล้วก็ทบทวนทำตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีก จนมัน“ไม่มีตัวตนแล้ว”(อนัตตา) มัน“ไม่เกิด”(ไม่มีชาติ)อีกเลย สักนิดสักน้อย จนได้พิสูจน์ว่า เทียง(নিজ)ยังยืน(ฐวัง)ตลอดไป(สัสตัง)ไม่มีการแปรเปลี่ยนเป็นอื่น (อวิริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุပ္ปัง) อย่างแน่ใจถึงที่สุดอีก ตามคำสอนทั้งสิ้นของพระพุทธเจ้า

● ลำดับที่จะพิสูจน์กิเลสชั้นใน(อนุสัย ๗) ก็เป็นไปตามลำดับ

ที่นี่ สำหรับ“ธรรมที่เป็นพุทธ” ที่ลืมาปฏิบัตินี้ เมื่อ“กิเลสในกามาวจร”ดับได้สนิทแล้ว กิเลสก็ไม่มีมาเกิดอีก แม้จะมี“สัมผัส”อยู่ กระทั่งกระแทกอย่างไรก็ไม่เกิดอีกแล้ว เป็นอนาคามีภูมิ

แต่ลืมา มีสัมผัสครบทวาร ๖ ปกติ ดังนั้น กิเลสที่เป็น “ทิฏฐานุสัย-มานานุสัย-วิจิกิจฉานุสัย-ภวราคานุสัย-อวิชชานุสัย”

ซึ่งขณะอยู่ในทวาร“ใจ”เท่านั้น คุณจะได้“รู้แจ้งความจริง”ที่มีเหตุปัจจัยกระทบ“สัมผัส”อยู่จริง จากทวาร ๕ ภายนอกนี้แหละกระทบ กระตุ้นให้กิเลสที่เหลือมันออกมา แล้วเกิด“อาการ”จริงของกิเลสที่มันยังมีจริง มันก็ต้องออกมา“เกิด” มา“ตั้งอยู่”ให้เห็น แล้วคุณก็ต้องทำให้มัน“ดับไป” ด้วย“ไฟปัญญา”(ฌาน) ที่เป็น“ไฟ”มีฤทธิ์มากมีอำนาจมาก สามารถ“เผา”(เผา,เผาปน)สลายกิเลสได้จริง ไม่ใช่เพียงข่มไว้เท่านั้น

“ฉาน”ของ“ธรรมที่เป็นพุทธ” จึงไม่ใช่“ฉาน”ที่มีคุณสมบัติ
แค่อยู่ในภวังค์ตามที่“ธรรมอันไม่ใช่พุทธ”เขาเข้าใจ และทำกันอยู่

● ฉาน-นิโรธ-สมาธิของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”พิสูจน์ได้เป็น
วิทยาศาสตร์

ฉานกัถิ นิโรธกัถิ สมาธิกัถิ ที่เป็น“ธรรมที่เป็นพุทธ”จึงเป็น
ธรรมะที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง มีภาวะจริงเป็นปัจจุบันธรรม ที่ได้ที่เห็นอย่าง
ลึมตาเห็นเป็นชีวิตปกติสามัญอยู่ใน“กามภพ” แต่“ไม่มีกิเลสกาม”สนิท

จึงสัมผัสสัมพันธ์“อวจร”(ซึ่งท่องเที่ยวไป,วิสัย)อยู่ในกามภพก็
ตาม ก็เป็นผู้“สงบ”ไม่มีกิเลสเกิดขึ้นอีก มีการทำงานร่วมสังคมโลกอยู่อย่าง
ดีมีคุณค่า แต่“สุขสงบ”แล้ว ไม่เหมือนปุถุชนสามัญที่ยังไม่บรรลु

หากไม่ตรวจ“อวจร”(ซึ่งท่องเที่ยวไป,วิสัย)ของกิเลส ว่าหมด
สิ้น“กามาสวะ”แล้วส่วน“กามภพ” ใน“กามาวจร”นั่นเอง เป็นขั้นต้น

และไม่ตรวจ“อวจร”(ซึ่งท่องเที่ยวไป,วิสัย)ของกิเลส ว่าหมด
สิ้น“ภวาสวะ”แล้วส่วน“รูปภพ” ใน“กามาวจร”นั่นเอง เป็นขั้นกลาง

ที่ลุดไม่ตรวจ“อวจร”(ซึ่งท่องเที่ยวไป,วิสัย)ของกิเลส ว่าหมด
สิ้น“ภวาสวะ”แล้วส่วน“อรูปรภพ” ใน“กามาวจร”นั่นเอง เป็นขั้นปลาย

ซึ่งลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเลเป็นลำดับตามพระศาสตร์สยีนยัน
ในขณะที่หูดจากมุกล้นกายใจเปิดๆ รับรู้ใน“กามาวจร”ปกติมี
“สัมผัส”สัมพันธ์อยู่เป็นสามัญ ว่า หมดสิ้น“กิเลสาสวะ”แล้วทั้งหมด
ก็ยังไม่บริบูรณ์สัมบูรณ์จริง

“ธรรมที่เป็นพุทธ”จึงทำพิสูจน์ได้ เชิญมาเห็นความจริงนี้ได้
ตั้งแต่เห็นผู้ที่ท่านเป็นของท่านเองได้แล้ว(เอหิภัสสิโก)

- “ธรรมที่เป็นพุทธ”มีของจริงที่เชื่อเชิญให้มาพิสูจน์ได้ด้วยสันติวิธี

กระทั่งถึงคุณเองนั่นแหละมาเรียนรู้ให้ลัมมาทิจฺฉิ แล้วปฏิบัติกับ “ความเกิดขึ้น” ในตนเอง “ตั้งอยู่” ในตนเอง และทำ “ความดับไป” ได้จนสิ้นสนิทด้วยตนเอง

ชนิดประจักษ์แจ้งเห็นโต้งๆ กับ “ตา” ตนเอง “ตา” คำนี้ไม่ได้หมายเอา “ตาเนื้อ” ลูกกลมๆ อยู่ในใบหน้า นั้นะ แต่คือ “ตาธรรม” หรือ “ธรรมจักขุ” ที่เป็น “ญาณทัสสนวิเศษ” หรือ “วิชา ๘” หรือ “ญาณ ๑๖” ที่สามารถเห็นหลุดๆ เป็นปัจจุบัน (สันติวิธี)

มิใช่นึกเห็นเอา หรือขบคิด หรือแค่นิมิตขึ้นมาเห็นเป็นรูปร่าง กระนั้นก็ดี พระพุทธเจ้ายังให้ “อาเสวนา-ภาวนา-พหุสัมมัง” คือ การทำซ้ำแล้วซ้ำอีก (อาเสวนา) การทำให้เกิดผลได้อย่างไร ก็ทำอย่างนั้นแหละ (ภาวนา) และทำให้มากๆ เข้าไว้ (พหุสัมมัง)

ซึ่งเป็นการปฏิบัติลัมมาทั้งนั้น อยู่ในทุกอิริยาบถ แล้วเกิดผลรู้แจ้งเห็นจริงในผล เรียกว่าทำ “สติปัฏฐาน ๔”

หรือถ้าปฏิบัติครบๆ ก็ดูได้ใน “อานาปานสติสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๔๒-๒๔๖ โดยตรงเลย

การประกอบความเพียรใน “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

การประกอบความเพียรใน “พรหมวิหาร ๔”

การประกอบความเพียรใน “การเจริญสติปัฏฐาน”

และการประกอบความเพียรใน “การเจริญอานาปานสติ”

- การปฏิบัติเป็นลำดับนั้นดับกิเลสตั้งแต่ “กามภพ” เข้าไปหาข้างใน จาก “อานาปานสติสูตร” อ่านดูดีๆ เกิด จะเห็นได้ชัดว่า ท่านไล่ลำดับจากใหญ่ไปหาเล็ก จากหยาบไปหาละเอียด จากนอกไปหาใน

และมุ่งเอาที่“ใจ”เป็นใหญ่ เป็นหลักแห่งการเกิด-การตาย
ผลที่ได้จะนับเอาที่“ใจ”คือ“ปัญญา”และ“เจโต”ที่พัฒนาขึ้นไป
ตามลำดับ จึงชื่อว่า“ใจมาก่อน” หรือ“ใจเป็นประธาน” มโนปุพพังคมา
ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๑)

มโนปุพพังคมา แปลว่า ใจเป็นก่อน

มโนเสฏฐา แปลว่า ใจเป็นตัวประเสริฐสุด

มโนมยา แปลว่า ใจเป็นผู้เป็นไป

จึงเอาที่“ใจ”เป็นหลัก

- การปฏิบัติ นอกไปหาใน แต่วัดผลกันที่“ใจ”เป็นตัวตั้งและชี้บ่ง

“ชาติ”ที่หมายถึง“การเกิด” จึงต้องมุ่งที่“การเกิดของใจ”

การปฏิบัติจึงปฏิบัติทั้งในขณะทำการงานอาชีพ(สัมมาอาชีพ)

ทั้งในขณะที่มีการกระทำทุกอย่าง(สัมมากัมมันตะ)

ทั้งในขณะที่พูดจา(สัมมาวาจา)

ทั้งในขณะที่นึกคิด(สัมมาสังกัปปะ)

ที่สุดจึงจะบรรลุ“ใจ”เป็น“อุเบกขา”อันเป็นฐานของพระนิพพาน

แล้วจึงปฏิบัติให้เกิด“ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ”จากอาเสวนา-

ภาวนา-พหุสิกัมมัง จนกระทั่ง“อุเบกขา”เจริญบริบูรณ์ด้วย“องค์ ๕”

สูงสุด มี“สังขารุเปกขาญาณ” และ“สัจจานุโลมิกญาณ”

ส่วนนั่งหลับตาทำอานาปานสตินั้น นั้นปฏิบัติเพื่อตรวจสอบสิ่ง

ที่เราทำมาแล้ว ซึ่งต้องตรวจบ่อยๆ ตรวจอย่างสำคัญ ยืนยันความได้ ผล

ที่ได้ที่เป็นในอดีต และปัจจุบัน ตกหล่นหรือไม่ สัมบูรณ์หรือยัง

- การปฏิบัติเป็นลำดับ ทำให้“อนุสัย”ไหลออกมาให้กำจัด

กิเลส“จากอนุสัย”ที่เหลือ เมื่อถูกระทบ กระทุ้ง กระแทก ด้วย

“สัมผัส” มันก็จะไหลออกมาเกิดให้เห็นได้ อย่างรู้ๆเห็นๆ โต้ๆ หลัดๆ ในขณะที่มีเหตุปัจจัยอยู่จริงอีก ก็กำจัดมันอีกให้สำเร็จให้สิ้น

ซึ่งจะมีองค์ประกอบครบ“องค์ประชุม”ทั้งวัตถุนอกทั้งหลาย และทวาร ๕ ทั้งหมดต่อเนื่องเข้าไปเป็น“การรับรู้”ภายในและวิจัย เข้าไป“รู้ยิ่งถึงในภายใน”เข้าไปอีก บริบูรณ์อยู่ที่ครบครันบริบูรณ์ ปาน ฉะนั้นแล คือ “องค์ประชุม” ที่เรียกด้วยภาษาในที่นี้ว่า“กาย”

นี่คือ วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณที่พิสูจน์ได้ชัดๆ

● “ธรรมที่เป็นพุทธ”จึงต้องตรวจสอบให้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ฉะนี้เอง พระพุทธเจ้า จึงต้องให้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่” (อัญฐ วิโมกฺเข กาเยน พุสฺสิตวา วิหฺรติ)

จึงต้องพิสูจน์ด้วย“ภูสัมผัส”(ผัส) ซึ่งมีได้จาก“ทวาร ๕” คือ ทาง“ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย”

เพราะ“ทวารใจ”ข้างในไม่ต้อง“สัมผัส”จากภายนอก(โภจภูัพพะ) ก็มี“อายตนะ”ภายใน(มนายตนะกับธรรมาตนะ) ไม่ต้องมี“การสัมผัส” ก็มี“การเกิดความรู้สึกหรืออารมณ์”ได้เอง

จึงไม่มี“โภจภูัพพารมณ” มีแต่“ธรรมารมณ”

“ธรรมารมณ” คือ อารมณ หรือความรู้สึกที่เกิดได้โดยไม่ต้องมี“สัมผัส”จากภายนอกก็เกิดได้ ก็มีอารมณ์ ก็มีความรู้สึกเองได้ ซึ่งเป็นชนิดที่“ไม่มีเหตุปัจจัย”ภายนอก

ส่วน“โภจภูัพพารมณ” คือ อารมณที่เกิดจาก“การสัมผัส” ภายนอก จึงจะมี“การปรุงแต่ง(สังขาร)เป็น“อารมณ์”(เวทนา) หรือเป็น“ความรู้สึก”(เวทนา)ที่ประกอบไปด้วยเหตุปัจจัยภายนอก

ความจริง(สังขะ)ของ“ความรู้สึกหรืออารมณ์”(เวทนา)ที่“เกิด” ให้เจ้าตัว“รู้สึก”มันมี“เหตุปัจจัย”ต่างกันแล้ว ใช้ไหม

“ความรู้สึกหรืออารมณ์”(เวทนา)ที่มี“สัมผัส” กับไม่มี“สัมผัส” จึงเป็นคนละ“ความปรากฏ”(ภาวะ,ปาด)ให้เจ้าตัว“รู้สึกหรือเกิดเป็น อารมณ์” ให้เจ้าตัว“รู้”

● **อย่าลืมว่า ศาสนาพุทธ คือ ศาสนาแห่งความเป็น“ผู้ตื่น”**

การปฏิบัติธรรมที่เจ้าตัวจะได้“รู้” เรียกว่าเกิด“ปัญญา”หรือเกิด“ญาณ”นั้น เป็นเรื่องใหญ่มากในศาสนาพุทธ เพราะพุทธคือ ผู้รู้-ผู้ตื่น โดยแท้ “การรู้”จึงปฏิบัติเพื่อ“รู้”อย่างผู้มี“ความตื่น”(ชาคริยา) ตามที่ พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ใน“อัปณกปฏิบัติทา ๓” ซึ่งชาวพุทธยุคนี้ไม่ค่อย เห็นความสำคัญในหลักธรรมคำสอนเรื่องนี้กันแล้ว

พระพุทธเจ้าทรงเน้น“การรู้”ด้วย“การสัมผัส”เป็นปัจจัยในปัจจุบัน จาก“การสำรวมอินทรีย์ ๖ -โภชนเนมัตตัญญูตา -ชาคริยานุโยคะ” เป็นหลักใหญ่ในการปฏิบัติ ที่เรียกว่า“การปฏิบัติที่ไม่ผิด”(อัปณกปฏิบัติทา)

ถ้าการปฏิบัติใดเพื่อเกิด“สัมมาฌาน-สัมมาสมาธิ” หากไม่ใช่ การปฏิบัติที่มี“การสำรวมอินทรีย์ ๖” อันหมายถึงการปฏิบัติที่ต้องมี “ทวารทั้ง ๖”ทำงานมี“สติสัมปชัญญะ”ครบ รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ แล้ว เรียนรู้จาก“วิญญาน”ที่มี“สัมผัส ๓” จึงจะได้เห็น“วิญญาน”อย่างเป็นทางการเป็น “ของจริง”ใน“ปัจจุบัน”จริง

การเกิด“สัมผัส ๓”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมาย หาดูได้ทั่วไปใน พระไตรปิฎก เช่น ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๘๑๕ เป็นต้น เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ ฯลฯ เป็นต้น และในเล่มอื่นๆอีกหลากหลาย

ไปตรวจค้นดูเกิดพระพุทธเจ้าตรัสถึง“ผัสสะ ๓”ไว้ชัดเจน ที่ จะพึงปฏิบัติให้“สัมมาทิฏฐิ” ไม่เช่นนั้น *ไม่สามารถบรรลุ“ธรรมที่เป็น พุทธ”* แน่ๆ ขอยืนยัน

● “ใจ”พระเจ้าหรือพระพรหมนั้น อยู่ในร่างกายเราขณะนี้เอง

แม้แต่ความว่า “อิธ พรหมจริยวาโส” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่าเป็นภาวะที่จะปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป็นพระพรหมได้ ซึ่งหมายความว่า ผู้มี“อิธ” ก็คือ “ใน..ร่างกายยาวาหนาศีบกวางศอก พร้อมกับสัญญา และใจหรือวิญญาณ อยู่ในร่างกาย..นี้” นี้แหละคือ ที่อยู่(วาโส)ของผู้จะประพุดิพรหมจรรย์(พรหมจริยา)สำเร็จได้

หรือหากจะประพุดิตนให้บรรลุเป็น“พระพรหม”เป็นพระเจ้าได้ ต้องอยู่ในร่างกายอันมี“ใจ”อาศัย“ทวาร ๕”นี้แหละถึงจะได้

การประพุดิ(จริยา)เพื่อบรรลุธรรม ประพุดิในที่อื่นไม่ได้

ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมากในชาวพุทธปัจจุบันนี้ ที่“มิจฉาทิกฺขฐิ”กันอยู่ จึงไม่สามารถจะปฏิบัติบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้ากันได้ ที่ว่าได้ๆกันนั้นก็มีแต่“มิจฉาผล”อย่างน่าสงสาร

● “วิญญาณ”ก็ต้องเรียนให้รู้แจ้งเห็นจริงในขณะที่มีชีวิตอยู่ ที่มีผัสสะได้

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ มหาตณหาสังขยสูตร พระพุทธเจ้าทรงบริภาษภิกษุที่ชื่อว่า“สาติ”อย่างหนักหนาสาหัส ที่เข้าใจวิญญาณ“ผิด”ไปจากพระองค์ทรงสอน

โดยหลงผิดว่า “วิญญาณนี้ นั้นแหละ ย่อมท่องเที่ยว แล่นไปมิใช่อื่น” นี่คือ มิจฉาทิกฺขฐิร้ายในศาสนาพุทธ เพราะไปหลงผิดมัวเมาอยู่กับ“วิญญาณ”นอกจาก“สัมผัส”(ผัสสะ) “วิญญาณ”นอกตัว

ซึ่งไม่ใช่“วิญญาณ”ในขณะที่ยังมีทวาร ๕ ซึ่งมี“กามาวจร”ที่คนพร้อมด้วยตาหูจมูกลิ้นกายยังอยู่ สามารถ“ผัสสะ”ให้เกิด“วิญญาณ”ให้เราเรียนรู้จัดการทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ”สำเร็จได้

จึงจะสามารถเรียนรู้จาก“วิญญาณ”ทั้งหลายเป็นวิทยาศาสตร์

หากทำความเข้าใจให้ถ่องแท้จากคำสอนของพระศาสดา ที่ว่า
“วิญญานอาศัยปัจจัยประชุมกันเกิด ความเกิดแห่งวิญญาน
เว้นปัจจัย มิได้มี” (จากข้อ ๔๔๑ เป็นต้นไป ยืนยัน และชี้แจงรายละเอียดชัดเจน)

นั่นคือ ผู้ใดที่จะศึกษาธรรม และจะสามารถเห็น“วิญญาน” หรือ
รับรู้แจ้ง“วิญญาน”เพื่อศึกษาฝึกฝนได้ ก็จะต้องมี“นามรูปปริจเฉทญาณ”
แล้วรู้แจ้งความจริงได้ขณะมี“ผัสสะ๓”ใน“การเกิด”(ชาติ)ของกามาวจรภูมิ

●การปฏิบัติที่ไม่ผิด“ธรรมที่เป็นพุทธ”พระพุทธเจ้ายืนยันว่า มี ๓ อย่าง
ซึ่ง“วิญญาน”นั้น จะต้องเป็น“วิญญาน”ที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ
ให้เข้าถึงความจริง จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จาก“การปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓”
(อภินนทกปฏิปทา ๓)กิติ จากการปฏิบัติ“มรรค องศ์ ๘”ที่ปฏิบัติ“มรรค
๗ องศ์”(เพื่อให้เกิด“สัมมาสมาธิ” ซึ่งเป็นองค์ที่ ๘ ของมรรค)กิติ จาก
การปฏิบัติ“ไตรสิกขา” แม้แต่ปฏิบัติ“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ”ก็ตาม
ก็จะต้องมี“สัมผัส ๓”จึงจะได้รู้จักรู้จริงใน“วิญญาน”

“สัมผัส ๓”นั้น เช่น เรามี“ตา”และ“รูป” สัมผัส(ผัสสะ)กันแล้ว
เกิด(ปสุต)“จักขุวิญญาน”เป็นต้น ฉะนั้นแล“การสัมผัสของตากับรูป”แล้ว
เกิด“วิญญาน” ถ้าเป็นทางทวาร“ตา” ก็เป็น“วิญญานตา”(จักขุวิญญาน)

“หู”และ“เสียง” “จมูก”และ“กลิ่น” “ลิ้น”และ“รส” “กาย’และ
“สิ่งกระทบทางภายนอก” ทั้ง“ทวาร ๕” นั้นแหละ แต่ละคู่เมื่อ“สัมผัส”
กันเมื่อใดก็เกิด(ปสุต)“วิญญาน”ทางทวารนั้นๆ นัยเดียวกันทั้งนั้น

“จักขุวิญญาน” คือ “วิญญาน”ที่เกิดจาก“ตาสัมผัสรูป” เป็นต้น
นี้แหละ “วิญญาน”ตัวจริง ซึ่งพิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์

● ใครจับ“วิญญาน”ได้ ผู้นั้นก็มีสิทธิ์เห็นเทวดา-มาร-พรหม
จำได้ณะว่า พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างไร

“วิญญาณอาศัยปัจจัยประชุมกันเกิด ความเกิดแห่งวิญญาณ
เว้นปัจจัย มิได้มี” ศึกษาในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ เป็นต้นไป จน
ที่สุดจบ จะชัดเจนยิ่งว่า “ความเกิดแห่งวิญญาณ เว้นปัจจัย มิได้มี”

หากเว้นปัจจัย ไม่มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย” ไม่มีรูป,เสียง,กลิ่น,
รส,การกระทบทางกายภายนอก เป็นปัจจัยประชุมกัน ความเกิดแห่ง
วิญญาณ ก็มีได้มี”

“ผัสสะ๓”นี้เมื่อ“อายตนะ”แต่ละคู่ของ“ทวาร๕” กระทบสัมผัสกัน
จึงเกิด“วิญญาณ” แล้วผู้ปฏิบัติก็จะได้ศึกษาความจริงจาก“วิญญาณ”
ที่เป็น“อบายสัตว์-กามสัตว์” นั่นคือ“มาร”แท้ๆ หรือ“สัตว์อบาย”ได้จริง

เมื่อมี“สัมผัส”วิญญาณก็เกิดแล้ว(ชาติ)ปรากฏให้เห็นจริง จึงเห็น
“ความเป็นสัตว์”ที่เป็น“เทวดา-มาร-พรหม”ได้ด้วยวิธีปฏิบัติที่มี“สัมผัส”

ว่ามันเกิดจริงอย่างไร จากอะไรเป็นเหตุ กำจัด“เหตุ”ได้ไปตาม
ลำดับ วิญญาณเกิดเป็น“อุปติเทพ” ก็จะตามรู้ตามเห็นของจริง(อนุปัสสี)

เป็น“พรหม”หรือ“วิสุทธิเทพ” ก็จะตามรู้ตามเห็นของจริง(อนุปัสสี)

หรือไม่ได้ดับ“เหตุ”แต่เมื่อมันเสวย“กาม”มันเป็น“สมมุติเทพ”
ก็จะตามรู้ตามเห็นของจริง(อนุปัสสี) ว่ามันเกิดแล้ว(ชาติ) มันเป็นอยู่อย่างไร

● จะจับวิญญาณได้ในขณะเป็นๆ ตายไปแล้วจับวิญญาณไม่ได้

“ทวาร๕”จะเกิด“วิญญาณ”ต่อเมื่อมี“สัมผัส”เป็น“อายตนะ๑๐” ถ้า
ไม่มี“สัมผัส”(ภายนอก)แต่ในใจยังมีกิเลส เพราะมีแต่“อวิชชา”จึงไม่รู้จัก
“สังขาร” เพราะไม่รู้จัก“วิญญาณ” เพราะไม่มี“นามรูปปริจเฉทญาณ”

เพราะมีแต่“อวิชชา” ครั้นตายกายแตกไป ก็จะเป็นผู้จมอยู่กับ
“อวิชชา”ที่ตนไม่รู้จัก“สังขาร”ไม่รู้จัก“วิญญาณ”เลย มีแต่จะจมปลัก
ดักดานทรมานทรมอนอยู่กับ“สังขาร-วิญญาณ”ที่หลงผิดที่ติดยึดนั้นๆ

● วิญญาณที่ตายไปคือ “ใจ” ที่ตกรกจริง ร้อยเปอร์เซ็นต์

ยึดมาก ติดมาก โลกมาก พยาบาทมากเท่าใด ก็ทุกข์มากแ่นๆ เท่านั้นๆ เพราะไม่มี“ทวาร๕” ที่จะออกมา“สัมผัส”ตามใจ“กระสันอยาก”

ซึ่งไม่ว่าจะกระสันอยากทั้งกามทั้งพยาบาทที่มีจัดจ้าน มีมากมายของแต่ละคนที่ยังมีอยู่จริงเท่าใดๆ ก็ต้องคืนจริงเท่านั้นๆตามจริง ที่ยังมี “กิเลสสังโยชน์” คือ กิเลสที่ผูกความเป็นสัตว์ไว้

ยัง“ดับ”ความเป็น“สัตว์”ของใจ(สัตว์โอปปาติกะ)ไม่ได้

แม้แค่“ความเป็นสัตว์”ที่ถูกผูกไว้ใน“กามภพ” ก็ยังไม่หลุดพ้น

ถ้าเป็นปุถุชนก็มีทั้งความเป็นสัตว์“อบายภูมิ” ที่เป็นสัตว์ชั้นต่ำของ“สัตว์กามภพ” ทั้งความเป็นสัตว์ทางใจทุกสัตว์ใน“๓ ภพ” คือ “กามภพ-รูปภพ-อรุภพ” นั้นแน่นอน

ก็จะได้แต่คืนรณกระสันอยาก(นิริยะ) อยู่อย่างไม่มีทางได้สมอยาก ไม่มีช่องทางใดบรรเทาเลยสักทวารเดียว

นี่คือ ผู้ตายกายแตก เหลือแต่“ทวารที่๖” ซึ่งมีแต่“มนายตนะกับธรรมายตนะ” และเป็นผู้เต็มไปด้วย“อวิชชา” จึงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความเป็น“วิญญาณ”เลย

● นั่งหลับตาปฏิบัติไม่รู้จักริวิญญาณ แต่จมอยู่กับวิญญาณ

แม้ผู้ที่ปฏิบัติแบบนั่งหลับตาทำ“สมาธิ”ที่นิ่งสนิทได้มากที่สุด ทำ“นิโรธแบบดับจิตไม่ให้มีเวทนาไม่ให้มีสัญญา”ได้เก่ง ปานใดก็ตาม

หากไม่ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฎฐิ ชนิดที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“วิญญาณ”ที่มีการ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้ด้วย“การสัมผัส”ตั้งที่อธิบายมา

ถ้าหากไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อย่างสัมมาทิฎฐิ ตาม“ธรรมที่เป็นพุทธ”

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงวิญญาณ“เกิด”(ปลุก)อยู่ในขณะ“สัมผัส”

เป็นปัจจุบัน ที่เป็น“ของจริง”(ปาตุสัจจะ)ปรากฏยืนยันอยู่หลังๆ โทงโทง
ให้ผู้ปฏิบัติได้ศึกษา“ความเกิด(ชาติ)ของวิญญูณ” ว่า มัน“ตั้งอยู่”อย่างไร
จะ“ดับไป”ไฉน โดยเฉพาะ“ดับ”ชนิดที่เราเอง“ดับเหตุที่มันพาเกิดได้จริง”

ผู้สามารถ“ดับวิญญูณสัตว์อบาย”ได้จริงตั้งแต่เป็นๆ ตายไปก็
ไม่มี“อบายหรือนรกนั้น”ให้ตก เพราะ“วิญญูณสัตว์อบายตายสนิท”
“วิญญูณของผู้ปฏิบัติสำเร็จเกิดเป็นเทวดา”(โอปปาติกโยนิ)ที่“อุบัติ”จริง

● อนาคามีเป็นผู้เห็น“วิญญูณสัตว์ในกามภพ” ตายไปแล้วไม่มีจริงๆ

ยิ่ง“พ้นกามราคสังโยชน์-ปฏิฆสังโยชน์”ได้ จิตไม่มี“กาม”ที่จะ
อยากอีกแล้ว จึงเกิดเป็น“พระอนาคามี”ได้อย่างชัดเจนจริง เพราะหยุด
ต้นรณา“กาม” ไม่มี“นรกกามทั้ง ๕ ทวาร”ให้ตกอีกแล้ว

ซึ่งเป็นการปฏิบัติลืมนตาในชีวิตประจำวันธรรมดา ที่พระพุทธรเจ้า
ทรงระบุเลยว่า ตาม“อภินนทกปฏิบัติทา ๓”นั่นเอง และปฏิบัติทา ๓ ข้อ สำคัญ
นั่นก็คือ “สำรวมอินทรีย์ ๖ - โภชนเนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ”นี้แหละ

การปฏิบัติ“อภินนทกปฏิบัติทา ๓”ก็เป็นการปฏิบัติเพื่อเกิด“สัมมา
ฌาน-สัมมาสมาธิ” หรือให้เกิด“สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตต”นั่นเอง

ด้วยการ“สำรวมอินทรีย์ ๖” แล้วฝึกฝนอบรมตนทุกอิริยาบถ
ไปตลอดที่มี“ทวาร ๖” เปิดรับวิถีทำงานตามหน้าที่ของตาหูจมูกลิ้นกายใจ
เป็นปกติของคนผู้มี“ความตื่นเต็มที่พักเพียรปฏิบัติอยู่”(ชาคริยานุโยคะ)
หรือคนผู้มี“ความระมัดระวังเต็มที่พักเพียรปฏิบัติอยู่”(ชาคริยานุโยคะ)

[อย่าหลงผิดว่า “ชาคริยา”นั้นหมายเอาแค่ ความตื่นจากการหลับเท่านั้น
ที่จริงแล้ว “ชาคริยา”นั้นแปลว่า ความตื่น, ความระมัดระวัง, ความมีสติรอบคอบ, การ
ระวังอันตราย ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในขณะที่พยายามจะให้ถึงความดีพร้อม]

โดยมี“การบริโภค”(โภชน) เป็นเรื่องสำคัญมากในการศึกษา

เพราะสิ่งที่คนบริโศคนี่แหละ ตัวการที่ถูกหลอกให้“เกิดกิเลส”
เต็มไปด้วยกิเลสในโลก ผูกมัดคนในโลกไว้ให้หลงบริโศคนิยมอย่างร้ายแรง
ปฏิบัติในเรื่อง“การบริโศค”เพื่ออ่านกิเลสที่ตนติดตนยึด แล้ว
ฆ่ากิเลสจาก“โภชน”หรือจาก“การบริโศค”นี่แหละ ที่เป็น“การปฏิบัติธรรม
ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ”เลย สามารถบรรลุเป็นอรหันต์ได้โดยตรง

นั่นก็หมายความว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดอตุตติมนุสสรธรรม คือ
ธรรมะชั้นอารยภูมิ ชั้นโลกุตระ ไม่ว่า เกิด“ฉาน”ก็ดี เกิด“สมาธิ”ก็ดี แม้
แต่ให้เกิด“นิโรธหรือนิพพาน” ก็ไม่ใช่ปฏิบัติในขณะที่นั่งหลับตา

● “ธรรมที่เป็นพุทธ”แตกต่างกับที่ไม่ใช่พุทธทั้งมรรคทั้งผล

การปฏิบัติด้วย“มรรค ๗ องค์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
“มหาจัตตาริสกสูตร” ก็เพื่อเกิด“สัมมาฉาน-สัมมาสมาธิ” แม้แต่
เพื่อเกิด“นิโรธ-นิพพาน” ก็ในขณะที่มี“ทวารจ”เปิดรับวิถีทำงานปกติ

และการปฏิบัติที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ซึ่งมี ๑๓ สูตร ทุก
สูตร คือ การปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”หรือไตรสิกขา หรือ“วิชา
และจรณะ” ล้วนปฏิบัติเพื่อเกิด“สัมมาฉาน”สร้าง“สัมมาสมาธิ” เพื่อ
“นิโรธ-นิพพาน” ด้วยการปฏิบัติที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ทั้งสิ้น

ในขณะที่ลืมนำอยู่กับชีวิตตื่นๆปกตินี้แหละ ที่พระพุทธองค์
ทรงสรุปไว้ในตอนลงท้ายของแต่ละสูตรเกือบทั้งนั้นว่า ที่ท่านตรัสมา
ทั้งหมดนั้นไม่มีอะไรยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว นั่นคือ สูงสุดมีเท่าที่ท่านตรัสนี้

การปฏิบัติ“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ” ก็เพื่อเกิด“สัมมา
ฉาน-สัมมาสมาธิ” และ“นิโรธ-นิพพาน”เช่นเดียวกันทั้งนั้นแหละ

จุดสำคัญอันเอกของศาสนาพุทธ ก็เพื่อให้เกิด“สัมมาฉาน-
สัมมาสมาธิ” ซึ่งความเป็น“ฉานหรือสมาธิ”ของพุทธนั้น ต่างจาก“ฉาน”
และ“สมาธิ”ของศาสนาอื่น อย่างมีนัยสำคัญลึกซึ้งยิ่ง

ต่างกันทั้งวิธีปฏิบัติ และทั้ง“ผล”ที่ได้ ในความเป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ”ของพุทธที่สัมมาทิฐิ กับของศาสนาอื่นทั่วไป

“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ของศาสนาอื่น หรือแม้แต่ของชาวพุทธที่ยัง ไม่สัมมาทิฐิ มีวิธีปฏิบัติหลักคือ “นั่งหลับตาปฏิบัติ” โดยสะกดจิตเข้าไป ให้จิตเป็นหนึ่ง บาลีคือ“เอกัคคตา” ซึ่งในสากลเรียกว่า MEDITATION

จุดหมาย คือ สงบ โดยมุ่งให้สงบจากนิรณฺโณ ๕ เหมือนกันกับ ของพุทธ แต่ไม่ได้เรียนรู้แบบพุทธ คือ เรียนรู้วิธีนั่งปฏิบัติเป็นหลัก และมุ่งมันให้เกิด“ฌานและสมาธิ”ในท่านั่งหลับตานั่น

ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยที่ต่างกันในการปฏิบัติ และภาวะที่เกิด ภายในจากการปฏิบัติ ซึ่งก็เป็นไปตามความเห็นของอาจารย์แต่ละสำนักอีก

ใครประสงค์จะรู้ในรายละเอียดของแต่ละสำนัก ก็โปรดติดตาม ศึกษาได้จาก สำนักหลากหลายต่าง ๆ นั้น

แต่“ธรรมที่เป็นพุทธ” การปฏิบัติไม่ใช่แค่ MEDITATION เป็นหลัก

● ขอภัยที่อาตมาจะต้องยืนยันว่า นี่คือ “ธรรมที่เป็นพุทธ”

ผู้เชื่อมั่นว่า“ธรรมที่เป็นพุทธ”เป็นอย่างที่ท่านก็มั่นใจของท่าน แต่มันแตกต่างจากที่อาตมาจะอธิบายย่อซ้ำอีกต่อไปนี้ ก็ต้องขอภัย

มันเป็นธรรมดาที่ความเห็นต่างกันได้ เมื่อเชื่อมั่นของตนแน่แท้ยิ่ง แล้ว ก็ต่างคนต่างยืนยันของตนเต็มที่เกิด “นานาสังวาส” นั้นเป็นจริง

อย่าได้ไม่ชอบกันเลย เมตตากัน อยู่กันอย่างหลากหลายนี้เกิด ในตอนนี้อาตมาจะอธิบาย“ฌาน”หรือ“สมาธิ”แบบของพุทธ ตาม ที่อาตมามั่นใจว่า นี่คือ“ธรรมที่เป็นพุทธ” และสัมมาทิฐิด้วย ซึ่งอาตมา เชื่อว่า ท่านผู้อ่านส่วนใหญ่เมื่อได้อ่านที่อาตมาจะได้อธิบายต่อไปนี้ ก็จะเห็น แปรลกแตกต่างไปจากที่เคยได้ยินเคยรู้เคยเรียนมาแน่ๆ

เรื่องนี้แหละ ที่เป็นเรื่องใหญ่ ที่อาตมาจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้อง

เหน้อยพูด เหน้อยเขียน เหน้อยอธิบาย อย่างยิ่ง แต่เต็มใจ และตั้งใจ
เพราะชาวพุทธ หรือแม้ไม่ใช่ชาวพุทธในโลกปัจจุบันนี้ ได้เข้าใจ
และเชื่อกันว่า “ฉันท” และ “สมาธิ” นั้น จะต้องปฏิบัติ และมีผลของฉันท ของ
สมาธิ ดังที่ได้เชื่อดังที่ได้รู้มา ว่าต้องอย่างนั้นเกือบทั่วถ้วนแล้ว
อย่างที่ว่ามา กำลังจะได้อธิบายให้ฟังนี้ จะรู้กันน้อยมาก หรือ
ไม่เคยได้รู้กันมาเลย ดังนั้นเมื่อเริ่มรู้ก็จะเข้าใจยาก หรือเข้าใจไม่ได้เลย
หรือแม้จะเข้าใจได้ดี แต่จะเชื่อว่า “ถูกต้อง” นั้น คงจะยังยาก

● ผู้ไม่เคยได้ทราบ “ธรรมที่เป็นพุทธ” แบบของอาตมา ก็จะ “ใหม่หู่” มาก

อาตมาไม่สงสัยหรืออก ที่จะเป็นเช่นนั้น เพราะมันเป็นธรรมดา
ที่จะต้องเป็นเช่นนั้น เพราะมัน “ใหม่หู่” .. ไง!

จะพอมีบ้างที่...เมื่อได้อ่าน ได้ฟัง ได้รับรู้ ก็จะมีรู้สึกว่า..นี่ใช่เลย
ที่ “ใหม่หู่” ก็เพราะผู้คนได้ไปเชื่อ “ของใหม่” สนิทใจแล้ว

“ของเก่า” ที่พระพุทธรูปเจ้าท่านมีเดิมนั้น มันได้ถูกแปรเปลี่ยนไป
จาก “ของเก่า” จนเป็นคนละเรื่องกันแล้ว

“ของเก่า” สูญหายไปจนเกือบจะตามหาไม่เจอแล้ว

อาตมาตามเอา “ของเก่า” มาคืนให้ ซึ่งคนจะเชื่ออาตมายากอยู่ ก็
ไม่เป็นไร เพราะอาตมารู้เหตุผลดี ที่คนจะไม่เชื่ออาตมาได้ง่ายๆ

แต่ถึงอย่างไร อาตมาก็ต้องทำหน้าที่นี้ เพราะนี่เป็นหน้าที่จริงๆ

อาตมาขอยืนยันว่า นี่คือ “ของเก่า” ที่เป็นของพระพุทธรูปเจ้าแท้ๆ
ด้วยความจริงใจ มีใจเช่นนี้จริงๆ ซึ่งจะมีคนเหมาว่า อาตมาหลงตนก็ได้

อาตมาไม่มีปัญหา ไม่สงสัย ไม่ข้องใจ ไม่มีอนิฏฐารมณ์ใดๆ
มีแต่ความปรารถนาดี และเมตตา

เรื่องนี้ก็เป็นไปตามที่พระพุทธรูปเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนแล้วว่า ศาสนา

พุทธในอนาคต ก็เหมือนตะโพนที่ชื่อ“อานกะ”

● พระพุทธเจ้าได้ตรัส เรื่องความเสื่อมของพุทธไว้แล้ว อนาคตมีแน่

แต่เดิม“อานกะ”เป็นตะโพนที่มีของเดิม เมื่อนานไปตะโพนชำรุด แตกก็มีการซ่อมด้วยของใหม่ ที่ไม่ใช่เนื้อเดิม ที่สุดของเดิมก็สูญหายไป แต่ชื่อเดิมก็ยังคงเป็น“อานกะ” เหมือนชื่อศาสนา“พุทธ”นี่เอง ชื่อเดิมยังอยู่ตามเดิม แต่ของเก่าเนื้อเดิมแท้ของ“พุทธ”ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒ มียืนยันอยู่ชัดเจน ว่า

[๖๗๒] “พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี... พระผู้มีพระภาคได้ตรัส ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว ตะโพนชื่ออานกะของพวก กษัตริย์ผู้มีพระนามว่า ทสารหะได้มีแล้ว เมื่อตะโพนแตก พวก ทสารหะได้ดอกลีมนั้นลงไป สมัยต่อมาโครงเก่าของตะโพนชื่ออานกะ ก็หายไป ยังเหลือแต่โครงลึมนั้น แม้ฉันใด

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าว พระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตถธรรม อยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ว่าควรศึกษา แต่ว่าเมื่อเขากล่าว พระสูตรอันนักปราชญ์จนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ อักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสวากาษิต อยู่ จักปรารถนา ฟังด้วยดี จักเฝ้าใฝ่ตลงสดับ จักเข้าไปตั้งใจซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญ ธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา ฯ

[๖๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ตถาคตกล่าว แล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตถธรรม จัก

อันตรธาน ฉะนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้ นั่น เธอทั้งหลายพึงศึกษา
อย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลิก มี
อรรถอันลิก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสัจธรรมอยู่ พวกเรา
จักฟังด้วยดี จักเงี้ยวตลลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญ
ธรรมเหล่านั้นว่า ควรเรียน ควรศึกษา ดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ ฯ”

คงจะไม่ต้องขยายความอะไรมากนัก เพราะชัดเจนอยู่แล้ว ใน
ความเป็นศาสนาพุทธที่ต่างก็เห็นกันแล้วในยุคบัดนี้ ว่า เป็นดังที่
พระพุทธเจ้าตรัสหรือไม่ คำตรัสซึ่งตรัสไว้ก่อนเรื่องจริงที่ชาวพุทธจะได้
ประสบนี้ ไม่ใช่คำทำนาย แต่เป็นไปตามสังขารที่เกิเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป
อาตมาขออธิบายธรรมะต่อไปก็แล้วกัน

● อาตมาไม่เคยเห็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ให้“ทำใจหยุดอยู่นิ่งๆ”
หรือที่ว่า “อย่าให้ใจออกนอกตัว” อะไรแนวนี้เป็นต้น

“ฌานหรือสมาธิ”ของพุทธ ไม่เหมือน“ฌานหรือสมาธิ”ที่เชื่อถือ
กันอยู่ทั่วไป เพราะ“ฌานหรือสมาธิ”ของพุทธนั้น มีตลอดเวลาที่ลืมตา
มีชีวิตปกติ แม้แต่ในภาคกำลังปฏิบัติเพื่อจะให้เกิด“ฌานหรือสมาธิ”
ก็ไม่ใช่การปฏิบัติที่มีการนั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์เพื่อให้เกิด“ฌาน
หรือสมาธิ” เป็นหลักปฏิบัติอย่างสำคัญ

พระพุทธเจ้าตรัสการปฏิบัติ“ฌานหรือสมาธิ”ของพระองค์ ยก
ตัวอย่างง่ายๆ เช่น พระองค์ไม่เคยสอนไว้ในที่ไหนเลยว่า ปฏิบัติเพื่อ
ให้เกิดฌานเกิดสมาธิของพุทธนั้น ให้หยุดความคิด ให้จิตอยู่นิ่งๆ อย่าคิดอะไร
ดังนี้ อาตมาไม่เคยเห็นมีในคำสอนของพระพุทธเจ้าในที่ไหนเลย

เพราะ“ฌานหรือสมาธิ”ของพุทธนั้น “การพิจารณา-การดำริ
นึกคิด” คือ สังกัปปะนี้แหละสำคัญ ที่จะต้องให้มืออยู่อย่างวิเศษ หรือ

ประพุดติตลอดเสมอให้จัดการกับความดำรินึกคิดที่มัน“คิด” ตั้งแต่มัน “ดำรินึก”ให้ได้ และจัดการกับ“ความดำรินึกคิด”คือสั่งกับปะนี้เอง อย่างสำคัญ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทั้งเล่ม ทุกสูตร คือ วิธีปฏิบัติธรรม ของพุทธแท้ๆ ก็“ไตรสิกขา” หรือศีล-สมาธิ-ปัญญา นั้นแหละ

● ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ นี้ คือ “วิชา ๘ จรณะ ๑๕”

ของพุทธศาสนา

การปฏิบัตินี้แหละเป็นวิธีอันเอกของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”แท้ๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า นี่คือ “วิชา”และ“จรณะ”ในศาสนา ของพระองค์ โดยระบุไว้ชัดในสูตรที่ ๓ อัมพัญญสูตร ข้อ ๑๔๑-๑๗๗

เริ่มข้อ ๑๔๙ เกริ่นถึง วิชาและจรณะ แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรง สาธยายถึงการปฏิบัติต่อไป ซึ่งก็คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา นั้นเอง แล้วจึงเกิด วิมุติ เกิดวิมุติญาณทัสสนะ เป็นที่สุด

ในเล่ม ๙ นี้ทุกสูตร ก็จะได้เห็นว่า เริ่มด้วย“ศีล”ทั้งนั้น แล้วก็ สำรวมอินทรีย์ และสติสัมปชัญญะ ปฏิบัติไปก็สั่งสมผลเป็นสันโดษ

เมื่อปฏิบัติไป ก็จะสั่งสมมรรคผลไปตามลำดับ

เราก็จะเจริญอริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขาไปตาม ลำดับ เป็น“ฉาน ๑-๒-๓-๔ ฉานที่มี“อริมุตโต” คือเกิด“อริมุตโต” หรือจิตเจริญขึ้นๆสู่วิมุติหรือวิโมกข์ขณะนี้แล ที่พระศาสดาตรัสไว้ชัด ว่า

“แม้ข้อนี้ก็”เป็น“จรณะ”ของเธอประการหนึ่ง” ตลอด“อริจิตสิกขา” ที่เกิดจากการปฏิบัติ“อริศีลสิกขา” และแน่นอนย่อมมี“อริปัญญาสิกขา” ร่วมเกี่ยวข้องกัน(ปฏิสังยุตต)ไปตลอด “ไตรสิกขา”จะไม่แยกกันเลย

ที่สุด“อริปัญญาสิกขา”ก็เจริญเป็น“วิชา๘”สัมบูรณ์

และในอัมพัญญสูตรนี้แหละ ที่พระพุทธศาสดาได้ตรัสถึงความ เสื่อมของ“วิชาและจรณะ”นั้น ชื่อว่า“ความเสื่อม”มันคืออย่างไร

ซึ่งก็คือ การหลงออกไปสู่ป่าข้าง สร้าง“เรื่อนไฟ”เพื่อดับบริวารข้าง ต่างก็หลงบำเรอผู้นั้นผู้นี้เป็นอาจารย์กันไป ทั้งในป่า ทั้งในเรื่อนไฟ

- พระศาสดาตรัสว่า ถ้ามีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ โลกยังจะมีอรหันต์ แต่ถ้าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ ย่อมเจริญ พระบรมศาสดา ตรัสไว้ถึงขนาดว่า หากปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ โลกไม่ว่างจากอรหันต์

และถ้าสัมมาทิฏฐิ สัมมาปฏิบัติกันจริง นานสุด ๗ ปียกไว้ทีเดียว ท่านตรัสว่า ได้อรหันต์ หากไม่ได้อย่างน้อยก็อนาคามี ปานนั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เมื่อปฏิบัติไป ศีลก็จะเจริญเป็นอาริยะ สรรวมอินทรีย์ก็จะเจริญเป็นอาริยะ สติสัมปชัญญะก็จะเจริญเป็นอาริยะ และสันโดษก็จะเจริญเป็นอาริยะ

และเมื่อเป็น“อาริยะ”เช่นนั้นแล้ว จึงจะทำ“เตวิชโช” คือ ระลึกถึงเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจย ที่เราได้ปฏิบัติมาแล้วทั้งหลาย ว่า อะไร “เกิด” อะไร “ดับ” อย่างไร เราปฏิบัติผ่านไปด้วยดี สำเร็จบริบูรณ์หรือยัง

ซึ่งก็คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่ใช้“บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จตุปปาตญาณ-อาสาวิกขยญาณ”นั่นเอง ตรวจสอบดูว่า นิรวณิกิเลสทั้งหลาย ที่เราได้ปฏิบัติมาแล้วนั้น ได้ดับไปแล้วหรือไฉน อย่างไร

ทุกสูตรเหมือนกันหมด จนเจริญศีลก็เป็นอาริยะ สรรวมอินทรีย์ก็เป็นอาริยะ สติสัมปชัญญะก็เป็นอาริยะ สันโดษก็เป็นอาริยะ

ก็น่าจะเข้าใจได้ชัดถึงความเป็น“ศีล” เป็น“ฉาน” เป็น“สมาธิ” เป็น“ชีวิตสันโดษ” ที่เข้าช่วยอาริยะ อันเกิดจากการปฏิบัติด้วยไตรสิกขา

มิใช่ปฏิบัติให้เกิดอาริยะด้วยการนั่งทำ“สมาธิ”หลับตาสะกดจิต

- ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง“สัมมาสมาธิ”ไว้ชัด และหรือ“สมาธิ”ของพุทธโดยเฉพาะ ที่พระพุทธเจ้าตรัสของท่าน

ไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร” ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

พระองค์ทรงเรียกสมาธิของพระองค์โดยเฉพาะว่า “สัมมาสมาธิของอริยะ” เชิญศึกษากันให้ “สัมมาทวิปฏิ” เกิด นอกจาก “ไตรสิกขา” หรือ “วิชาจรณสัมปันโน” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ดังที่กล่าวถึงมาแล้ว

จะได้ “รู้ใหม่” ว่า “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นของศาสนาพุทธโดยเฉพาะนั้น เกิดจากวิธีปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นองค์ประกอบ (ปริกขาร) จึงจะเกิดผล “สัมมาสมาธิ”

ซึ่งไม่ใช่เกิดจากวิธีนั่งหลับตาสะกดจิต เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร) แล้วจึงเกิดผล “สมาธิ”

● **อาตมาไม่ได้ “ตีทิ้ง” หรือ “ลบหลู่” สมาธิ ที่นั่งหลับตาทำกันนั้นเลย**

ขอย้ำอีกครั้งนะ นานๆ ย้ำที ไม่ค่อยได้ย้ำประเด็นนี้กันเท่าไร นั่นก็คือ อาตมาไม่ได้ “ตีทิ้ง” สมาธิ หรือ “ลบหลู่” สมาธิ ที่เป็น “สามัญสมาธิ” (มิใช่ “สัมมาสมาธิ” นะ) ที่นั่งหลับตาทำกันเป็นหลัก หรือเป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบ นั้นแหละ อาตมาก็ทำมามากมาย อาศัยเป็นอุปการะมาเสมอ

แม้ในชาวอโศกอาตมาก็พยายามสอนกัน ฝึกฝนใช้ประโยชน์กัน แต่ที่อาตมาพูดว่า ไม่ใช่แบบพุทธ ไม่ใช่ของพุทธ ไม่ถูกต้องแบบพุทธ อะไรก็แล้วแต่ นั้น เป็นการอธิบาย ให้รู้ ให้เข้าใจ “ความจริง” นี้ กันบ้าง เท่านั้น ซึ่งมันขัดแย้งหมู่ใหญ่มากๆ อาตมาจึงต้องย้ำอันนี้มาก

จะได้ปฏิบัติ “สัมมาสมาธิ” ชนิดนี้ “เป็น” แล้วจึงจะได้ “ผล” จาก สัมมาสมาธิดูบ้าง ซึ่งอาตมามั่นใจว่ามันคนละอย่างกัน กับ “สมาธิสามัญ”

“วิธีปฏิบัติ” ก็ต่างกัน “ผล” จึงได้ผลที่ต่างกัน

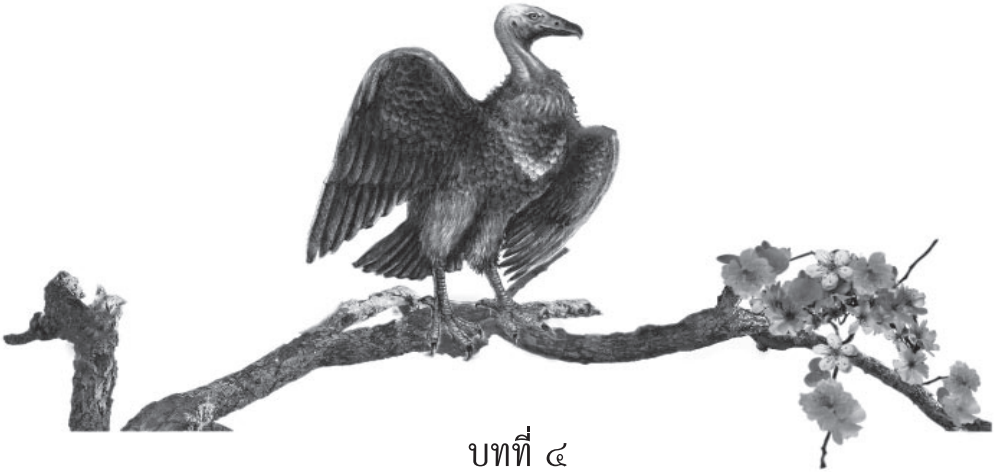
แต่ได้ “จิตตั้งมั่น” ที่ใช้คำว่า “สมาธิ” นี้เรียก เช่นเดียวกัน

July 1983

Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

บทที่ ๔

สิ้น “ชาติ” ก็สิ้น “ชั่ว” ชีวิตที่มีใจทำ “ชั่ว”ไม่เป็น

อาตมา ทำงานตลอดเวลาทุกวันนี้ คือ พุด บรรยายเป็น
งานหลัก ผู้ได้ยินบ่อยๆ หรือผู้ติดตามฟัง จะสังเกตได้ว่า

อาตมาจะเป็นคนที่พูดอะไรก็ซ้าๆซากๆ วนเวียนไปวนเวียนมา
อยู่แต่ในเรื่องเดิมตลอด

นี่คือ ความจริงแท้ อาตมามีลักษณะอย่างนั้นจริงๆ

จึงไม่แปลกที่ผู้ได้ฟังอาตมาทำงาน จะหาว่าอาตมาพูดซ้า
พูดวนอยู่แต่เรื่องเก่าเรื่องเดิม

- ขอร้อง ถ้าใครรู้สึกว่ อาตมา “หลง” ตัวเองอยู่ตลอดเวลา
เพราะอะไร? ที่อาตมาต้องทำอย่างนั้น
ก็เพราะว่า (อาตมาต้องขอร้องจริงๆ ที่จะพูดสิ่งทีจริงใจต่อไปนี้)
๑. มันสำคัญมากสำหรับความเป็นคน ทุกคนล้วนเป็นส่วน

หนึ่งของสังคม คนจึงควรรู้ตัวในความสำคัญนี้

๒. มนุษย์ยังรู้จักรรรณผิดๆ

๓. มนุษย์ยังไม่รู้ความเป็นสัจธรรมกันชัดเจน

๔. จำเป็นอย่างยิ่ง

๕. เป็นประโยชน์แก่คนทุกคน

๖. ไม่เป็นภัยเป็นโทษแก่ใครเลย แม้แต่ผู้ที่ด้านอาตมา

๗. คนควรรู้ ควรได้ยินได้ฟัง ควรได้เป็นอารยทรัพย์

๘. เป็นสัจธรรม หรือความจริงตามที่อาตมามั่นใจที่สุด

เพราะฉะนั้น ใครได้ยินได้ฟังเมื่อใด จึงได้ฟังเรื่องเก่า เรื่องเดิม

คือ เรื่องสัจธรรม

มันจึงให้ความรู้สึกแก่ผู้ฟังว่า อาตมาพูดแต่เรื่องเดิมซ้ำซาก

หรือพูดวนอยู่แต่เรื่องเก่าเรื่องเดิม

ไม่ผิดเลย

ที่ผู้ฟังรู้สึกแบบนั้น

ยิ่งรู้ว่า โถ!..จริงนั้นมีสิ่งเดียว ที่ถูกหุ้มพอกไปด้วยลวงทั้งนั้น

ยิ่ง.. ไซ้เลย!

● อีกแหละ! ต้องขออภัยอีกที ถ้าเห็นว่าอาตมาถูกคนอีกแล้ว

แต่ถ้าผู้รู้สึกต่อคำพูดของอาตมาดังว่านี้ แล้วเห็นว่าทำอย่างนี้ผิด ไม่เข้าท่า

แล้วตีทิ้ง หรือลบหลู่ เขาก็จะพลาดโอกาส

เพราะจะไม่ได้รับอานิสงส์จากการฟังที่อาตมาพูด ซึ่งมีอยู่หลายประการ

(ก) มันยากไป มันสูงกว่าภูมิธรรมหรือปัญญาของผู้ฟังไป ก็เป็นไปตามสัจจะคนเราส่วนใหญ่

เพราะคนทั่วไปย่อมยังไม่รู้สัจธรรมมาก่อนทั้งสิ้น
เพราะสัจธรรมนั้นย่อมยากและสูงกว่าสามัญ
ไข่มัย..?

คนย่อมมีอวิชชามาก่อน ไม่ยกเว้นใครเลย จึงต้องพากเพียร
อดทนตั้งใจทำความเข้าใจตามไปเสมอ

ถ้ามันยากมาก ก็ต้องเพิ่มอิทธิบาท ๔ ให้มากขึ้น

อย่าดูถูกตนเอง หรืออย่าท้อใจง่าย

อดมาพยายามทำให้ง่ายเข้าไว้อยู่เสมอ

แต่มันมีความสามารถ เท่านั้นจริงๆ

สักวันหนึ่งคุณต้องเข้าใจ

อดมามันใจ ว่าจะเป็นอย่างนั้น

● อดมาคงต้องพูดอยู่ในเชิงนี้อยู่ตลอด ก็ต้องขอกภัยตลอด
แล้วกัน

(ข) ผู้ฟังแม้จะมีภูมิธรรมหรือปัญญาเพียงพอที่จะรู้ได้

แต่กิเลสมันทำให้ไม่ยอมเปิดใจรับเต็มที่ จึงเข้าใจไม่ได้ หรือแม้
เข้าใจรู้ได้แต่ใจไม่ยอมเปิดรับเต็มที่ จึงรับไม่ได้ หรือไม่ก็มักจะ
หาเหตุหาผลมาแย้งไว้เสมอ จึงไม่สามารถรับรู้ได้เต็มที่

เพราะความจริงนั้นมันก็ไม่เข้าใจ หรือไม่เข้าไปในใจ ก็เลย
ไม่รู้สัจธรรมนั้นๆ นี่เป็นสัจธรรมของผู้เป็นดังว่านี่จริงๆ

กิเลสที่ทำให้ไม่ได้รู้สัจธรรม มีมากมายหลายข้อ เช่น อุกาทาน
อัตตามานะ แม้แต่โมหะ หรืออุปุกกิเลส ๑๖ เป็นต้น

ตัวแท้ก็อวิชชาทั้งสิ้น

คนผู้เป็นเช่นนี้ “น่าสงสาร” จริงๆ (ขอกภัยเถิด นี่พูดอย่างจริงจัง)

เพราะทุกๆ ที่มีภูมิธรรมหรือมีปัญญาพอจะรับรู้สัจธรรมเพิ่มเติม

ได้แท้ๆ แต่ตนเองทำตนเองไม่ให้คุณได้รับสังขารธรรม ก็เป็นเรื่อง
“น่าสงสาร” น่าสงสารทั้งในความหมายที่คนไทยฟังๆทั่วไปเข้าใจ

คือ นำเห็นอกเห็นใจ, นำช่วยเหลืออย่างยิ่ง เพราะแสดงให้เห็น
ว่าเขาขาดพร่องสิ่งที่จะควรจะได้จะเป็น

และ“น่าสงสาร” ทั้งในความหมายตามสังขารธรรม ว่า
คนผู้นี้ก็...น่าหรือก..!

กล่าวคือ คนผู้นี้ก็ควรแล้วที่จะต้องวนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร
เดิมนั้นๆ

จะไม่เจริญ ไม่สูงไปกว่าภพภูมิที่ตนยังว่ายเวียนวนเวียนอยู่
นั้นไปได้

เพราะไม่ได้รู้สังขารธรรมเพิ่มแน่ หรือไม่ก็ตกต่ำลงไปกว่านั้น
อีกด้วยซ้ำ

เพราะปิดประตูตนเอง ไม่มีปรโตโฆสะ คือกิเลสมันไม่เปิดใจรับ
ฟังสังขารธรรมอื่นให้เพิ่มไปจากที่ตนมีนั้นแล้ว ซึ่งเพราะกิเลสของ
ตนเองทั้งสิ้น

หากไม่ลดทิฏฐิมานะ ไม่เปลี่ยนใจลดกิเลสของตน หรือไม่ลด
ความถือดีถือตัว ไม่ลดอุปกิเลส ๑๖ ก็น่าสงสารจริงๆ

ส่วนคนที่ไม่มีความกมลธรรมหรือไม่มีปัญญานั้น มันสุดวิสัยจริง
ของเขา เขาก็จำต้องวนอยู่ในวัฏสงสารของเขาแน่นอนอยู่แล้ว

คำปลงสังเวช ที่คนไทยใช้กันว่า โถ!.. สงสาร! ก็คือ

ความจริงแห่งความรู้สึก ที่เป็นจริงของผู้รู้จริงเห็นแจ้ง ว่า

โถ!.. คนผู้นี้ก็ยังคงต้อง“วน”อยู่ในวัฏสงสารกับวิบากนั้น

หากเขาพากเพียร ไม่มีกิเลสอย่างคนที่พูดถึงมาแล้ว คนผู้นี้
มีทางเจริญแน่นอน

● **อาตมาขออนุญาต ที่จะไม่ขออภัยอีก อย่าหาว่าอาตมาซ้ำแะเลย**

(ค) คนผู้ไม่สนใจศีลธรรม จะมีภูมิธรรมหรือไม่ก็ยอมไม่รับ หรือรับธรรมะนี้ไม่ได้แน่นอน เพราะตามทีอาตมาพูดมาแล้วว่า

ศีลธรรมย่อมยาก และสูงกว่าสามัญ

คนยอมมีวิชามาก่อนทั้งสิ้น ไม่ยกเว้นใครเลย

เมื่อผู้ใดยังมีวิชา หรือยังมีภูมิไม่ถึง ก็ต้องพากเพียรพยายาม ศึกษาอย่างตั้งใจเป็นธรรมดา

ขนาดคนที่มิศรัทธาแล้ว ตั้งใจพากเพียรแล้ว มันยังไม่ง่าย

ใช่มีัย?

ดังนั้น ผู้ตั้งใจฟังด้วยดี ย่อมได้ปัญญา จริงที่สุด ตาม พุทธพจน์แน่ สุตสูสัง ลภเต ปัญญัง

เพราะจะรู้สึกว่าได้ฟังสิ่งใหม่ ได้ฟังสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เรื่อยเสมอ หรือได้ฟังสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเสมอๆ

● **พุทธพจน์นั้นจริงที่สุดคือ อานิสงส์ในการฟังศีลธรรม ๕ ประการ**

นั่นคือ ผู้ฟังด้วยดีย่อมได้รับประโยชน์ในการฟังทีอาตมาพูด หรือได้รับอานิสงส์ในการฟังศีลธรรม

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การฟังธรรมได้รับประโยชน์ หรือมีอานิสงส์ ๕ ประการ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๐๒)

ได้แก่ ๑. ได้ฟังสิ่งใหม่ หรือสิ่งที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟัง (อัสสูตัง สุณาติ)

๒. เข้าใจชัดสิ่งที่ได้ฟังแล้ว หรือที่เคยรู้เคยฟังมาเดิมชัดเจน เพิ่มขึ้น (สูตัง ปรีโยทาเปติ)

๓. บรรเทาความสงสัยเสียได้ หรือความข้องใจสงสัย ลดลงๆๆ (กังขัง วิหนติ)

๔. ทำให้ความเห็นให้ถูกต้อง หรือเกิดสัมมาทิฏฐิเพิ่มขึ้นๆ (ทิฏฐิ อหิงสา กโรติ)

๕. จิตของผู้ฟังย่อมเลื่อมใส หรือจิตโล่งโปร่งเลื่อมใส ลัจฉธรรมยิ่งขึ้น (จิตตมัสสะ ปัสสตี)

● มนุษย์จึงควรฟังธรรมะ หรือศึกษาธรรมะ

มนุษย์ทุกคนจะชื่อว่า ปฏิบัติธรรมหรือไม่

ไม่ต้องพูดตรงนั้นเลย

เรามาดูกันว่า ใครจะมีความเป็น“มนุษย์”ตามลัจฉธรรมให้ชัดๆ ดีกว่า ว่า ใครจะเป็นมนุษย์กันบ้าง

ดูได้ ตรวจสอบกันได้ที่ความประพฤติ ภาษาพุทธธรรมคือ จรรณะ แปลว่า ความประพฤติ

● เครื่องตัดสิน ความเป็นมนุษย์ คืออะไร?

ความประพฤติ เป็นเครื่องบอกได้ว่า เป็นมนุษย์หรือไม่

นั่นเป็นลัจฉธรรม ไม่ใช่ข้อเปรียบเทียบ

หรือไม่ใช่สิ่งสมมุติเลยนะ

แต่เป็นความจริงที่เรียกว่าลัจจะ หรือธรรมะที่เป็นความจริงแท้ๆ ความประพฤติเป็นสิ่งบอกแจ้ง“ลัจฉธรรม”

ว่า ใครมีธรรม หรือไม่มีธรรม

ตั้งแต่ ความประพฤติทางกาย ทางวาจา ก็รู้กันได้เป็น เบื้องต้นแล้ว

ถ้ายังสามารถหยั่งรู้ความประพฤติทางใจ ก็ยังเป็นลัจฉธรรม ที่ครบแท้หรือเป็นจริงยิ่งแท้ ว่าใครจะเป็นมนุษย์จริงแท้แค่ไหน

เครื่องแสดงความเป็นมนุษย์ นี้ตามแบบของพระพุทธเจ้า

เริ่มจากความประพาด คือ ผู้นั้นต้องไม่ละเมิดศีล ๕

“ศีล ๕”นี้แหละเป็นเครื่องตัดสินว่า คนผู้ใดจะเป็นมนุษย์ หรือไม่เป็นมนุษย์ ก็เอาตรงที่มีศีลมีธรรม หรือไม่มีศีลไม่มีธรรม

ถ้าศีล ๕ ยังไม่บริสุทธิ์ ผู้ยังผิดศีล ๕ อยู่ ไม่ว่าจะข้อใด จะมากหรือน้อยก็ตาม ยังเรียกว่า“มนุษย์” เต็มคำยังไม่ได้

ต้องเรียกว่า อมนุษย์ คือยังเป็นสัตว์อยู่ (สัตว์ทางใจแท้ๆ)

ที่เรียกกันเป็นที่รู้ทั่วไปว่า สัตว์อบาย หรือสัตว์นรก นั่นเอง ตามกรรมกิริยา หรือตามความประพาดที่ผิดศีล ๕

● สัตว์อบาย ที่อาละวาดอยู่ในโลก ยังจริงเสมอ สำหรับผู้อุปาทาน

ที่จินตนาการเป็นบุคลาธิษฐาน สมมุติกัน เป็นยักษ์มีเขี้ยว หน้าดุ ถือกระบองบ้าง เป็นพญานาคหัวลายกนก ตัวยาว ทางใหญ่ อย่างวิจิตรบ้าง เป็นเสือเป็นสิงห์ยิงฟันแยกเขี้ยวบ้าง เป็นนางอัปสร แสนสวยผู้รวยรูปโฉมประโลมราคะบ้าง เป็นอะไรต่ออะไรมากมาย ซึ่งล้วนแต่เป็นตัวแทนของ“กิเลสจอมวายร้าย” ที่สื่อเป็นรูปให้รู้แทนทั้งนั้น

ทุกวันนี้“ผีกิเลส”ก็ยังช่วยกันครีเอทประดิษฐ์ปั้นสร้างไม่หยุด ทั้งที่เป็นผี-ยักษ์-มาร-เทวดา-พรหม สารพัด

โดยเฉพาะ“เทพบุตรมาร” คือ ผีปลอม(พันธุ์เดียวกับผีปอบ คือ ล้วงตับกินไส้คน) หรือภษาयुकนี้ก็คือ “จอมโจรบัณฑิต” ที่เป็นอมนุษย์กัน เต็มสังคม หลอกคนว่าเป็นผู้ดี เป็นคนสูงส่ง เป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่สังคมเหลือเกิน แต่ไม่รู้“ใจตน”ว่า ตนมี“กิเลสร้ายอยู่”อย่างไร?

คนหลงทั้งหลายก็ยังเห็น ยังเป็น ยังมีกัน ว่าเป็นเทวดาจริงๆ เป็น พระพรหมจริงๆ ใน“มนมยอ์ตดา”

ยังเห็นว่า เป็น“ผี” เป็น“เทพบุตรมาร” ยิ่งยากมาก!!!

ทั้งๆที่“ใจ”ของผู้นั้นคืออมนุษย์แท้ๆ ที่เต็มไปด้วยโลภ,พยาบาท

และความอวิชชาหรือหลงตนเต็มอยู่ในใจตอนที่ตนอวิชชาสนิท

นั่นคือ อมนุษย์ จนคนที่ไม่ศึกษาสังขารธรรม ก็เห็นว่านี่คือ สิ่งที่
คนน่าได้จริงๆ ในโลกหล้า เชื้อถือกันมายาวนาน และจะหลงเชื่อต่อไป

ตราบที่ยังมีคนอวิชชา แม้สังคมจะมีคนฉลาดเยี่ยมยิงๆ ขึ้น

สำหรับผู้สิ้นอุปาทาน ลัทธิอธิบายก็หมดไป

เพราะรู้ทัน“ชาติ”ของสัตว์ทั้งหลาย และสามารถกำจัดสัตว์
นั้นๆ ให้ตายสนิทไปได้จริง ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ผู้สิ้น“ชาติ”ก็สิ้น“ชั่ว” ลิ่นกิเลสชีวิตที่มีอยู่ จึงทำ“ชั่ว”ไม่เป็น

- ทำความเข้าใจคำว่า“สัตว์”กันให้เข้าใจดีๆ เป็น“อมนุษย์”จริงๆ

สัตว์ที่ว่านี้ คือสัตว์ที่ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์

มนุษย์คือ ผู้มีใจสูง มนุษย์ก็คือ สัตว์ชนิดหนึ่ง แต่เป็นสัตว์ที่มี
“ใจสูง”กว่าสัตว์เดรัจฉาน

กล่าวคือ มี“ใจ” ที่ประกอบไปด้วยปัญญา(ไม่ใช่“เฉกา”ตอกนะ)
หรือความรู้สูงกว่าสัตว์เดรัจฉาน หรือแม้แต่ความประพฤติดังกาย
ทางวาจา ก็ซึ้งได้ ไปตามลำดับแล้วว่า สูงกว่าสัตว์เดรัจฉาน

ซึ่งแท่นั้น พระพุทธเจ้าผู้เป็นปราชญ์เอกของโลกได้ทรง
ค้นพบอย่างลึกซึ้งสุดของความเป็นสังขารแล้ว ว่า

ผู้ยังละเมียดคิด ๕ อยู่ ล้วนมาจาก“ใจ”เป็นตัวบงการให้ประพฤติ

ซึ่งก็คงไม่เชื่อกัน เพราะยังเห็นยาก ว่า “มโนบุพพังคมา”นั้น

จริง ใจมาก่อนกรรมอื่น “ใจ”นี้แหละตัวการใหญ่ที่บงการชีวิตคนแท้ๆ

ที่คนยังไม่เป็น“มนุษย์”จึงต้องทำให้“ใจ”นั้นแหละ“สูงขึ้น”

นั่นคือ มีธรรม ซึ่งก็คือ มีศีลที่เข้าไปทำให้ใจสูงนั่นเอง ไม่มีอื่น

คนผู้นั้น “ใจ”เมื่อยังไม่สูง จึงยังไม่ใช่“ผู้มีใจสูง”

ก็ยังไม่ใช่มนุษย์ เพราะ“มนุษย์ คือ ผู้มีใจสูง ไซ้ไหมล่ะ?

ดังนั้น ผู้ที่ไม่เข้าใจชัดเจนในทฤษฎีหรือหลักปฏิบัติของพุทธ
ถูกแท้ ก็คือ ยังปฏิบัติ“ศีล”ไม่เป็น หรือปฏิบัติ“ไตรสิกขา”ไม่เป็นนั่นแล

● พุทธมีทฤษฎีที่มีประสิทธิภาพแท้ ทำให้คนพ้นความเป็น“สัตว์”

การปฏิบัติให้ตนเป็นมนุษย์จริงขึ้นมาให้ได้นั้น หลักปฏิบัติ
ของพุทธศาสนาคือ “ไตรสิกขา”

การปฏิบัติธรรม คือ ไตรสิกขา ...อิศีลสิกขา-อิจิตสิกขา-
อิปัญญาสิกขา หรือที่เรียกสรุบกัันว่า ศีล-สมาธิ-ปัญญา

ศีลกับปัญญา คือ ตัวปฏิบัติแท้ โดยปฏิบัติศีลด้วยปัญญา ตาม
หลักมรรค อันมีองค์ ๘ โดยจะมีร่วมกันทำให้“สมาธิ”เกิด

มี“ศีล”เป็นแม่ “ปัญญา”เป็นพ่อ สร้าง“ใจ”(สมาธิ)เกิดเป็นลูก

● “การเกิด”ของใจ เป็น“การเกิด”(ชาติ)ที่จริง พิสูจน์ได้ ด้วยตน

การปฏิบัติศีล ศีลเป็นแม่ ร่วมกับปัญญา ปัญญาเป็นพ่อ ตาม
ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในมหาจัตตาริสกสูตร ถึงความเป็น“แม่”
และความเป็น“พ่อ”นั้นเป็นอยู่จริง (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

ศีลกับปัญญาช่วยกันสร้างลูกขึ้น ได้ลูกเป็น“สมาธิ” ลูกจริงๆ
เป็น“การเกิด”(ชาติ)ทางใจ คือ“โอปปาติกโยนิ”(การเกิดของใจ คือ ผุดเกิด)

ซึ่งก็คือ “อิจิต”ที่เจริญถึงขีด เรียกกันว่า “สมาธิ” อันแปลกัน
ว่า “จิตที่ตั้งมั่น”นี้แหละ และ“ตั้งมั่น”ได้ถึงขั้น“อมตะ”ทีเดียว

“ใจ”ที่บรรลุนิจจังแล้ว หมายถึง จิตมี“สัมมาญาณกับสัมมา
วิมุติ”ที่ตั้งมั่นแข็งแรงอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดไป
(ัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้
(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว(อสังกุปัง) ได้จริงๆ

ชนิดที่ปฏิบัติตามหลัก มรรค อันมีองค์ ๘ ซึ่งจะต้องมีผัสสะเป็น

ปัจจัย ตามพุทธพจน์ก็ว่า ต้องมี“ผัสสะ ๓” แล้วปัจจัย“เวทนาใน
เวทนา”ต่อ และกำจัดกิเลสได้ จึงจะเกิดเป็น“สัมมาสมาธิ”ของพุทธ
ซึ่งไม่ใช่“สมาธิ”ที่ไม่สัมมา อันเป็น“สมาธิ”ที่รู้ที่ปฏิบัติกันอยู่
ทั่วไป หรือแม้แต่ในวงการศาสนาพุทธก็ยังเข้าใจไม่ค่อยจะได้กันสักที
แต่“สมาธิ”ที่ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ก็มีประโยชน์นะ ถ้าใช้เป็น
ก็ต้องรู้ให้ครบถ้วน ทำให้บริบูรณ์สมบูรณ์

- การปฏิบัติเพื่อเกิดอริจิตหรือ“ใจสูง”คือสัมมาสมาธิ ต้องมีผัสสะ
สมาธิของพุทธที่เรียกว่า “สัมมาสมาธิ”นั้น ต้องปฏิบัติ มี
“ผัสสะ ๓” เป็นต้นว่า “อาศัยตา”และ“รูป” เกิด“จักขุวิญญาณ” รวม
ธรรมทั้ง ๓ ประการ ท่านเรียกว่า“ผัสสะ ๓” หรือทวารอื่นก็เช่นนี้

เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงเกิดเวทนา เพราะเวทนาเป็นปัจจัย
จึงเกิดตัณหา นี่เป็นความเกิดแห่งทุกข์ แห่งความเสื่อม (พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ และเล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔)

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติที่จะรู้แจ้งเห็นจริงความจริง จึงต้อง
มีผัสสะเป็นปัจจัยเสมอ ในการปฏิบัติ ไม่ว่าในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ
๒๕๔-๒๕๕-๒๕๖ ก็ยืนยันความมีสัมผัสเป็นปัจจัย

แม้ในมูลสูตรก็ดี ในปัจจุสมุขปาทกก็ตาม เป็นต้น ล้วน
มี“ผัสสะ”เป็นเหตุ เป็นปัจจัย ในการปฏิบัติทั้งนั้น

หรือในสูตรอื่นๆอีกมากมายหลากหลาย ล้วนยืนยันการปฏิบัติ
เพื่อให้เกิด“อริจิต”จนเจริญเป็น“สมาธิ”นั้นเกิดจากการปฏิบัติในชีวิตปกติ
ทุกอิริยาบถที่มี“ผัสสะ”ครบตาหูจมูกลิ้นกายใจทั้งนั้น

- มีไหม ในพระไตรปิฎก ที่ว่า “หลับตาปฏิบัติ”เพื่อเกิด“สัมมาสมาธิ”
ไม่ใช่ นั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์ แล้วทำจิตให้นิ่งๆ ให้หยุดคิด

หยุดรู้อะไรลงไป แล้วจิตก็“ดับชนิดหลับสลบแข็งทื่อ”

แล้วเรียกจิตที่ทำได้อย่างนี้ว่า ถึงขั้น“นิโรธ”

นี่คือ “มิจฉาสมาธิ” ที่ไปได้ผลเป็น “มิจฉานิโรธ” แท้ๆ

ค้นหาให้อาตมาที่เถอะ อาตมาก็อยากจะเห็นที่เชื่อกันนักหนา

คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่มีคำว่า “หลับตาปฏิบัติ” อยากรู้ชัดๆ

ยืนยันกันให้จริง มีคำว่า “หลับตาปฏิบัติ” อยู่ตรงไหนบ้าง?

“หลับตาปฏิบัติ” เพื่อให้เกิดฌานหรือสมาธินั้น

มีในพระไตรปิฎกเล่มไหน? สูตรใด? ข้อใด?

นำมายืนยันให้เห็นหน่อยเถอะ

อาตมายังไม่ได้อ่านพระไตรปิฎกสักเท่าไรหรอก อ่านบ้าง
ไม่กี่เล่ม ก็อาจจะไม่เห็นทั้งหมด อาจจะมีก็ได้นะ

ถ้าใครเห็น ช่วยบอกด้วย อาตมาก็อยากรู้

เพราะเห็นยืนยันมากมายกันจริงๆ ว่า ปฏิบัติ“สัมมาสมาธิ”
ต้อง“หลับตาปฏิบัติ” ยืนยันกันว่า นี่แหละเป็นคำสอน“อันเอก”ของ
พระพุทธเจ้า เป็น“ทางเอก”ของพุทธศาสนา

อาตมาไม่เคยเห็นสักแห่งเดียว

อาตมาว่า ไปหลงผิดอยู่กับวิธีทำ“อานาปานสติ” แล้วเลยเกิด
ไปหรือเปล่า แล้วก็โมเมตัดเอาแค่คำว่า“สมาธิ” อันเป็นข้อที่๔ ของ“มรรค
” ทั้งอีก ๗ ข้อไปซะนี่

หรือไม่ทั้งก็ ไม่ปฏิบัติ ๗ ข้อนั้น เป็นสำคัญเท่าเทียมข้อที่
ว่า“สมาธิ” ซึ่งเป็นการ“หลงผิด”ไปจริงๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสอยู่ใน
“มหาจัตตารีกสสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ ชัดๆ

ถ้าทำถูกตาม“สัมมาอาริยมรรค” และถูกตาม“อานาปานสติ” ก็
บริบูรณ์ในการปฏิบัติ ทั้งมีทางอันเอก ทั้งมีอุปการะอันยิ่ง ก็สัมบูรณ์

- ขอให้ชัดในประเด็นที่อาตมาหมาย ว่า อาตมาชี้ชัด ช่มอะไร ยกอะไร

ซึ่งทำ“อานาปานสติ”นั้น เป็นเรื่องลึกซึ้ง ทำเพื่อประโยชน์ได้หลายประการ แม้แต่จะนั่งหลับตาทำสมาธิด้วยอานาปานสติแล้วสามารถพาให้บรรลุธรรม ก็เป็นได้ เช่น ที่พระพุทธเจ้าก็ทรงนั่งทำอยู่ได้ต้นโพธิ์ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ แล้วตรัสรู้ นั่นไง

ที่อาตมาหมายนี้ หมายความว่า การนั่งหลับตาทำสมาธิ นั้น ไม่ใช่“การปฏิบัติเพื่อให้เกิดสัมมาสมาธิ” อย่างเป็นทางการ“ทางอันเอก”ที่เป็นภาคปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธแท้ๆ

ไม่ได้“ตีทิ้ง”อานาปานสติ หรือนั่งสมาธิหลับตาปฏิบัติ

อาตมาก็ทำอานาปานสติอยู่ตลอดเวลาที่มีลมหายใจเข้าออกอยู่ ทั้งหลับ ทั้งตื่น ทำความเข้าใจให้ถูกถ้วนว่า อานาปานสตินี้ ปฏิบัติกันถึงขนาดไหน ๑๖ หัวข้อนั้น คือ อาการที่จะใช้ปฏิบัติอย่างไร

ในขณะที่นั่งหลับตาปฏิบัติ ก็ใช้ ศึกษาปฏิบัติทำประโยชน์

- ประโยชน์ของ“อานาปานสติ”ในขณะที่ปฏิบัติหลับตา และลืมตา

ซึ่งประโยชน์ในขณะที่นั่งหลับตาอยู่ในภวังค์ ก็มีประโยชน์หลายอย่าง ทั้งพักผ่อนก็ได้ ทั้งการศึกษาที่ดี และทำเดวิดโซยั้งวิเศษ จะได้ดีงเอา“สัญญา”ที่เป็นความรู้-ความจริงเก่าก่อนที่เคยมีออกมาใช้

อย่างเช่น พระพุทธเจ้าทรงย้อนหยิบเอา“สยัมภู”ของพระองค์เอง คือ พุทธการกรรม ออกมาประกาศเป็นพุทธศาสนาให้คนได้รู้

อาตมาก็หยิบด้วย ก็พยายามดึงเอา“สยัมภูสัญญา”ของตนออกมาใช้เท่าที่ดึงออกมาได้ ก็ดึงออกมาได้ยากกว่าพระพุทธเจ้ามากมาย

เพราะบารมีมันคนละชั้น ต่างกันหลายชั้นนัก

ส่วนขณะลืมตา “อานาปานสติ”ก็ต้องปฏิบัติให้เป็น ยิ่งสำคัญ

กว่าปฏิบัติ“อานาปานสติ”หลับตาหลายเท่าด้วยซ้ำ

“อานาปานสติ”ในขณะที่มีชีวิตประจำวันอยู่ปกติสามัญ ได้ปฏิบัติ คือ ในขณะที่ชีวิตปกติคนตื่น ทำงานและกระทำการต่างๆอยู่ ทุกกิจการเป็นองค์ประชุม(กาย)มีผัสสะสำเร็จอริยาบถอยู่(กาเยน พุสิตวา วิหริต) ครบ“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ” ด้วย“สัมมาทิฐิ”ที่มี“สัมมาวายามะและสัมมาสติ”ประกอบอยู่ช่วยทำงานไม่คลาดกัน กำหนดรู้อย่างสำเนียงอยู่(ปฏิสังเวติ)ให้รู้“กายนอกราย”ก็ดี ทำให้...กายสังขารระงับ(ปัสสัมภยง กายสังขารัง)-จิตสังขารระงับ(ปัสสัมภยง จิตสังขารัง)

...และได้กำหนดรู้ชัดจิตตัวเองอยู่(จิตตปฏิสังเวติ) แล้วทำจิตให้ร่าเริง(อภิปปโมทยง จิตตัง), ให้จิตตั้งมั่น(สมาทหัง จิตตัง), ให้จิตเปลื้องจิตปล่อยวางอยู่(วิโมจยง จิตตัง)

ที่สำคัญก็คือ การปฏิบัติของเรา มันมีมรรคมีผลจนกระทั่งสามารถ“ตามเห็นความไม่เที่ยง”(อนิจจานุปัสสี)

“ตามเห็นความจางคลาย”(วิราदानุปัสสี)

“ตามเห็นความดับ”(นิโรธานุปัสสี)

“ตามเห็นความสลัดคืน”(ปฏินิสัคคานุปัสสี)

ผู้ปฏิบัติถูกต้องทั้งขณะหลับตา ทั้งขณะลืมตา อานาปานสติก็เป็นประโยชน์มาก อานิสงส์มาก แก่ผู้สัมมาทิฐิ ด้วยประการฉะนี้

● หลับตาทำ“สมาธิ”ก็ทำได้ แต่ไม่ใช่ ทางอันเอก(เอกายนัคโค)

ก็ขอยืนยันว่า “อานาปานสติ”หลับตานั้นไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่ปฏิบัติสาร์ออกกิเลส แต่เป็น“สมาธิ”ทำเดวิซโซ อุปการะยัง ดังกล่าวแล้ว ถ้าปฏิบัติเป็น“สัมมาอริยมัคค” ก็เป็น“ทางเอก”(เอกายนัคโค) พระพุทธเจ้าตรัสว่า มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น(เอเสวะ

มคโค นัตถัญญ) อีกด้วย ที่จะทำให้การปฏิบัติบริสุทธิสัมบูรณ์

ต้อง“อานาปานสติ”ลืมาตามปฏิบัติ จึงจะเป็น“สัมมาสมาธิ”

สัมมาสมาธินั้นพระพุทธรเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนที่สุดใน“มหา
จิตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึงข้อ ๒๘๑ ซึ่งท่านให้
ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” คือ สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-
สัมมากรรมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ

ทั้ง ๗ นี้เป็น“เหตุ”(อุปนิสัย) เป็น“องค์ประกอบ”(ปริกขาร)ใน
การปฏิบัติแล้วจึงเกิด“ผล”อธิจิตถึงขั้น“เอกัคคตา”หรือ“ฌาน”นั่นเอง

ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่เกิดจากการมี“ผัสสะ” ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ
ตลอด ไม่ได้ปิดไม่ได้หลบล้อยู่ในภวังค์เลย “ฌานจิต”นี้เจริญขึ้นตถผลึก
บริบูรณ์ด้วย“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ”จนกระทั่งเป็น“จิตตั้งมั่น”
ก็เรียกว่า“สัมมาสมาธิ”(มรรคองค์ที่ ๘)

ซึ่งไม่ใช่“ฌาน”ทั่วไป ไม่ใช่“สมาธิ”ทั่วไป ที่ปฏิบัติแบบนั่ง
หลับตาเข้าไปในภวังค์ โดยไม่มี“ผัสสะ”ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ

หรือในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ อ่านดูดีๆเถอะ ทุกสูตร ล้วนแต่ยืนยัน
ชัดเจนว่า การปฏิบัติพุทธธรรมเพื่อให้เกิด“ฌาน” ด้วยการคุ้มครอง
ทวารในอินทริยทั้งหลาย ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ โดยมี“ศีล”

● “ธรรมนุญ”ของศาสนาพุทธ ต้องรู้ให้สำคัญกันทีเดียว

และ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้แหละคือ ธรรมนุญของ
ศาสนาพุทธ ถ้าชาวพุทธ“เว้นขาด”ได้แท้จริง ไม่ละเมิด“พุทธธรรมนุญ”
เมืองไทย ก็เป็นเมืองพุทธแท้ ชาวพุทธมี“ศีล”ดังกล่าวจริง ก็จะทำให้
วงการศาสนาพุทธ มีพฤติกรรมตามที่ไปไปตามศีลธรรมนุญนั้น ก็
จะเห็นๆได้ชัดพึงปฏิบัติให้เจริญด้วย“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิวิมุตติ”เกิด

● ปฏิบัติเพื่อให้เกิดฌาน เกิดสมาธิ เกิดนิโรธ กันอย่างไร?

ซึ่งการปฏิบัติก็คือ “ศีลธรรมบุญ” นั้นหม่กลุ่มก็ปฏิบัติกันอยู่เป็นองค์รวม ส่วนตนก็สมาทานให้เหมาะกับตน แบ่งเอาจาก “จุลศีล” นั้นเอง เช่น “ศีล ๕” ก็มีอยู่ใน “จุลศีล ๒๖” นั้น ศีล ๘ ก็นั้น ศีล ๑๐ ก็นั้นหรือจะมากกว่าศีล ๑๐ ก็มีอยู่ใน “จุลศีล” นั้น เป็นโอวาทปาฏิโมกขศีล

เมื่อสมาทาน “ศีล” แล้ว ก็ปฏิบัติในกรอบเท่าที่เราสมาทาน ปฏิบัติ “อินทริยสังวร” สำรวมตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ โดยมี “สติสัมปชัญญะ” คือ ทำความรู้สึกตัวทั่วพร้อมในทุกอิริยาบถ ล้วนแล้วแต่ปฏิบัติมี “ผัสสะ” อยู่เป็นปกติทั้งสิ้น จนกระทั่งใจเป็น “สันโดษ” (ใจพอ) ในอุปก-บริก-เพราะลดละกิเลสได้ ศีลชั้นนั้นก็ป็นอริยะ

อินทริยสังวรก็เป็นอริยะ สติสัมปชัญญะก็เป็นอริยะ สันโดษก็เป็นอริยะ นั่นคือ การปฏิบัติบรรลุผลสู่ “อาริยมุมิ”

ซึ่งการปฏิบัติ “ศีล-อินทริยสังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ” จนกระทั่งเป็น “อาริยะ” นี้เองที่ชี้ชัดว่า “ในใจได้ถูกชำระกิเลสนิวรรณ์” ออกได้จริงใจ ก็พัฒนาเป็น “ฌาน”

● “สัมมาสมาธิ” เกิดขึ้นได้ไฉน?

เมื่อความเป็น “ฌาน” เจริญขึ้น จากการปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” เป็นเหตุ แล้วจิตที่มีอริยผลก็ตกผลึกตั้งมั่นขึ้นเป็น “สัมมาสมาธิ”

ซึ่ง “ฌาน” ก็นั้น “สมาธิ” ก็นั้น ล้วนเกิดจากการมี “ผัสสะ” ในชีวิตปฏิบัติแบบตื่นๆ สัมมา จิตขึ้นรับวิถีทั้งสิ้น

ส่วนการปฏิบัติที่ไม่มี “ผัสสะ” เป็นต้นว่า ปฏิบัติอานาปานสติชนิดที่เข้าไปอยู่ในภวังค์นั้น อย่างนี้เราก็ทำเพื่อตรวจสอบมรรคผลที่ตนได้ปฏิบัติมาด้วย “เดริชโซ” นี้เป็นประโยชน์หลักแท้ๆ ที่อุปการะมาก ทำให้ “จิตใจ” มีเหตุปัจจัยที่เป็นมรรคผลเสริม “อธิปัญญาสิกขา”

ยิ่งๆขึ้น ความเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ก็พัฒนาขึ้นจริง เพราะได้รู้แจ้ง“ความเกิด-ความดับ”ของปรมาตธรรมต่างๆที่ ผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติมา ซึ่งตามปกติผู้ล้มมาทัญญูทุกคนก็ต้องทำอยู่แล้ว เพื่อจะได้รู้ว่ามืผลเจริญหรือเสื่อม ก้าวหน้า หรือถอยหลังอย่างไร โฉน “เตวิชโซ”ที่ใช้จากการปฏิบัติด้วยวิธีกำหนดอานาปานสตินี้ก็แค เป็นวิธีปฏิบัติที่มีอุปการะมากวิธีหนึ่ง ไม่ใช่“วิธีอันเอกหรือทางปฏิบัติ อันเอก”(เอกายนมรรค)ของพุทธ

● กลอง“อานกะ”เกิดขึ้นในยุคนี้ด้วยประการฉะนี้

แต่ชาวพุทธทุกวันนี้ส่วนใหญ่ไปหลงผิดแสวงบุญนอกขอบเขต พุทธมานานจนแพร่หลาย ว่าวิธีที่ตัดเอาส่วน“อานาปานสติ”นี้เฉพาะ ไปเป็น“วิธีอันเอก”(เอกายนมรรค)ของพุทธ ซึ่งเป็นการหลงผิดกันมานาน พอสมควรแล้ว ที่หลงผิดตัดเอาแค่“อานาปานสติ” แบบหลับตาเข้าไป ในวงค์ มายึดว่าเป็น“ถูก”กันไปทั่วถ้วนในวงการพุทธแล้ว

ผู้สนใจศึกษาต้องทำความเข้าใจในอานาปานสติที่ดี ในมหา สติปัฏฐานที่ดี ให้เป็นสัมมาทัญญูกันเกิด ที่จริงนั้นอานาปานสติกับมหา สติปัฏฐานนั้น เป็นการปฏิบัติอันเดียวกัน ลืมตาเป็นปกติส่วนใหญ่

● มหาสติปัฏฐานเป็นที่ตั้งแห่งการปฏิบัติกรอบใหญ่

รวมทั้งอานาปานสติ

มหาสติปัฏฐานนั้นอธิบายถึงภาวะภายนอกและภายในรวมกัน ทั้งหมด ส่วนอานาปานสติอธิบายเน้นถึงภาวะภายในเท่านั้นเอง

ดังนั้น ปฏิบัติมหาสติปัฏฐานอยู่ทุกขณะก็ย่อมมีอานาปานสติ อยู่ด้วยเสมอ เพราะกรอบใหญ่คือ มหาสติปัฏฐาน

ถ้าชื่อว่า“วิธีปฏิบัติอันเอก”หรือ“เอกายน มัคโค”แล้ว ไม่แยก

กันเลย ทั้งมหาสติปัฏฐานและอานาปานสติ ร่วมกันเป็น“ทางอันเอก”

ในขณะที่ปฏิบัติ“มหาสติปัฏฐาน”ก็ต้องมี“อานาปานสติ”ปฏิบัติไปด้วยอยู่ในทุกขณะที่เรายังไม่ตาย ยังมี“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก” (อานา=ลมหายใจเข้า อาปานะ=ลมหายใจออก)

โดยต้องมี“สติ”เป็น“ปัฏฐาน”(จุดตั้งต้น)เรียกว่า“สติปัฏฐาน”เรียกให้เต็มๆครบเครื่อง ก็คือ “มหาสติปัฏฐาน”หรือ“สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔” ครบไปทั้งหมด“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เลย

ดังนั้น การปฏิบัติในส่วนที่เป็น“อานาปานสติ”นี้เป็นส่วนลึกและส่วนผลชั้นแก่น เป็นตัวร่วมภายในของการปฏิบัติทุกส่วน และเป็นตัวควบคุมเพื่อให้เกิด“ผล”ถึงที่สุด ตามหน้าที่แท้ ได้แก่ หลักอานาปานสติ ๑๖ หลักนั้นแหละ คือ ต้องรู้แจ้งเห็นจริงทุกประการ

โดยจะต้องมี“ความรู้”ทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา(มีสติสัมปชัญญะที่ต้องรู้คือขานาติ ต้องเห็นคือปัสสตีให้ได้ตลอด) รู้ทุกอิริยาบถที่สัมผัสสำเร็จผลการรู้การเห็นนั้นๆอยู่ทั้งภายนอก และภายใน กายนอกกาย ภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม

และที่สำคัญคือ รู้และจะต้องสำเหนียกอยู่เสมอ(ปฏิสังเวท)เพื่อควบคุมดูแลปฏิบัติให้เป็นมรรคเป็นผลให้ได้ ไม่ว่าจะ“ระงับกายสังขาร-ระงับจิตสังขาร(ปัสสัมภยง) และเปลื้องปล่อย(วิโมกขัง)ได้สำเร็จ

และที่สุด“สูงสุดคือนสูสามัญ”หรือเป็นผู้ทำ“สังจะยอนสภาพ”ได้ตามสั่งจានุโลมิภิกขุญาณเป็น“อตัมมยตา”ที่สัมบูรณ์ด้วย“ปฏินิสสัคคะ”

● อานาปานสติ มีคุณอนันต์ แต่ไม่ใช่ทางปฏิบัติทางเอก

ตามที่จริงแล้ว หากปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”อยู่ตลอด ถ้าจะไม่ตรวจด้วย“เตวิชโช”เลย “ผล”ย่อมเกิดจริงอยู่ตลอดไป และเต็มบริบูรณ์ได้ เมื่อได้พากเพียรปฏิบัติ “ผล”นั้นก็เกิดจริงมีจริง

แม้ไม่ตรวจด้วยเทววิโซ ผลที่เกิดจริงมีจริงที่เต็มก็คือเต็มได้
แต่ถ้าตรวจด้วยเทววิโซด้วย มันจะทუნอะไรต่ออะไรได้มาก
จะละเอียดลอบได้เร็วดี จะทั้งเสริมความมั่นใจ ทั้งบริบูรณ์ ถ่องแท้
แยบคาย เป็นลำดับ ไม่ล้าสน รู้ขั้นตอน ดีกว่าไม่ทำมากมายหลายนัย
จึงไม่มีเหตุผลอะไรมาลบล้างเลย ที่จะไม่ทำ

ดังนั้น ถ้านั่งอานาปานสติหรือสมาธิทำเทววิโซก็ช่วยได้มาก
จึงจัดเป็นอุปการะมาก หรือเป็นการปฏิบัติช่วยเหลืออุดหนุนอยู่เสมอ

แต่ก็คือ ส่วนประกอบเท่านั้น ซึ่งก็เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ
หัวใจหลัก จึงมีแถมอยู่เสมอ ในที่นั่นที่นี้แห่งการปฏิบัติ

อานาปานสติ จึงไม่ใช่การปฏิบัติอันเอก

หลงยึดว่า“ทางปฏิบัติอันเอก หรือวิธีปฏิบัติอันเอก” จึงไม่ใช่

เพราะไม่ใช่วิธีปฏิบัติที่เป็นหลักใหญ่เต็มครบหลัก หรือวิธี
ปฏิบัติทั้งหมดจึงไม่เรียกว่า“วิธีปฏิบัติอันเอก”(เอกายนมรรค)

อย่าหลงผิด จะผิดวิธีอันเอก หรือผิดทางปฏิบัติอันเอก

ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นปฏิบัติติดตอน หรือลัดขั้นตอน ไม่
ลาดลุ่มดั่งฝั่งทะเล จะไม่เป็นขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ที่มีทั้งต้น-กลาง-
ปลายครบบริบูรณ์รอบถ้วน

● “เทววิโซ”ที่เมื่อสัมมาทิฐิแล้ว ทำได้เสมอ และจะเห็นสำคัญ

ผู้สัมมาทิฐิแล้ว ก็จะปฏิบัติอานาปานสติ ทำเทววิโซ เป็นสำคัญ
ให้แก่การปฏิบัติในชีวิตปกติที่มีลมหายใจอยู่ ไม่ต้องหลับตาเลย

คนเราทำ“เทววิโซ” คือ ระลึกตรวจสอบ“ใจในใจ”ของตนได้
แม้ไม่ต้องหลบไปนั่งในที่สงบ แล้วระลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ตรวจ
“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”ดูอะไรเกิด-อะไรดับ ด้วยจตุปปาตญาณ ก็
สามารถมี“อัสวักขยญาณ”ของตนได้

ดั่งที่พระอารีย์เจ้ามากมายในตำนาน ท่านเห็น“ความสิ้นสุด
อาสวะ”ของตนในขณะมีชีวิตปกติ อยู่ในอิริยาบถต่างๆ

ที่จริงแล้ว ธรรมดาคนเราก็จะมี“อัตโนมัตติ”ตรวจใจตนเองด้วย
“เตวิชโช”อยู่บ้างแล้ว สำหรับผู้ที่พอมีปฏิภาณทางธรรม แต่ถ้าเรามี
ความรู้และเพ่งเพียรเป็นกิจจะลักษณะ ก็จะมีผลสูงกว่ากันมาก

และอานาปานสติที่ชำนาญแล้ว ก็สามารถจะเข้าสู่วิงค์ได้เร็ว
“มุกุฏฐธาทู” (ธาตุจิตหัวอ่อน)ของเราก็จะมี“ชวนจิต”(จิตที่มีประสิทธิภาพใน
ความแว่วไวเร็วไว) เข้าไปทำงานที่ใจในใจได้เร็ว

โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยสถานที่สงบสงัด หรือไม่ต้องเข้าป่าหา
ที่เงียบ เพื่อทำอานาปานสติหรือทำเตวิชโช ก็ทำได้ทั้งทำได้ดี และเร็ว

● “โลกันต์”นั้นหนีไปสู่ตโต่งปลายโลก แต่“โลกุตระ”นั้นเหนือโลก

พุทธไม่ปฏิบัติอย่าง“หนีโลก” หนีเข้าป่าเข้าเขาเข้าถ้ำเป็นต้น
ไม่หลบหนีห่างไป ให้มันหลุดออกไปจากโลก โดยวิ่งหนีออกไปให้ไกล
จากความเป็นโลก เหมือนอย่างผู้หลงไปสู่ป่าโดยเชื่อว่าจะหนีโลก
แล้วก็ยึดเอาวิธีปฏิบัติที่หลงผิดใน“อานาปานสติ” เอาแต่เรื่องภายใน
หลบเข้าไปอยู่ในภวังค์เท่านั้น กลายเป็นหลง“ที่สุด”(อันตะ)ของโลก จึง
เป็นโลกันต์ พุทธอยู่กับโลกแต่เหนือโลกเป็น“โลกุตระ” มิใช่“โลกันต์”

“โลกันต์”นี้ คนทั่วไปก็พอเข้าใจว่า หมายถึง นรกโลกันต์ นรก
กันบั้งคือนรกลึกสุด อธิบายกันว่า นรกขุมหนึ่งที่เป็นที่ลงโทษหนักที่สุด

นั่นก็หมายความว่า ผู้ใดที่ยังหลงวิ่งหาทาง“หนีโลก”แบบนี้อยู่
นั่นก็คือ ผู้วิ่งหาทางไปสู่ นรกลึกสุด หรือนรกที่เป็นที่ลงโทษหนักที่สุด
ซึ่งทุกวันนี้ ก็ยังมีผู้หาทาง“หนีโลก”แบบนี้กันอยู่
ที่จริงตามตำนานมีว่า มีนักบวชผู้ยังมีจิตวิญญู หาทาหนีโลก

โดยต้องการรู้ว่า“ที่สุดโลก”(โลกันต์=โลก+อันต)มันอยู่ที่ไหน ท่านต้องการ “หนีโลก”เหมือนอย่างนักบวชที่ออกจากสังคมหนีไปหาที่ๆมันไม่มีชีวิตอยู่เหมือนชาวโลกนั่นเอง ทุกวันนี้ก็คือ พวกที่หนีเข้าป่า หากถ้าอยู่ มิถุทธิ์แค่ไหนก็ท่องเที่ยวไปทั่ว ทะเหเหินเดินน้ำดำดินไปทั้งเมือง นรก เมืองสวรรค์ ถามหา“ที่สุดโลก” ก็ไม่มีใครตอบได้

ไปจนกระทั่งเมืองพรหม ไปพบพระพรหมก็ถามหา“ที่สุดโลก” กับพระพรหมต่อหน้าพรหมบริวารทั้งหลาย พระพรหมก็ตอบไม่ได้ แต่ จะตอบว่าตอบไม่ได้ก็จะเสียหน้า จึงตอบเลี่ยงไปว่า “เรานี้แหละใหญ่ เรานี้แหละเป็นผู้ครอบครองโลก”

ท่านนักบวชที่มีฉันทิภูจฺฉินี้ก็ย้าว่า “ไม่ได้ถามอย่างนั้น ถามว่า ที่สุดโลกอยู่ที่ไหน” พระพรหมก็ยังยืนยันตอบอย่างเดิมว่า “เรานี้แหละใหญ่ เรานี้แหละเป็นผู้ครอบงำโลก”

ท่านนักบวชก็ยืนยันถามอย่างเดิมอีกว่า “ไม่ได้ถามอย่างนั้น ถามว่าที่สุดโลกอยู่ที่ไหน” พระพรหมก็ตอบว่า “เรานี้แหละใหญ่ เรา นี้แหละเป็นผู้ครอบครองโลก” นักบวชก็ยืนยันอย่างเดิมอีก

พระพรหมจึงดึงตัวนักบวชเข้ามากระซิบที่หูว่า “เราไม่รู้ มา ถามเราตอบไม่ได้ จะให้เราตอบว่าเราไม่รู้ต่อหน้าบริวารได้ไง!? (เพราะ พระพรหมหน้าใหญ่ เรานี้แหละเป็นผู้ครอบครองโลก) แล้วพระพรหมก็พูดว่า

“ท่านเสียโอกาสแล้ว ท่านหนีพระพุทฺธเจ้ามาถามเรานี้ ผิดแล้ว ไปเถิด กลับไปถามพระพุทฺธเจ้าโน่น”

- นักบวชทุกวันนี้ก็หลงหาทาง“หนีโลก”เช่นเดียวกัน

ท่านนักบวชนั้นก็กลับมาทูลถามพระพุทฺธเจ้า พระพุทฺธเจ้า จึงตรัสตอบนักบวชนั้นว่า “ที่สุดโลกนั้น อยู่ในตัวเราเอง อยู่ในรูปนาม ชั้นที่ ๕ เรานี้เอง”

คำว่า “ที่สุด” (อันต) ก็คือ ความหมดสิ้น จบ ความตาย ดับ
คำว่า “โลก” หมายถึงความเป็นโลก หรือการหมุนวนอยู่
ดังนั้น ที่สุดโลก จึงหมายถึง ความดับโลก หรือหมดสิ้น
ความวน การดับโลก การจบความหมุนวนของการเกิด-การตาย
สรุป ก็คือ ที่เราได้พูดกันมาตลอดยาวนานในหนังสือเล่มนี้ คือ
การดับสนิทของ “การเกิด” หรือการดับ “ชาติ” ก็หมดที่สุดโลกนั่นเอง
ซึ่งก็ต้อง “ดับ” (เนโร) การเกิด (ชาติ) กันที่ “ใจ” ดับที่อื่นไม่มีจบ
หรือที่อื่นดับไม่จริง ดับไม่เป็นวิทยาศาสตร์
ใน “ธรรมที่เป็นพุทธ” นี้แหละ ทำให้เป็น “ที่สุดโลก” ได้สนิทจริง
แต่ต้อง “สัมมาทิฏฐิ” จึงจะ “ดับชาติ” จนเป็นที่สุดโลก

● “ธรรมที่เป็นพุทธ” ดับชาติได้ไปตามลำดับ ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

เราได้สาธยายมาพอสมควรแล้วว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ” นั้น “ดับ
ชาติ” ตั้งแต่ภายนอกไปหาภายใน เป็นลำดับๆ ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล
และต้อง “ดับอย่างมีสัมผัส” ด้วย โดยไม่ทิ้ง “สัมผัส” ด้วยทวารทั้ง ๕
ภายนอก จนเป็นกระทั่ง เป็นผู้ “ดับชาติ” ล้นสนิทเป็น “คนอมตะ”

ดังนั้น ภาวะที่ไม่มี “สัมผัส” (ผัสสะ) จากภายนอก กับภาวะที่มี
“สัมผัส” (ผัสสะ) จากภายนอก “ความรู้สึกหรืออารมณ์” ต้องต่างกันแน่
การมี “สัมผัส” เหตุปัจจัยภายนอก จึงเรียกว่า “กามาวจร”
และจะมี “กามรส” ที่เกิดใน “กามภพ” ตามที่อยู่ใน “กามาวจร” ขณะนั้น
หากใครยังมี “กิเลสกาม” ปรุ้งแต่งกับเหตุปัจจัยที่ “สัมผัส” นั้น
ก็จะเกิด “รส” ที่เป็น “กามรส” เท่าที่ผู้นั้นยังมี “กิเลส” นั้นๆ
ถ้าเป็นปุถุชน ก็แน่นอน “กิเลสกาม” ที่ปรุ้งก็เป็นกามเต็มๆ
ทั้งที่เป็น “อบายภูมิ” ของตนในกามภพนั้นแหละ ทั้งที่เป็น “กามกิเลส” อื่น

ที่ตนยังมี“กิเลสตาม”สมบูรณ์ด้วยอวิชา ไปตามแต่กิเลสปุถุชนผู้นั้นมี
ถ้าเป็นโสดาบัน กิเลส“กามราคสังโยชน์” ระดับ“อบายภูมิ”ใน
“กามภพ”นั้นได้“ดับไปแล้ว” จึงเป็นโสดาบัน “กามรล”ของโสดาบัน ก็
จะยังเป็น“รสกาม”อยู่ตามที่กิเลสโสดาบันผู้นั้นเหลือปรุ้งแต่งแค้น

● โสดาบันก็ต้อง“ดับชาติ”ที่ตนเสพติดใน“อบายภูมิ”

อย่างรู้เห็นจริง

โสดาบันมิใช่ฐานะผู้จะละกิเลส“รูปราคานุสัย-อรูปราคานุสัย”
เพราะ“กิเลสตาม”ที่เป็น“กามสังโยชน์”ยังไม่หมด แล้วยังมี
“รูปราคสังโยชน์-อรูปราคสังโยชน์”ของ“กามภพ”อยู่ โสดาบันจึงยังมี
มิใช่ฐานะที่จะดับกิเลสชั้น“อนุสัย” โดยเฉพาะชั้น“ภวราคานุสัย”

“ภวราคานุสัย” เป็นกิเลสชั้นปลายที่เป็นกิเลสภายใน“รูปภพ-
อรูปรภพ”ซึ่งเป็นคนละ“ภพ”กับ“กามภพ”ที่เป็นส่วนจากภายนอก

“กามราคานุสัย” คือ กิเลสตัวปลายของ“กามราคสังโยชน์”

ส่วน“ภวราคานุสัย”นั้น คือ กิเลสตัวปลายที่เรียกว่า“อนุสัย”
ของ“รูปภพและอรูปรภพ” อันได้แก่“รูปราคานุสัย”กับ“อรูปราคานุสัย”

● “อนุสัย”ทั้ง ๗ หมายถึง กิเลสชั้นปลายของแต่ละ“ภพ”

“อนุสัย”นั้น มี ๗ ได้แก่ (๑)กามราคานุสัย (๒)ปฏิฆานุสัย
(๓)ทิฏฐิฐานุสัย (๔)วิจิกิจฐานุสัย (๕)มานานุสัย (๖)ภวราคานุสัย
(๗)อวิชชานุสัย [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๒]

ส่วน“สังโยชน์”นั้น มี ๑๐ ได้แก่ (๑)สักกายทิฏฐิ (๒)วิจิกิจฉา
(๓)สีลัพพตปรามาส (๔)กามราคะ (๕)ปฏิฆะ (๖)รูปราคะ (๗)อรูปราคะ
(๘)มานะ (๙)อุทธัจจะ (๑๐)อวิชา [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๓๔๙-๓๕๑
เล่ม ๒๔ ข้อ ๑๓ เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๗๖-๗]

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงต้อง“งาม”ด้วยขั้นต้น-
ชั้นกลาง-ชั้นปลายเป็นลำดับลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ไม่ตัดลัดชั้นตอน

ฉะนั้น “กามรส”ที่ตกตะกอนอยู่ใต้ก้นบึ้งของใจ เป็น“กาม
ราคานุสัย” จึงแตกต่างจาก“ภวารส”ที่ตกตะกอนอยู่ใต้ก้นบึ้งของใจ
เป็น“ภวาราคานุสัย”

ภาวะหนึ่งเกิดใน“กามภพ”อันเป็น“ภพ”ชั้นนอก ส่วนอีก
ภาวะหนึ่งนั้นเกิดใน“รูปภพและอรูปภพ”อันเป็น“ภพ”ชั้นใน

เมื่อเกิดอยู่ใน“กามภพ”ที่ยังมีเหตุปัจจัยหยาบจากภายนอก
นั่นคือเกิดจากองค์ประกอบของทวารทั้ง ๕ ซึ่งเป็นสังขารที่ต้องรู้แจ้ง
เห็นจริงในขั้นต้นก่อน แล้วจึงจะรู้แจ้งเห็นจริงขั้นต่อไปได้ถูกต้องแท้

● นิทาน“หางช้างติดพวยกา”นั้น คือการรู้ลำดับ อย่าลัดล้น
ลัดชั้นตอน

อาตมาเอาคำพังเพยที่เปรียบในนิทาน “หางช้างติดพวยกา”
ว่า เหมือนเราจะเอา“ช้าง”ที่อยู่ใน“กาน้ำ” ออกมาทาง“พวยกา”

เราก็ต้องมีความรู้ความสามารถยิ่งที่จะเอา“ช้าง”ออกมาจาก
“กาน้ำ”ให้ได้ทั้ง“ตัว” นั้นแหละ โดยขั้นต้นเอาตัวช้างออกมาก่อน

ซึ่งมันมีทั้งเนื้อหนังมังสาต่างๆ ทั้งดัดได้ไล่ฟุง-ตา-หู-หัว-หาง
เมื่อเราเอา“ตัวช้าง”ทั้งตัวออกมาได้แล้ว ก็อย่าหลงเพลินติด
แหง็กอยู่ที่“หางช้าง” ซึ่งเทียบได้กับกิเลสชั้นในที่เหลือชั้นปลาย

นั่นคือ ท่านก็เตือนว่า แล้วอย่าไปหลง“หางช้าง”ติดพวยกาอยู่
แต่ทุกวันนี้ชาวพุทธมัวไปเรียนตัดลัดชั้นตอน ไปมัวมุ่นอยู่
แต่ชั้นใน มุ่นจะเอาแต่ชั้นปลายหรือภายใน โดยหลงผิดว่า“ฉาน”
หรือ“สมาธิ”นั้น จะเป็นได้ก็ต้องเข้าไปทำกันอยู่แต่ในภายใน“ภวังค์”

เลยพากันปฏิบัติฉานหรือสมาธิ ไปเหมือนกับลัทธินิกายทิเบต

ที่มีมาแต่เก่าก่อนกันนั่นเอง คือ นั่งหลับตาเข้าไปปฏิบัติใน“รูปภพ
กับอรูปรภพ”ที่อยู่ในภวังค์ โดยตั้งขั้นต้น คือ “กามภพ”ไป ไม่สนใจ

จริง..ฉานหรือสมาธินั้น หมายถึง ภาวะของใจ ที่ผู้ปฏิบัติต้อง
“ทำใจในใจ”(มนสิการโถ)ให้ได้ นั่นคือ ต้อง“โยนิโส มนสิการ”ให้เป็น หรือ
“การทำใจในใจให้ต้องแท้-ลงไปถึงที่เกิด” แม้แต่ขั้นต้นก็ต้อง“ทำใจในใจ”

การศึกษาของพระพุทธเจ้านั้น ต้องทำให้ได้“ถึงใจ”เป็นเอก
จริงๆ จึงจะชื่อว่าบรรลुरुธรรม แม้แต่เป็นขั้นต้น คือ โสตาบัน

● สอนผิดว่า“ศีล”ได้ผลแก่กาย,วาจา

จึง“ดับชาติสัตว์อบายภพ”ไม่ได้

หรือปฏิบัติ“ศีล”ก็ต้องให้ได้อานิสงส์ถึง“ใจ”ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๑ และข้อ๒๐๘ ที่ทรงยืนยันว่า

“ศีลที่เป็นกุศลย่อมยังความเป็นอรหัตให้บริบูรณ์โดยลำดับ”

“ศีล”จึงไม่ใช่มีอานิสงส์แค่กายกับวาจาเท่านั้น

เพราะการบรรลुरुธรรมนั้นต้องมีอานิสงส์ถึง“ใจ”

ไม่ใช่มีอานิสงส์แค่“กายกับวาจา” ถ้าแค่นั้นก็ไม่บรรลुरुหะสิ!

พุทธเดี่ยวนี้ออกันว่า “ศีล”จะได้อานิสงส์ทาง“กาย-วาจา”

ส่วน“สมาธิ”นั้นเป็นเรื่องของ“ใจ”ก็ให้แยกไปนั่งหลับตาทำเอา
อีกต่างหาก “ปัญญา”ก็ไม่ใช่รู้“ศีล” ไม่ใช่รู้“จิตใจ”เป็นหลักสำคัญว่า
มันทำงานร่วมกัน ช่วยกันอย่างไร แค่นั้นแล้ว แต่ไปรู้อะไรอื่นไปหมด

โดยแยก“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ออกไปจากกันเป็นส่วนๆเสียนี้

ซึ่งแท้จริงแล้ว “ไตรสิกขา”นั้นเป็นองค์รวม เป็นธรรมที่ปฏิบัติ
ไปด้วยกันทั้งหมด ต่างอนุเคราะห์กัน ต่างสังเคราะห์กัน ล้มพันกัน
ไปตลอด ไม่แยกกัน ไม่ขาดสายจากกันด้วย

โดยเฉพาะปัญญา ช่วยกันเหมือนล้างมือด้วยมือ ล้างเท้าด้วย

เท่า ต่างช่วยกันอยู่ตลอด ทั้ง“ศีล”ก็มีปัญญา(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๙๓) ทั้ง“สมาธิหรือฌาน” ก็มีปัญญา(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕)

เมื่อสอนกันมาผิด เริ่มต้นชั้นศีลก็ผิดเพี้ยนไปแล้ว ไม่เป็นไปตามลำดับ ตามที่พระศาสดาทรงกำชับกำชาสำคัญนักเรื่องเป็นลำดับนี่
นี่คือความผิดเพี้ยนของศาสนาพุทธทุกวันนี้ที่เป็นไปแล้วจริง

● “ศีล”จะพาให้“พันสั๊กกายทิฏฐิ”ไปตามลำดับ ย่อมมีผลถึง“ใจ”

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่เอาแต่นั่งสมาธิเรียนรู้แต่ในภายใน กิเลสชั้นต้นที่สั่งสมอยู่ใน“สังโยชน” เป็น“สักกายทิฏฐิสังโยชน” ก็ย่อมไม่ได้เรียนรู้และไม่ถูกกำจัด อย่างเป็นทางการรู้แจ้งเห็นจริง ตามขั้นตามตอน

ถ้าผู้ที่เอาแต่นั่งสมาธิเรียนรู้แต่ในภายใน ไม่ได้มีขั้นต้น คือ ชั้น“กามภพ” ซึ่งมีหน้าซำยังมีต้นกว่านั้นคือ “อบายภพ”ของ“กามภพ”

ก็เลยไม่เป็นไปตามลำดับอันเป็นเรื่องสำคัญดังกล่าว

ฉะนั้น จึงต้องศึกษารู้“กาย”ภายนอกเป็นขั้นต้น(รูปี รูปานิ ปัสสติ หรือพหิทธานูปานิ ปัสสติ) หรือปฏิบัติละกิเลสชั้น“กามภพ”กันก่อนนั่นเอง

กาย คือ องค์ประชุม : เหตุปัจจัยที่มีอยู่ทั้งหลายประชุมกันในขอบเขตที่กำหนดรู้นั้นๆ เริ่มต้นตั้งแต่“องค์ประชุม”ชั้นกามภพ

ซึ่ง“กามราคสังโยชน”นี้ขั้นต้นก็ต้องกำจัดก่อน แล้วจึงจะขึ้น“กามราคานุสัย”ที่เป็นชั้นปลาย

แล้วเราก็จะได้รู้แจ้งเห็นจริง กิเลส“อนุสัย”ที่มันทำเป็นว่า “นอนนิ่งอยู่ในกันบังของจิต” เมื่อถูกกระทบกระทั่งเข้าจริงๆ มันจะกระเทือน หวั่นไหว ออกมาไหม มันหมดจริงแล้วหรือ หรือมันไม่มี

ถ้ามันมีตัวใหญ่ตัวหยาบ ตัวต่ำ ตัวที่ไม่แก่ ตัวที่อยู่ระดับนอกๆ ไม่ใช่ในๆเข้าไปลึกๆ แต่เป็นกิเลสชั้น“กามภพ” เป็นขั้นต้นไปตามลำดับ มันก็จะปรากฏก่อน ออกมาให้เราได้กำจัดมันก่อน

แต่ไปนั่งหลับตาสะกดจิต ทำนั่งทำดิ่งให้กิเลสยิ่งลงไป
กันบึ้งของใจซ้ำเสียอีก มันก็ยิ่งดิ่งลึกเข้าไปๆ ไม่ได้กำจัดมัน ซ้ำมีหน้า
ไม่มี“ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวมัน”จริง กิเลสชั้นต้นจึงหลอกเอาได้
เพราะไม่“งาม”ตามลำดับขั้นต้น-ชั้นกลาง-ชั้นปลาย
ต้องกำจัดกิเลส“กามภพ”ก่อน แล้วค่อยกำจัดกิเลส“รูปภพ-
อรูปรภพ”ไปตามลำดับ

- หากไม่“สัมมาทิฏฐิ” ขั้นต้นก็ไม่สามารถ“ดับชาติ”ของกิเลสได้

หากไปเอาแต่นั่งทำสมาธิ ไม่เรียนรู้“ตัวกิเลส”ให้ชัดตั้งแต่
ตัวหยาบไปตามลำดับ มี“นามรูปปริจเฉทญาณ”รู้แจ้งเห็นจริง“ตัวมัน”
หลุดๆในขณะ“สัมพัส”อยู่ ก็ไม่รู้ที่อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั้นเทียว(ซานโต
ปัสสโต วิหริต) จึงไม่สามารถปฏิบัติกำจัดกิเลสได้ในขณะลืมนตามปฏิบัติ
เพราะไม่มีสัมมาทิฏฐิ ทั้งไม่สัมมาปฏิบัติ จึงไม่มีสัมมาปฏิเวธ
กิเลสอบายภูมิจึงเกิดใน“กามาวจร”นั่นเอง ดับให้ได้เป็น
ขั้นต้น แล้วจึงจะเรียนรู้“ปริยฎฐานกิเลส” แล้วกำจัดต่อไปตามลำดับ

- เหมือนเอา“ตัวข้าง”ออกจากพวยกาให้ได้ก่อน จึงจะบรรลुขั้นต้น

เปรียบกับการเรียนรู้ข้างทั้งตัว และกำจัดกิเลสภายนอก คือ เอา
ตัวข้างทั้งตัวออกจาก“พวยกา”ให้ได้ก่อน

ข้างทั้งตัวนี้ ที่จริงเป็นกิเลสภายนอกใน“กามสังโยชน์”ทั้งหมด
ที่มีซับซ้อนอยู่ ซึ่งหมด“อบายภูมิจึง”แล้วก็ยังมี“กามภูมิจึง”อื่นๆอีกมาก
เหมือนตัวข้างก็มีอวัยวะภายนอกตัวข้าง และยังมีอวัยวะภายในตัวข้าง
อีกหลากหลายในตัวข้าง ก็ต้องเอาออกจาก“พวยกา”เป็นขั้นกลาง

กว่าจะเอาออกจาก“พวยกา”ได้หมดทั้งตัว ไม่ใช่จะง่ายๆลัดๆ
เมื่อกิเลส“กามภพ”หมดแล้ว เข้าสู่อนาคามีภูมิ เหลือกิเลสใน

“ภพ”ใน“ภวังค์”หรือใน“ภวภพ”คือ“รูปภพ-อรูปภพ” ค่อยกำจัดกิเลสเป็นกิเลสละเอียดขั้นต่อไปตามลำดับ ของอนาคามีภูมิ

ทางช้าง คือ รูปภพ-อรูปภพ ต้องพ้น“กามภพ”มาได้ก่อนจัดการกับ“ตัวช้าง”ออกจาก“พวยกา” ชั้นโสดาบันภูมิ และชั้นสกิทาคามีภูมิก่อน เหลือ“ทางช้าง”ค่อยมาจัดการภายหลัง จึงจะเป็นลำดับที่ถูกต้องตามคำตรัสพระศาสดา

และคำว่า“พวยกา”ที่สมมุติในที่นี้ ก็อย่าคิดพาชื่อไปแค่ว่าเป็น“พวยกา”แข็งๆที่อุ้งที่เป็นพวย“กาน้ำ”โลหะเท่านั้นนะ “พวยกา”ชนิดนี้ เป็น“พวยกาพิเศษ”มันเป็นกิเลส“ยางเหนียว”ที่ยืดได้หดได้

มันเป็นยางเหนียวที่ยืดแล้วยืด รัดเข้าได้เก่งกว่ากล้ำเนื้ออวัยวะ“หูรูด-หูรูด”อันเป็นอวัยวะเนื้อหนังสัตว์สามัญเสียอีก

ดังนั้น จึงต้องกำจัดกิเลสขั้นต้นก่อน จึงจะตรงตามคำตรัส

เมื่อกิเลสตัวนอกหมด กิเลสตัวในรูปภพ-อรูปภพ ก็จะตามออกมาให้เรากำจัด และกำจัดในขณะที่มี“สัมผัส”ทางตาหูจมูกลิ้นกาย กระทบ กระทบตัวต่อไป มันก็จะออกมาให้เห็น แล้วเราก็จะกำจัดมันถูกต้องตัวมันอีก อย่างไม่ลึก ไม่ลับ(อรห)เป็นที่สุด(อรหนต์)

● แม้กิเลส“รูปภพ-อรูปภพ” ก็ปฏิบัติ“ดับ”มันในขณะที่สมตามี“ผัสสะ”

ซึ่งการปฏิบัติแบบพุทธรนั้น แม้กิเลส“รูปภพ-อรูปภพ”ก็ไม่ใช่ว่าต้องนั่งหลับตาเข้าไปปฏิบัติกำจัดมันขณะนั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์

การปฏิบัติของพุทธร ที่ปฏิบัติด้วย“สัมมาอารยมรรค”นั้น แม้เป็นอนาคามีแล้ว กิเลส“กามภพ”ดับสิ้นแล้วก็ยังมีชีวิตปฏิบัติธรรมด้วย“มรรค ๗ องค์”เพื่อให้เกิด“สัมมาสมาธิ”อยู่ใน“กามาวจร”ตามเดิม

แต่ปฏิบัติเพื่อกำจัดกิเลส“รูปภพ-อรูปภพ” ก็ยังคงปฏิบัติ

ลืมนี่ มี“สัมผัส”ด้วยทวาร ๕ เป็นปัจจัยตามเดิมนี้เอง ทว่ามีภูมิสูงขึ้น แล้ว สามารถล่วงพ้น“กิเลสกาม” เรียนรู้“กิเลสในรูปภพ-อรูปรภพ”

คือ กำจัดกิเลสจัดการ“กรรมทั้งหลาย”(กัมมันตะ) ซึ่งก็ปฏิบัติ กำจัดหรือจัดการ“มิจฉาอาชีวะ-มิจฉากัมมันตะ-มิจฉาวาจา-มิจฉาสังกัปปะ”อันเป็นขั้น“รูปภพ-อรูปรภพ”ต่อไป

แต่มันละเอียดขึ้น สุขุมประณีตกว่ากิเลสขั้นต้นแน่นอน ไม่ว่าจะ“อาชีวะ”ก็ต้องให้เป็น“สัมมาอาชีวะ”ยิ่งขึ้น“การกระทำต่างๆ”ก็ต้องให้เป็น“สัมมากัมมันตะ”ยิ่งขึ้น “วาจา”ก็ต้องให้เป็น“สัมมาวาจา”ยิ่งขึ้น หรือ“ความดำรินึกคิด”ก็ต้องให้เป็น“สัมมาสังกัปปะ”ยิ่งขึ้น

ส่วนการตรวจสอบเก็บละเอียดในวงศ์ด้วย“เตวิชโช”นั้น ก็ยังคงทำเป็นอุปการะมากอยู่ตามเดิม เพราะ“เตวิชโช”หรือนั่งเข้าไปตรวจ ทบทวนดูที่ได้ปฏิบัติผ่านมาก็ระลึกเอา“ส่วนอดีต”(บุพเพนิวาสานุสติญาณ)

ก็ต้องให้รู้ชัดรู้ว่า“อะไรเกิด-อะไรดับ” ก็ต้องรู้แจ้งความเกิด ความดับ(จตุปปาทญาณ)ที่เราได้ทำไปแล้วว่า กิเลสส่วนใดที่เกิด กิเลสส่วนใดที่ดับ เราได้ดับไปสำเร็จหรือไม่เพียงใด

หรือที่สุดเรา“ดับอาสวะสิ้นได้”(อาสวักขยญาณ)ไปบ้างแล้วหรือไม่อย่างไร ก็ต้องทำ“เตวิชโช”เสมอ เป็นการตรวจงานลงบัญชีให้ตนเอง

● อย่าดูถูก“กายกรรม-วจีกรรม”เป็นอันขาด กรรมคือพระเจ้า หรือมาร

ทุกอย่างเกิดได้ด้วย“กรรม” ตาม“สัมมาทิฏฐิข้อ๔” ว่าใครจะทำได้ มีผลละกิเลสหรือไม่ละกิเลสก็อยู่กับ“กรรม”ที่ทำแล้วนั้นๆ “สุกตทุกภฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก” หมายความว่า ผลวิบากของกรรมที่ดีทำชั่ว นั้นแหละทำสัมมาก็มีมรรคผล ทำไม่สัมมาก็ไม่มีมรรคผล ใครทำ“กรรมดี” นั้นแหละคือ พระเจ้า คือเทวดา คือพรหม

ใครทำ“กรรมชั่ว” นั้นแหละคือ มารร้าย ย้ำกันมาหลายทีแล้ว ซึ่งเป็นสังขารตายตัว กรรมเป็นของของตน(กัมมัฏสกา) กรรมของตนที่ทำลงไปแล้วแบ่งใครก็ได้ ใครทำก็เป็นของคนนั้น ไม่ว่าบุญหรือบาป พระเจ้า(กรรมดี)ของใครก็ของตน มาร(กรรมชั่ว)ของใครก็ของตน อย่าไปโทษใคร อย่าไปริษยาใคร โทษตนเองทำเองทั้งนั้น จึงได้รับเอง คือกัมมัฏสกา แปลว่ากรรมเป็นของของตน

ตนต้องรับมรดกกรรมของตนทั้งดีและชั่ว จะไม่รับก็ไม่ได้ กรรมที่ทำลงไป มากหรือน้อยก็ดี หนักหรือเบาก็ดี ชั่วหรือดีก็ดี บาบหรือบุญก็ดี เป็นโลกียะหรือโลกุตระก็ตาม ต้องเป็นของเราทั้งหมด

ไม่เคยขาดตกบกพร่องแม้ธุลีละอองแห่งกรรมที่ตนทำ ล้วนเป็นมรดกของตนที่ตนจะต้องรับทั้งสิ้น ไม่ช้าก็เร็ว ไม่มากก็น้อย ฉะนั้นแล ที่คำบาลีว่า กัมมทายาท แปลว่า ตนเป็นผู้รับผลของกรรมของตน

กรรมคือพระเจ้าหรือมาร ทั้ง ๒ อย่าง ที่พาเราเกิดเราเป็นไป พาเจ้าตัวได้ดีหรือตกยาก พาสุขพาทุกข์อยู่ในขณะนี้ขณะโน้นขณะไหน ก็กรรมทั้งสิ้นที่พาเป็นพาไปพาเกิด คำบาลีว่า กัมมโยนิ ไม่มีอื่น

● หัวใจ“ธรรมที่เป็นพุทธ”คือ มุ่งหน้ากำจัด“มาร”ในใจ

จะให้เกิดอย่างไร จะให้เป็นแคไหน ก็ตามแต่พลังพระเจ้าให้เป็น หรือตามแต่พลังมารจะให้ เป็น แล้วแต่พลังไหนจะชนะจนกว่าเจ้าตัวจะกำจัดมารในตนสิ้น จึงหมดพลังมารเกลี้ยง คนผู้นั้นจึงจะมีแต่“กัมมโยนิ”ที่เป็นพลังพระเจ้าบงการให้เจ้าตัวทำแต่ความดีเท่านั้น (กุศลสัมบูรณ์) ไม่ทำความชั่วใดๆเลย(สัมปทาปีสสะ อกรรม)

มาร คือ จิตวิญญานที่เป็นอกุศลจิต มีในตนนี้เอง

“ธรรมที่เป็นพุทธ”จะมุ่งหน้า“กำจัดมาร” คือกำจัด“อกุศลจิตในตน” นี้เป็นหัวใจของศาสนาพุทธ นั่นคือ ปฏิบัติ“อริยสัจ ๔”

มาร นี่แหละ ที่ทำให้คนทุกข์ มารจึงเป็น“ตัวเหตุ”แท้แห่งทุกข์ (สมุทัยอริยสัง) ที่จะต้องหยั่งรู้ตัวมันให้ถูกตัว และกำจัดให้ถูกแท้ถูกถ้วน

มาร คือ อุกุศลจิต นั่นคือ กิเลส ตัณหา อุปาทาน หรือโลภ โกรธ หลง ในจิตคนทุกคนที่ยังไม่ใช่อรหันต์

พุทธเรียนรู้“จิต-เจตสิก”กระทั่งสามารถใช้“จิตตนเองสัมผัส อ่านจิตในจิตของตนเองได้จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวจิต-เจตสิกของตน”

ความรู้ยิ่งชนิดนี้ หรือความรู้ยิ่งที่สามารถกำหนดรู้จิต-เจตสิก ของตนเองได้เช่นนี้ ศัพท์วิชาการคือนามรูปปริจเจตญาณ

แล้วสามารถ“ค้นหาจนได้ตัวการ”(ปริคคห) ซึ่งก็คือ ค้นหา เจตสิกที่เป็น“ตัวมาร”ในตนนั่นเอง จึงสามารถ“สัมผัส”ตัวจริงของมาร หรืออกุศลจิตได้แม่นยำ หรือ“ค้นหาปัจจัยที่ทำให้เกิดทุกขเวทนา” ตามหลักของปฏิจจนสมุปปาธาได้ ศัพท์วิชาการคือ ปัจจัยปริคคหญาณ

และได้ปฏิบัติจนกระทั่งสามารถพิชิต“มาร”ได้สำเร็จ(สัมมสน) ชนิดที่มี“ญาณ” สัมผัสความจริงของจิต-เจตสิกมาตลอดสาย ศัพท์ วิชาการที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงทั้งหมดนี้ คือสัมมสนญาณ

เมื่อสามารถกำจัด“มาร”ดับสนิทได้สำเร็จ และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย“ญาณ๑๖ หรือวิชชา๔” คือ“ตัวอกุศลจิต” หรือแท้ๆก็ตัวโลภ-โกรธ -หลงนั่นเองตายสนิทได้จริง “จิตจึงสะอาด” ตามโอวาทปาฏิโมกข์

ความสำเร็จเสร็จสิ้นเป็น“จิตตนเองบริสุทธิ์สัมบูรณ์”เช่นนี้เอง ที่ศัพท์วิชาการของพุทธในโอวาทปาฏิโมกข์ ว่า สจิตตปริโยทปนัง

● สัมผัส“พระเจ้า”อย่างเป็นทางการใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”

จิตใจที่ได้รับการกำจัดมารมาตามลำดับ ได้ผลมาตามลำดับ ชื่อว่า“อุบัติเทพ” คือเกิดเป็นเทวดาจริง ที่จิตค่อยสะอาดขึ้นไปตามลำดับๆ กระทั่งที่สุดสะอาดบริสุทธิ์เกลี้ยงสัมบูรณ์ ก็เป็น“วิสุทธิเทพ” คือเกิด

เป็นเทวดาที่วิสุทธิ หรือเทวดาที่ไร้ซึ่งกิเลสสภาวะสัมบูรณ์ เป็นจิตสะอาด
จิตที่สะอาดบริสุทธิ์ฉะนี้แล คือพรหม ซึ่งก็คือพระเจ้าแท่ๆ
ผู้ทำได้สำเร็จจริงตั้งแต่มีชีวิตอยู่ในร่างกายเป็นๆในโลกนี้(อิธ
พรหมจริยวาโส) จึงจริงตั้งแต่ยังไม่ตาย รู้จักความเป็นมารอย่างชัดแจ้ง
แล้วปฏิบัติจนกระทั่งกำจัดมารตายสิ้นสนิท จิตใจเราเกิดเป็นเทวดา
เป็นพรหม ตั้งแต่ชีวิตเรายังไม่ตาย ก็เป็นจริงแล้ว

ร่างกายตายไปจึงเป็นจริง อย่างไม่ต้องเดา ไม่ต้องสงสัยเลย
เพราะฉะนั้น ความเป็นมาร หรือเทวดา หรือพรหม ก็เป็นจริง
ตามที่ทำได้ ตั้งแต่ตอนมีชีวิตเป็นๆ

ร่างกายแตกตายไปแล้ว ทำไม่ได้ ใครก็ปฏิบัติเพื่อแก้ไขจิตใจ
ของตนตอนตายไปแล้วไม่ได้ มีแต่ต้องรับวิบากที่ทำไปแล้วเท่านั้น

ผู้จะปฏิบัติให้ตน“พ้นความเป็นมาร” เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม
ได้นั้น ก็เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทวดา-มาร-พรหม” ฉะนี้เอง

นี่คือ วิทยาศาสตร์ทางจิต ที่พิสูจน์ความจริงได้ถึงขั้นปรมาตม์
คือ ความจริงที่ยิ่งใหญ่ คือสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทวดา-มาร
-พรหม”ได้จริง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้ค้นพบความจริงนี้

“ความเกิด”เช่นนี้เอง คือ “ชาติ”นี้ของชีวิตเป็นๆนี้แหละ

ซึ่งก็คือ สามารถทำที่จิตวิญญาณมนุษย์เป็นๆนี้เองได้สำเร็จ

● กรรมที่ไม่มี“มารร้าย”บงการ นั่นคือ กรรมที่เป็น “พระเจ้า”บันดาล

พุทธจึงได้ชื่อว่า ศาสนาที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-มาร
-พรหม”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า เอหิภัสลโก อกาลโก พิสูจน์ได้ ด้วย
ตนเองเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตจริง ไม่จำกัดยุคสมัย แม้ปัจจุบันนี้

นี่คือ การพิสูจน์ัจธรรม ถึงขั้นปรมาตมธรรม ได้ว่า

“กรรม” บันดาลบันดาลชีวิตได้จริง
ใครทำ“กรรมดี” นั้นแหละคือ พระเจ้า
ใครทำ“กรรมชั่ว” นั้นแหละคือ มารร้าย
อันคือ “จิตใจ”ของมนุษย์ที่พิสูจน์ได้ด้วยความเป็น“กรรม”

ตามที่ได้อธิบายมาคร่าวๆ ก็พอเห็นได้ว่า กรรมคือพระเจ้า
หรือมาร ทั้ง ๒ อย่าง ที่พาเราเกิดเราเป็นไป พาเจ้าตัวได้ดีหรือตกยาก
พาสุขพาทุกข์อยู่ในขณะนี้ขณะนี้ไหนๆ ก็กรรมทั้งสิ้นที่พาเป็น
พาไปพาเกิด คำบาลีว่า กัมมโยนิ ไม่มีอื่น

จะให้เกิดอย่างไร จะให้เป็นแคไหน ก็ตามแต่พลังพระเจ้า
จะให้เป็น หรือตามแต่พลังมารจะให้เป็น แล้วแต่พลังไหนจะชนะ จน
กว่าเจ้าตัวจะกำจัดมารในตนสิ้น จึงหมดพลังมารเกลี้ยง คนผู้นั้นจึงจะมี
แต่“กัมมโยนิ”ที่เป็นพลังพระเจ้าบงการให้เจ้าตัวทำแต่ความดีเท่านั้น
(กุศลัสสูปสัมปทา) ไม่ทำความชั่วใดๆเลย(สัพพปาปัสสะ อกรรมง)

“กรรม” คือการกระทำของคนที่มี“จิตตนเองบริสุทธิ์สัมบูรณ์”
เป็นจิตพรหม เป็นจิตพระเจ้าแท้ๆนี่เอง ที่พา“ตนเอง”เป็น พาตนเอง
ไป พาตนเองเกิด และเกิดแต่ดีถ่ายเดียวด้วย

● “ธรรมที่เป็นพุทธ” ค้นพบพระพรหมหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้สถลบันดาล

นี่คือพระพรหมที่พิสูจน์ได้ในโลกแห่งคนเป็นๆ ที่บันดาลให้
“ตนเอง”เป็นอย่างไร บันดาล“ตนเอง”ไปอย่างไร บันดาล“ตนเอง”เ
กิดอย่างไร นี่คือกัมมโยนิ ที่เป็นพรหมโยนิ หรือกุศลธรรมโยนิแท้

เมื่อใครมี“กรรม”คือ มีการกระทำลงไปสำเร็จกรรมก็เป็น“ผล”
ในจิต เรียกว่า“วิบาก” ก็จะส่งสมลงไปในจิตตน มากเข้าๆๆก็เป็นเผ่า
เป็นพันธุ์ จนกระทั่งก่อเป็นตระกูล จึงชื่อว่าเป็น “กรรมพันธุ์”

ใครจะเป็นตระกูลมาร เผ่าพันธุ์มาร ตระกูลเทวดา พันธุ์เทวดา

ตระกูลพรหม พันธุ์พรหม ก็ตนเองทำเอง เป็นได้ด้วยตนเองตามจริง
“กรรม” จึงคือพันธุ์แท้ของตนของตน ที่ตนสร้างพันธุ์ตนเอง
ไม่มีใครสร้างให้เลย อย่าใส่“เชื้อชั่ว”ให้แก่ตนเลยแม้นิดแม้หน่อย
“เชื้อชั่ว”เป็นตัวการสร้าง“ชาติ”ให้แก่คน ให้แก่ชาติประเทศ
การกำจัดอกุศลจิตซึ่งคือ“มาร”ก็คือ“จิตของตน”นั่นแหละให้
หมดสิ้นไปจากจิตตน ตนก็เหลือแต่“จิตพรหม”หรือ“จิตบริสุทธิ์”ที่จะ
เป็น“ผู้สร้าง”และเป็น“ผู้ให้”แท้ๆ ไม่มีอามิส ซึ่งเป็นพรหม พระเจ้าแท้
ที่“สร้าง”ทุกสิ่งให้แก่โลกแก่มนุษย์ โดยไม่รับสิ่งตอบแทน
ซึ่งเป็นผู้มีแต่“กรรม”หรือการกระทำ ที่ไม่ทำเพื่อต้องการอะไร
มาให้ตนอีกเลย การกระทำนี้ คือ *กรรมของพระเจ้า* ตนก็ได้พึ่งพระเจ้า
ที่บริสุทธิ์จริง เพราะตนเองบริสุทธิ์จริง นี่แหละ“พระเจ้า”แท้ๆของตน
การได้พึ่งพระเจ้า ได้พึ่งเทวดาฟ้าดินบันดลบันดาลอย่าง
บริสุทธิ์เช่นนี้ จึงเป็นการได้“ที่พึ่งอันเกษม” นี่คือ“กัมมปฏิสธนะ”
ซึ่งก็คือต้องพึ่ง“กรรมของตนเอง”นั่นเองที่ได้สั่งสมไว้เป็นบารมี
เราเรียกภาวะนี้ว่า“บารมี” จะไม่เรียกว่า“สันดาน”ในภาษาไทย

● กรรมที่สั่งสมก็เป็น“สันดาน”ตัวแท้ คือมารร้ายจอมบงการ
ตัวจริง

เพราะคำว่า “สันดาน”ในภาษาไทยนั้น นิยมจนนิยามกันว่า
จิตใจที่สั่งสมมาเป็นนิสัยที่ชั่วที่เลว จิตใจอย่างนี้เองคือ“มาร”แท้ๆ
คงไม่มีใครอยากจะพึ่ง“มารร้าย”(กรรมชั่ว)
ก็คงจะมีแต่คนที่อยากพึ่ง“พระเจ้า”(กรรมดี)
จึงต้องปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ” เพื่อทำจิตใจของตนให้บรรลु
จริง จนเป็นจิตบริสุทธิ์ให้ได้เกิด เราจะได้พึ่ง“พระเจ้า”แท้ๆจริงๆ
ไม่เช่นนั้นจิตใจยังมีกิเลสมาก ก็คือ มารที่ร้ายมากขึ้นๆ ก็ต้อง

ฟังของตนเองแท้ๆ คือ ฟัง“มาร”ในตนเองนั่นแหละจริงๆแท้ๆ
กรรม จึงเป็น“กัมมปฏิสนธิ”โดยแท้โดยจริง ฉะนั้นเอง
ใครทำดี มีวิบากดีเป็นทรัพย์แท้ คือ พระเจ้าหรือบารมี
บันดลบันดาลให้ตนเองได้ฟังแท้ๆ

ใครทำชั่ว มีวิบากชั่วเป็นทรัพย์แท้ คือ มารหรือสันดาน
บันดลบันดาลให้ตนเองได้ฟังแท้ๆ

กรรมจึงจริงแท้ กรรมคือสัจจะ ยิ่งกว่าลึงค์ดีลิลิทธิ หรือยิ่งกว่า
เทวดาฟ้าดินใดๆ

ใครจะได้ฟังพระเจ้าหรือจะได้ฟังเทวดาฟ้าดิน อันศักดิ์สิทธิ์
หรือจะได้ฟังมารร้ายอันศักดิ์สิทธิ์ ก็เป็นของตนของตนทั้งสิ้น

กรรมดี กรรมชั่ว นั่นเองที่จะสั่งสมเป็นบารมี หรือเป็นสันดาน
สั่งสมดี หรือสั่งสมชั่วใส่ตน จึงเป็นของแท้ เป็นทรัพย์ที่จริง
ไม่ต้องแข่งดี-ริษยาชั่ว แต่พากเพียรทำดีแม้ยากแม้มากเกิด
อย่าทำชั่วใดเลยแม้น้อยเป็นอันขาด มันจริง “กรรม”นี้ของจริง

“ธรรมที่เป็นพุทธ”จะต้องเห็นเทวดา-มาร-พรหม จาก“กรรม”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้นี้จริง นี้เองเป็นวิทยาศาสตร์

- “กรรม”จึงเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่กันเหว ถึงปลายฟ้า

“กรรม”คือ การกระทำ หรือการงาน หรืออาชีพ นั่นเอง
หลักปฏิบัติ“อันเอก”ในศาสนาซึ่งมี“ธรรมที่เป็นพุทธ”
เรียกกันสั้นๆว่า “มรรค ๘”

“มรรค ๘”มีข้อปฏิบัติสำคัญ คือ สัมมาทิฏฐิ เป็นประธาน
หมายความว่า ต้องทำความเข้าใจใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐ ข้อ”
ตามที่อาตมานำมาขยายความย่ออยู่เสมอ

นั่นก็คือ ถ้าจะปฏิบัติให้ได้“ผล”(อตถิ) จนกระทั่งบรรลุ

“ธรรมที่เป็นพุทธ” นั้น จะต้องรู้ต้องเข้าใจอย่างดีชัดเจนจริงๆ ก่อน
ได้แก่ “๑๐ ข้อของสัมมาทิฏฐิ” ที่ต้องขอศึกษาให้เข้าใจอย่าง
ถ่องแท้ชัดเจนพอสมควร เพราะสำคัญมาก ถ้าเข้าใจไม่ได้ เข้าใจไม่ดี
เข้าใจไม่ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วนแล้วก็ไม่มีทางบรรลุ“ธรรมที่เป็นพุทธ”
อย่างแน่นอน ขอยืนยันตามนี้จริงๆ (ในพตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

คำว่า สัมมา คำนี้สำคัญ คือ ความถูกต้อง-ถูกแท้-ถูกถ้วน
ถูกต้อง หมายความว่า การปฏิบัติทุกขณะต้องมี“สัมผัส”
ด้วย“ทวารทั้ง ๖” ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ จึงจะรู้โลกครบ ๓ โลก
แล้ว...“อ่านจิตใจให้ได้”(โยนิโส) ให้ลงไปถึงที่เกิด ไปถึงฐานแท้
นั่นคือ ต้องมี“ญาณ”หรือ“ปัญญา”พิเศษ คือ “ญาณ ๑๖” มี
นามรูปปริจเฉทญาณ เป็นต้น คือ “วิชา๔” มีวิปัสสนาญาณ เป็นต้น
และ...“ทำจิตใจให้เป็น”(มนสิการโรติ) ลดกิเลส-ฆ่ากิเลสให้ได้

● “ทำจิตใจให้เป็น” คืออย่างไร? คือ“โยนิโส มนสิการ”

นั่นคือ ต้องมี“โยนิโส มนสิการ” ซึ่งไม่ใช่หมายความว่า มีแต่
“พิจารณาให้เข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง”ในเชิงแค่พิจารณานึกคิดเท่านั้น
“โยนิโส” หมายความว่า ถ่องแท้ แยกคาย หรือทะลุปรุโปร่ง
นั่นแหละ แต่ทะลุปรุโปร่งชนิดที่มี“กิโรติ” คือมี“การกระทำ-การงาน-
การปฏิบัติ-การประพடுத்தที่ครบทั้งกาย, วาจา, ใจ” ไม่ใช่แค่“ความคิด”
และการกระทำนั้น มีเงื่อนไขสำคัญว่า ต้องทำให้ได้ถึง“ใจ”
เพราะมีคำว่า “มนสิการ” กำกับอยู่ด้วย เป็นตัวปฏิบัติแท้ด้วย
ดังนั้น เรื่อง“การทำใจในใจ”หรือ“มนสิการ”นี้ จึงจะต้องทำ
ความรู้ความเข้าใจกันอย่างสำคัญทีเดียว
กล่าวคือ ต้องมี“การสัมผัสของจริง”กันอยู่โทนโท่ หลัดๆ
ยืนยันอยู่ใต้งๆครบๆถ้วนๆกันเลยทีเดียว แม้เป็น“นามธรรม”

ที่สุดถึงขั้นมีภาวะ“ความดับสนิทของกิเลส”ที่พูดกันว่าถึงขั้น “สูญญตา”หรือ“ความไม่มีตัวตน”คือภาวะ“อนัตตา”ก็ต้อง“เกิด”ภาวะนั้นให้เห็นอยู่ต่างๆ โทงโท หลัดๆทีเดียว ว่า “อนัตตา”เป็นอย่างไร?

การปฏิบัติจึงต้องมี“สัมพัล” ถึงจะทำ“มนสิการ”มีผล(อถล) มนสิการ แผลตามพยัญชนะก็ชัดเจนว่า การกระทำใจในใจ ผู้ปฏิบัติจึงต้อง“กระทำ”ใจ”ตนเองในใจตนเอง”นี้แล ให้เป็น คือ ให้เกิดมรรคผลอย่างลัมมาทัญญู หรือให้กิเลสลดถึงขั้นดับได้จริงนั่นเอง ซึ่งก็ต้องมี“สัมพัล”จากกายภายนอกเกิดเวทนา เกิดจิต เกิดธรรม ให้เราเรียนรู้ปฏิบัติเพื่อลดละหน่ายคลายกิเลสในใจ

ทำ“ที่ใจ”ของตน ตนเองต้องทำเอง ทำให้“ใจ”ส่วนที่เป็นอกุศล ลดละจางคลาย(วิราคะ) ทำให้“ใจ”ส่วนที่เป็นอกุศลนั้นบรรลุลู“ความดับสนิท”(นโรธ) จนเป็นไปได้สำเร็จลัมบุรณ์

● **ไม่ว่าไตรสิกขาหรือมหาสติปัฏฐานก็คือปฏิบัติอานาปานสติทั้งนั้น**

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ใน“อานาปานสติสูตร” และ“มหาสติปัฏฐานสูตร” ให้ตรวจจิตตรวจใจตนเองเสมอ

ให้อ่านจิตใจของตนเสมอ “ตามเห็น”(อนุปัสสี)ใจของตนในตนได้ ชัดๆ โดยเฉพาะตรงที่ว่า “ตามเห็น”จิตใจที่เป็นกิเลสหรือกุศลจิต

รู้ชนิดที่ตามเห็นความไม่เที่ยงของอกุศลจิต(อนิจจานุปัสสี)

รู้ชนิดที่ตามเห็นความคลายกำหนดของอกุศลจิต(วิราคานุปัสสี)

รู้ชนิดที่ตามเห็นความดับของอกุศลจิต(นโรธานุปัสสี)

รู้ชนิดที่ตามเห็นว่าตนได้ทำซ้ำ ทำทบทวนจนเห็นแจ้งชัดว่า ไม่เหลือแล้ววรรคที่เกิดจากโลกียธรรม(ปฏินิสสัคคานุปัสสี) หรือที่ ท่านผู้รู้แปลกันว่า ตามพิจารณาความสละคืนกิเลส(ปฏินิสสัคคานุปัสสี)

การตรวจใจในใจนั้นคือ ตรวจภายในใจ จะตรวจอ่านในขณะที่

หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ ขณะปฏิบัติ“อานาปานสติ”ภายใน ก็คือ ตรวจสอบภายใน โดยมีลมหายใจเข้า-ออกเป็นกณิน แล้วก็พิจารณาองค์ประชุมของ“ภายในกาย” ซึ่งตอนนี้“ภายในกาย”คือ“อุปาทายรูป”

เป็นการระลึกเอาความจำได้ที่กายนอกกายเคยเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ต่างๆ มาตรวจว่า มันเกิด มันดับ อย่างไร แค่นั้น

การตรวจเช่นนี้ คือ เตวิชโช เป็นการตรวจด้วย“ญาณ ๓” คือ บุปเพณิวาสนานุสติญาณ-จตุปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ

ซึ่งก็คือการระลึกเอาเรื่องราวตอนปฏิบัติมาตั้งแต่ลืมตาชีวิตปกติ องค์ประชุมภายนอกมีตาหูจมูกลิ้นกาย ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” มาแล้ว มาพิจารณาเพื่อตรวจดูว่า เราสัมผัสทางกายทั้ง ๕ ทวารนั้นใจเราเกิดอย่างไร ตั้งอยู่อย่างไร ดับอย่างไร สัมบูรณ์หรือยัง

● ปฏิบัติที่รู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”ได้ถึง ๑๐๘

คือผู้ตรวจทั้ง ๓ กาล

เราสัมผัสทางทวาร ๕ นั้นแล้วเราเกิด“เวทนา” เราได้พิจารณา“เวทนาในเวทนา”ใหม่ และเวทนาที่เกิดในแต่ละการสัมผัสนั้น มันมีต้นหาเป็นปัจจัย ได้พิจารณาในขณะที่ปฏิบัติจนสามารถจับมันได้ใหม่

ได้พิจารณาจนครบ เวทนา ๑๐๘ สัมบูรณ์แล้วของตนใหม่

อานาปานสติตอนไหน ระลึกอดีตขึ้นมาตรวจสอบให้รู้แจ้ง

เรียกการกระทำชนิดนี้ว่า บุปเพณิวาสนานุสติญาณ

นั่งหลับตาปฏิบัติ“อานาปานสติ”อยู่ นี่ เป็นการตรวจอดีต

การรู้แจ้งความเกิดขึ้นของจิตต่างๆ จนกระทั่งถึงรู้แจ้งว่าเราสามารถปฏิบัติทำใจในใจให้มัน“ดับ”ได้ เช่นนี้ เรียกว่า จตุปปาตญาณ

เป็นการรู้เห็น“ความเกิด-ความดับ”ตามการกำหนดรู้(สัญญา) หรือตามความจำ(สัญญา)ที่ระลึกขึ้นมารู้เห็น มิใช่การเห็นปัจจุบันธรรม

เป็นการตรวจความเป็นได้ ความเป็นจริงตามที่ได้ที่เป็น ซึ่ง
พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ตรวจตนของตน หาเวลาตรวจอยู่เสมอๆ
เหมือนการตรวจรายรับรายจ่ายของตน เพื่อลงบัญชี เพียงแต่
ว่า เป็นรายรับรายจ่ายในมรรคผลของการปฏิบัติธรรมเท่านั้นเอง

● “อานาปานสติ” คือ การปฏิบัติตลอดที่ยังมีลมหายใจเข้า
และออก

ส่วนการปฏิบัติอื่นใดในการปฏิบัติ“ธรรมที่เป็นพุทธ” จะต้อง
มี“อานาปานสติ”ไปพร้อมกับการปฏิบัติในปัจจุบันนั้นไปด้วยเสมอ
“อานาปานสติ”จึงมิใช่การปฏิบัติเฉพาะนั่งอยู่ในวงค์เท่านั้น
เป็นการตรวจ“จิตในจิต”ด้วย“เจโตปริยญาณ ๑๖” จนที่สุดมี
“อัสวักขยญาณ”ที่ถูกต้อง-ถูกแท้-ถูกถ้วน หรือยัง สัมบูรณ์หรือยัง
และได้ตรวจ“ธรรมในธรรม” อันประกอบไปด้วย รูปธรรมและ
นามธรรม กุศลธรรมและอกุศลธรรม โลกียธรรมและโลกุตระธรรม
ด้วย“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต” สัมบูรณ์หรือยัง

๑. กายานุปัสสนา ได้มรรคได้ผลจากการปฏิบัติใน“อานาปาน
บรรพ-อิริยาปถบรรพ-สัมปชัญญะบรรพ-ปฏิกุลมณสิการบรรพ-ธาตุ
มณสิการบรรพ-นวลวิธิกายบรรพ” จนกระทั่งสัมบูรณ์หรือยัง

๒. เวทนานุปัสสนา ได้มรรคได้ผลจากการปฏิบัติใน“เวทนา ๑๐๕”
จนกระทั่งสัมบูรณ์หรือยัง

๓. จิตตานุปัสสนา ได้มรรคได้ผลจากการปฏิบัติใน“เจโต
ปริยญาณ ๑๖” จนกระทั่งสัมบูรณ์หรือยัง

๔. ธรรมในธรรม ได้มรรคได้ผลจากการปฏิบัติใน“นิรวณ
บรรพ-ขันธบรรพ-อายตนะบรรพ-โพชฌงค์บรรพ-สังจบบรรพ” จน
กระทั่งสัมบูรณ์หรือยัง

กระทั่งเห็นแจ้ง“ความดับแห่งอาสวะ”ด้วย“ญาณ ๓” คือ
ลัจจญาณ กิจจญาณ ที่สุดถึง กตญาณ

● “อาริยะ”เป็นได้ทั้งใน“ศีล-สํารวมอินทริย-สติสัมปชัญญะ-
สันโดษ”

ซึ่งจะรู้แจ้งความจริงที่ตนเกิดตนเป็นตนปฏิบัติได้ มาตลอด
การปฏิบัติ ตั้งแต่ศีลตามฐานะของเราแต่ละชั้น เราก็ได้ปฏิบัติจน
กระทั่ง“ศีลเป็นอาริยะ” “สํารวมอินทริยเป็นอาริยะ” “สติสัมปชัญญะ
เป็นอาริยะ” และ“สันโดษเป็นอาริยะ” (พตปฎ. เล่ม ๙ ตรีสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร)

การประพฤติหรือการปฏิบัติของพุทธ ตั้งแต่เริ่มต้น จนกระทั่ง
ปลายสุด บรรลุจบเป็นอรหันต์ ต้องมีบทปฏิบัติครบพร้อมทวาร
ทั้ง ๖ ทำงานอยู่เป็นองค์รวม ไม่แยกกันเป็นส่วนๆ ดังที่ห้ามิตๆกัน

เช่นว่า การปฏิบัติที่จะเรียนรู้ธรรมภายนอกก็ปฏิบัติในขณะที่
มีชีวิตปกติ ลืมตาทำงานตามสามัญ ก็ปฏิบัติควบคุม“กาย-วาจา”
เท่านั้น ตาม“ศีล”ที่ตนถือ หรือตนสมาทาน ก็จะได้ผลภายนอก

ถ้าจะเรียนรู้ธรรมภายในก็นั่งหลับตาปฏิบัติ สะกดจิตเข้าไป
ให้รับรู้อยู่ภายในภวังค์ แล้วก็“ทำใจในใจ”ของตน ให้เกิดฌาน ให้เกิด
สมาธิ แล้วพิจารณาในใจของตนนั้นแหละเกิดปัญญา ก็ได้ผลภายใน
ฉะนั้น ก็คือการปฏิบัติแยกส่วน “ศีล”ก็เป็นการปฏิบัติส่วนหนึ่ง
การปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ” ก็แยกไปปฏิบัติต่างหากอีกส่วนหนึ่ง
ส่วน“ปัญญา”ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก คือ นั่งสมาธิไป
จนกระทั่งจิตเป็นสมาธิได้ที่แล้ว ก็จะมีปัญญาขึ้นมาเอง วางใจเลย

“หู-ตา-จมูก-ลิ้น-กาย”กับ“ใจ”ก็ถูกแยกปฏิบัติ แม้“ศีล”กับ
“สมาธิ-ปัญญา”ก็ถูกแยกกันปฏิบัติ เป็นต้น

ไม่เป็นองค์รวม ที่เนื่องต่อกัน เป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน

อยู่ตลอด มีปฏิสัมพันธ์กัน เป็นอิทัปปัจจยตาที่สามารถเรียนรู้และปฏิบัติ
เกื้อกูลกันต่างช่วยกัน ทั้งทวาร ๕ ภายนอก และทวารใจภายใน

“อธิศีลสิกขา” ก็ช่วยให้เกิด “อธิจิตสิกขา” เกิด “อธิปัญญาสิกขา”

“อธิปัญญาสิกขา” ก็ช่วยให้เกิด “อธิศีลสิกขา” เกิด “อธิจิตสิกขา”

จนกระทั่งเป็น “ฉาน” เป็น “สมาธิ” เป็น “นิโรธ” ในขณะที่มี “สัมผัส” ครบ
ทั้ง ๕ ทวาร ตาหูจมูกลิ้นกาย แล้วสัมพันธ์ต่อไปให้เกิดเป็น “ภายในกาย”
และเป็น “เวทนา” ทางทวารใจภายใน ตามคำสอนพระพุทธเจ้า

ซึ่งมันเนื่องจากทวารภายนอกนั่นเอง ทำให้รู้แจ้ง “ภายในกาย”
เป็น “เวทนาในภายใน” จึงได้เรียนรู้ความจริงที่เกิดในจิตไม่ขาดสายนั้น

● ฉาน-นิโรธ-สมาธิ ของ “ธรรมที่เป็นพุทธ”

มีอยู่ในชีวิตทุกอิริยาบถ

ความเจริญของ “ไตรสิกขา” จึงเกิดเป็นมรรคเป็นผล ตามที่
ได้ปฏิบัติตาม “มรรค อันมีองค์ ๘” หรือปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
เป็นต้น กระทั่งเกิด “ฉาน” ในขณะที่มี “สัมผัส” ครบทวาร ๖ นั้นเอง

แม้จะปฏิบัติเต็มสูตร “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือปฏิบัติ “มหา
สติปัฏฐาน” เต็มสูตรที่มี “อานาปานสติ” อยู่พร้อมนั้น ก็เกิด “ฉาน-
นิโรธ-สมาธิ” ในขณะที่มีชีวิตประพัตติตน “สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-
สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ” ปกติ อยู่กับ “กามาวจร” นั้นเอง

การปฏิบัติที่เกิด “ฉาน-นิโรธ-สมาธิ” แบบพุทธ ไม่ได้ตัด ไม่ได้
แบ่งภายนอก-ภายในเป็นคนละตอนคนละทีเลย แม้ในขณะที่เกิดนิโรธ

ในขณะที่เกิด “ฉาน” ผู้ปฏิบัติก็ยังมีอยู่พร้อมทั้ง ๖ ทวาร

ในขณะที่เกิด “นิโรธ” ผู้ปฏิบัติก็ยังมีอยู่พร้อมทั้ง ๖ ทวาร

ในขณะที่เกิด “สมาธิ” ผู้ปฏิบัติก็ยังมีอยู่พร้อมทั้ง ๖ ทวาร

จนกระทั่งเกิดความเจริญ “ศีล” ก็เป็นอริยะ “สำรวมอินทรีย์”

ก็เป็นอริยะะ “สติสัมปชัญญะ” ก็เป็นอริยะะ “สันโดษ” ก็เป็นอริยะะ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทั้ง ๑๒ สูตร ยกเว้น “พรหมชาลสูตร” สูตรแรก ที่ท่านยังไม่ได้ตรัสถึงภาคปฏิบัติ

นี่คือ “วิชาจรรยาสัมบันโน” คือ ผู้ปฏิบัติถึงพร้อมแล้วด้วยวิชาและจรณะ ซึ่งเป็นผู้บรรลุความรู้ประเสริฐแล้ว (วิชา) เป็นผู้บรรลุความประพฤติประเสริฐแล้ว (จรณะ) เป็นวิชาและจรณะแบบพุทธ

จรณะ ๑๕ การประพฤติหรือการปฏิบัติของพุทธ ไม่ใช่ปฏิบัติเอาแต่นั่งหลับตาแล้วเข้าไป “ทำใจในใจ” (มนสิการโธ) กันแต่เพียงในขณะนั่งหลับตาเท่านั้น แล้วจะรู้แจ้งรู้ครบ อย่างถูกต้อง-ถูกแท้-ถูกถ้วน ที่เรียกในภาษาว่า “สัมมา” ตามที่ได้อธิบายผ่านมาแล้ว

นั่นมันไม่ได้ “ถูกต้อง” หรือสัมผัส (ผัสสะ) ถ้วนครบด้วยทวารทั้ง ๖ เลย มันตัดลัดเอาไปอยู่แต่เฉพาะ “ใจในใจ” เท่านั้น

คือ เรียนและฝึกกันตัดลัดไปเอาแต่เพียงจะเอา “ทางช้าง” ออกจาก “พวยกา” ไม่ได้เรียนจากหยาบไปก่อนเป็นขั้นต้น ซึ่งต้องเรียนและฝึกเอา “ตัวช้าง” ทั้งตัวออกมาจากพวยกาให้ได้ก่อนเป็นลำดับต้น

● “นิโรธ” ใน “ธรรมที่เป็นพุทธ” นั้นเริ่มได้ตั้งแต่ในกามาวจรก่อน

นั่นคือ ต้องเรียนรู้ “กามภพ-กามาวจร” แล้วตัดกิเลสหยาบภายนอกให้ได้ก่อน จึงจะเหลือ “ทางช้าง” เป็นลำดับหลัง อันเป็น “รูปภพ-รูปาวจร” ตามลำดับ จึงจะเป็นลำดับที่ถูกแท้ถูกถ้วนครบได้

แล้วจึงฆ่ากิเลสชั้น “รูปาวจร” ที่จะมีให้เราเห็น เราดับขั้นต่อไป มันก็จะเกิดในขณะที่เราปฏิบัติมีชีวิตสัมผัสตาปกติ จิตขั้นรวบวิธีนี้เอง

หมายความว่า การปฏิบัติก็คงปฏิบัติมีการสัมผัสด้วยทวารทั้ง ๖ เป็นปกติคงเดิมนั้นแหละ

นิทานเรื่อง “ทางช้างติดพวยกา” ที่ยกขึ้นมาเปรียบเทียบนี้ คือ

สมมุติว่า เราเป็นช่างทั้งตัวอยู่ใน“กาน้ำ” ที่มี“พวยกา” จะออกมาทาง “พวยกา” พระพุทธเจ้าให้ปฏิบัติแบบเรียนรู้“ความหยาบ”เบื้องต้นที่ รุ่ง่ายก่อน จะเป็นลำดับที่ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล อันเป็น“พุทธวิธี”

ความหยาบนั้นคือ“ตัวช่าง” ไม่ใช่“หางช่าง” แล้วจัดการกำจัด กิเลสขั้นต้นที่รู้ได้ง่ายนี้ก่อน ซึ่งเป็น“กิเลส”อันเกิดจาก“ผัสสะ”จริง ซึ่งเป็นกิเลส“กามภพ”แท้ๆ ถ้าไม่มี“ผัสสะ”ก็ไม่ใช่“กิเลสกามภพ”จริง นั่นคือ เรามีกิเลสตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียดอยู่ ชั้นเบื้องต้น

● “นิโรธ”ใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”ขั้นต้น คือ เอา“ตัวช่าง”ออกจากพวยกาได้

แล้วเราจะล้างกิเลส เราก็ต้องเรียนรู้กิเลสหยาบ ซึ่งในหยาบก็ ยังมีกลาง มีละเอียดในตัวมันเองด้วย ในตัวช่างยังมีละเอียดให้เรียน

นี่แหละคือ ต้องฝึกหัดเรียนรู้“ตัวช่าง”ก่อน ให้รู้แจ้งรู้จริง กิเลสหยาบก็คือ“กามราคะ”นั่นเอง ในขณะที่“อวจร”อยู่ใน“กามภพ” เรียกว่า“กามาวจร” ที่เรากำลังเป็นอยู่ชีวิตปกตินั้นแหละ

และจัดการเรียนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามราคะ”ที่เกิดในขณะที่ มี“สัมผัส”อยู่หลุดๆ ก็จะรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวกิเลส”ที่กำลังเกิดจริงใน ขณะปัจจุบันนั้น แล้วจัดการกำจัดลดละจางคลาย หรือ“ดับ”มันให้ได้

เมื่อ“กิเลสกาม” อันเป็น“ภพหยาบ”หมดสิ้นแล้ว ภูมิธรรมก็เป็น “อนาคามีภูมิ” มีภูมิ“อยู่นอกกามภพ”(โลกุตระภูมิเบื้องต้น) จึงสามารถสัมผัส ทั้ง ๖ ทวาร อยู่ตามปกติ แต่“กาม”ทำอะไรท่านผู้นี้ไม่ได้แล้ว

เพราะ“กิเลสกาม”หรือ“กามสังโยชน์”ส่วนนี้ได้ดับสนิทไปแล้ว ต่อจากนั้น “กิเลสรูปภพ-อรูปรภพ”ก็จะขยับ“อวจร”ออกมา เป็น“รูปาวจร-อรูปราวจร”อย่างมี“สัมผัส”จากตาหูจมูกลิ้นกายอยู่นั้นแล ไม่ใช่อยู่ในภาวะคนหลับตา แล้วก็ค่อยจัดการกับกิเลสขั้นต่อมา

เป็นการปฏิบัติที่มีชีวิตปกติธรรมดา ทำงานทำการสามัญตลอด
“กิเลสของรูปภพ-อรูปภพ”นี้แหละคือ“ทางช้าง”ที่ทำตามลำดับ
จึงจะเป็นลำดับ ที่ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ดังที่พระพุทธเจ้า
ทรงกำชับกำชาไว้ว่า พุทธเป็นศาสนาที่ละเอียดสุขุมประณีตครบครัน
บริบูรณ์เป็นเบื้องต้น เบื้องกลาง เบื้องปลาย ถูกถ้วนสมบูรณ์

● ผู้“ท่องเที่ยวไป”(อจร)ในกามภพอยู่ แต่มี“นิโรธ”

คือ อนาคามีแท้

อนาคามีผู้นี้ก็เหลือแค่“กิเลสรูปาวจร-อรูปาวจร”ของตน
แม้จะมีตากระทบ“รูป”ข้างนอกในขณะนี้อยู่แท้ๆ “กามกิเลส
จากรูปนี้”ของท่านผู้นี้ก็ไม่เกิดแล้ว “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”คือ
“สุขเวทนา-ทุกขเวทนา”ของท่านก็ไม่เกิดแล้ว

แต่ขณะนี้ท่านก็ยังมี“เวทนา”หรือ“อารมณ์”ที่เป็นปกติสามัญ
ของคนที่ไม่ได้หลุดตาอยู่นะ สติยังมีพร้อมทั้ง ๖ ทวาร สัมปชัญญะ
ก็ยังมีพร้อมทั้ง ๖ ทวาร สัมปชานก็ยังมีพร้อมครบเช่นกัน และยังมี
“สัมผัส ๖”(ผัสสะ)เป็นธรรมชาติตามนุษย์รู้เห็น“รูป”ที่ตากระทบอยู่หลังๆ

ท่านก็ไม่มียกเลส เพราะท่านได้เรียนรู้ และปฏิบัติกำจัดลดละ
กิเลสนั้นมาจริง ชนิดที่มี“วชิรปัตโต” คือมีอำนาจสามารถถึงชำนาญ
แล้วจริงจนมีพลังปัญญา“สังขารูปกชาญาณ-สัจจานุโลมิกญาณ”เป็นต้น
ส่วนที่ไม่มี หรือส่วนที่“ดับแล้ว”คือ“กิเลสกาม”ภายนอกนั้น

“ดับ”อยู่ๆ(วิหตติ) จึงไม่มี“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”(อทุกขมสุข,อุเบกขา)
นี่คือ “ดับเวทนา”ในส่วนที่ดับ ไม่ใช่ดับเวทนาไปหมดเกลี้ยง
“อารมณ์-ความรู้สึกรู้สึก”หรือ“เวทนา”ส่วนนี้เท่านั้น“ดับ”
“สัมผัส”(ผัสสะ)หรือตาที่ยังกระทบ“รูป”อยู่“ไม่ได้ดับ”

● “นิโรธ”ใน“ธรรมที่เป็นพุทธ”มิใช่“ดับเวทนาและสัญญา”ไปทั้งหมด

“ดับ”เฉพาะ“เวทนาหรือความรู้สึก”ในความเป็น“กาม”เท่านั้น ยังมี“กามาวจร”อยู่เป็นธรรมชาติสามัญ คือ จิตวิญญาณยังท่องเที่ยว (อวจร)อยู่ใน“กามภพ”ของโลกเขาด้วย แต่“ไม่มีกามารมณ์แล้ว”

“สัญญา”ก็มี “สังขาร”สามัญก็มี แต่“วิญญาณ”ในโลกกาม ดับหมดแล้ว ตัวเองไม่มี“กาม”ท่องเที่ยว(อวจร)ไปใน“ภพกาม”นั้นแล้ว

นี่คือ “วิญญาณดับ”ในโลกอารยภูมิของ“ธรรมที่เป็นพุทธ”

คือ ดับเฉพาะ“กิเลสกาม”หรือ“วิญญาณที่เป็นกาม”ที่จะเข้ามา ร่วปรุงอยู่ในจิตขณะนั้น ของผู้นี้แล้ว เป็นการ“ดับภพ”เบื้องต้น

ส่วน“รูปารมณ์-อรูปรารมณ์”ของคนผู้นี้ยังเหลือ ยังมีระริกกระรี้ อยู่ในใจ ก็คืออนาคามีผู้นี้ยังไม่หมดสิ้น“รูปราคะ-อรูปราคะ”ของเขา

นี่แหละคือ ผู้ที่ได้จัดการเอา“ตัวข้าง”อันคือ“กิเลสทางตาหูจมูก ลิ้นกาย”(กามคุณ ๕)ออกมาจาก“พวยกา”ได้แล้ว ยังเหลือแต่“หางข้าง”(รูปราคะ-อรูปราคะเป็นต้น)ติดพวยกาอยู่เท่านั้น ก็ค่อยจัดการกับ“หาง”ที่เหลือของตน จัดการกับ“รูปราคะ-อรูปราคะ”ที่เหลือของตนต่อไปอีก

เป็นลำดับๆไปเช่นนี้ คือ ผู้ปฏิบัติแบบพุทธ ที่มีเบื้องต้น เบื้องกลาง เบื้องปลาย ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน ไปตามลำดับ

● “ผัสสะดับ เวทนาดับ” ถ้าตีคภาษาพาชื่อ

ก็คือคนตาบอดหูหนวก

จะเห็นได้ว่า ภาษาที่ว่า “ผัสสะดับ เวทนาดับ” ซึ่งเป็นการพูดอย่างละไว้ในฐานที่เข้าใจนั้น มันไม่ใช่พาชื่ออย่างนั้นทีเดียว

ที่พาลดับ“ผัสสะ”ไปทุกทวาร มีแต่“มืด,ดำ,ชั่ว”(ภินท,กัณฑ)

ในขณะที่“ผัสสะ”ของทวาร ๖ มีอยู่ “เวทนาส่วนที่ดับ”ก็“ดับ

อยู่”แท้ๆ และเวทนาส่วนที่ทำงานเป็นปกติก็ยังมีอยู่ ไม่ได้ดับ แต่ “เวทนาส่วนหนึ่งดับ” ทั้ๆที่ยังมี“ผัสสะ”อยู่ตามปกตินั่นเอง

ดังนั้น ที่ท่านพูดว่า “ผัสสะดับ เวทนาดับ” นั้นจึงไม่ได้พาชื่อตาม นั้นไปทีเดียว ฉะนั้นเองที่ทำให้ผู้ไม่ถึงขั้นบรรลุมาระยะจริงเข้าใจยาก

ลำดับที่ถูกต้อง ของ“ทางช้าง”ยังติดพวยกา เพราะผู้ปฏิบัติ สามารถทำให้“ตัวช้าง”ออกมาจากพวยกาได้แล้ว ชนิดที่เป็นคนมีความรู้

ไม่ช้าว่า ยังไม่เคยปฏิบัติจนมีความสามารถทำให้“ตัวช้าง” ออกมาจาก“พวยกา”ได้สักส่วน หรือออกมาได้เป็นลำดับจนหมดตัวช้าง ก่อนเลย แต่ไปมัวงมมัวงัด มัวจัดการจะทำให้“ทางช้าง”ออกมาจาก พวยกา ก่อน“ตัวช้าง” มันก็ผิตชั้นตอน ที่ต้องทำจากหยาบ คือจาก ภายนอกมาก่อน แล้วค่อยมาชั้นละเอียดต่อไปในภายใน

● “วิญญานดับ”จึงเห็นอยู่รู้อยู่ในปัจจุบันใต้งๆว่า ไม่มี“วิญญาน”เกิด

เข้าใจคำว่า “วิญญาน” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงหมายได้ขึ้นใหม่ “วิญญาน”ที่ว่านี้ คือ “วิญญาน ๖” ที่เกิดเมื่อตากระทบ รูป ก็เกิด“จักขุวิญญาน”เป็นต้น แล้วก็รีบจัดการกำจัดวิญญาน ตัวนี้ให้“ดับ”ให้ได้ จึงจะเป็น“ความจริง”ที่เป็นวิทยาศาสตร์

“วิญญาน”ที่ตายนี้คือ “วิญญานสัตว์โอปปาติกะ”(สัตว์ถูกผูกไว้) ไม่ใช่ “วิญญานชั้นร”ทั้งหมด “อุปาทานชั้นร”เท่านั้นที่ตาย เมื่อความเป็นสัตว์โอปปาติกะตาย

คนผู้นี้ก็คือผู้“สิ้นชาติ”(ไม่มีการเกิดอีก) วิญญานนั้นดับยังยืน เมื่อสิ้นชาติ จึงเป็นผู้มีชีวิตที่“สิ้นชั่ว” ชีวิตที่มีจึงทำชั่วไม่เป็น

- จึงเป็นคนตาย ที่“ท่องเที่ยวไป”(อวจร)ในภพน้อยภพใหญ่สบาย ไม่ใช่ไปมัวหลงอยู่กับ“วิญญาน”ที่ล่องลอย ท่องเที่ยวไปอยู่นอกตน ดังที่ภิกษุที่ชื่อ“สาติ”เข้าใจจนกระทั่งถูกพระพุทธเจ้าบริภาษเอา ซึ่งมีหลักฐานยืนยันชัดอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๒ ข้อ ๔๔๐

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “วิญญานอาศัยปัจจัยประชุมกันเกิด ...ความเกิดแห่งวิญญาน เว้นปัจจัย มิได้มี”ต้องรู้แจ้งในนัยสำคัญนี้

ต้องหันมาจับ“ตัวข้าง”หรือ“ตัวตนของวิญญาน”ที่เกิดอยู่จริงในขณะที่มี“ผัสสะ”(สัมผัส)จริงอยู่หลังๆบัดนี้ แล้วกำจัด“วิญญาน”ให้ได้ อย่างรู้อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว จะเป็นปัจจุบันธรรมแท้ ส่วน“วิญญาน”ที่จะออกจากร่างกายคนไปตอนตายลงนั้นก็คือ “วิญญาน”ที่เราได้จัดการกับมันตั้งแต่เป็นๆนี้แหละ

ถ้ามันยังไม่ได้กำจัดกิเลสตั้งแต่เรายังเป็นๆ หรือขณะตัวข้างยังอยู่ในกาน้ำ ซึ่งก็คือ อยู่ใน“ร่างกาย”อันเป็น“ที่อาศัย”(คูหาสยัง)ของวิญญาน ให้“ตัวข้าง”ออกจาก“พวยกา”ได้ก่อน

เมื่อไม่ได้ทำหรือทำไม่ได้ ข้างทั้งตัวหรือ“กิเลสกาม”ก็ยังไม่ไปกับเรา ยังอยู่ใน“วิญญาน”นั้นเป็น“กามานุสัย”ที่จะออกฤทธิ์กับตัวเองอยู่ เพราะ“กามสังโยชน์” ที่ผูกความเป็นสัตว์ไว้ ยังผูกสัตว์ที่เป็น“ตัวข้าง”คือ“กามราคะ”ของตนไว้ในตนอยู่ ยังไม่ได้ล้าง“สังโยชน์”นี้ในขณะที่มีชีวิตเป็นๆ ให้ได้ก่อนตายไป ให้เป็นเบื้องต้นก่อน

- คนที่ตายกายแตก ยังไม่“ดับชาติ”สนิท การเกิดก็ยังมีอยู่

ต่อเมื่อตายไปนั้น ไม่มี“ตาทูจุมูกลิ้นกาย”(ทวาร ๕)ที่เป็น“กามทวาร”ให้เราปฏิบัติจริงแล้ว มีแต่กิเลสจริงที่มันก็ต้องดิ้นรนอยากออกมาสู่กามาวจร เพื่อเสพกามที่ตนยังหลงติดจริง ยังไม่ได้“ดับชาติ”ของกามสัตว์ มันก็ยังไม่ตายสนิท

ก็ลองคิดดูเถิดหากเป็นคุณ คุณจะเป็นอย่างจริงอย่างไร เพราะคุณไม่รู้จักกิเลสตัวนั้นจริงว่าตนยังมี มีแต่กิเลสมันเล่นงานคุณ

ตายไป คุณก็ไม่ต้องห่วงว่าคุณตาย แต่คุณไม่มีกายทวารแล้ว เหมือนคุณนอนหลับ คุณก็ไม่ว่าว่าคุณไม่มีกายทวาร มีหน้าคุณหลงว่าคุณมีกายทวารอยู่ด้วยซ้ำ จึงมีแต่เดินไปตามอารมณ์ภายในตามประสากิเลสมันบงการ ซึ่งมันได้เก็บกดไว้ อัดอั้น ยิ่งนานยิ่งหนัก ยิ่งติดมากยิ่งติดมาก ก็ยิ่งทุกข์ตื่นรันทุรนทุรายจัดหนัก

● กายแตกตายไป“นรก”แท้ๆ เกิดแก่ผู้ยังไม่“ดับชาติ”ทุกคน

ตอนที่คุณยังไม่ตาย คุณตื่นขึ้นมา คุณก็ได้หาเครื่องบรรเทาภิเลส กามให้ตนอยู่เสมอ ระบายทวารนั้นบ้าง ทวารนี้บ้าง บรรเทาไปอันนั้น ทดแทนอันนี้ไป คุณก็ไม่อัดอั้น เหมือนที่ไม่มีทวาร ๕ นี้

คุณก็ไม่อัดอั้น ไม่หมักหมมนอนเนื่อง ไม่กัลดหนอง แต่ตอนคุณตายกายแตกไปแล้วไม่มีทวาร ๕ ให้คุณได้บรรเทา ตานี้ละ..คุณเอ๋ย!!! “นรก”นี่คือนรกแท้ๆ สดๆ เป็นอจินไตย ที่ไม่มีทางเลือกทางใด ที่จะบรรเทาได้เลย จนกว่าจะสิ้นวิบาก เพราะในขณะที่ชีวิตเป็นๆที่คุณได้เสพกามจากทวาร ๕ นั้น กิเลสกามของคุณก็ยิ่งอ้วนยิ่งโตยิ่งหนา(บุดูแปลว่าอ้วน,โต,หนา,ใหญ่)

เมื่อคุณตายไป คุณไม่รู้อะไร ก็เหมือนตอนคุณนอนหลับไปนั้นจริงๆ คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะตื่นขึ้นมาบรรเทาภิเลสที่มีมันอยากยังไม่จบ

คุณจะมีแต่อัดอั้น เก็บกด และกัลดหนอง ไม่รู้จบ ด้วยอวิชชาที่เป็นความไม่รู้สังขารธรรม ไม่รู้ความเป็นไปของกิเลส ไม่รู้ตัวของกิเลส

คุณจึงถูกกิเลสมันเล่นงานแท้จริง ด้วยอวิชชาอยู่นั่นเอง คุณจะต้องตื่นรณ เเราร้อน กระสันอยากยิ่งกว่าคนเสพติดยาเสพติดที่กัลดหนอง ที่ตื่นเสียนหนักอย่างไร ก็อย่างนั้น นี่คือสังขาร

- อย่างน้อยควรทำตนให้“พ้นกามภพ”

จึงต้องจัดการไปตามลำดับให้ได้ จนคุณเป็นอนาคามี คือหมดกิเลสกามแล้ว ตายไปก็ยังคงดีกว่า และตอนนั้นคุณจะไม่ติดใจมาเกิดในกามภพอีกแล้ว ก็เป็นจริงได้ ตามปณิธานของแต่ละคน

เพราะนรก“รูปราคะ-อรูปราคะ-มานะ”เป็นต้นนี้ จะไม่แรงไม่ร้ายหนักเหมือนคนที่ยังไม่รู้จัก(อริชชา)กิเลสกาม”แน่ เพราะไม่หยาบ

ในขณะที่มีทวารสัมพันธ์คุณไม่รู้จัก“ความจริง”คือสังขารมที่ปฏิบัติจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในกามกิเลส และได้กำจัดมันจนเหลือน้อยจริงเป็นขั้นตอนเป็นลำดับตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าคุณก็อริชชาอยู่

ก็ต้องทุกข์ทรมาน ในโลกที่ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกายให้สัมผัสเสพ ตามที่อยาก และความอยากของคุณก็ยังมี อริชชาคือความไม่รู้คุณก็ไม่รู้ที่อยู่ ความกัลลหนองของคุณก็ยังเป็นจริงอีก คุณก็ตื่นเร่าๆ

นี่คือ ความเป็นจิตวิญญานทั้งสิ้น ที่เป็นไปตามกรรมแท้ๆ

นี่คือ“นรก”แท้แท้ ที่โลกของจิตวิญญานหนีไม่พ้นตามสังขะ

เพราะจะ“สุข”(สุขัลลิกะ)ตามความหลงนี้ก็ต้องมีกามทวารให้คุณสัมผัสเสพ แต่เมื่อไม่มี“ทวาร ๕”ให้คุณออกมาสัมผัสบรรเทาใดๆ คุณก็ต้องตื่นแรงไปตามกามตัณหา ที่คุณไม่รู้(อริชชา) เพราะคุณไม่ได้ปฏิบัติลด“กามตัณหา”มาก่อน กามสังโยชนั้นมันตื่นร่าเล่นงานคุณแน่!

นรกนี้ คือ ทุกข์แท้(อาริยสังข)แห่งจิตวิญญานจริงๆ จะตื่นร่ารุนแรงไปจนกว่ามันจะสิ้นสุดวิบาก นานเท่าที่คุณ“ยึด”ด้วยอริชชา

หากผู้ปฏิบัติมีผล จนกระทั่งเป็น“อนาคามี”เป็นต้นนี้ตายไป“วิญญาน”ก็จะเป็น“อุเบกขา-อทุกขมสุข”ไม่ตื่นร่าอยากออกมหาเสพยังเป็นอรหัตต์ ก็ยิ่งหมดเกลี้ยง ไม่มีส่วนเหลือใดๆ.

● ๒๒ กันยายน ๒๕๕๕

อาตมาเห็นตื้นเขินและเล็กลงแล้ว
จากการหลงมัวซีโลภ-ซี้อยากดั่ง-อยากหลง-
แม้การหลงในเรื่องสมสู่ เพราะมัน “ทุกข์”
จึงหยุดสะสม หยุดแสวงสุข หยุดแสวงสิ่งดั่งกล่าวนั้น
มาทำงานครู สอนคนให้รู้
ในสิ่งที่อาตมาได้ “เล็กลง” นี้ๆ กันแต่อาชีพเดียว
ซึ่งเป็นงานไม่เบาเลย ทว่าอาตมาทำได้อย่างไม่ทุกข์
และสุขสบายดีที่สุดใน
ก็เพราะมันมี “เขา” ที่ใจได้จริงๆ

● สมณะโพธิรักษ์

๒ ม.ค. ๒๕๒๐

